

مه محمود
دهولہت
نابادی

کہ پیدہر

وہر گیترائی
سیامہ نند شاسواری

بہرگی
دہیہم

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
کتابخانه مرکزی
کتابخانه تخصصی
کتابخانه تخصصی
کتابخانه تخصصی

ناوی کتیب: که لیدر (به رگی ئه که م)
نووسینی: مه محمودی ده وله ت ئابادی
وه رگی پانی له فارسییه وه: سیامه ند شاسواری
بابه ت: پۆمان

تایپکار: سه رکه وت فایه ق
پیداچوونه وه ی زمانه وان ی:
مۆنتاژی کۆمپیوته ر: سه یران عه بدولپه حمان فه ره ج
دیزاینی به رگ: ئارام عه لی
تیراژ: ۱۰۰۰ دانه

نرخ: زنجیره ی ۱۰ به رگی + فه ره نه نگۆک دینار
ده زگای چاپ و په خشی سه رده م

چاپی یه که م: سالی ۲۰۱۲

کوردستان _ سلیمانی

www.serdam.org

بۆ په یوه ندی کردن به زنجیره ی کتیبه وه:

kteb@serdam.org

له به رپوه به رایه تی گشتی کتیبخانه گشتیه کان ژماره (۰۰۰۰) ی سالی ۲۰۱۱ ی
پیداوه

مافی له چاپدانه وه ی بۆ ده زگای چاپ و په خشی سه رده م پارێزراوه

محمود دوله‌ت‌نابادی

دکتر

وه‌رگی‌رانی: سسیامه‌ند شاسواری

زنجیره‌ی کتیبی ده‌زگای چاپ و په‌خشی سهردهم

کتیبی سهردهم رۆمانی ده به‌رگی ژماره (۰۰۰ – ۰۰۰)

سهرپه‌رشتیاری گشتیی زنجیره

ئازاد به‌رزنجی

به رنگی دهیم

۳۰۹۵
که پیدر
به رنگی دهیم

۳۰۹۶
که نیسندور
بهارگی نههه

به‌شی بیست و جه‌وته‌م

۳۰۹۷

که‌پیدر

به‌رگی‌ده‌سه‌م

۳۰۹۸
که نیستدور
بهارگی نه‌ده

به ندى يه كه م

له قوولايى خاموشى بيابان و له نيوان تۆز و گهردى گومانايى
 نيوه پۆدا، سوارىك به رهو رهوه ندى كه لميشيه كان لنگارى گرتبوو.
 له دوورپا سواره كه له مستىكى قوچاو ئه چوو كه به هر باز
 و ئاخيزىكى درشتتر و بهرجه سته تر ئه بوو و ئه هات تا له نيگادا
 قه باره بگرى. سوار به سهر يالى ئه سپه كه دا چه مابوو يه وه و
 وامه زانه له مهيدان و ههوارگه ي ژيانى گولمه مه دى سهر دار
 نزيك ئه بيته وه. ئه مهيدان و پهريزه ي له غهواره پاوه بوو و
 ئه گهر دهرفه تيشى پيدر ابوو، ئه بوايه پاريز بكات. به لام سواره كه
 وه ها داژووت ئه توت خو ي به بيگانه نازانى و گومانى هيچ كو سپ
 و له مپه ريكي سهر ريگه، بو ميشكى خو ي ري نادات. جهوان
 و جهوانسه ر بوو رهنگه، يان بو ئه ركيكى گرنگ پاسپيردرا بوو،
 كه به و جو ره بى په روا و بيپاك لنگارى گرتو وه و به ره وه هه وارگه
 داژو ي. يان! گومانى په يامىك له بهرژه وه ندى سهر دار، به و جو ره
 سواره كه ي هه ژاندو وه، يانيش! هي زيكي بى په روا ي هانده ر به و
 جو ره وه ي خستوته به رى...

هه رچى چۆن و به هر ئاوايهك، سواره كه وه كوو ۳۰۹۹
 كه پيدەر گه رده لولپىكى به له ز به شيو و دۆل و هه له مووتى ريگه دا داژووت
 به رگى ده سه م به مكاره ي نهك هه ر نيگاي تيزى گولمه مه د، به لكوو سهرنجى
 هه موو دانيشتوانى ره وه ندى له هه موو سووچ و قوژبنى كه وه بو

لای خوئی و لهز و پهلهی خوئی و، ههروهها، بوئو کراسه سپیهی به سهر دهستییهوه ئهیشهکاندهوه، راکیشابوو.

وهک تیریکی هاویژراو بهرهو رهوهند، سوارهکه ئالای سپی به دهستییهوه بوو، بهلام هیشتاش ریئی لیگیرا! له سهرهولییژی نشیوی زورانهکه، دوو چهکداری پیاده لهپر، له بن دهوهنه تهنگز لیئی دهرپهپین و وهک بیانهوی ئهسپهکهی برهمینن، تفهنگهکانیان وهکوو دوو شاخ بهرز کردهوه و لهگهئیدا به ههرا و قووله سواریان دهنگ دا.

لهز و پهلهی دهرپهپینی خافلگیرانهی دوو چهکدار له بن بنچکه گهونهوه، ئهسپ و سواری داچلهکاند و کشانديهوه. له کیشانهوهی لهپری لهغای ئهسپهکهدا، ئهسپ کشایهوه و به ناچار به سهر لاقهکانیدا بهرهو پاش شکایهوه. قاچهکانی قورسای خوی و سواری پی رانهگیرا و بهپشتدا تلیهوه. سوار لهغای له دهست بهربوو. خوی ههئدا و وهک گوپهک به سهر خاکوخوئ و درکودالدا تلی دا و به ترسهوه - وهک پشیلهیهکی کیوی- چوک و بهری دهستی له سهر زهوی، چاو و روخساری خوئوی له چهکدارهکان بری.

— بزانه کییه!

به ئهمازهی برا، خانمحهمد خوی ههئدایه سهر ئهسپهکه و وهک ههئویهکی تیزپه له لای شانی گولمحهمهدهوه که له قولایی دهست و نیگای چهکدارهکاندا تهوق درابوو، فرکهی کرد. گولمحهمد به تهکانی شانی، چۆخهکهی به سهر شانیهوه رییک کرد، کورهکهی به باوهشیهوه بوو، داینا و به زاریکی منالانه، دارهداری به کورهکهی کرد:

— ئۆخهی کورپی خۆم، دهک ئافهرهم! ههنگاوکیتر، ئافهرهم کورهکهم! دهپرو بهریدا، داره داره!

بلقیس له ناو دهریزانی رهشمالهکهدا وهستابوو، دهستهکانی بو پینشوازی منالهکه کردهوه و به چاو و نیگایهکی تامهزرو،

منالەكەى بانگ كرد بو لای خوئی:

— گۆلى من، گۆلى من! دوهه ره دهى گۆلهكهم! وه ره،
ههنگاو یكى دى، دهك ئافه رهه كورپى خۆم، ئۆخهى كورهكهم!
منالى تازه پىگرتوو ئهوا له نىوان بلىقيس و گۆلمحه مه ددا
داره داره ی ئه كرد و دهسته كانى وهكوو دوو بالى بچكو لانه بو به ره وه
كردبوويه وه به سه ره تاتكى و لاره لاره ههنگاوى ئهنا. بلىقيس له
ناو دهریزانه كه هه لئرووشكا بوو و قوئى له سه ره كه شكه ی ئه ژنو،
په نجه كانى بو بانگ كردنى منالەكه رانه وه شاندى، به پىكه نىنىكى
هۆگره وه لیوى پشكووت. گۆلمحه مه د چاوى له منالەكه ی
هه لئه ئه گرت و ئه توت رى رۆيشتنه كه ی ئه وهكوو ئاره زوويه كى
شیرین و دژوار، په یگىرى ئه كات. منالەكه ش كه له مه وه به ره به
نىگه رانى و بى باوه رپیه وه ههنگاوى ئهنا، ئهوا له خوئشى ئه وه ی
كه ئه توانى پى هه لگرتى، خه رىك بوو به ته وقى سه ره وه به ره
بىته وه كه په نجه بچكو له كانى له په نجه زبه ركه انى بلىقيس گىر
بوو و به جارىك، به ئاسووده یى خوئ هه لدايه باوه شى داىكانه ی
بلىقيس. دهنگى پىكه نىنى له رزۆك و ترىقانه وه ی منالەكه له گه ل
قافای پىكه نىنى بلىقيس و گۆلمحه مه د ئاویته بوو. بلىقيس
منالەكه ی گووشا به سىنگیه وه و به خوئشیه وه هه لسا.

به پىكه نىن و رابوونى داىك، قافای شادمانانه ی شىرو چوو
به حه وادا. به خوئشى و هه راوه دهسته كانى كوتا به یه كا و له و
چه پله لیدانه پر له شه وه قه دا دلۆپىك خه نه له نىوان په نجه كانیه وه
دهریه رى و راست پژایه ناوچاوى. شىرو چاوى قووچاند و ناخودئاگا
له سه ره لاقىك كه وته حه لواشه لى و مارال و زیوه رى خسته
پىكه نىن. له هه مان كاتدا دهسته خه ناویه كانیان وهكوو لقه
دارى قوراوى به گالته وه به ره وه ئه و رادىرا. شىرو ده سه به جى غارى
دا بو لای داىكى، دهسته خه ناویه كانى دوور راگرت و چاوه كانى
خوئى له به رامبه ر چاوى بلىقيس دا راگرت بو ئه وه ی دلۆپه خه نه ی
لى بسرىته وه. بلىقيس منالەكه ی دايه وه به گۆلمحه مه د، لوى

سه‌رپۆشه‌که‌ی به سه‌ری په‌نجه‌ی گرت، به زمان ته‌ری کرد و پیلووه داخراوه‌کانی شیرۆی به قامکی دهستی چه‌پ کرده‌وه و هه‌روا رایگرت.

به‌گمحه‌مه‌دی که‌لمیشتی له سه‌ر به‌رده‌که دانیشتبوو، دهست و پی و کاکوۆلی له خه‌نه گرتبوو. ده‌فری خه‌نه‌که‌ی له نیوان هه‌ر دوو قولاپه‌ی‌دا راگرتبوو و به په‌نجه‌ی ئەماژه، بن و قه‌راخی ده‌فره‌که‌ی خاویڤ ئەکرده‌وه و خه‌نه کۆکراوه‌که‌ی ئەته‌کانده له‌پی دهستی. ده‌ور و بنی ده‌فر خاویڤ بوویه‌وه. به‌گمحه‌مه‌د سه‌ر و قزه شاخ شاخه‌که‌ی به‌ره‌و گولمه‌مه‌د وه‌رگی‌پرا و ئەماژه‌ی به مناله‌که، وتی:

– بیهینه، بیهینه بوۆ لای من. بیهینه با دهسته‌کانی له خه‌نه بگرم!

گولمه‌مه‌د کوره‌که‌ی به‌ره‌و برای برد و له نزیک ده‌فره به‌تاله‌که به سه‌ر پیوه وه‌ستاندی. مه‌چه‌کی دهسته‌کانی مناله‌که‌ی گرت و له به‌رده‌می به‌گمحه‌مه‌د رایگرت. به‌گمحه‌مه‌د دم به پیکه‌نین و به قۆشمه‌یی، ئەو خه‌نه‌ی له له‌پی دهستی‌دا کۆی کردبووه دای له دهست و په‌نجه‌ی برازاکه‌ی:

– له خه‌ته‌نه سوورانت، له خه‌ته‌نه سوورانت‌دا مامت خه‌نه بگری، گولته‌که‌ی من! گولتی ئاپۆ. بلی خوا حه‌ز بکات!
به یه‌ک ده‌نگ ژنه‌کان وتیان:

– به هیوای خوا!! به هیوای خوا!
شیرۆ چاوه ئاو تیزاوه‌که‌ی به لۆی سه‌رپۆشه‌که‌ی دایکی سه‌رپیه‌وه و رووی وه‌رگی‌پرا. خه‌نه‌ی له دهست و په‌نجه‌ی پرواند و کوره‌که‌ی له باوه‌شی گولمه‌مه‌د وه‌رگرته‌وه. گووشای به سینگ‌ی‌دا، گۆنا و چاوه‌کانی ماچ کرد:

– خه‌ریک بوو بوۆت کویر ئەبووم، کویر به‌م بوۆت! کویر به‌م بوۆت، چاوه‌کانم، چاوه‌کانم! چاوه‌کانم!
گولمه‌مه‌د له قیژه و هه‌رای ژنه‌کان و هه‌روه‌ها له

۳۱۰۲
که‌لیسده‌ر
به‌رگی نه‌مه‌

براکه‌ی به‌گمحه‌مه‌دیش که هه‌روا له سه‌ر به‌رده‌که دانیشتبوو، دوور که‌وته‌وه و لای ئه‌ستونده‌کی ره‌شماله‌که چاوه‌رپتی کرد. خانمحه‌مه‌د و سواری غه‌واره ئه‌وا زه‌نگۆ به زه‌نگۆ و به ئارامی ئه‌هاتن. سواره‌که به‌رگی سه‌ربازی له به‌ر بوو به سواری ئه‌سپیکی کویتی چواره‌نگل، قیت دانیشتبوو و ئالایه سپیه‌که‌ی خوی هه‌روا به ده‌ستیه‌وه راگرتبوو. چاوه‌کانی له بن لیواری "کلاو گه‌رگه‌ری" یه‌که‌ی‌دا، بچووک و پیکه‌وه لکاو خویایان ئه‌کرد. روخساری سووتاو و گوئای پان و توژی ده‌رپه‌رپبوو. چه‌ناگه‌ی ئه‌توت نییه. به‌لام ئه‌و شته‌ی له نیگای یه‌که‌م‌دا به‌رچاو ئه‌که‌وت ئه‌وه بوو، که کابرا له به‌رگه سه‌ربازییه‌که‌ی‌دا غه‌واره‌یه و ئه‌کرا بیهری که پیاوی تازه گه‌یشتبوو به تازه‌یی ئه‌و به‌رگه‌ی له به‌ر کردوو.

— مروّقی سه‌ید شه‌رزای توربه‌تیه. په‌یامی هیئاوه بوّمان. له لای کاشمه‌روه هاتوو!

خانمحه‌مه‌د پیتی له زه‌نگۆ به‌تال کرد و ده‌سکه‌وساری به به‌رکووی زینه‌که‌وه گری دا. ته‌ته‌ره‌که‌ی سه‌ید شه‌رزایش له ئه‌سپه‌که‌ی دابه‌زی و سلّوی له گولمحه‌مه‌د کرد. خانمحه‌مه‌د ده‌سکه‌وساری ئه‌سپه‌که‌ی لیوه‌رگرت و گولمحه‌مه‌د به بی قسه‌کردن شانی وه‌رگی‌را و به‌ره‌وخواری ره‌وه‌ند که‌وته ری. پیاوه‌که‌ی سه‌ید شه‌رزایش، به بالای کورت و چه‌ناگه‌ی وه‌ک بلیی سووا و، ئه‌و چاوانه‌ی که له هه‌ر نیگایه‌ک‌دا سپیایه‌که‌ی زیاتر ئه‌یدا به چاودا، نه زۆر دل ئاسوووه که‌وته دوا‌ی گولمحه‌مه‌د. له قه‌راخ ره‌شماله‌که‌ی لای خواره‌وه گولمحه‌مه‌د خاوی کرده‌وه و کابرا یه‌ک دوو هه‌نگاوی به‌ینی، به خاموشی راهه‌ستا و روانیه فه‌راگه‌ردی خوی. گولمحه‌مه‌د ئاوری له کابرای ده‌شته‌کی دابه‌وه و جاریکی دی له جلوه‌رگه نه‌شیاوه‌که‌ی، که زۆر له‌به‌ری‌دا ناقولّ بوو رووانی و وتی:

— سه‌ید شه‌رزایش به‌رگی حکوومه‌تی له به‌ر کرد؟! —

له وه لّامدا، ته وسخه نديكي خواروخپچ دهمه زله كه ي كابرآ
كرده وه و وتي:

– به لّي! سهردار!

گولّمحه مه د ئيدن پرسى:

– چه نيكه ئه و بهرگه ي له بهر كردوه؟

– له سهره تاي پايزه وه، سهردار!

گولّمحه مه د نيگاي له سهر كابرآ گواسته وه و وتي:

– به جي، به جي! ده ي! جا به يامه كه تم بو ئه گيڙپيته وه يان

فراوين ئه كه ي.

كابرآ كر نوښيكي كرد و وتي:

– به له زم سهردار، تا نوږزي ئيواره ئه بي خوم بگه يه نمه وه...

– بو به تاليوني كاشمه ر؟!

له وه لّامى گولّمحه مه ددا، كابرآ توربه تي توږي رامآ.

گولّمحه مه د وتي:

– نامه وي وه لّامى ئه وه بده يته وه، ئه وه يان به خوته. ده ي!

ئه وا گويم له توپه، بلّي!

له و شوپينه وه كه به گمحه مه د له سهر به رده كه دانيشتبوو

تا ئه و جيگه يه ي گولّمحه مه دى لي وه ستابوو، زور دوور نه بوو

كه ده نگه كان نه بيسرى. به لّام با له روژه لّاته وه ئه هات و

گولّمحه مه د له لاي ئه ستونده كي دوا په شمالي ره وه ند له بهرى

روژئاوا وه ستابوو و له گه لّ كابرآ ته تر خه ريكي گف توگو بوو.

له م رووه وه هه ولداني به گمحه مه د بو بيستنى وتووږژه كه ي ئه و

دووانه بي هووده بوو. به گمحه مه د به لّام نه ي ئه توانى و به ده ستى

خوى نه بوو كه نيگاي تيڙى به خواري، له سهر چاو و روخسار

و ليوى براكه ي هه لگرئ. چونكه ئه يويست له شيواز و داره تي

روخسارى گولّمحه مه د وه، چه مكى ئه و قسانه تيڭگات كه نه ي

ئه بيست. لانيكه م ئه يويست له خوښى و ناخوښى هه واله كه

تيڭگات. به لّام هيلّى هه نيه و داره تي روخسارى گولّمحه مه د

۳۱۰۴
كه ليددور
به رگى نه وه

نهئهگؤږا. بهلکوو لهسهرخو و يهکباو بوو و نهتوت به نهغهست
چاوی له خاک برپوه نهک له چاوهکانی کابرای تهتر، بو نهوهی
تهترهکه بتوانی به ناسوودهیی قسهی خوئی بکات.

خانمحهمهده پاش بهستنوهی نهسپهکان بهرهو بهگمحهمهده
وژنهکان کشا و بهگمحهمهده دست و پی و کاکول به خهنهوه وهک
بلیی شهرم له کاکي بکات، به دهمیهوه پیکهنی. خانمحهمهده،
نه له بیری نهوهده که برای ههره گچکه بیری لی نهکردهوه، له
لای دایکیهوه له سهر عهرزهکه دانیشته و نانیشتکی دادایه سهر
کورتانهکه و چاوی بهرهو لای خواروو، نهو شوینهی گولمحهمهده
و کابرای تهتر وهستابوون، تیژ کرد.

بلقیس خزایه نزیك كورهكهیهوه و به شیروئی وت:

— بزانه نهگهر خهنهی دهستی زیوهر وشکوهه بووه بلی
پیالهیهک چامان بو بهینی.

شیرو رویشته و مارالیش ههلسا و -وهک به دواي
کاریکدا- بهرهو رهشمالهکه لیان دوور کهوتهوه. راستهکهی
نهوه بوو که کهس به خوئی خوئی له دانیشته له لای
خانمحهمهده نهبوو. چونکه چاوانی پرپوون له گومان و زمانی دروو
بوو. میهرهبان، یان نهبوو یان نهگهر بوو نهئینرا. سهر و زمان
خوش نهبوو و نهگهریش بوو، خوئیای نهئیکرد. مونی ناوچهوانی
ئیدی ببوو به ههمیشهیی و ههروهها ریگگووشرانی کاکيلهکانی.

بهگمحهمهده جاریکتر رووی کردهوه گولمحهمهده و لیی
وردبوویهوه. خانمحهمهده نیگای له نیگای گولمحهمهده وهرگیږا
و سهیری دایکی کرد. چاوهکانی بلقیس پرپوون له پرسیار و
خانمحهمهده نهیتوانی به ناسانی لهوه تیږگات. بهلام له

گوتنی نهو شتهی له دهروونیدا بوو و نهیویست له وهلامی
نیگای دایکیدا دهري بپری دوودل بوو. چونکه پیی و ابوو ههموو
قسهیهک بو ژنان -نهگهر نهو ژنه بلقیسیش بی و دایکیشی بی-
نابی بگوتری. کهچی لهگهل بروابوون بهو خالهش، له قوولایی

چاوه كانى بَلَقيسه وه وزه به كى زور به توانا بَلَقيسه ئه كيشا،
كه خانمحه مه د نهى ئه توانى له به رامبه ر كيشه رى ئه وه وزه به دا،
خاموش و بيلايه ن بى.

– ئا، خانمحه مه د! تو تو چون بير ئه كه به ته وه؟! من بوئى
هه وائى ناخوش ئه كه م. بريار وايه چيتان بيته سه ر رى؟ بوچى
دلئى من ئه م هاتوچو كردنانه به تاريك و ره ش ئه بينى؟!

به دهنگى نه رمى بَلَقيس، به گمحه مه ديش ئاورى دا به وه
و گووى بو گوتهى شلكرد. خانمحه مه د بو ئه وهى له وه زياتر
ئهنديشهى برا تازه زاواكهى نه شه مزىنى، هه لسا و به بيانووى
توند كردنه وهى تهنگهى زىنى ئه سپه كهى، له به گمحه مه د دوور
كهوته وه. به دواى خانمحه مه ددا، بَلَقيسيش رابوو، كوره كهى
گولمحه مه دى كرده قه لاندوشكان و وتى:

– ئه تهوئ سوارى ئه سپه كهى خان ئاپوت ببى؟ ئا! حمزت له
سوارييه، سوارى؟

خانمحه مه د تهنگهى زينه كهى شه ته ك دا. دهسكه وسارى
له به ركوى زينه كه ئالقه كرد و ئانيشكى له سه ر يالى ئه سپه كه،
پشت سه رى به نينو ك خوراند و كلاوه كهى تا سه ر بروى خزانده.
بَلَقيس نزيك بوويه وه و كوره كهى گولمحه مه دى له سه ر زينه كه
دانا. دهستىكى به پشتى مناله كه وه و دهستىكى له سه ر ئه ژنوئى،
به خانمحه مه دى وت:

– بلئى! پيم بلئى ئه وهى ئه يزانى!
خانمحه مه د په نجهى له پشت سه رى لابرده، كلاوه كهى له
سه ر بروى هه لكشانده سه ره وه و وتى:

– شتىكى وا نازانم، من هيچ نازانم!
پاشان بيدهنگ بوو و نيگاي برييه چرچ و تره كاوى پشت
دهستى دايقى و له پاش ماويه كهى بيدهنگى، دريژهى دا:
– گومان، منيش ته نها به گومان بوئى ئه چم!
– چ گومانىك؟

خانمحه مه د جارِکی دی سه ری هه لَینایه وه و له کاتیکا
 نیگی له کابرای ته تهر و براهی بوو، وتی:
 – بووین به درکی چاو ئیمه، درکی چاو! نهمه مه ترسی بو
 ساز کردووین، مه ترسی! نه بیینی؟ کوره کهت نه بیینی؟
 بلقیس و خانمحه مه د نهوا نه یانروانیه گولمحه مه د که شان
 به شانی ته تهره کهی سهید شهرزا پیاسه ی نه کرد. خانمحه مه د
 ئیدن وتیه وه:
 – نه بیینی؟

له وه لّامی کوره کهی و رهنگه له بهر دلّی خو ی، بلقیس وتی:
 – چو ن نایبینم، چو ن ناتان بینم؟ چاو و دلّی من جگه له
 ئیوه کی و چی نه بیینی؟
 خانمحه مه د وتی:

– به بالّا هیچ هه لکشاو نییه، به لّام به خو و خده! به
 ناو و ئاوازه! به دلّ و جهر به زه، بی هاوتایه. هه موو چاوه کان
 له وه و هه موو زمانه کان باسی نهو نه کهن. باسی کوره کهی
 تو. بهر پرسی جهنده رمه ی خوراسانیش چاوی له کاره کانی
 گولمحه مه دی که لمیشیه و له کاره کانی گولمحه مه د نه دو ی.
 که چاوی به من کهوت، نه توت هه موو دنیا یان پیداوه. وای زانیبوو
 من گولمحه مه دم! وای زانیبوو گولمحه مه د به قاچی خو ی، خو ی
 خستوته داوه وه. وای زانیبوو گولمحه مه د نه وه تا له ناو دهستی دا!
 به لّام! به لّام کاتیکه زانی من گولمحه مه د نیم، کاتیکه زانی
 من برای گولمحه مه دم له سه ر جیگه ی خو ی وشک بوو و ئیدی
 نه یزانی چی به من بلّی! له وه پاش ته نها یه ک قسه ی کرد؛ به س
 یه ک قسه! تیم نه گه ی چی نه لّیم؟ به س وتی:

– «من داوای گولمحه مه دم کردبوو!» و! قوتار! ئیتر یه ک
 که لیدر
 بهرگی ده مه م
 وشه شنی نه گوت. تاقه یه ک وشه ش! تیم نه گه ی؟!
 بلقیس روانیه پشت دهستی خو ی له سه ر نه ژنو ی کوره کهی
 گولمحه مه د و وتی:

— چۆن تى ناگهم؛ چۆن تى ناگهم؟ باشيش تى ئەگهم. باشى باش! زۆر دەمپكەيه لهو شتانه گەيشتووم. ئىستە! ئىستە بەلام ئەمەوى هەندى شتى تر بزانه. ئەمەوى بزانه چىتان بە سەر دى؟! ئەمەوى بزانه بەيانى، بەيانى چى روو ئەدات؟ ئەمەوى بزانه هەر ئىستە، لەم كاتەدا خەرىكن چ پىلاننىك بۆ كورەكانى من، بۆ ئىوه دائەرپژن؟

خانمەمەد هەروا ئانىشكى لە سەر يالى ئەسپەكە، تەويلى نا بە لەپى دەستيهوه و وتى:

— سەختە دايه، ژيان دژواره. ژيانى بە سەرفرازى! زۆر دژواره. مروّف ئەبى وهكوو مشكە كویره بژى تا پاريزراو بى، ئەگەر هات و جگە لهوهى كرد! ئەوسا كارى دژوار ئەبى، دژوار.

خانمەمەد تەويلى لە بەرى دەستى كردهوه و درپژهى دا:
— بەلام! بەلام براكەى من خۆت ئەزانى شىوازى شىرى گرتۆتە بەر، شىوازى شىر! هەموو كەسيكىش بە بى ئەوهى خۆى بزاني، لە شىر ئەترسى. تەنانەت ئەوهش كە پاشەرۆكى نيچىرى شىر ئەخوا لە شىرەكە ئەترسى و خۆى ئەپاريزى. گولمەمەدى ئىمه دايه، بووه بە شىرى بيشەلانى ئەم مەلبەندە.

بلقىس سەر دەستى قۆلى كراسى كورەكەى بە چنگ گرت و بى ئوقره پرسى:

— ئەيانەوى لە ناوتان بەرن. ئەيانەوى بتانكوژن. ئەيانەوى! ئەيانەوى! ئەيانەوى...

خانمەمەد شەكان و لەرزىنى ناأارامى پەنجەى بلقىسى بە دەست هيوور كردهوه، قۆلى كراسەكەى لە دەستى دايكى دەرهيئا و وتى:

— دلّت نيگەران مەكە بلقىس. دلّت نيگەران مەكە! ئىمه! چاوهروانى لهوه زياترمان لە تۆ هەيه! تۆ! مەگەر ئەوه تۆ نەبووى كە ئەتوت: «بەرخى نىر بۆ سەر برينه، نەك لە بۆ دۆشين و ران؟» ها؟ مەگەر ئەوه تۆ نەبووى؟ ئەو پەندەم من تەنها لە

٣١٠٨
كە ئىسداور
بەركى دەمه

زمانی خودی تو بیستووه!

منالّه که به قامکه گچکهکانی پرچه زبونهکهی بلقیسی له قهراخ سه‌رپۆشه‌کهی دهره‌پنا بوو و یاری به قژی دایه‌گه‌وره‌ی نه‌کرد. بلقیس خامۆش و چاوی له یالی نه‌سپه‌که و که‌لکه‌له‌ی وه‌لامی پرسپاری کوره‌گه‌وره‌کهی پامابوو. خانمحه‌مه‌د چاوی له ناوچه‌وانی گرژی دایکی بوو و نه‌توت دلی نه‌ئه‌هات جاریکی‌تر به قسه‌کانی خو‌ی نازاری بدات. منالّه که بسکی بلقیسی هینابوویه پیش، بۆسه‌ر لووت و چاوی. بلقیس به میهره‌بانی دهستی منالّه‌کهی گرت. بسکه خو‌له‌می‌شیه‌کهی کرده‌وه به‌بن سه‌رپۆشه‌کهی‌دا و منالّه‌کهی گووشا به سینگیه‌وه و وتی:

– په‌ریشانم مه‌که به‌رخه‌کم، په‌ریشانم مه‌که!
خانمحه‌مه‌د نیگای له روخساری دایکی گواسته‌وه و پالی له شانی نه‌سپه‌که کرده‌وه و وتی:

– له بیرى زهماوه‌نی به‌گمحه‌مه‌دا به دایه!
گو‌لمحه‌مه‌د و ته‌ته‌ره‌کهی سه‌ید شه‌رزا به‌ره‌وژوور بوونه‌وه. بلقیس شو‌پی نیگای خانمحه‌مه‌دی له سه‌ر گو‌لمحه‌مه‌د گرت و منالّه‌کهی له سه‌ر زینه‌که‌که‌وه کرده قه‌لان‌دۆشکان و که‌وته ری. خانمحه‌مه‌دیش به دواى دایکی‌دا هه‌نگاوی هه‌لگرت و وتی:
– زهماوه‌نمان له پیشه‌ دایه، غم له ناوچه‌وانت بته‌رینه.
به‌گمحه‌مه‌د چارپس مه‌که!

بلقیس نه‌توت توانای ناخافتنی نییه. خانمحه‌مه‌دیش له‌وه زیاتر هیچی نه‌وت و به‌ره‌و به‌گمحه‌مه‌د که هه‌روا گیرۆده‌ی خه‌نه‌ی دهست و سه‌ر و پی، له سه‌ر به‌رده‌که دانیشتبوو، رو‌یشت و له بلقیس گه‌را به خو‌ی و نه‌ندیشنه‌ی خو‌یه‌وه خه‌ریک بی.

گو‌لمحه‌مه‌د و کابرای ته‌ته‌ر نزیك بیوونه‌وه. کابرا

۳۱۰۹

که‌پیدەر

به‌رگی‌ده‌سه‌م

توربه‌تی له سهر زینه‌که جیی خۆش کرد و به نیشانه‌ی مالاوایی، کلاوه‌که‌ی داگرت و له‌غاوی راست کرده‌وه. گولمه‌مه‌د به سهر وه‌لامی دایه‌وه. شاقه‌لی چۆخه‌که‌ی به په‌نجه‌گرت، شانی دایه بهر باکه و به‌ره‌و دایکی که‌وته ری. سوار پشنتی له ره‌وه‌ند، دابوویه غار و بلقیس چاوی له شوپی رویشتنه‌که‌ی نه‌و بریوو. – شیرو ئاو بهینه‌ نه‌م قوره له ده‌ست و پلم بکه‌مه‌وه، دیقم کرد!

به‌گمه‌مه‌د جارپس و بی ئوقره له سهر به‌رده‌که هه‌لسا و به ده‌ستی ئاواله‌وه ملی کیشنا و نه‌توت قاچی له کو‌ت دایه، جاریکی‌تر به ئوسنیه‌وه شیرویی بانگ کرد: شیرو، شیرو!

شیرو له لای ناگره‌که‌وه له وه‌لامی براکه‌ی‌دا وتی: – خه‌ریکم ئاوه‌که شله‌تین نه‌که‌م، براگیان. هه‌ر ئیسته، نه‌وا هاتم!

گولمه‌مه‌د دم به پیکه‌نین به به‌رده‌می بلقیس‌دا تیپه‌ری و لای به‌گمه‌مه‌ده‌وه وه‌ستا، بسکیک له پرچه شووش راوه‌ستاوه‌که‌ی به‌گمه‌مه‌دی به سهری دوو په‌نجه‌تاقیکرده‌وه، ئاو‌ری له دایکی دایه‌وه و وتی:

– تو نه‌لیی قزی ره‌نگی گرتووه، دایه؟ بلقیس تووشی خوی و نیگه‌رانی نه‌ندیشه‌ی خوی، له نیگای بی ئوقره و پرسینه‌ری به‌گمه‌مه‌دا که له‌وی نه‌پوانی، وه‌لامی دایه‌وه:

– خه‌نه چه‌نده زیاتر به‌مینیته‌وه ره‌نگه‌که‌ی گه‌شتر نه‌بی. گولمه‌مه‌د به‌ره‌و ئاسمان سهری هه‌لینا و روانیه‌ خوری نیوه‌رو و ده‌ستی نایه سهرشانی به‌گمه‌مه‌د و وتی:

– چه‌نده به له‌زی براگیان، جارێ هیشتا زورمان ماوه! لیگه‌ری با کاکو‌لت بی به ره‌نگی هه‌تاو! به‌گمه‌مه‌د له بن ده‌ستی براکه‌ی‌دا، شانی چه‌مانده‌وه و

جاریکی دی له سهر بهرده که دانیشته وه. گولمحه مه د ئاورپکی تری له دایکی دایه وه، به لام توانی ده سبه جی چاوه کانی برا گه وره که ی خوئی، خانمحه مه د له پشت سهری بلقیسه وه خافلگیر بکات. گولمحه مه د له نیگای برا که ی دا رانه وه ستا و به ره و کوانو وه که و بو لای شیرۆ چوو. ئه و به یه ک نیگا نیگه ی شتنبوو که له پشت نیگای خاموشی خانمحه مه د دا کومه لیک ئه ندیشهی ئالۆسکا و له خول و تا و دایه، به لام ئه وه شی ئه زانی له سهر و به ندی زه ما وه نی به گمحه مه د و راست له و کاته دا که زاوا و ها وه له کانی به ره و خورسوف زین ئه که ن، نابی بیر و ئه ندیشهی که سه کانی بورووژینی. بو یه همر له و شوینه وه که را وه ستابوو به گالته و رووخوشیه وه دهنگی هه لئنا:

— به زاوا بوونیش هه روا ئاسان نییه، کاکه برا! پشووی دریزی ئه وی. ئه و ئاوه ش تا گهرم ئه بی کاتی ئه وی. هیچ ئیشتیای له وه نییه بیته کول!

شیرۆ دانیشتبوو له بهر چۆکی گولمحه مه د دا، له په سا دار و چیلکه ی ئه نا به ناگره که وه. خانمحه مه دیش هات بو لای کوانو وه که و گولمحه مه د که وته ته کی به ره و په شماله که ی خوئی و به بلقیسی وت:

— خان ئاپۆیشتم هه لسینه!

بلقیس به ره و په شماله که ی خان ئاپۆ چوو و گولمحه مه د و خانمحه مه د، له بهر ده ریزانی په شماله که، له سهر به ره یه ک که زیوه ر رای خستبوو، دانیشتن. گولمحه مه د چه ند زیخی له سهر عه رزه که هه لگرت و که وته یاریکردن بییان و به خانمحه مه دی وت:

— نیشانه کان لیلن برا، هه موو نیشانه کان تاریک و پیوارن!

۳۱۱۱

که لیدەر

به رگی ده مه م

— چی ئه وت ته ته ره که ی سه ید شه رزا!

— سه ید شه رزا په یامی ناردبوو له مه شه ده وه فه رمانیان

بو ناردوو!

— فەرمانى چى؟ بۆچى؟

گولمحمەد روانىيە براكەى و وتى:

— فەرمان! بۆ زىندوو يان كوژراوى ئىمە!

خانمحمەد بەتالى بزهيهكى هاتى و وتى:

— ئەمە خو ئىتر لىل و تاريك نىيە كاكە برا، ئەمە روون و

ئاشكرايه!

گولمحمەد زىخىكى لە نيوان پەنجەكانىدا گووشا و وتى:

— نەخىر، ئەوئەندەش روون و ئاشكرا نىيە. لىل و تاريكە،

ناكوۆكە. بە پىچ و پەنا و دژبەيهك ئەدوڤن. لە لايەكەوئە ئەو بىراى

و فەرمانە دەر ئەكەن و لە لايەكى ترەوئە داوا لە ئىمە ئەكەن

پاكانە بكەين. لە لايەكى ترىشەوئە سازىكى تر لى ئەدەن!

خانمحمەد وتى:

— ئەيانەوئە تا بۆيان ئەكرى گىژمان بكەن، تۆ پىت وا نىيە؟!

— با، منىش واى بۆ ئەچم!

— كە وا بوو، ئىستە ئەبى چى بكەين؟ خو ئەبى بزائىن

ئاخرەكەى چىيان ئەوئە؟

گولمحمەد زىخىكى هەلدا، تاويك پاما و پاشان وتى:

— ئەوئە روونە كە ئاخىرەكەى چىيان ئەوئە، بەلام ئەوئە دايار

نىيە كە كەى ئەيانەوئە دەس پى بكەن. دەسى دەسى، خەرىكەن

دەسى دەسىمان پى ئەكەن. بەلام هەر لە ئىستەوئە ئەتوانىن لە

دوا مەبەستىان تىبگەين و دەسىان بخوئىنەوئە.

— چىيە ئەو دوا مەبەستە؟

— خو بە دەستەوئەدان يان مردن!

سادە و بە بى دلەپراوكە خانمحمەد پرسى:

— ئىمە كامەيمان ئەوئە؛ خو بە دەستەوئەدان يان مردن؟!

گولمحمەد روانىيە روخسارى براكەى و وەكوو منالىكى

ساكار پىكەنى و وتى:

— ئىمە هىچ كاممان ناوئە، نە خو بە دەستەوئەدان و نە

مردن!

روخساری چپری خانمحه مه دیش به بزه یه ک پشکووت و
به پرسه وه وتی:

– نه وه نه لئی چی؟

گولمحه مه دیش به هه مان رووگه شیوه وه وه لامی دایه وه:

– به راست، نه خو به دهسته وه دان و نه مه رگیش!

– ناخر نه وه چوْن نه بی؟

گولمحه مه د وتی:

– دوو قاپ زهر نه خه نه به رده مت و نه لئین نازادی کامیانت
پیخوشنه هه لیگره و بینئ به سه ره وه! دهی! تو چی نه که هی؟ یه ک
له و قاپانه هه لئه گری و نه یخوئته وه؟!

خانمحه مه د به خاموشی سه ری داخست و به نینوک
هی لئیکی له سه ر به ره که کی شئا. نه توت نه یه ووئ ریگه چاره ی
نه و گرفته ی که هیچ چاره سه ری کی بو نابی نی، له بی ده نگه دا
بدو زئته وه. گولمحه مه د بو هاودلئ له گه ل برا که هی، وتی:

– با بزانی ن خان ئاپو نه لئی چی؟

به دوا ی بلقیس دا خان ئاپویش له ده ریزانی ره شماله که پی
نایه ده ره وه. به باویشک ده می هه لئچری، قاچه کانی کرده وه و له
عه رزه که ی چه قاند و مشتی به رز کرده وه و له سه ر یه ک کوتای
به ته ختی سینه ی دا. پاشان ده مه زل و هه راهه که ی به پشتی
ده ست دا پو شئا، ئاوی سیله ی چاوه کانی به خه می په نجه ی سه ری،
سیه کانی پر کرد له هه وای فی نک و بو بینینی برازا کانی سه ر و
چاوی به ملا و نه ولادا سه وراند و کاتیکه نه وانی له به ر ده رگای
خیوه ته که ی زیوه ر بینی، ده ستی برد بو دوگمه ی کراهی یه خه ی
کراسه که ی و به پی پی په تی به ره و لایان که وته ری.

۳۱۱۳

که لیدر

به رگی ده سه م

بلقیس نه وا گه یشتبوو و کوره که ی له نزیک باوکیه وه
له سه ر پی راکرتبوو و لئیکه رابوو چرنووکی له چوخه که ی
گولمحه مه د گیر بدات. خان ئاپو پزووی شه روا له که ی هه لکی شئا،

ئېلەكەكەى لە سەر شانى رېك كرد، هاته پېشنهوه و رووى له شيرۆ، دهنگى ههلبېرى:

– چا، چا بېنه! كچى!

شيرۆ له وهلامدا ئاوړى دايهوه و وتى:

– دهمم كردووه مامه گيان، ههر ئىسته ئهيهينم!

خان ئاپۆ لهو كاتهدا كه ئهيويست چوارمىلكان له سهر بهرەكه دابنیشى، چاوى بهرهو بهگمحهمهه تەنگ كرد و به شوخيهوه وتى:

– خهنهبندانی زاوا زيرينه هيشتا تهواو نهبووه!؟

گولمحهمهه روانيه شوپى نيگای خان ئاپۆ و هاودهنگ لهگهلى كهوته پيگهنين. بهگمحهمهه ههروا وهرهز دهستهكانى له دوورهوه به نيشانهى ناچارى راوهشاند و جاريكىتر له سهر بهردهكه ههلسا:

– ئهه ئاوه گهرم نهبوو!؟ خو زمههرير نهبووه!

زيوه سهرى دارهكهى له دهسكى كترييهكه گير دا، له قهراخ كوانوووهكه ههليگرت و دای به مارال كه خهنهى دهستهكانى شوردهبوو. مارال كترييهكهى دانا و زيوه ئاماده بوو تا به يارمهتى شيرۆ مهنجهلى ئاوهكه له سهر كوانوووهكه دابگرن و بيبهن بو سهر چالهكه. مارال به پهرويهك دهسكى كترييهكهى گرت و بهرهو پياوهكان چوو. سههمن به جهوهنهى ئاوهوه له پهناى رهشمالهكهوه دهركهوت و روپيشت ئاوهكه شلهتین بكات.

– قاپ و مهسينهه له بهردهست داناوه، شيرۆ. ههليانگره،

بيانهينه!

شيرۆ بهرهو رهشمالهكهى سههمن ههلات. مهسينهه و قاپى ههليگرت و هاتهوه بو سهر چالهكه. ئاوى شيلهوگهرم ئاماده بوو و بهگمحهمهه له نيوان هاتوچوى ژنهكاندا، له ليواى چالهكه چاوهريپى نهكرد. شيرۆ مهسينهه و قاپهكهى دانا و دوو سى پارچه تهلهبهردى هينا و شوپينكى بو دانيشتنى براكهى ئاماده كرد.

٣١٤
كه ئيسدور
بهركى دههه

به گمحه مه‌د چوار ده‌ست و پی، به سهر و ملی وشکه لاتوو و وه‌ک بلی له کوٓت دایه، چند هه‌نگاو یک له سهر پاژنه‌ی پی گاگوٓکی کرد و له سهر به‌ردچنه‌که دانیش‌ت:

– نهٓلی کوٓتی پینج مه‌نیان له سهر ملم داناوه و ده‌ست و پیان به زنجیر به‌ستوو مه‌ته‌وه! بیکه به ده‌سما نه‌م بی‌خواونه بشو‌روه! ناگات له یه‌خه‌ی کراسه‌که‌م بی شپرو، جوان وه‌ریگپره! زیوه‌ر به قاپه‌که ناوی له مه‌نجه‌له‌که هه‌ئه‌گوست و نه‌یکرده ناو مه‌سینه. مه‌سینه به ده‌ست سه‌مه‌نه‌وه بوو و ناوی نه‌کرد به قزی به‌گمحه‌مه‌دا. شپرو به‌خیرایی قوٓلی هه‌ل‌کرد بوو. قزی براکه‌ی هه‌ئه‌گلوٓفی و به‌خیراییه‌کی ناویته به شه‌وقه‌وه، کوٓی و مل و ژپ‌رچه‌نه‌ی به‌گمحه‌مه‌دی نه‌شورد، به بی نه‌وه‌ی بو ساتیکیش زمانی شه‌وق و حه‌ز و خو‌شه‌ویستی خوٓی رابگری.

بلقیس نه‌بوايه چوار چاوی هه‌بوايه بو نه‌وه‌ی بتوانی ژیان مناله‌کانی له هر دوو به‌روه سه‌یر بکات. هه‌روه‌ها نه‌بوايه چوار گویشی هه‌بوايه بو نه‌وه‌ی بتوانی قسه‌ی شوخ و پر له خو‌شه‌ویستی شپرو و ژنه‌کانی‌تر له‌گه‌ل به‌گمحه‌مه‌د بیسی؛ هه‌میش بتوانی به وردبینه‌کی تی‌که‌ل به دل‌پاوکی گوته‌ی کورت و هیواش و هه‌ئسه‌نگین‌راوی کوره‌کانی و خان‌ناپو بیسی و تی‌بگات. نه‌وه‌ی له فه‌راگه‌ردی به‌گمحه‌مه‌د پرووی نه‌دا، هه‌مووی شیرین زمانی و قسه‌ی خو‌ش و خه‌نده و پی‌که‌نینه‌ی ناوبه‌ناو له به‌ر پروناکی دل‌په‌سه‌ندی ناودا بوو. به‌لام نه‌وه‌ی له لایه‌ن پیاوه‌کانه‌وه به‌رگوٓیی نه‌که‌وت، هر هه‌مووی نیشانه‌ی شه‌راژوٓیی و رقه‌به‌ری و دژایه‌تی و شک و گومان بوو.

مارال پاش ئاماده‌کردنی چا و پیداو‌یستی، مناله‌که‌ی له به‌ر ده‌ست و پی هه‌ل‌گرتبوو و بردبوویه ناو په‌شماله‌که. بلقیس ده‌ست ئازاد و به بی کاریکی دبار له پشت خان‌ناپو، ده‌ستی به کتری چاکه‌وه دانیش‌تبوو. په‌نگه‌ پیاوانی که‌لمیشی وایان به باش زانیبوو دوور له چاو و گوٓیی بلقیس وتوو‌یژه‌که‌یان درپژه پی بدن،

به لّام بلّقيس نه وهى نه نه ويست. نهو به راشكاويه كى ناشكرا، له سهر چو كيك دانيشتبوو، دهسته كانى له سهر كه شكهى نه زنوى چه لپا كردبوو و چاوى برپوويه چاو و دهى پياوهكان و هه لى نه دا گه وهه رى گفتوگو كه يان، هه رچند به رزديه وه دهريانه برى، بييسى و تيبكات.

خان ناپو له وه لّامى بيسراوه كان دا نه يوت:
 - خه ريكن يارى مشك و پشيله مان له گه لّ نه كه ن، وهك به رى دهستم لام روونه!
 خانمحه مه د بوى سه نده وه:

- منيش پيم وايه. نيمه نابى دلى خو مان به وه خوش بكهين، چونكه هه ر دهسته يه كى سهر به حكومته قسه يه ك نه كات. كه وا بوو قسه يان يه ك نييه. نه خير، به هيچ جور يك! نه وانه زمانيشيان له گه لّ يه ك جياوازه. به لّام مه به ست و ويستى هه ر هه موويان يه ك شته. من له وه زياتر بروام به هيچ نييه!
 خان ناپو زيخه كانى ناوده ستى گولمحه مه دى ليوه رگرت و نيگار يكى وه كوو سى چوكله ي له سهر به ركه كيشا و وتى:
 - نيره توره ته، نيره مه شه هه، نه مه ش سه بزه وار. نه وان له سى لاه! نيمه ش نه وه تا ليره ن، ناليره! چه قى نيوانى سى گوشه كه.

خان ناپو چند ته له شقارته ي وه كوو خيوته سهر به سهرى يه كه وه دانا و جاريكى دى وتى:

- نيره، نيمه راست ناليره ين! ليره و دهوروبه ركه ي!
 خانمحه مه د چله پووشيكى له سهر خاكه كه هه لگرت، له لاي ته له شقارته كان به ره وخوار هيلىكى راکيشا و وتى:
 - نه م ناوانه ش نه وانى لين. ته واو نهو شته يه كه تو نه پليى خان ناپو. به لّام نه وان نه توانن ده ستيان به م لايه ش رابكات. له خودى سه بزه وار نه وان چهن لايان به دهسته وه يه، ته نها نه م سى شوينه نييه. نه گه ر به مانه وى يه كه يه كه بيژميرين، جگه له

۳۱۱۶
 كه لیسدر
 بهرگى نهه

به تالیۆنی جهندهرمه، سى دهستهی مسوگهري تريشيان ههيه. يهكيان لهم نزيكه، له بن گوڤى خوڤمان، نهجهف سهنگردى كه ئيمه به خوتوخوڤرايى بهرهلامان كرد. يهكيش بابقولى بوندار لهگهڵ ئەو زهعهفرانيانهى پشتيان به ئالاجاقيهوه بهنده. يهكى تر له پوڤاواى كيوى بهران، كه ئەگهه بهههلهدا نهچم ميرخانيش له ناوياندا ئەبى. له لاي كاشمهريشهوه بهس پشت به سهيد شهريزاي توربهتى نابهستن كه خهريكه به تهتر و پهيامهكانيهوه ياريمان لهگهڵ ئەكات. نهخير، سهيد شهريزا رووگري ئەو پارويه كه داومانه به دهستهيهوه! له بهري كاشمهريشهوه، تىپى جهندهرمه ليه و زيده له تىپى جهندهرمه، نهوړۆ بهگيش لهوييه. پاشان لهبهري خوارهوه و پشتكيويش سى لايان به دهستهويه. لانيكهم به سى دهستهوه. ئەميينتهوه مهشههد. باشه ئەگهه مهشههد يارمهتى له قوچان و بجنوورد وهنهگري، تا ئەم كاتهى كه ئيمه خهريكين باسى ئەكهين دوو دهسته ئەتوانن بينن. دهستهيهك له لهشكري خودى مهشههد و دهستهيهكيش له سهرحهد و دارودهستهى جيههنخانى سهرحهدى. كه وا بوو! ئەيانهوى دوراندهورمان وهكوو ئالقهى زنجير گهمارۆ بدن. ئەوسا ئەميينتهوه تهنها يهك ريگه!

— كامه ريگه؟! —

له وهلامى براكهىدا، خانمحهمهه ئەمازهى به باكوورى

پوڤاوا كرد و وتى:

— بهري باشتين و پردى ههرويشم!

گولمحهمهه تاويك راما و پاشان وتى:

— واته ئەلپى دهرووى ههلاتنيان بو هيشتووينهتهوه؟! —

— بهلى، ريگه ههلاتن. راستيهكهى جگه له خو به ٣١١٧

كه پياده

به رگه دهسههه

دهستهوهدان يان مهرگ، ريگهيهكى تريشيان بو هيشتووينهتهوه، ههلاتن!

گولمحهمهه پيالە به تالەکانى يهكه يهكه له نزيك دهستى

دايکيهوه دانا و داواى ليکړد چاږيان بو تى بکا و له بهر خوږيهوه وتى:
 — هه لاتن...!

خانمحه مه د ده سبه جى له وه لام دا وتى:

— من باسى هه لاتن ناکه م!

گو لمحه مه د روانيه براهى و وتى:

— نه زانم تو باسى هه لاتن ناکه م، نازانم! به لام! هه ندې جار

رې نه که وې که هه لاتن نيش خوې کارىکى سهره کيه. ج...

گو لمحه مه د له خان ناپوښتى روانى و دريژه ي دا:

— جا نه گهر بيت و بريارى له ناو بردنيان داييت، نه بې نه وه

بزانيان نه ي بو ريگه ي هه لاتن يان بو به جى هيشتووين؟ نه بې بزانيان

له هه لاتن ي نيمه چييان دهس نه که وې، که ريگه ي هه لاتن يان بو

چول کردووين، نا؟! نه وه خوشباوه رې نييه نه گهر وا بير بکه ينه وه

که ريگه يه کيان بو به جى هيشتووين که نيمه خو مان له فه وتان

دهرباز بکه ين؟ ها! نه مه خوشباوه رې نييه؟ يان به پيچه وان،

نيمه نه بې لي مان مسو گهر بى که مه ترسى راسته قينه، هه مان

نه و ريگه ي دهرباز بونه يه. نه و دهر ووه بي وه ي و هيمنه يه له بهر

پي مان دا يان اوه. وان ييه؟ چال ي سهر رې! تو بل يى نه وه نده دژوار بى

که نه و ريگه يه ش دابخه ن؟! وان ييه خان ناپو؟!

— وايه!

بلقيس پيال ه کاني پر کرد له چا، خان ناپو هر پيال ه ي نايه

به رده ست يه کيک له برزا کاني و خو ي کل و قه نديکى خسته

ده مې و له و بيده نگيه دا که که وتبو ويه وه وتى:

— نه ي زه ماوه ن! نه ي زه ماوه ن چى لي دي؟ گومانى من وايه

نه وان نه يانه وې گو فنه نده که مان بکه ن به کوشتار گه مان. ني وه

راتان چييه؟

خانمحه مه د به و چاوانه وه که به ن اشکرا شه له ژابوو روانيه

گو لمحه مه د و بى نه فان کاکيله کاني رپک گو وشا. بلقيس ش

له په نا شانى خان ناپو وه له گو لمحه مه دى نه روانى. گو لمحه مه د

۳۱۱۸
 که لیسدهر
 بهرگى نه ده

دەرفەتی پەرەگرتنی بە دلەراوکەى کەسەکانى نەدا و وتى:
 — خۆ ئیّمە نامانەوێ بەو جۆرە زەماوەن بگىرن کە ئەوان
 ئەیانەوێ. ئیّمە بە شىوازى خۆمان بووک ئەکەینە پەردەو! بەلام!
 بابەتى سەرەكى لێردا ئەوەیە کە حاجى خورسوفى چۆن كۆلى
 دا و قبوولى کرد کچ بە ئیّمە بدات؟! ئەوەى کە لام مسوگەرە
 ئەوەیە کە لە دلەوہ رازى نەبوو ئەو پەيوەندە سەربگریت.
 خان ئاپۆ رندانە روانیە گولمەمەد، پاشان رووی لێوەرگىرا
 و وتى:

— هێشتاش! گومانم لەوہ هەيە لە سەر بەلینەکەى
 مابیتەوہ!

گولمەمەد وەک خان ئاپۆى بە خەنیم دانابى، بى ئارام و بە
 توورەيبەوہ پرسى:

— کە واتە تۆ ئەلێى دوورووپی لەگەلمان کردوہ؟

خان ئاپۆيش لە سەر هەمان برۆا بە ئارامى وتى:

— زۆرتەر وا بىر ئەکەمەوہ!

گولمەمەد بە بى ئەوەى نىگای لە سەر روخسار و لىوى

مامى هەلگرى وتى:

— قور بە سەرى، قور بە سەرى ئەگەر درۆى لەگەل کردبیتن!

خان ئاپۆ نىگای لە چاوەکانى گولمەمەد دزیەوہ، سەرى

داخست و وتى:

— ئەگەر جگە لە فریودان هیچ مەبەستىكى تری نەبووبى

چى؟

گولمەمەد وتى:

— رۆژگارى ئاگر تیبەر ئەدەم!

خان ئاپۆ بو بەرگرى لە هەلچوونى گولمەمەد و خۆلادان لە

مشتومر، پيالەى چاکەى برد بو لىوى و بە خۆشزمانى وتى:

— ئەمەش زاوا زىرینە!

بەگمەمەد بو لایان ئەهات. کاکۆلى هێشتا ئاوى لى ئەتکا

و دهسته‌کانی تهر و تازه و به خه‌نه پهن‌گاو و، روخساری سوور
وهک شیلان له شهرمان و له گهرمان. شیرۆ هوماییه‌کی خاوین
به دهسته‌وه به دوا‌ی براکه‌ی‌دا رای ئه‌کرد و داوا‌ی لی ئه‌کرد
رێگه‌ی بدات سهر و قژی وشک بکاته‌وه:

— ئهم هه‌تاوه زه‌رده‌په‌ره، خو متمان‌ه‌ی پی ناکری برای
شیرینم!

به‌گمحه‌مه‌د به شان‌دا وه‌رگه‌را، هوماییه‌که‌ی دهستی
شیرۆی وه‌رگرت و خسته‌یه ده‌ور ملی. شیرۆ خاوی کرده‌وه و
به‌گمحه‌مه‌د که‌وته وشک کردنه‌وه‌ی گووی و مل و سهر و قژی.
هاته‌ نزیکه‌وه، رۆژباشی کرد و له سهر چۆک دانیش‌ت. خان‌ئاپۆ
به پیکه‌نینه‌وه دای به شانی به‌گمحه‌مه‌دا و به بلقیسی وت چا
بو زاوا تی بکات:

— ده‌ی! ده‌ی! پال‌ه‌وان! ژنه‌کان وه‌ره‌زیان کردوویت؟ به‌لام له‌بری
باش سهر و قژیان بو پهن‌گان‌دوویت، ده‌ک دهستیان نه‌وه‌ریت!

بلقیس به پیاله‌ی چاکه‌وه خوی خزانه‌ پێشه‌وه، چاکه‌ی
له به‌رده‌می جه‌وانه‌که‌ی دانا و ده‌ست و چاوی خسته‌ گه‌ر بو
هه‌لسه‌نگاندنی په‌نگی خه‌نه‌که. کاری خه‌نه‌به‌ندان به جوانی
کو‌تایی پی هات‌وو. خه‌نه، له‌به‌ری دهستی به‌گمحه‌مه‌دا،
ئه‌وه‌په‌ری په‌نگی دابوو‌یه‌وه. بلقیس له سهر چۆک راست بوویه‌وه
و په‌نج‌ه‌ی خسته‌ کاکۆلی به‌گمحه‌مه‌ده‌وه. ئاوی قژی پرژاند و
هوماییه‌که‌ی له قژی کورپه‌که‌ی ئالاند و که‌وته وشک‌کردنه‌وه‌ی
سهر و قژی به‌گمحه‌مه‌د.

— لیم‌گه‌رێ چاکه‌م بخۆمه‌وه دایه، لیم‌گه‌رێ چاکه‌م
بخۆمه‌وه!

خان‌ئاپۆ ده‌م به پیکه‌نین له مشتوم‌په‌ره‌که‌ی به‌گمحه‌مه‌د و
بلقیس، هه‌لسایه‌ سه‌رپی، دهستی کرد به گیرفانی ئیله‌که‌که‌ی‌دا
و له هه‌مان کات‌دا پرس‌ی:

— جا ئیمه‌ چی ئه‌که‌ین ئیسته‌؟

٣١٢٠
که‌ ئیسه‌ده‌ر
به‌رگی ده‌مه‌

گولمحه مه دبش رابوو، چۆخه‌ی دایه‌وه به شانی‌دا و وتی:

– کاری تۆ و به‌گ روونه، خورسوف!

خان‌ئاپۆ ئیله‌که‌که‌ی له‌به‌ری‌دا ریک کرد و خانمحه‌مه‌د که هه‌لسابوو و له‌ نیوان هه‌ر دووکیان‌دا راوه‌ستابوو، پرسیری کرد: – ئه‌ی کاری ئیمه؟

گولمحه‌مه‌د له‌ وه‌لامی براهی‌دا وتی:

– من و تۆ ئه‌میینه‌وه تا ره‌وه‌ند ئه‌به‌ینه قه‌لامه‌یدان. زستان له‌ قه‌لامه‌یدان نیشته‌جی ئه‌بین!
خان‌ئاپۆ به‌ر له‌وه‌ی هه‌نگاو بۆ خۆ ته‌یارکردن هه‌لبگری، له‌ گولمحه‌مه‌دی پرسی:

– ئه‌گه‌ر خورسوفی له‌ به‌لینه‌که‌ی زنیوان ببویه‌وه چی؟ مه‌به‌ستم ئه‌گه‌ر هات و وا ده‌رنه‌چوو که بریارمان دابوو، ئه‌وسا چی؟ هه‌زار بیانوو له‌ ته‌نگژه‌ی وادا ئه‌بینریته‌وه!

گولمحه‌مه‌د شانی به‌ راوه‌شاندن وه‌رگی‌را و وتی:

– ئه‌مه‌ش خۆی جوړیک مه‌حه‌که. ئه‌گه‌ر شتیکی وا روو بدات، بۆ ئیمه‌ش زۆر شت روون ئه‌بیته‌وه. له‌ راستی‌دا سه‌رگرتن و سه‌رنه‌گرتنی زه‌ماوه‌نه‌که‌ی ئیمه‌ خالیکی بریارده‌ر ئه‌بی. جا! با بزانی چی دیته‌ پێش!

خان‌ئاپۆ ئیتر هیچی نه‌وت و به‌ره‌و ره‌شماله‌که‌ی خۆی که‌وته ری و به‌ به‌گمه‌مه‌دی وت:

– ئاماده‌ به، به‌گ!

گولمحه‌مه‌د چۆخه‌که‌ی له‌ خۆیه‌وه ئالاندبوو و سه‌ری بردبوویه ناو شانیه‌وه و پشیت له‌وانی دی که‌وتبوویه ری. خانمحه‌مه‌د تاویک روانیه‌ براهی و پاشان به‌و گومانه‌ی که گولمحه‌مه‌د به‌ بی مه‌به‌ستیکی تایه‌ت پياسه‌ ئه‌کات، که‌وته ری، گه‌پشته‌ ته‌کی و وتی:

– ته‌نهایه‌که‌شت لی تیک ئه‌ده‌م کاکه‌برا، به‌لام! به‌لام

ئاخه‌که‌ی نه‌توت چ ریکه‌یه‌کی دیکه‌مان بۆ ماوه‌ته‌وه؟

گوئلمحه مه د چه ناگه ی له چالی سینه ی بهرز کرده وه، له
سیله وه پروانیه براهه ی و وتی:
– ریگه ی تر!! هه ر ئه و ریگه یه، کاکه برا. هه مان ئه و پوژه ی
که یه که م فیشته کمان ته قاند، ریگه ی خو مان دیاری کرد! ریگه ی
سه ره تا و کو تابی هه ر ئه و ریگه یه، کاکه گیان. ئه و ریگه یه. نه
مه رگ و نه خو به ده سته وه دان و نه داو!
– واته جه نگ؟!
گوئلمحه مه د راهه ستاو وتی:
– به لی، جه نگ!

به ندى دووهم

پينج سواری توکمه و بهوهج، لای سهرچاوهی کاریزه که وهستان.

خورسوف لای خوارهوه بوو و له بهرجهوهنی سوارهکانهوه رهنگ و نمای خشت و قورپی دیوارهکان و تاک و تهره بالهخانهی ناو گوند دیار بوو. له نیوان تاک و تووکی بالهخانهکانی خورسوفدا، ههورهبانی کون کونی بالهخانهی حاجی سولتانهخورد شکوی خوی ئهدا به چاودا. خان ناپو لهپی دهسته پانهکهی هیئا به تهویلیدا و پاشان به پیکه نینیکی شوخهوه به بهگمه مدهی وت که له لایهوه راوهستابوو:

– شوینی بووکه کهمان، ئهوه بالهخانهیه که ئهیبینی! باش چاوت لییهتی؟!

بهگمه مده به بی ئهوهی چاو له ههورهبانی بالهخانهکه هه لگری، له وهلامدا وتی:

– بهر لهممش دیومه! خان ناپو!

خان ناپو ئاورپی له بهگمه مده دایهوه و به پرسهوه وتی:

– بهلام ئهلی هیل و نیشانی لی نییه! کیشکیک، ۳۱۲۳ شتیکی...ها؟

۳۱۲۳

که پیدر

به رگی دهسهه

بهگمه مده تفی دهمی قووت دا و بهس روانیه خان ناپوی.

خان ناپو زهنگوی راوهشاندا و ئهسپهکه به لیژایی نهرمی کاریزه کهدا

بهره‌و‌خوار بوویه‌وه. ئه‌سپه‌که که‌وته سه‌ر رێ و سه‌مه‌سته‌کانی چه‌و و خوۆل و کلۆی تل کرده‌وه و قه‌راخ ئاوی سه‌رچاوه‌که شلۆی بوو. به‌ دوای ئه‌سپه‌ چواره‌نگله‌که‌ی خان‌ئاپۆدا، به‌گمه‌مه‌دیش له‌غاوی راوه‌شاند و ئه‌سپه‌که‌ی به‌ دوای ئه‌سپه‌که‌ی خان‌ئاپۆدا رویشنت. سێ سواره‌که‌ی‌تریش به‌ دوای ئه‌وان‌دا به‌ شانی کاربزه‌که‌دا ناژووتن و کاروان، به‌ قه‌راخ جوگه‌ و به‌ ئاقاری ئاوه‌که‌دا رویشنت. جوگه‌ی ئاو، له‌ سه‌رچاوه‌گه‌وه‌ تا ئاوباره‌ی دوولافی ئاشه‌که‌، به‌رزتر له‌ ئاستی ده‌شته‌که‌ چه‌ورپێژ کرابوو. ئاراسته‌ی به‌ره‌و‌خواری جوگه‌که‌ به‌ لیژاییه‌کی توژیک تیژ، له‌ لای راسته‌وه‌ ئه‌رژایه‌ که‌ردووه‌کانی ده‌شتی لای سه‌ره‌وه‌ی خورسوف و له‌ لای چه‌په‌وه‌ به‌ حه‌وشه‌مه‌ری گشتی به‌رخه‌ل‌دا تی ئه‌په‌رێ و، ئه‌که‌وته سه‌ر رێ. تووره‌که‌رپێژ و جوگه‌ و ستیره‌کانی ناو ده‌شت ئه‌مساله‌ و نوێ بوون و خان‌ئاپۆ راست له‌ سه‌ر یالی ستیری جوگه‌که‌ ئه‌سپی داژووت و سواره‌کانیشی به‌ ریزیک به‌ دوای خووی‌دا ئه‌برد. خان‌ئاپۆ نه‌ک به‌ لنگار، به‌لکوو زور ئارام و به‌ کاوه‌خۆ داژووت. به‌لام سه‌ره‌پای ئه‌وه‌ش تاو نه‌تاویک سه‌مه‌ست یان لاقی ولساته‌که‌ی له‌ بو‌شایی نه‌رمه‌ گله‌که‌ رۆ ئه‌چوو و، له‌ پێ هه‌له‌ینانه‌وه‌دا، خاکه‌که‌ی هه‌لئه‌دا و ئاوی زه‌لالی جوگه‌که‌ی شلۆی ئه‌کرد.

لای شانی راستی جوگه‌که‌وه‌، زه‌وییه‌کانی ده‌شتی پووسار په‌له‌ په‌له‌ ره‌شی ئه‌کرده‌وه‌ و له‌مبه‌ر و ئه‌وبه‌ر په‌له‌ی وشک و نه‌کیلراو، که‌پروچکه‌یه‌کی لار و رووخاو و دره‌ختی رووت و په‌راگه‌نده‌ ئه‌بینرا. له‌ به‌رده‌می سواره‌کان‌دا، ئاشه‌که‌ی خورسوف بوو که‌ بانی ته‌نووره‌که‌ی له‌ کلاو‌خوودیکی کوون و رزاو و خوولای ئه‌چوو. ئاوی کاربزه‌که‌ له‌ دۆلکه‌ی جوگه‌که‌دا، تاو له‌گه‌ل‌ تاو پێ هه‌لئه‌گرت و خیراتر ئه‌بوو و یه‌کسه‌ر ئه‌رژایه‌ ناو دوولافی ئاشه‌که‌وه‌ و له‌ قوولایی‌دا، چه‌رخ و به‌رداشی ئه‌خسته‌ گه‌ر. ئاو له‌ گپه‌ر و کپشه‌ی به‌رداش و چه‌قه‌نه‌ تی ئه‌په‌رێ و جاریکی‌تر خووی ئه‌گه‌یانده‌وه‌ رووناکی و به‌ر خوژه‌تاو، له‌ ئه‌سته‌یره‌که‌ی خوار

٣١٣٤
که‌ ئه‌سه‌ده‌ر
به‌رگی نه‌مه‌

ئاشەكەدا سوورپىكى ئەدا و لە بن ئاسمانى پان و بەرىندا، خۆى ئەھاوويشتەوہ ناو جوگەكە و، بە بەرزە كوۆلانى خورسوفدا تى ئەپەرى تا لە گوۆلاوہ گەورەكەى نزيك مالى حاجى سوولتانخورد كوۆ بىتتەوہ و لەوہولاش شوۆر بىتتەوہ بە دەشتەكانى خوار ناودىءدا.

لاى دوۆلانى ئاشەكە خان ئاپوۆ لەغاوى كىئشايەوہ و ئەسپەكەى راگرت. لەگەلىءدا سوارەكانىش ئەسپيان راگرت بە بى ئەوہى رېگە بەدن ئەسپانى لەش بە عارەقە، دەم بوۆ ئاوہكە ببەن. خان ئاپوۆ پاش ئەوہى سەپىرىكى ھەموو لاي دەشت و دىيى كرد، لەغاوى راوہشانەد و خۆى گەيانەد تەختايى گومەزى بانەكە، بە دەور گومەزدا سوورا و جارپىكى تر بە رامانەوہ لە خورسوفى خاموۆش ورد بوويەوہ. نەخىر، زىندەوہرى تيا نەبوو! خان ئاپوۆ بە بى ئەوہى كە توورەبىيەكەى خۆى لە ھاوړپىكانى بشارىتەوہ، ئەسپى بە سەربان و جوگە و لىژايىءدا تاو دا و خەرمانيك خاك و خوۆلى لە بن دەست و پىي ئەسپەكەىءدا خلور كردهوہ و بىمىنى بوۆ دەرگاي ئاشەكە لەغاوى سوورپاند تا سوارەكانى بە دواىءدا، ئەسپيان لە جوگە بپەرىننەوہ. ئەسپەكەى مەدەد بە چووكدا ھات و ھەلسايەوہ و خان ئاپوۆ دەستى ھەلىئا:

– توۆ لىرە بىمىنەرەوہ بەگ، لە سەر تەنورەى بانەكە. چەخماخىش لەگەل توۆ ئەبى. ئەتوانى لە سەر برجى ئاشەكە داى بنىي بە كىشك. توغروول و مەدەد لەگەل من دىن. من ئاگادارتان ئەكەمەوہ!

خان ئاپوۆ ئەوہى وت و لەغاوى شل كرد. ئەسپەكە لە كاتى تىپەرىن بە قەراخ ديوارى برجەكەدا، گەپىشتە نزيك دەرگاي ئاشەكە. دەرگا نيوہ بەتاك بوو و دەنگىش –مەگەر دەنگى

خەرى بەرد لە سەر بەرد– لە ناو ئاشەكەوہ نەئەبىسرا. خان ئاپوۆ ئەسپەكەى لە لىواری ئەستىلەكە راگرت و بە دوودلپەوہ ئاوړى داپەوہ و لە دەرگاي نيوہ ئاوہلەى ئاشەكە موۆر بوويەوہ. مەدەد و توغروول لە بەرامبەر دەرگاي ئاشەكە و لە بەرەگەى پروانىنى

۳۱۲۵

كەلىدەر

بەرگى دەھەم

خان ئاپۆ پەرىنەو، بەرەو ئەو بوونەو و لە لای ئەستێلێ ئاوەكە،
 زەنگۆ بە زەنگۆ راوستان. خان ئاپۆ نىگای لە سەر دەرگای ئاشەكە
 گواستەو و پوانى مەدەد لە شانى راستىەو و وتى:
 – بزانه كەسى لىيە؟!

مەدەد لە زىنەكە خزايە خوارەو. دەسكەوسارى ئەسپەكەى
 لە پاشكۆى ئەسپەكەى توغرول هەلپىكا. ناوقەدى تفەنگەكەى
 گرت و چالاك، وەكوو كەو بەرەو دەرگای ئاشەكە هەللات. تاي
 دەرگای كردهو و لە ناودالانى ئاشەكەدا ون بوو. چاوه خړ و
 رەشەكانى توغرول هەروا لە دەرگای ئاشەكەى ئەروانى.
 خان ئاپۆيش نىگای چاوه پروان بوو. دوو پياو خامۆش و گوپرايەل بوون
 و تاونەتاو بە پرسىارەو سەيرىكى يەكدىان ئەكرد. چاوه پروانىان
 زۆرى نەخاياند. مەدەد هاتەو دەرەو و يەكسەر بەرەو خان ئاپۆ
 رۆيشت و تۆزى بە حەپەسانەو و تى:

– كەسى لى نىيە، هىچ كەس!

– ئاشەوان چى؟

– هىچكەس! گەورەكەشى هىچ چوارپىيەكى تيا نىيە!

– ئاش ئەگەرئى؟

– بەلئى، بەلام بە بەتالى ئەگەرئى!

– هەمارەكەى بارى لى نىيە، جو، گەنم، ئارد؟

– بەلئى! لىيەتى!

خان ئاپۆ حەپەسانى روخسارى بە پىكەنين رەواندەو و وتى:
 – هاتووینەتە ناو قەلاتى بەردەبارانەو!

توغرول سەرى لەقاند و خان ئاپۆ بە مەدەدى وت سوار بى.
 بە قەراخ جوگەى ئاوەكەدا، كە راستەوخۆ بو بەرزە كوۆلانى
 خورسوف ئەجوو، سى سوار كەوتنە رى. ئارام و بە هەوا، بەرەو
 نەرمەباى لە باكورەو هەلپكردبوو. مەدەد گووى ئەسپەكەى
 لای كلكى ئەسپەكەى خان ئاپۆ داژووت و توغرول لە بەرى راستى
 جوگەكە و سىبەر بە سىبەرى ئەوان. هىچ گوت و بىژىك نەبوو.

٣١٣٦
 كە لىسدەر
 بەرگى نەهە

تیریزی خۆر که گهوالهکانی کون ئەکرد، لهپهسا جیگۆرکیی ئەکرد. سیبهری زهبعهلاحی گهواله ههوری سههرگهردان به نهرمی سهروه سینهیان له خاک ئەساوی و به سههر دهشت و دیمهکالدا تی ئەپههرین. لهگهڵ ههور و ههتاو و پی به پی ئاو، سوارهکان چوونه ناو خورسوفهوه. بهرزه کوڵان، کوڵانیکی نه شاکوڵان، ئەوهندهی سی سوار شان به شان پییدا برۆن.

کوڵان نامۆ بوو و ئەوهی ههبوو خامۆشی بوو. خامۆشیهکی سههر. تهناهت ئەگهر سواریک له سههر دیوارهوه سههری ئەکیشایه ناو مایکوهه، بیهووده به دوای گیانلهبهریکدا ئەگهرا. له دانیشتوان کهسی لی نهبوو و زیندهوهری کهش مهگهر مریشک، سهگ یان کاریک. دووکهڵ له تهنووری ههچ مایکوهه نهئهچوو به حهوادا و دهنگی پی، یان تهناهت ههناسهی ههچ ئادهمیزادیک بهر گوئی نهئهکهوت. چوار پییهکیش ئەگهر له ئاغهڵ و گهوریکدا ههبوو قهپۆزی له ئالیکی ناو ئاخورهکهی دا بوو. گوند چۆڵ و خامۆش. بهس گومان و بهس بیدهنگی. دهنگی زبری وشکه با و ههتاوی گزنگ برآو و زهردهپهه، سیبهری گهواله ههوری بهتال، دیواری وشک و کوئه، تا دهراگی نیوه ئاوالهی ناو چوارچیوهی نزم و نهوی که وهکوو چاوانی بهدگومان له غهوارهکانیان ئەپوانی. ههیوانی تاریک له قووڵایی ئەم و ئەو مالدا، دالانی رهش و بیدهنگ، با و جیرهی وشکی دهراگی له سههر گریجهنه، ئاو و تاک و تهرا درهختیکی بی بار و گهلا لیڤه و لهوی، تهناهت قالاویکیش به لقیکهوه نهبوو و جگه لهمانه! گۆلای گهوهری ناو مهیدانهکه و چهند مریشک له قهراخ گۆلارهکه و شهلهژانی ئەندییشه.

هههرچی چۆن بی، وترا:

٣١٢٧

که ئیدههر

بههرگی دهسههه

– ئیره! خو! کهسی لی نییه؟ ئەم کاولبووه خو کهسی لی
 نییه؟! مردوون، ههر ههموویان مردوون؟! مردوون؟!
 تیپههرینی سیبهری ههورهکان، له سههر گۆلای مهند. دهنگی
 گر و به زایهلهی خان ئاپۆ به دهنگدانهوهیهکی نامۆ، له مهیدانهوه

گوئیکانی سمی و ئیدن خامۆشی. جارئکی دی، چهند ههنگاوی دی، دهنگی سمی ئهسپهکان له سهر خاکهکه، ئارام و وریا، به زایهلهی وهکوو هاویشتنی زیخ بۆ ناو کوولهکهی وشک. دهنگی لهسهرخۆی ههموو ههنگاوئیکی ئهسپهکان، به ههواى ترپه‌ی دلئى سوارهکهی. بیده‌نگی ئهتوت ته‌نئیکی به‌رجه‌سته بوو، راوه‌ستابوو و به خپسه و ملۆزمی دهنگی هه‌ناسه‌ی سواره‌کان ئه‌داته‌وه به روویان‌دا.

— هۆی! ئه هۆ وۆ ی...!

زایه‌له، ده‌نگدانه‌وه، ره‌وانه‌وه‌ی ده‌نگدانه‌وه‌ی هاواره‌که. مه‌نداوه‌که به ختووکه‌ی با ئه‌له‌رییه‌وه و له بن ساباتى بیده‌وامی هه‌ورى رپیواردا، ره‌نگ و بارئکی سه‌مه‌ره‌ی هه‌بوو. له سه‌ر ئاوه‌که به‌س سئى مراوی راوه‌ستابوون. جئ‌پئى چوارپئیکانیش له قه‌راخ گۆلاوه‌که تازه نه‌بوو. په‌زى خورسوف ئه‌توت دوئینئى دره‌نگان، بۆ دوا جار ها‌تبوونه سه‌رئاو، چونکه جئ سمی چوارپئیکان به توئیزئیکی تۆزوخۆل داپۆشرا‌بوو.

سواران جارئکی‌تریش راوه‌ستان. نه‌ویست و نه‌خواز. له هه‌وايه‌کی خاو و نامۆ و یه‌ک باودا. ده‌ورئک به‌ ده‌ور گۆلاوه‌که‌دا سوورپا‌بوونه‌وه و ئه‌وا له شوئینی پئیشوویان گرسا‌بوونه‌وه. نه‌ک له ترس و خۆف‌دا، به‌ئکوو له چه‌په‌سان و ناباوه‌پ‌یدا ره‌نگی گۆنا و هه‌نیه‌ی خان‌ئاپۆ په‌رپیوو و ئه‌م تاسان و ناباوه‌رییه‌ ورده ورده خه‌ریک بوو ئه‌بوو به رق و توو‌په‌یی.

«که‌واته! خه‌ئکی ره‌ویان کردووه؟ یه‌کجئ و یه‌ک مال؟! له ترسی ئی‌مه؟!»

ئه‌! ناشئ وابئ. تۆ بئئى خه‌ئکی له ترسی گۆلم‌حه‌مه‌ده‌کان مال و گون‌دیان به‌جئ هئش‌تئبئ و کوچیان کردبئ. نه‌! ئه‌وه‌ش به‌جئ نیبه ئه‌گه‌ر بوت‌رئى خه‌ئکی هه‌ر هه‌موو خه‌ریکی شئ و هه‌رد و له ده‌شت و بیابان بن. کارئکی به‌و جۆره ئه‌ویش له‌م وه‌رزهدا نه‌ئه‌گونجا. رووداوئیکی سه‌پ‌ریش رووی نه‌دا‌بوو تا هه‌موو خه‌ئکی

٣١٢٨
که‌ ئیس‌ده‌ر
به‌رگی ده‌مه

بۆ تاوتویکردنی پاپیچ کرابیتن. ئەى ئەم رازە؟ چۆن بتوانن سەر
لەو رازە دەربەھینن؟

— نەخپەر، ئەم یارییە بە دلخواز نییە! ئەم یارییە پێشەى لە
هەندى شوپن هەیه!

خان ئاپۆ ئەمەى وت و بە رقهوه پاژنەى لە خالایى ئەسپەكە
كوتا و بەرەو مالى حاجى سولتانخورد ئەسپى خستە چوارنالە.
هەر لەو شوپنەوه كە لى وەستابوو، دیوار و هەورەبانى بالەخانە
و بەشپىك لە بانىجەى بەر دیوہ خانى سولتانخورد بە روونى ئەبینرا
و خان ئاپۆ لى پروانىبوو. بەلام ئەو تاقە شتەى نەى بینیبوو،
ئادەمیزاد بوو و نیشانەى ئادەمیزاد.

دەرگای مالى خورسوفى لە بنى كۆلانە داخراوەكەدا تاپۆى
تایبەتى خودى ئەو بوو. دەرگا بکرایەتەوه، دالان بوو و پاشان
حەوشەى دەرەكى كە بە سینەى دیوارەكە یەوه دەرگای ئاغەل بۆ
مەیدانى فرەوانى بەهاربەندەكە ئەکرایەوه. مەیدانى بەهاربەندیش
بۆ خۆى دابەش کرابوو بە چەند سەرگپ و حەوشەمەر، بە
گوپەرى ئەو ئازەلانی لى ئەبوو؛ زستانە و هاوینە.

دەرگای حەوشەى ژوورەوه لە لای چەپ و بەرەوپرووی دەرگای
ئاغەلەكە بوو و لە دوو لاوه رپگە هەبوو بۆ بالەخانەى ئەربابى.
رپگە یەك لە حەوشەى ژوورەوه و لە پلىكانەکانى بەرەهە یوانەوه
و، رپگە یەكیش لە حەوشەى دەرەکیەوه، بە جورپك كە بتوانرئ
میوانى غەوارە - بە بئ ئەوهى حەوشەى ژوورەوه ببینئ- ببری بۆ
دیواخان. بالەخانەى سولتانخورد گەرە و بەرەبرۆژ بوو و یەكپك
لە دەرگاكانى هەورەبانەكە بەرەو باشوور ئەکرایەوه و بانىجەكەى
لەبەرى رۆژەلآت و ئەپروانى بە سەر حەوشەى دەرەكى دا. لە

بەرى رۆژئاواوه بە سەر باخى سیو و بلالووك و لە بەرى باشوورەوه
حەوشەى ژوورەوهى لپوه دیار بوو. حەوشەى ژوورەوه بۆ خۆى
زۆر لە حەوشەى دەرەكى بەرینتر بوو بە ئەستپل و كەردووی
چوارینە، سەرته نوور، برچپك و ریزپك هەمارى دانەویلە. هەمارى

دانهوئېلې باشووری حهوشه ژوورهه بوو و دهرگای ههمارهکان بهرهو حهوشه ئهکرانهوه و ئه دیوارهی که مالهکهی له مهیدانی گۆلاوهکهی خورسوف جیا ئهکردهوه، لهمسره بو ئهوسره دیواری ههمارهکانی حاجی سولتانخورد بوو.

کهس وهلامی کوتانی چهکوشی دهرگاکی نه دایهوه. دهرگا له ناوهوه داخرابوو. بویه، یان ئهبوایه دهرگا که بشکینری، یان له گریجه نه دهرهینری. دهرگا له گریجه نه دهرهینرا و له پیشهوه، خان ئاپو پی نایه ژوورهوه. مالهکهیش وهکوو خورسوف خاموش و چول بوو. خاموش بوو و له چول ئهچوو.

– ئیرهش کهسی لی نییه؟! –

نه! هیچکهس له مالهکهدا نهبوو. بهس مریشکیکی زیرهی توفاو و بال فش کردوو، لهگه ل جوو جکهکانی له ناو دهست و پی ئهسپهکانهوه بهرهو که له بهری دهرگای ئاغه له که هه لئه هاتن و ئیتر سیبهری رهوانی ههور و ئیتر هیچ!

– بکه ره سهر بان و چاو بگریه!

توغرول له غاوی ئهسپهکهی له قولفهی دهرگای ئاغه ل هه لپیکا، قایشی تفهنگه کهی له سهرشان و سینهی توند کرد، پی له ئاوزهنگی نا و له دیواری به هاربهنده کهوه سهرکهوت. به سهر دیواری به هاربهنده کهدا رویشت و خوئی گه یانده سهربان و تاویکی دی له سهر بانی باله خانه دهرکهوت. تفهنگی له شانی کردهوه و کهوته چاوگریان.

– نا! هیچت لیوه دیاره؟

توغرول هاته بهر سوانهی بانه که و له وه لامدا وتی:

– مه لیش به حه وادا نافری!

خان ئاپو پرسى:

– به گمه مه د چی، ئه و ئه بینی؟

توغرول شانی راست کردهوه، جاریکی تر روانیه ئاشه که و له

ههمان کاتدا وتی:

– يال و گوڤي ئه سڤه كه ي ئه بينم. چه خماخيش ئه بينم له
سه ر برجى ئاشه كه.

خان ئاپۆ وتى:

– چاكه، وه ره خواره وه!

– ژنيك! ژنيك بىنى!

توغرول له پپر له بهر سوانه ي بانه كه سه ر و شانى چه مانده وه
و جاريكى تر به دهنگيكي كپ وتى:

– ژنيك، پيريژنيك!

– له سه ر بان وه ستاوه؟

– نه، له ناو هه وره بانه كه يه. وه كوو شتى نايه وئى بىنرى.
راوه ستى!

توغرول جاريكى تر راست بوويه وه و سه يرى كرد و له بهر
گوڤيسوانه ي بانه كه چوكى دادا و وتى:

– ئه ماژه ئه دا. وابزانم خهريكه ئه ماژه ئه دات. سه رپوشىكى
سڤى به سه ره وه يه. سى جار، سى جار لوى سه رپوشه كه ي
راوه شاندى، بهم جوړه!

توغرول لفكه ي ميژه ره كه ي خوى كه به بهر سینه ي دا شوپروه
ببوو گرت به دهسته وه و له بهر نيگای پرسینه رى خان ئاپۆدا سى
جار رايوه شاندى و ديسان وتيه وه:

– بهم جوړه، ئه مه...

– مائه كه ت نيشانه كرد؟

– وابزانم ئه كه ويته پشت گولاوه كه. ئه شوينه ي لى
وه ستابووڤين. ريك پشتى ئه شوينه.

خان ئاپۆ وتى:

– شوينه كه ت له گه ل مه ده د بگوړه وه! مه ده د! تو سه ركه وه! ۳۱۳۱

كه لى ده ر
به رگه ده مه م

خان ئاپۆ ئه سڤه كه ي به دواى خوى دا برد بو كوڤان. پى له
زهنگو نا و له سه ر زينه كه دانىشت. زورى پى نه چوو توغرو ليش
ئه سڤه كه ي هينا به كوڤان. سوار بوو و شان به شانى خان ئاپۆ

نارووت و وتی:

— لیږهوه، خان ناپو!

به بې غاردان و پهله کردن به لای گولاهه کهدا به هه ورزی کولانه کهدا سهره و ژور بوونه وه. له دالانیکې شکاو و کون تپه رین و له کویره کولانیکې چول و تنگدا وهستان. تاویکی ترسینه و نیگایه کی پرسینه. خان ناپو نه سپه کهی وه رگیړا بوو و نه سپه کان سهر به سهر و پیاوه کان روو به روو. توغرو له نیگای پرسینه ری خان ناپو، روخساری چیر و چه ناگهی پانی بهرز کرده وه. پشت بروی پان و په یوهستی به هیلیکی درشت رازایه وه و به دگومان و دوودل وتی:

— نایره بوو، نیره! نه ماله خانه یه، خودی نه ماله خانه یه!
خان ناپو هه روا چاوی له ده رگا و بانی ماله که بوو و نه توت له چاوه پوانی مووزاتی نیگا یان دهنگی ناده میزادیکدا چاو و گوئی رادیراوه. توغرو له که ههستی نه کرد تووش بووه، بې ئوقره و به بې نه وهی ده رفعت له خان ناپو بخوازی، دهنگی هه لینا:

— کهس له ماله وه یه!؟

بیدهنگی جاریکی دی کولانه کهی داگرت. توغرو له که ئوقره ی له بهر برابوو، روانیه چاوه تووره کانی خان ناپو و نه ماژهی له ده رگای ماله که، وتی:

— بیشکینم!؟

خان ناپو به تهکانیک توغرولی له نریک ده رگا که دوور خسته وه و خوئی به سهر زینه کهدا چه مانده وه. دهستی نا له ده رگا کورت و رزیوه که وه. بالشمه ی پووتی ده رگا جیره یه کی لیوه هات و به پالیکی هیواش، دووتای ده رگا که لیک ترازا و - بو نه وهی بتوانی بروانیته قوولایی هه وشه که - زیاتر خوئی دانه واند و دهستی به کلاوه که یه وه گرت. نه مه به لام دادی نه دا. ناوزهنگی به تال کرد. دابهزی و له بهر ده رگا که که و ته تماشا.

هه وشه ی ماله که زور تهنگه بهر و داگیراو نه یواند و له

۳۱۳۲
که لیسدهر
به رگی نه ده

سهر خوئی پر له شیاکهی ههوشه، کهلهشیریکی لهپر و لاواز
خولهی نههات. خاننایۆ ههوساری دایه دهست توغروول و -بوۆ
ئهوهی لوولهی تفهنگهکهی له چوارچیۆهی دهرگاکه گیر نهکات-
دهستی گرت به قوئاغهکهیهوه و سهر و شانی دانهواند و چووه
ناو دالانهکه. به بهر دهرگایهکی کورت و دووکه لگرتوودا نیپهپری
و له ناو ههوشه، لای چالی خوۆلهمییشهکه وهستا. دهستی نایه
لاکهلهکهی و سهری بهرهو بانيجه هه لينا و گوراندي:
- خاوهن مال، خاوهن مال! هوۆ خاوهن مال!

وهلام نهبوو. دهرگای بن بانيجه قفلی لیدرابوو و ههوشه
بچووک و تهنگه بهر کهسی لی نهبوو. خاننایۆ جاریکی دی خاوهن
مالهکهی بانگ کرد. وهلامیک نههاتهوه. خاننایۆ فرکهی کرد بوۆ
سووچی ههوشهکه و پلیکانه سواوهکانی بهپهله بری، خوۆ
گهیانده بانيجه و له سهر بانيجه -وهک خووی پیوه گرتی- له
سهر پی سوورا و دهوروبهری سهیر کرد و پاشان له دهرگای دیواخان
نزیك بوویهوه و پاش پامانیکی کورت، دهستی نا له دهرگاکهوه.
دهرگای دیواخان به بی گوشاری دهستی خاننایۆ کرایهوه و ژنیکی
نه زۆر بهتتمهن بهلام شکاوه، له ناو چوارچیۆهی دهرگاکهدا خویا
بوو. ژنهکه ئهتوت چاوهروانی هاتنی کابرای کهلمیشی بووه، به
بی گووانیک له دارهت و پوخساری دا پوانیه خاننایۆ و ئهوی له
شوینی خوۆ پاگرت. خاننایۆ وهک بلیی له بینینی چاوهکانی ژنه
شهرمیکی لهپر دایگرتبی، وهرگهرا و وتی:
- گومانی خراپ مهکه خوشکی، ئیمه نه دزین و نهبوۆ تالان
هاتووین. ئیمه...

- ئهزانم!

سارد و وشک بهلام دلنیا و پروا بهخۆ، ژنه وای وت و خاننایۆ
چالاک و بیباوهپر، سهری وهرگیپرا و خپسهی له چاوه نارامهکانی
ژنه، پرسپاری کرد:
- چی ئهزانی؟!

— که هاتوون بۆ خوازبېنى له بېلى!

— باشه، باشه، ئېستته كه ئەزانی ئېمه بۆ چ كارېك
 هاتووين، كه وا بوو پېم بلى بزانه ئمه چ داب و نه ريتيكة كه...
 پيكة نينيكي وشك و پر له هاودهردى ليوى ناسك و توؤزى
 چرچى ژنهى ليك هه لېرى و دريژهى دا:

— حاجى سولتانهورد واى ئهويست. ئهوش كه حاجى
 ئهويست، لوا. تا ئيره ئه و به مرزى خوؤ گه يشتووه!
 خان ئاپۆ بى ئوقره پرسىارى كرد:
 — خوؤ له كوئيه، حاجى سولتانهورد?
 — له مه شهههه.
 — مه شهههه؟ ئهوى بوؤ!
 — روؤيشتووه بوؤ ئهوى و مانى گرتووه!
 — مانى گرتووهه!
 — بهلى، بوؤ دادخووزى! له فه رمانگه ي گشتى مه شهههه!
 ته ويلى پانى خان ئاپۆ پر بوو له چين و چاوه كانى ئهتوت
 دووكه ليكي ره شى لى بهرز بوويه وه. به لام بوؤ ئهوى ئه و گره ي له
 دهروونى دا بليسه ي كي شابوو ئاشكرا نه بى، به نيوسوو ريك رووى
 له ژنه وه رگيڤرا و له سه ر ته خته به ندى بانيجه دانيشت. قونداخى
 تفه نكه كه ي كوتا به عه رزدا و لووله كه ي پال دا به چالى شانيه وه،
 به رى دهسته پانه كه ي هينا به روخسارى دا و وتى:
 — زه ركېك ئاوم پى ئه ده ي بيخومه وه?
 — بوؤ پيت ناده م براگيان، خوؤ شمى نيم!
 خان ئاپۆ روانيه مه دهه له سه ربانى باله خانه ي مالى حاجى
 سولتانهورد و له بهر خوويه وه وتى:
 — ره نگيشه له ماله وه بى، كى چوو زانى!
 ژنه زهرك و جه ره به ده ستيه وه هاته به ره وه، لاي خان ئاپۆ وه
 چۆكى دادا، زهركه كه ي پر كرد له ئاو و له به رده مى خان ئاپۆ
 رايگرت و وتى:

٣١٣٤
 كه ئيسدەر
 بهرگى نههه

— ئاوى دوپىشەوہ!

خان ئاپۆ تەشەرى گوتەى ژنەى وەر نەگرت. زەرکەكەى وەرگرت
و بە سەرپەنجەى ھەر دوو دەستى گرتى و بە ئارامى بردى بۆ
لېوى. تا دوا تىۆك خوارديەوہ و زەرکەكەى دايەوہ بە ژنە. ژنە
پرسى بۆى تىكاتەوہ؟ خان ئاپۆ سەرى راوہشاندى و بە توغروى كە
لەكۆلان، لای چوارچىپوہى دەرگاگە راوہستابوو، وتى:

— ئەگەر ئاوى ئەخۆيتەوہ وەرە جەرەكە بېہ!

توغروى ھەنگاويك ھاتە ژوورەوہ، خان ئاپۆ جەرەى ئاوەكەى
لە بانيجەوہ دايە دەستى و خۆى تەپرايى دەور دەمى بە سينەى
دەست سەپپەوہ و پرووى لە ژنە كە ھەلسابوو و لە قەراخ
ديوارەكە وەستابوو، وتى:

— كە حاجى سولتانخورد پوڭشتووہ بۆ مەشھەد مان بگرى،
ئەرى؟ باشە! بۆ چ سكا لاىك؟!

— بە گومانى من خوتان زانيوتانە!

خان ئاپۆ وتى:

— لە تۆشى بېيسين خراب نىيە!

ژنە زەرکە بەتالەكەى دانايە زەوى و خۆى لە بەرامبەر
خان ئاپۆ، لە بن ديوارەكە راوہستا و وتى:

— بە سكا لاى ئەوہى كە گيان و مالى لە مەترسيداىە و
ھەميش ئەوہى كە گولمەمەدەكان ئەيانەوئ كچەكەى بە زورى
تفەنگ لى بېسين! بە خەلكەكەشى وا وتووہ!

— بەراست، ئەى خەلكەكە لە كوئين؟!

— خەلكەكە؟! ھەھ! نىن!

— ئەى لە كوئين ئاخىر؟

ژنە بە ساردى و تەوسەوہ بىزەيەكى ھاتى و وتى:

— حاجى چەن كەسى لەگەل خۆى بردووہ، زورى لە
وەرزيەكانيش كردووہ ئەمپرو و ئەمشنەو لە بىابان بەمىننەوہ.
بەوانى تريشى وتووہ خويان لە مالەكانيان كرى بكن و دەرگا لە

سەر خۆيان داخەن!

– ئاژەل و پاتال چی؟ ئیمە تەنھا چوارپییەکیشمان لە

خورسوف نەبینی!

– ئەوەی هی حاجی سوڵتانخورد بوو لە خورسوف برانە

دەرەو، رووت و نەداریشی ناچار کردوو، کەر و بزنیکیان ئەگەر

هەبێ بیکەنە گەوڕ و دەرگایان لە سەر داخەن!

خان ئاپۆ رابوو و بۆ سەیرکردنی بانه چۆلەکان لە بانێجە

کەوتە پیاسە کردن. یەک دوو جار رۆیشت و هات و پاشان لە

نزیکی پلیکانەکان راوهستا. جاریکی کەش لە دەروانی خامۆشی

خورسوفی روانی، لیوی خۆی گەست و سەری بە نامۆیی لەقاند و

وەکوو ئەسپ، دەنگیکی هیواش و تاساو لە دەم و لووتیەو هات.

بە ئاشکرا دامابوو و خۆیشتی نە ئەزانی ئەبێ چ بکات و چی بۆ

ئەکرێ؟ خان ئاپۆ یەکەم کەس بوو گومانی بۆ دوو روویی و فیله‌بازی

حاجی خورسوفی چوو بوو. بەلام ئەوەی کە ئیستە و بە چاوی

خۆی ئەبینی، هیچ لەو شیووە و شیوازە نەئەچوو، سەبارەت بە

فیله‌بازی خورسوفی بیری لیکردبوویەو. بۆیە خۆی لە دۆخیکی

پیشبینی نەکرادا ئەبینی و راستیەکی ئەوە بوو هەستی ئەکرد

توانای بێرکردنەو و چارەسەر کردنی نییە و نە ئەزانی ئەبێ چی

بکات! جاریکی تریش رووی لە ژنە کرد. بەژنی داتەکاو و روخساری

ئارامی ئەوی بە نیگایەکی سمینەر و گومانای هەلسەنگاند و

هەروا لێی راما. ژنە لە شوپینی خۆی لای دیوارەکە راوهستا بوو و

قژە خۆلەمیشتیەکی بەر تەویلی بە دوو کەرت رەقەلەمی کردبوو

و، چاوەکانی لە بن برۆ کەمپەنگەکانی دا لە رەنگی کەزی ئەچوو.

روخساری داتەکاو و، لیوێکانی ناسک و چەناگەمی تیژ بوو و ئەم

هەموو لە ئەندیشەمی پەڕیشانی خان ئاپۆدا، ژنەمی بە خاپنۆک و

رازای ئەنواندەو.

– «ئەگەر هەموو خەلکی – هەر کەسە و بە هۆبەکەو –

رووی داشاردبێ، ئەمی ئەو...»

٣١٣٦
کە ئیسدەر
بەرگی نەهە

– تۆ له ههوره بانه كهوه خۆت پيشانى هه فآله كهى ئيمه دا!
بۆچى؟ بۆ؟

ژنه به رهو خان ئاپۆ هات، له بهردهمى وهستا و وتى:
– چونكه ئه مويسست ئيوه بين بۆ ئيره، بۆ مالى ئيمه!
– ئهى كاتيكه هاتين بۆ وه لآمت نه داينه وه؟ بۆ ده رگات لى
نه كرده نه وه؟

– بۆ ئه وهى ئيوه خۆتان ده رگا بكه نه وه، بۆ ئه وهى خۆتان بينه
سه ر و خۆتان ده رگا بكه نه وه.

– بۆ؟ مه گه ر ده ستى تۆيان به ستبوو؟! كاره كانى ئيوه
گوندى زۆر سه ير و سه مه ره يه!

ژنه هيجى نه وت. سه رى داخست و خامۆش له پليكانه كان
چوو ه خوارموه. خان ئاپۆ پيش به دواى دا له پليكانه كان دابه زى. ژنه
له بهر ده رگاي ژووره كهى بن بانيجه، له نزيك قفله كه وهستا.
خان ئاپۆ هه روا به چه ساوييه وه له ژنهى ئه پروانى. ژنه په نجه
له ر و باريكه له كهى بهرز كرده وه، ئه ماژهى به قفله داخراوه كه
كرد و وتى:

– كورپه كه م! كورپه كه م ليره يه!

– ليره؟ له پشت ئه م ده رگايه! بۆ ده رگات له سه ر داخستوو ه؟!

– من ليم دانه خستوو ه!

– ئهى كى ئه و كارهى كردوو ه؟

– ئه وان، پياوه كانى حاجى خورسوفى!

– باشه، دهى! ئيستته تۆ بۆ ده رگاي لى ناكه يته وه؟

– تۆ! تۆ ئه توانى ده رگا كه بكه يته وه؟!

– چۆن ناتوانم! ئه توانم هه ر ئيستته له گرچه نه ده رى به ينم،

هه م ئه شتوانم به له قه به ك بيشكىنم! خۆ پشت ئه توانى ئه و

كاره بكه يت. كورپه كه شت ئه يتوانى ده رگا كه له ناوه وه بشكىنى!

– نا، نا! تۆ ئه گه ر به توئى بيكه يته وه، پيويسست ناكا ده رگا كه

بشكىنى، كليله كهى هه يه.

– کلیله‌کە‌ی هە‌یه؟! کلیله‌کە‌ی هە‌یه؟! ئە‌وان کلیله‌کە‌یان
 له‌گه‌ڵ خۆ‌یان نه‌بردووه؟! مه‌به‌ستت چیه؟ من خه‌ریکه گ‌یژ
 ئە‌بم! کلیلی ئە‌م قفله هە‌یه و تۆ ده‌رگا له کورپه‌که‌ت ناکه‌یته‌وه؟!
 – ئە‌وه‌تا کیله‌که، به‌و بزماره‌وه. ئە‌گه‌ر ئە‌ته‌وی کلیله‌که
 هه‌لگره و ده‌رگا بکه‌ره‌وه.

– تۆ خۆت، خۆت بۆ کلیله‌که هه‌لناگری و ده‌رگا‌که ناکه‌یته‌وه؟
 خۆ ده‌سته‌کان‌ت گۆچ نین! بۆ تا ئیسته کلیله‌که‌ت هه‌لنه‌گرتووه
 ده‌رگا‌که بکه‌یته‌وه؟!

– ئە‌وان! ئە‌وان وتیان نابێ بیکه‌مه‌وه. ئە‌وان به‌ خۆشمیان وت
 نابێ له‌ باله‌خانه بچمه‌ ده‌ره‌وه. وتیان ئە‌بێ ئاوی شه‌و و پوژیکم
 به‌ینمه ژووره‌وه و دا‌ینیم. منیش فه‌رمانم به‌جی هینا‌ون.
 – ئە‌ی بۆ نیشانه‌ت به‌ ئیمه‌ دا که‌ بێن بۆ ئیره؟ چۆن ویرات؟
 – من ئە‌ماژم بۆ نه‌کردن. من به‌س حه‌زم کرد که‌ ئیوه به‌
 بوونی من بزانی و بێن بۆ ئیره! ئە‌گه‌ر، ئە‌گه‌ر ئە‌ماژیه‌کیشم
 کردبێ، به‌ ده‌س خۆم نه‌بووه. په‌نگه‌ بۆ ساتیک می‌شکم کاری
 نه‌کردبێ!

خان‌ئا‌پۆ کلیله‌کە‌ی له‌ بزما‌ری دیواره‌که‌ کرده‌وه و له‌ به‌رچا‌وی
 ژنه‌ پ‌ایگرت و وتی:

– بیگه‌ره و ده‌رگا‌که بکه‌ره‌وه!

ژنه‌ ده‌ستی به‌ واتای نا‌راتله‌کان‌د و وتی:

– نه‌ه. نابێ!

– من فه‌رمانت پێ ئە‌ده‌م، به‌ فه‌رمانی من ئە‌و قفله بکه‌ره‌وه!
 کلیکه‌که‌ وه‌ریگه‌ره و ئە‌و قفله بکه‌ره‌وه. یا‌للا، ده‌ی! به‌ فه‌رمانی
 من!

– تۆ! تۆ! چاکه، چاکه. به‌ فه‌رمانی تۆ، به‌ فه‌رمانی تۆ!
 ژنه‌ قفله‌کە‌ی له‌ قولفه‌که‌ ده‌ره‌ینا و خان‌ئا‌پۆ به‌ رقه‌وه
 له‌قه‌یه‌کی له‌ ده‌رگا‌که‌ دا. هه‌ر دوو ت‌ای ده‌رگا‌که به‌ توندی د‌ای به
 دیواره‌که‌دا و جا‌ریکی دی‌ داخرا‌یه‌وه. خان‌ئا‌پۆ ئا‌وری له‌ ژنه‌ د‌ایه‌وه و

٣١٣٨
 که‌ ئیسه‌ده‌ر
 به‌رگی ده‌مه‌

دهستی نا له ده‌رگا‌که‌وه. ژنه قفل‌ه‌که‌ی به ده‌ستی‌ه‌وه پ‌ا‌گ‌رت‌بو‌و و ئه‌له‌رزی. خان‌ئا‌پ‌ۆ‌ رووی له ژنه وه‌ر‌گ‌ی‌را، ده‌رگا‌که‌ی کرده‌وه و سه‌ر و شانی دانه‌واند و روانیه ناو ژووره‌که.

له تاریک و پ‌وونی ناو هۆ‌ده‌که‌دا، ک‌ا‌برایه‌ک، به ده‌ست و ده‌می به‌سه‌تراوه‌وه، ده‌سه‌ریه‌ک له سه‌ره ش‌کا‌وه‌که‌ی هه‌ل‌به‌سه‌ترا‌بو‌و. به قنه‌خ‌ش‌کی به‌ره‌و ده‌رگا‌که‌هات. خان‌ئا‌پ‌ۆ‌ روانیه قاچی پ‌یا‌وه‌که. قو‌لا‌پ‌ه‌ش‌ی به گ‌ور‌ی‌سی‌ک به‌سه‌ترا‌بو‌و. خان‌ئا‌پ‌ۆ‌ پ‌ی‌ی نایه ناو هۆ‌ده‌که، خه‌نج‌ه‌ری له ک‌الانی پ‌ووزه‌وانه ده‌ره‌ی‌نا، له ته‌نیشت ک‌ا‌براهه چۆ‌کی دادا و داخو‌ری به سه‌ر ژنه‌دا گ‌ری‌ی ده‌سه‌ری ده‌می ب‌ک‌اته‌وه.

ژنه که‌وته ک‌ردنه‌وه‌ی ده‌سه‌ری سه‌ر ده‌می لا‌وه‌که‌ی و له به‌ر خۆ‌یه‌وه وتی:

– کۆ‌لی نه‌دا. ک‌ور‌ه‌که‌م کۆ‌لی نه‌دا، بۆ‌یه ئا‌وه‌هایان به سه‌ر ه‌ی‌نا. له‌گه‌ل سول‌تا‌ن‌خورد نه‌رو‌یشت، نه‌یو‌یست شایه‌تی بدات. وتی ناچ‌ی بۆ بیابانیش. له م‌ال‌ی‌شه‌وه نام‌ی‌ن‌ی‌ته‌وه. وتی ده‌رگا‌ش له سه‌ر خۆ‌ی داناخا. ئه‌وانیش به‌شه‌و پ‌ژان به سه‌ری‌دا و ئه‌و به‌لا‌یان به سه‌ری ه‌ی‌نا.

– ک‌ور‌ه‌که‌ت له ئاشنا ئه‌چ‌یت!

– ره‌نگه له شو‌ی‌ن‌ی‌ک دیوته.

– ئاو! ئاو...

دایک بۆ ه‌ی‌نانی ئاو چووه ده‌ره‌وه. خان‌ئا‌پ‌ۆ‌ بن با‌لی گه‌ن‌جه‌که‌ی گ‌رت، هه‌ل‌ی‌ساند و بر‌دی‌ه‌ه‌وش‌ه له سه‌ر ل‌ی‌واری ئا‌خو‌ر‌ه‌که‌ دای ن‌ی‌شان‌د. دایک جه‌ره‌ و زه‌رکی ه‌ی‌نا. زه‌رکه‌که‌ی پ‌ر کرد له ئاو و دای به ده‌ستی ک‌ور‌ه‌که‌یه‌وه. په‌نگ و رووی جه‌وانه‌که هه‌روا په‌ری‌بو‌و و ده‌سته‌کانی ب‌ل‌ی نه‌ل‌ی‌ی ئه‌له‌ر‌زین. ئا‌وه‌که‌ی خو‌ارده‌وه. خان‌ئا‌پ‌ۆ‌ زه‌رکه‌ به‌ت‌ال‌ه‌که‌ی له ده‌ست جه‌وانه‌که وه‌ر‌گ‌رت، دای به ده‌ستی ژنه‌وه و پ‌رسی:

– که‌سه‌تر هه‌یه ئه‌و‌ی‌ش وه‌کو‌و تۆ له م‌ال‌ه خۆ‌ی حه‌پ‌س

کراہی؟

لاوہکە، ماندوو و بیزار وتی:

— کہم!

— چەن کەس پیت وایە؟

— چوار پینجیک!

خان ناپۆ لە بەر نیگای نیگەرانی ژنەدا، بە گەنجەکەمی وت:

— ئەمەوئ ئەوانە لە مائەکانیان دەرکیشتیتە دەرەوہ و لە

مەیدانی گۆلاوہکە کوپان بکەیتەوہ. ئەمکارە ئەکەیت؟

گەنجەکە بە بی ئەوہی پروانیتە چاوہکانی خان ناپۆ، سەری

راوہشانەد. خان ناپۆ ئەماژەمی بو دەرگای حەوشە، توغرولی پیشان

دا و بە گەنجەکەمی وت:

— ئەم هەقالەمی من یارمەتیت ئەدات. ئەتوانی هەئسی؟

— بەئی، بەئی! بەس پارووە نانیک، دایە!

دایک بە پلیکانەکاندا سەرکەوت و خان ناپۆ لە قەراخ دیوارەکە

کەوتە هاتوچۆ. ژنە گەرایەوہ. لەتیک نانی پی بوو. جەوان لەتە

نانی لە دەستی دایکی وەرگرت و فەرمووی لە خان ناپۆ کرد. خان ناپۆ

لە بەرامبەر جەوانەکەدا راوہستا، ریزقالتیک نانی - بە نیشانەمی

هاونەمەک بوون- لیکردەوہ، خستیه بن ددانی و وتی:

— پاش ئەوہی بەندکراوہکانت لە مائەکانیان هینایە دەرەوہ

ئەمەوئ یەکیان بجیتە سەربانی مائە سولتانخورد و جار بدات

کە ئەمەرۆ گەنمی نەزرکراو ئەبەخشنەوہ. خو تيم ئەگەمی؟

— ئا بەئی!

جەوان بەرەو دەرگای بالەخانە کەوتبوویە ری و دەستە پان

و قورسەکەمی خان ناپۆی بە سەر شانیهوہ هەست پی ئەکرد.

خان ناپۆ، جەوانەکەمی نزیک دەرگای دیوہخان راگرت و لی پرسی:

— تو! ناوت چییە؟

— وەهاب، سەردار! من هاتبووم بو دادخوازی بو قەلامەیدان،

بەلام...

۳۱۴۰
کە ئیسدەر
بەرگی نەمە

– ئەمىرۆ وههاب، ئەمىرۆ رۆژى دادە. داىكت ناوى چىيە؟
– سومبولە.

– تۆيش لۆى چارشىۆوهكەت لە ملت گرى دە، خوشكم!
ئەمىرۆ رۆژى دادە!

هاتنە كوۆلان. خان ئاپۆ لە سەر زىنەكە دامەزرا و توغول شان
بە شانى گەنجەكە، دەسكەوسارى ئەسپەكەى دا بە شانىدا
و كەوتە رى. تا بەر تاقي دالانە شكاو پىكەوه رۆيشتن. لە بەر
دالانەكە خان ئاپۆ ئاورى لە وههاب دايەوه و وتى:

– بە خەلكەكە بلى نەترسن، لە لايەن ئيمەوه دلنيان بكە!
خان ئاپۆ ئەمەى وت و پرووى وەرگىرا و سەرى دانەواند و لە
بن دالانە شكاو دەرکەوت، باى دايەوه بۆ مەيدانى بەر گۆلاوهكە
بەرەو بەرزەكوۆلان ئازووت و ئەسپەكەى بەرەو ئاش تاودا.

پلتۆكىك لە خامۆشى، زەمەمەيەك لە گووى خورسوف
و چرپەيەك لە سەر زمانى خورسوف. قەللى خەو قەلەشيەوه.
هوروژمى هەتاو، هوروژمى ئاو و تاو بۆ هيلانەى ميرووهكان. دەنگى
پىكادانى تاى دەرگايەك، دەرکەوتنى نيگايەكى شەلەژاو، چرپەى
پرسىاريك. قفلېك ئەكرېتەوه. يەكېك بە دزىهوه سەرەتاتكى
ئەكات. دەنگى پى لە ناو كوۆلان، كەسىك ئەلئى دىت و كەسىك
ئەروات. بەرەلدا بوونى هەناسەى قەتيسماو. سەيرى كوۆلان
بە؛ كوۆلانەكان!

– «دەنگىك ئەبىسم. لە مائە دراوسى دەنگىك ئەبىسم!»

– «چى پرووى داوه؟»

– «تۆ هيچ نابىسى؟»

– بۆچى نا، ئەى بىسم. دەنگ! دەنگ!

– «دەنگ! دەنگى وههاب، دەنگى وههاب!»

– «هاى! هاى! ئەهاى خەلكينە، خەلكى خورسوف! هاى!

ئەهاى...! لە پەنا و پەسىران وەرنە دەرەوه. لە پشت دەرگا

داخراوه‌کان وهرنه دهره‌وه. وهرنه بهر بهرپوژ. خوټان دهرخمن! های! های! نه‌های! ههر ههمووتان وهرنه مهیدانی گۆلاوه‌که. ههمووتان وهرن بو مهیدانی گۆلاوه‌که! سهردار، خان‌نأپووی سهردار! به فهرمانی خان‌نأپووی سهردار له خانوه‌کانتان وهرنه دهره‌وه و خربنه‌وه له ناو مهیدان، لای نه‌ستیره‌که! های! نه‌های خه‌لکی خورسوف، خان‌نأپووی سهردار نه‌یه‌ووی له‌گه‌ل ئیوهی دانیش‌توانی خورسوف! گفتوگۆ بکات، های! نه‌های...

دهنگی وه‌هاب، دهنگی وه‌هاب.

زهمزه‌مه، چرپه، غه‌ل‌به‌غه‌ل‌ب.

دهنگی پپی در‌دو‌نگ له ناو کو‌لان، له کو‌لان‌ه‌کان.

سه‌ر، سه‌ر و شانی ناو ههموره‌بان.

ناوبه‌ناو ژنان، پیران، منالان.

یه‌کیک دیت، یه‌کیک نه‌روات. که‌سانیک دین، که‌سانیک

نه‌پوون.

ترس، ترس و دوودلی. بی بروایی و خو‌ف. نابهدلی و به‌دگومانی. ناچارایی. ناچارایی و زوره‌ملی. نه‌پوون. که‌وتوونه‌ته ری و نه‌پوون. به‌لام نه‌ک له بهر ریزگرتن له بانگه‌یشتن و ویستی خان‌نأپووی که‌لمیشتی، به‌لکوو له ترسی ورووژاندنی رق و توورپه‌یی سهردار که‌وتوونه‌ته ری. به‌ره‌و گۆلاوه‌که نه‌چن. چونکه ترسی نه‌وان له سه‌رداری که‌لمیشتی، نه‌که‌متره له ههراسی نه‌وان له حاجی سو‌لتان‌خوردی خورسوفی. ترس، نه‌وه ترسه که فهرمان رایی نه‌کات. چونکه به خو‌فه‌وه بارهاتوون و به ترسه‌وه ته‌نراون و له‌گه‌ل پو-وه‌شاردن خوویان گرتوون. بو‌یه ناتوان به‌دل راستگو بن و سه‌رپاست و ریوار هه‌لسوکه‌وت بکه‌ن. ناتوان به چاوی خو‌یان بروانن، به میشتکی خو‌یان بیر بکه‌نه‌وه و به زمانی خو‌یان بدوین. له ههمو ژیان‌یان‌دا نه‌وه فهرمانه‌یان پی نه‌دراوه. نه‌وه‌ی به سه‌ریان‌دا باریوه، زمه‌هریری سته‌م بووه. بو‌یه بو‌ دالده و په‌ناپه‌ک نه‌گه‌رین تا که‌متر سته‌میان لی بباری و له که‌سه‌یک نه‌گه‌رین

۳۱۴۲
که‌لیسه‌ده‌ر
به‌رگی نه‌هه‌ه

که متر سته میان لى بکات. کو تاييه کهى، گهران بو سته مگه رىک که سته مى که متریان پى رهوا ببینى. دهر فته تک، دهر فته تکى نه وهنده که بتوانن ژيان به کو تايى بگه يه نن. رازى به که مترين نان و حهز و خواست. قه ناعهت، نه و په رى قه ناعهت. مانه وه به نرخى کى زور گران.

نه ۶، چاو و زمان و بيرکردنه وه، درو نيه و بينين و بيرکردنه وه و گوتنيش. نه مانه هه مووى بارمتهى رو يشتن بوون. له بهر چاوى خو يان دا، به زمانى خو يان درو يان نه کرد و نه م درو کردنانه مي شک و نه نديشه يانى دار شت بوو. به راده يه ک که، به درو بيرکردنه وه ببوو به خوو. به درو بينين و به درو گوتن و به درو بيرکردنه وه. نيسته ش نه ک راستگو يانه و به پروا و سوور بوونه وه، به لکوو له ترسان بانگه ي شتنه کهى خان ناپوى که لميشيان وه لام دابوو يه وه. ته نانهت بو رزگار بوونيش نه نه چوون. چونکه پروايان به رزگارى خو شيان نه بوو. بو يه له بهر بهر گرى له توو شبوون له گيژه نيکى تازه دا به ره مو گو لاهه که که وتبوونه رى. پيشگيرى کردنى نه و شتهى که بو ي هه بوو خراپ ترى به دوا وه بى. بو يه ترس و درو له چاوه کانيان دا فرهى نه هات. دردو نگى و ترس چو کى سست نه کردن و دوارو ژى نامو، دلى له سينه يان دا نه له رزاند. نه رو يشتن و به نا چارى نه رو يشتن. راستيه کهى نه وه بوو که به نا چارى له ماله کانيشيان هاتبوونه دهر وه. فه رمان بوو! نه ويان فه رمانى دابوو خو وه شيرن؛ خو يان وه شار دبوو. نه ميان فه رمانى دا وه خو ناسکر اکهن؛ نه وا خو يان دهر نه خست. نه نه ويان پيخوش بوو و نه نه ميان به دل بوو. نه زموونى نازاد ييان به لام له کو ي له بير بوو که بتوانن پيوه ري کيان بو کردار و ره فتارى خو يان - لانیکه م له نه نديشه دا - هه بى؟!

۳۱۴۳

که پيدەر

به رگى ده مه م

توغرول، دوا پياوى خورسوفى له مال کيشنا بوويه دهر وه و له گه ل وه هاب به ره مو مهيدانى گو لاهه که نه رو يشتن. نه وانهى له ژوره کانى ماله کانى خو يان حه پس کرابوون، وه هابيشى نه گهر له گه ل دابنرى - له پير و جهوان - ژماره يان نه نه گه ي شته

ده كهس. يه كيان شوو-خوشكى وههاب. يه كيان مامى وههاب. ئهويكهيان پوورزاي وههاب! و ئهوانى كەش جووتيارى پهككهوته و پەشايى بوون. ئه و پيره ميږدهى كه هه ر ئيسته له گه ل وههاب و توغرو ل به ره و مهيدان به ريوه بوو، له هه موو نموودي ك زياتر وا دهرئه كهوت كه بيزاره. ئه و -خوجه- نه به هو ي به رهنگار بوونه وهى سولتاناخورد، به لكوو له داخا له خورسوف مابوو يه وه، به بي ئه وهى دەرگای له سەر داخرابي. ئيسته ش ته نانه ت كه متر ترساو و زياتر بيزار بوو.

توغرو ل دهسكهوسار به شان يه وه و تفهنگ به دهست يه وه، كه يشته مهيدانى گوډاوه كه و خوجه ي رينموونى كرد بو لاي پياوه كاني دى. خوجه به بي دهربريني بي ئارامى، ئاماده ي چاره نووسى له پيشه وه نووسراو، له تەنيشت مامى وههابه وه وهستا و پيلووى چاوى چه پى هينايه وه يه ك و روان يه لاي سه رووى گوډاوه كه. ئه و كه ديار بوو سو مای چاوى كز بووه يان نه ماوه، ته نانه ت له هاو ريشه كه ي خو ي، مامى وههابى نه پرسى به چ مه به ستيك و بو چ كاريك بو ئه و ي بانگ كراون. بو يه خاموش و وه ر په له تەنيشت ئه وانى تره وه له بن ديواره كه را وه ستا.

له پياوه كان زياتر، ژنان بوون كه لاي ديواره كه ي ئه و بهر وهستا بوون. پيريژنان و ئه وان ه ي منالى شيره خو ره يان به با وه شه وه بوو له بن ديواره كه دان يشت بوون و چا وه روا ن بوون. به ئاشكرا نه ئه دوان و ئه وهى هه بوو په چه پچ بوو و نيگاي پرسين ه ر. گو ته يه كى ئه و تو ش نه بوو. ئه گه ريش هه بوو ئه بوا له زمانى ئه و كه سه وه بگو تری كه ئه وانى بانگ كرد بوو. بو يه ئه مان چا و بوون و گو ي بوون و بيدهنگ بوون؛ هه ر به و جو ر ه ي پيشتر و پيشتر و پيشتر له ئيسته ش.

يه ك ئه دو ي و هه زار گو ي گره!

— «بيكوژه»

— «بييره!»

— «بيبه خشه!»

٣١٤٤
كه ئيسدەر
به رگى نه هه

خاک ئەکوتا، ئاسنی له‌غاویان به‌دەن ئەتەقاند و سەر و یالپان
 رانه‌وه‌شانە. له‌نیوان سوارەکاندا به‌گمحه‌مه‌د له‌هه‌موان توورەتر
 و گرژتر بوو. گۆنای خڕ و خوئشباوی وه‌ک سیوی پاش گه‌لاویژ، له
 توورەیی‌دا سوور هه‌لگه‌رابوو. به‌ئاشکرا لیو و سمیلی ئەگه‌ست
 و دیار بوو ئەگه‌ر خان‌نایۆی له‌گه‌ل نه‌بوایه‌ت، ئەو ئەبوایه‌ بۆ
 خه‌لکه‌که‌ بدوێ و ناخۆ چی له‌ زار و زمانێ دهرنه‌ئەپه‌ری. بوونی
 خان‌نایۆ به‌لام، کاردانه‌وه‌ی به‌گمحه‌مه‌دی ئەبه‌سته‌وه‌ به‌کاتی
 تۆله‌سه‌ندنه‌وه‌ و ئەو تا ئەو ده‌مه‌ ئەبوایه‌ ددان به‌خۆی‌دا بگری و
 گیانی خۆی له‌ناوه‌وه‌ بخواته‌وه‌ و بیگومان چه‌زی له‌وه‌ش هه‌بوو
 که‌گوتاره‌که‌ کورت و چڕ بێ.

توغرول که‌تا به‌ر زه‌نگۆی خان‌نایۆ هاتبوویه‌ به‌ره‌وه‌، وتی:
 — جگه‌ له‌مانه‌ که‌سی که‌مان ده‌سنه‌که‌وت. جه‌وانه‌کان
 به‌س وه‌هابه‌ و زاواکه‌ی و پوورزاکه‌ی.

خان‌نایۆ بیستی و سه‌یری مه‌ده‌دی کرد له‌سەر بانی
 باله‌خانه‌ی سوڵتانخورد. ده‌وروبه‌ر هیمن بوو. خان‌نایۆ پروانیه‌
 توغرول. توغرول ویستی شتی‌ک به‌گویی خان‌نایۆدا بچرپینی.
 خان‌نایۆ شانی دانه‌واند و گویی له‌پچه‌دووی توغرول راداشت.
 توغرول له‌گویی خان‌نایۆدا سه‌رتی باخ و زاوای سوڵتانخوردی کرد.
 خان‌نایۆ شانی راست کرده‌وه‌ و پرسى:

— دنیان؟

— پیان وایه‌.

— چه‌کی پییه‌؟

— ره‌نگه‌، به‌لام ئەگه‌ر تیر و تفه‌نگی هه‌بوایه‌ ماله‌که‌ی چۆل

نه‌ئەکرد و هه‌لنه‌ئەهات!

به‌گمحه‌مه‌د نائارام و بێ ئوقره‌ پرسیاری کرد:

— باسی کێ ئەکه‌ن؟

— زاواکه‌ی سوڵتانخورد!

خان‌نایۆ ئەمه‌ی وت و به‌ره‌و پیاوانی خورسوف چوو و

٣١٤٦
 که‌لیس‌ده‌ر
 به‌رگی نه‌هه‌

له بهرده میان راوهستا. جا نه بوايه پياوانی خورسوفی بتوانن خوځيان له بهر بليښسې ننگری ننگای خان ناپو و هيرشی پرسينه ری بهگمحه مه ددا رابگرن. خان ناپو به لام پرسيارکی نه بوو. خيسېه برپيه ناوچه وانی پوورزاكهی وهاب و وتی:

— سوارکت له گهل نه نيرم، بيه بو لای باخه که!

بهگمحه مه د به لام دهرفتهی هه لېژاردنی به خان ناپو نه دا، ناوزهنگی راوه شاندا و له بهر سينه ی پوورزاكهی وهاب دا له غاوی كيشايه وه و دهستی بو راديرا و وتی:

— پي له سهر پي من دابني و خوت هه لده سهر نه سپه که!

كابرا له سهر سمتی نه سپه که ی بهگمحه مه د سوار بوو، بهگمحه مه د له غاوی شل کرد و له چاوتروو كانيكدا دايه غار و بهره و كوواني خواره وه له چاو ون بوو. خان ناپو پرووی له شوپي نه سپه که وهرگيرا و ننگای له چاوانی چاوهروانی پياوه كان دا، زماني هه لبري:

— نيمه ی بو میوانی بانگهيشتن کردبوو حاجی سولتانخوردی نيوه، به لام نهوا خوتان نه بينن چ شاری شامیکی بومان دروست کردوو ليره! حاجی سولتانخورد بوی دهرچوو و وهكوو رپوی خو ی شاردوته وه. به فيل و دهوی خو ی و به بيانوی ترس له نيمه، له ماله كانی خوتان دا زيندانی کردوون و به مكارهی نه يهوی وای پيشان بدات كه نيمه پياوخورين! به لام! من نه توانم به هق و راستی سويندتان بو بخوم كه تا نه مړو نازارمان به هيچ دهرمه نده و ناتاجيك نه گه يشتووه. له قسم تيبگن. به لام! به لام نه وهش بزنان كه له رپوی بازیه كه ی حاجی سولتانخورديش خوش ناين. بويه شنه ناهيلم بكه ويته به يانی. ههر نيسته! چهن پاچ و چهن دانه يه كيش خاكه ناز بهينن. له ناغهل خان، له مالی خودی سولتانخورد! ريگه كه نزيك بكه نه وه!

فهرمان نه بوايه راپه رپنري و راپه رپنرا. بيل و پاچ هينرا. خان ناپو له لای گولاوه كه وه به ره و ديواری هه ماره كانی خورسوفی

یه‌کدی. وه‌لامیشیان به‌لام جگه له نامۆبی و بیده‌نگی نه‌بوو. توخ و توژاڵیکی ترس و دردۆنگی و خو خافلانن که مه‌گهر به هبزی یه‌کیکی دی و له دهره‌وه، نه‌گینا تیک نه‌ئەشکینرا. خان‌نابۆ به‌ره‌و روویان چوو، پاچه‌که‌ی خسته ناوده‌ستی وه‌هاب و به یه‌کی دی وت پاچه‌که‌ی بن دیواره‌که هه‌لگرت. سه‌ریچی کردن نه‌ی نه‌خوارد. کابرا شانی خه‌واند و پاچه‌که‌ی هه‌لگرت. خان‌نابۆ خو‌ی پیمه‌په‌کانی له قه‌راخ دیواره‌که هه‌لگرت و هه‌ر کامه‌ی دا به ده‌ست یه‌کیکه‌وه که وزه‌یه‌کی له پیلدا شک نه‌برد و تیانی خوری:

– بیرووخینن ده‌ی؛ به‌ فرمانی من و له نه‌ستۆی من!

پیاوان نه‌بوایه ده‌س پی بکه‌ن، دوان به پاچ و سیان به پیمه‌په. هه‌ر که‌سه‌ش له‌گه‌ل ترس و نه‌ندیشه‌ی خو‌ی و له‌گه‌ل دل‌ه‌راوکی و شه‌له‌زانی خو‌ی دا له کیشه‌دا بوو. هه‌ر که‌سه و بو بیانووویه‌ک نه‌گه‌را ناچاریه‌که‌ی خو‌ی چاره بکات. به بی نه‌وه‌ی خوشیان ناگیان لی بی، چاویان له ژنه‌کان بوو و به‌ره‌و دهره‌ندی هه‌ماره‌که‌ی سو‌لتانخورد رییان نه‌کرد. ژنه‌کان نه‌توت شایه‌تی ناگی نه‌و شته‌ن به سه‌ر خورسوفدا هاتوو. شایه‌تی ناگا و ویزدانی وریای هه‌ر که‌س. به‌لام خاموش بوون ژنه‌کان. خاموش بوون و به‌س سه‌رییان نه‌کرد. هه‌ر ژنه و شتی‌ک جگه له نیگی خو‌ی نه‌بوو. سه‌رییان نه‌کرد و خاموش بوون. خاموش له شوینی خو‌یان وشک بیوون. نه‌توت هه‌ناسه‌ش ناده‌ن. شتیکی نه‌لواو خه‌ریک بوو له به‌ر چاویان‌دا نه‌قه‌وما. کاریکی نه‌گونجاو نه‌کرا؛ کرا. ده‌می پاچه‌که‌ی وه‌هاب، له سه‌ر خشتی دیواری حاجی سو‌لتانخوردی خورسوفی. چاوانی دایکی وه‌هاب نه‌ئه‌ترووکان.

– نه‌م تیغه‌یه هی هه‌ماری کایه خان‌نابۆ، هه‌ماری گه‌نم

نه‌وه‌یانه!

خان‌نابۆ له خو‌شی نه‌وه‌ی کاره‌که که‌وتۆته ری، پاچی له

ده‌ستی وه‌هاب وه‌رگرت و به دوو زه‌بر تیغه‌ی هه‌ماری گه‌نمی کون

کرد. جا پاچهکهي دايهوه به وههاب و وتي:
 — بيرووخينن! ههر بهو جوړهي خوټان خشت له سهر خشت

داتان ناوه، بيرووخينن. بکوتن!
 پاچهکان کهوتنه کار و پيمهپهکانيش. خاننابو له پياوهکان
 دوور کهوتهوه. بيميني بو دهستهي ژنان راوهستا و ناوړي له
 بالهخانهي خورسوفی دايهوه و له مهدهدي پرسى چ نيشانيک له
 بهگمحمهد ئهيني. مهدهد وهلامی دايهوه:
 — تا پيچي چهمهکه ليښ ديار بوو، بهلام که باي دايهوه بو
 ناو نزارهکه له چاو ون بوو.

خاننابو به جهختکردنهوه پرسى:
 — خو ټاگات له ريگهي شار ههيه؟
 — تا ئيستته ميروولهشم له سهر ريگهکه نهينيوه.
 خاننابو له وهلامی مهدهدا، بهلام پرووی زمانى له ژنهکان به
 تهوسهوه وتي:

— نهوهم لا پروونه! چونکه حاجى سولټانخورد بو ماويهکي
 دوورودريژ پهنابهري بهر دهرگاي حکوومهت ئهبي!
 ديواري دهرهبند دارووخا و خاننابو گهراپهوه، بهپهله چوو بو
 لايان و به گالته و به مايهيهکي تهرهروه وتي:
 — نههمش ئههه! ههموو کارپک خراپکردنى ئاسانتره!

دهرهبندي ههمارهکه دهى کردبووه و پينج پياوى خورسوفی
 خوځيان له ناو توژ و خوټهکه ئهکشاندوهه. خاننابو چووه ناو تهپ
 و دوومانهکه، سهري کرد به ناو ههمارهکهدا و وهک ديمهنيکي
 نانا ساىي گرتبيټي، پيى نايه ناو ههمارى خهلهکهوه. چند
 ساتيکي شينهىي، خاننابو له بهر چاو و نيگاي هشاماتهکه
 ون بوو. پاشان به توژيکي توژهوه که له سهر و شان و قژى
 دهور کلاوهکهي نيشتبوو، له دهرهبنده دارووخاوهکه هاته دهرهوه.
 روانيه خهټکهکه و ئهماژهى بو ناو ههمارهکه، به ناباوهرى و
 توژيکيش به سهرسوورمانهوه، وتي:

۳۱۵۰
 که لیسدهر
 بهرگى نههه

– ئېرە! ئېرە خۆ پېرە! پېرە لە دەخڵ، لە ھەموو جۆرئێکی!
 ھەمارەکان تووناوتوونن. بېروانە چى دروست کردووہ ئەو مالکاولە!
 دەخڵ و زۆر شتتەتریش! چەندەش مس و تاسى لئێہ! کەمموون
 و جۆ و پەموانە و گەنم و دەنکە شتووتى و! چوووانم ئیوہ خۆتان
 باشتر ئەزانن چیتان چاندووہ! ئالوو! ئالوو بوخارا! دەى! جا ئەمە
 ھەمار و ئەمەش دانەوئێلەى ناو ھەمارەکە.

لە ھەپەسانى خەلکەکە ھىچ کەم نەبووہوہ. خان ئاپۆ تۆزى
 لە سەر و شان و کلاوہکەى تەکاند. خۆى گەیانە لای گۆلاوہکە و
 روانیە خەلکەکە. پیاوان کشتابوونەوہ بۆ لای گۆلاوہکە، ژنەکانیش
 ھەروا لە سەر جئى خۆیان بوون. خۆجە لە لای مامى وەھابەوہ
 لە بن دیوارەکە راوہستابوو. پئلووى چاوى ھینابوویوہ یەک و
 دەستەکانى لە سەر یەک، لە سەر دار-گۆچانەکەى دانابوو و
 ئەپروانیە خان ئاپۆ. خان ئاپۆ سینەى لە تۆز و خۆل خاوین کردوہ و
 جارئێکی دى -ئېرە و ئەوئ- روانیە ھەشاماتەکە و وتى:

– ھى خۆتانە، ئەم دانەوئێلەى ھى خۆتانە. مس و تاس و
 شتومەکى تریش ھەر ھى خۆتانە. ئەگەر خۆشتان لە بارمتەى
 پئنج مەن گەنم داتان نەنابئ، باوکانى ئیوہ ئەو کارەى کردووہ.
 کە وا بوو ھەموو ئەو شتانەى لەم ھەمارانەدایە ھى ئیوہیە،
 ھى خۆتانە! دانەوئێلەش ھى ئیوہیە. ئیوہ چاندووتانە و وەبەرتان
 ھیناوە، یان برا-باوکانى ئیوہ ئەو کارەیان کردووہ. کە وا بوو!
 دیسانەوہش ھەر ھى خۆتانە. حاجى سولتانیخورد مەگەر چەن
 کەسە؟ مەگەر چەن دەستى ھەپە کە توانیبئتى ئەو ھەموو
 بەروبوومە کو بکاتوہ؟ بۆیە! ئەم بەروبوومە ھى خۆتانە. جا ھەر
 کەسە و بەشى خۆى بباتوہ بۆ مالئوہ، وەرن!! ئا؟ کەسئێک
 شتئێکی وت؟!

نە! ئەندئێشەى خاو. ئاو جوولآ، ئاپۆرە نەجوولآ. بە پوآلت
 تەنانەت لەوہش مەندتر و وشکتر و ھەپەساوتر ئەھاتنە بەرچاو.
 گئز و مەنگ بوون و واقیان زیاتر وړ مابوو و ھەموو ھەستیان

به جارچک ببوو به نىگا. نىگايان ببوو به بهک و ئه وىش وهک
پرسىارىکى شاراوه، وهک گولمىخک به رهو چاوهکانى خان ناپو
ناراسته کرابوو.

خان ناپو نىگای له نىگای پولى ژنان و دوو پيره مېرد وهرگيړا
و روانيه ئه و پياوانهى دهر بهنده کهيان رووخاندبوو. پياوهکان پاچ و
پيمه پريان دانابوو و لای ستيرى ئه ستيره که به ريز راوه ستابوون.
خان ناپو ههنگاوى پيش کرد و نه راندی:
— له گه ل ئيوه مه! ئه م دانه و پله يه هى خو تانه. وهرن ببهن و
له ناو خو تان دا به شى بکه ن!

پياوهکان سهريان داخرابوو و توانای هيج وه لامى کيان نه بوو.
خان ناپو له وان دوور کهوته وه و بهرام بهر دوو پيره مېرده که راوه ستا.
مامى وه هاب چاوى برييه خاکه که و خو ج به ته نها چاوه کهى
روانیه خان ناپو. خان ناپو تاوچک له بهرام بهريان دا رام، پاشان
به زبوى چاوه برکى له گه ل پيره مېرد، سهر و شانى بادا و به رهو
ژنهکان رو پشت و وتی:

— دايکانى من، خوشکانى من! ئه م دانه و پله يه هى ئيوه يه،
بو هه روا واقتان وړ ماوه؟ سه يرى کوئ ئه که ن ئيوه؟
حه په سان و مهندى و خاموشى نه ئه شکا. خان ناپو جارچکى تر
وهرگه را، به لای شانى چه خماخ دا تپه پرى و پرسى:
— نا؟!

بهس چاوه بيناکه ي خو جه تپى ئه پروانى. خان ناپو هه ستى کرد
که وه کوو تاوانبارچکى ره بن، له بهر چاو و نىگای ساردى دادگادا
به تاق کهوتووه. تاق و بى ئوقره و دوشداماو. هه ستى ناموى بيگانه
بوون! له پر هه ستکردن به غه واره يى. خان ناپو هه ستى ئه کرد
خه ريکه له پى ئه که وى. تاوچک له چه قى نىگا خاموشه کان دا رام
و پاشان بهر له وهى هه موو برواى خو ي بدورپنى، بو دوزينه وهى
ئاشنايه ک به رهو ژنهکان ههنگاوى نا و بهرام بهرى دايکى وه هاب
راوه ستا. هه ولى دا خو ي هپور بکاته وه و دهنگ و رهنگى له سه رخو

۳۱۵۲
که لىسدور
به رگى نهه

بئ. تامى وشكى زمان و دەمى قووت دا و وتى:

– دايكى من، دايكه كهم! ئاخىر ئىوه مهگەر چىتان به سهر هاتووه؟! پىتان وايه ئىمه بۆ دزى هاتووین؟ واتان زانى ئىمه هاتووین ههماره كهى سولتانبورد تالان بکهین؟ گومانتان وابوو ئىمه ئەو دیواره خاوهن مردووه مان بۆ تالانکردن، بۆ تالانکردنى خۆمان رووخاند؟ نه وه ئالا، نا! ئىمهى گولمه مه ده ده كان ئاتاجى سه لکه پيازيكى سولتانبوردیش نین! ئىمه نه هاتووین ئەو ههماره بېرىن بۆ خۆمان. ههمار و ئەوهى له ههماردايه هى ئىويه! ئەى بۆ ههروا راوهستاون؟ بۆ بهو جوړه راوهستاون و زهق زهق له من ئەروانن؟! بۆ نايه نه پيشه وه؟ بۆ نايه نه ههقى قوربه سهرى خۆتان وهريگرنه وه و بيبه نه وه بۆ ماله كانى خۆتان؟!

دايكى وه هاب وه لامي نه دايه وه. خان ئاپۆ له بهردهم ئەودا نه مايه وه. رووى وه رگيڤرا و هاته وه بۆ لای دوو پيره ميڤرد و به گومانى ئەوهى كه وه لامي خوئى ئەبئى له رڊين سپيه كان ببيسى، له بهرامبهر ئەوان دا راوهستا و چاوى له تاقه چاوه بينا كهى خۆجه برى و گوراندى:

– ده وه لامي به ره وه، لانى كهم تۆ وه لامي به ره وه!

خۆجه نه له وه لام دا، به لكوو به پرسىار پرسى:

– پاشان چى؟

– چى پاش چى؟

– به يانى؟ به يانى كه تۆ ليڤه نيت؟ به يانى كى وه لام ئەداته وه؟

خان ئاپۆ ههستى كرد ته ويلى ئاره قهى كردووه. بهرى دهستى

به توور په ييه وه هينا به هه نيهى دا و ديسانه وه رووى وه رگيڤرا و

له سهر پاژنهى سوورا. به لام دوور نه كه وته وه. جاريكى تر ئاورى

دايه وه و وتى:

– ئەترسن؟ ئەتهوئى ئەمه بليى؟!

– به لئى، ئەشترسن!

– له كى؟ له حاجى سولتانبورد؟!

– له ههمووان، له حاجی سولتانخورد، له تو، له خوځیان، له خوځمان!

– نابې، نابې مامه گیان! ئیمه خو مروځخوړ نین. نهو هتا خوځتان چاوتان لیبه! سولتانخوردیش؛ له لایه سولتانخوردیشته وه من به لیبنتان پې نه دهم نه ویرې دس له کس بهرز بکاته وه. من نامادهم هر لیره سویندتان بو بخوم. له خوځتان، نه گهر له خوځستان نه ترسن! نه گهر له وه نه ترسن یه کدی ببین و یه کدی بناسن، دهی باشه، ریگه یه کی بو نه دوزینه وه. بو نه مکاره فرمان نه دهم خه لکه که به جامانه یان هه وری سه روچاوی خوځیان هه لپه ستن، بین به شی خوځیان ببه و برؤن. دهی! نه لیبی چی؟ نه مه چؤن ریگه یه که؟ یه کدی تان نه ناسیوه و به شی خوځستان هه لگرتووه و بردو تانه ته وه مال هوه، باشه؟ ئیتر گرفتی کاره که له چی دایه؟! خوځجه ته وسخه ندی کی کرد و وتی:

– مال هکانمان، مال هکانمان! باشه! گریمان خه له مان برده وه بو مال هوه! نهی مال هکانمان ببه یان بو کوئی؟!

خان ناپو وه کوو نه سپ له قه ی کوتا به زهوی دا، دهسته کانی له حوادا کرد به مست و نه پاندی:

– نه مه ئیتر برپویانووه، بیانوی پرپوچه! درؤ نه کهن، درؤ! هر کامه تان سه د کون و قوزبنتان هیه. کی نه توانی مال هکانی هر هه مو تان یه که یه که بگه ری؟ نه توانن له بن خاک بیانشارنه وه، وه کوو سال هکانی جهنگ! هه زار ریگه نه زانن، هه زار فیل و گزی شاره زان، به لام نه ترسن و درؤ نه کهن. ترس و درؤ! دل له ناو نهو سینانه ی ئیوه دا نییه! نه ترسن، نه ترسن و وه کوو بز ترسه نوکن!

پیره میرد وتی:

– نه ترسم، به لی نه ترسم. له هه موو کس و هه موو شت نه ترسین، له یه کدی نه ترسین، له خوځمان نه ترسین. له حاجی سولتانخورد نه ترسین، له مال هکانمان نه ترسین، له ئیوه

۳۱۵۴
که لیسدهر
به رگی نه ده

ئەترسین، لە جەندەرمە ئەترسین، لە دار و دیوار و لە بای
 بیابانیش ئەترسین! ترس وا لە دلماندا و ئەترسین ئاپۆ گیان!
 خان ئاپۆ هەلچوو و لە رقا ددانی لە چیرەو هینا و لەگەڵ
 دەنگی چیربوونەوێ ددانەکانیشی دا وەک شتیک بە جنیۆهوە
 وتی:

– دروش ئەکەن، درۆ!

پیرەمێرد وتی:

– بەلێ درۆیش ئەکەین، درۆ!

خان ئاپۆ جارێکی دی لەقەدی لە زەوی کوتا و مستەکوڵەدی
 لە بەری دەستی خۆی دا، هەنگاوێک چوووە دواوە و بە شیۆهێک
 کە زال بێ بە سەر هەر سێ لاکەدا کە خەلکی خورسوفی
 لیۆهستابوو، چوووە سەر بەرزایی دیواری ئەستێرەکە. خان ئاپۆ
 جارێکی دی هاتبووێهوە بە خۆی دا و -باشترە بوتری- خۆی
 دۆزبووێهوە. ئیستە هەستی بە ناچاری و دامایی نەئەکرد.
 کارەکە یەک لایەنە کرابووێهوە و رێگەدی کرداری ئەویش روون
 ببووێهوە. تیگەیشتبوو جەماوەر چیان ئەوێ و چیان ناوێ. بۆی
 دەرکەوتبوو چین و چۆن خۆیان پیشان ئەدەن. ئەوسا لیبپراو و
 راشکاو وتی:

– ئەتاناسم، وەکوو کەسی نزیکێ خۆم ئەتاناسم.
 ترسەنۆک، درۆزن و دزن. خاپینۆکن و ئەتانەوێ لە شوینییک
 بخەون ئاو نەچیتە ژیرتان. ئەتانەوێ لە ئاو بەدەن و نالتان تەر
 نەبێ. ئەتانەوێ بکەون بە سەر شتی مافتەدا و هەلپووشن.
 ناتانەوێ لە خۆتان دەسمایە دابنن. بەس بیر لە بەرژەوێندی
 خۆتان ئەکەنەوێ؛ بۆیەشە هەمیشەدی خوا زەرەد ئەکەن! ئەزانم،

ئەبێنم و ئەزانم، لە رۆژی خواش لەلام روونترە ئەتانەوێ لە ئاو
 بەدەن و نالتان تەر نەبێ! ئیستە کە وایە من فەرمانتان پێ ئەدەم!
 بە بریاری من ئەبێ هەر هەمووتان لەو هەمارە، فەرەکانی خەلە
 و دانەوێلە -هەر هەموو فەرەکان- یەکە یەکە بەهیننە دەرەو.

۳۱۵۵

کە پێدەر

بەرگی دەهەم

هه موو فەردە و شەلتە و خەرار بەیننە دەرەو و بە کۆل بیبەن
 بۆ لای ئاشەکە. ئیوێ شیاوی زەبر و زەنگن، شیاوی زەبر و زەنگ!
 یاللا، ژن و پیاو. هەر ئیستە، یاللا!
 خان ئاپۆ لە غاوی ئەسپەکانی لە دەست چەخماخ و توغروول
 وەرگرت و وتی:

– یارمەتیاں بدەن، ئیوێش یارمەتیاں بدەن! ئەمەوێ
 هەمارەکە بەتال بکری، بەتالی بەتال!
 چەخماخ و توغروول پیاوێکانیاں بەرەو هەمار خستە ری و
 خان ئاپۆ پرووی دەمی لە ژنەکان کە بەرەو هەمار ئەچوون، وتی:
 – غار دەن! هەر کەس بە پێی توانای! ئیوێ بۆ کۆیلەتی باشن.
 خوا ئیوێ بۆ ئەو کارە دروست کردوو، یاللا!

پیاوان لە ناو هەمارەکە لە چاو و ن بوون و ژنەکانیش بەریز
 بەرەو دەرەبەندە شکاوەکە ئەرۆیشتن تا بە هەرەوێز فەردەکانی
 دانەوێلە لە هەمار بەیننە دەرەو. خان ئاپۆ دەسکەوساری
 ئەسپەکانی لە پشتەوێ پراگرتبوو و لە پەفتاری حەشاماتەکە
 ئەپوانی. خۆیشی نە لە زانی چ هەست و نەستیکی ئەبی. ئەوێ
 لەم ساتە و لە ئەندێشەیی خۆی دا ئەیدی بەس ستار بوو و یادی
 ستار:

– «بڕۆ پینەچیەتی خۆت بکە پیاوی ساویلکە! تۆ کەمی سەر
 لە کاری ئەم خەلکە دەرئەکەمی؟!»
 دەستەیی یەکەم بە شەلتەیی دانەوێلەوێ لە دەرەبەندە شکا
 هاتنە دەرەو و تیپ و هۆریان لای دیوارەکە ریز کرد و چوونەوێ
 ژوورەوێ. خان ئاپۆ بەردەوام لە کرداری خەلکەکەمی ئەناری و لە
 کرداری خۆیشی:

– «سواری بدە، سواری بدە، سواری بدە! ئەوێندە سواری
 بدە تا سینەت ئەتەقی! منیش وەکوو تۆم ئەگەر لە سەر ملت
 سوار نەبم!»

ژن و پیاو لە کاردا بوون. خرابوونە بەر کار. ئەوان بە گوێرەیی

٣١٥٦
 کە ئیستە
 بەرگی دەم

رۆژانی دروینە و خەرمان، بەس تۆزیک توندتر کاریان ئەکرد. بەس ناغەکهیان گۆرابوو و گزیریکی رووترشاوتر بە سەریانەوه دانرابوو. دوو بە دوو تێرە گەنمیان ئەهینایە دەرەوه. لای تێرەکانی ترەوه دایانئەنا و ئەگەرپانەوه بۆ ناو هەمارەکه بۆ ئەوهی فەردەتری بەهیننە دەرەوه. لە سەر رێگەیی کار و هاتوچۆیاندا، وەلامی گزیرە تازەکهی خۆیان ئەدایەوه:

– «ئەوهندەیی نەماوه خان!»

– «کاریکی نییە سەردار، بەر لە خۆراوا تەواو ئەبی!»
خان ئاپۆ وەهابی بانگ کرد. دایکی وەهاب دەستی لە کار هەلگرت و بەرەو خان ئاپۆ هات و وەستا. خان ئاپۆ ساتیک لە ناوچەوانی ژنەیی رۆانی و پرسی:

– ئەو پیرەمیژدە کییە؟

ژنە وەلامی دایەوه:

– خۆجە، بە خۆجە بانگی ئەکەن!

خان ئاپۆ وتی:

– ئەوه ئەزانم. بەلام شتیکی تر! لەو بیرەدام کە ئەو کابرا ئەگەر ملی بە سولتانخورد بدایەت، نە ئەبوا لە ناو گوند بمینیتەوه. یان ئەبوا لەگەڵی برۆیشتایەت، یان لانیکەم لە خورسوف دەرپچواوەت. بەلام لە ناو گوندیش ماوەتەوه و دەرگاشیان لە سەری دانەخستوو. ئەوهتا وەلامی منیش بەو جۆرە ئەداتەوه! چۆن پیاویکە؟ من سەرم لێی سوورپماوه!

دایکی وەهاب وتی:

– ئەو هیچکات ملی بۆ سولتانخورد دانەنەواندوو هێچ، بەلکوو دوژمنی خۆینەخۆریشن.

– ئەی بۆ ئەوهندە بە رەقی وەلامی منی ئەدایەوه؟

دایک لە وەلامدا وتی:

– هەق بوو قسەکانی، راستیەکهی ئەوه بوو کە ئەو وتی!
خان ئاپۆ بێدەنگ بوو و دایکی وەهاب، بەر لەوهی بگەریتەوه

بۆ سەر کار پرسى:

– ئەم دانەوئىلەيە چى لى ئەكەي؟!

خان ئاپۆ بە بى گۆيدان بەو نىگەرانيە شاراۋەي لە پرسىيارى
ژنەدا ھەبوو، بىدەنگى شىكاند و ھاۋارى كرد:

– تىپر و خەرار ئەبەين بۆ ئاش! ھەر كەس چوارپىيى ھەيە
بىھىننى و باركات، خەلە ئەبى بېرى بۆ ئاش!

– ئەتەۋى چى لەم دانەوئىلەيە بكەي، خان؟!

– زۆرى ماۋە؟!

– نەخىر خان. تىپر و خەرار تەۋاو بوۋە، ماۋەتەۋە كەنۋەكان.
خان ئاپۆ وتى:

– باركەن بەرەو ئاش، ياللا!

لە چوارپىيى ئەۋەي لە خورسوف مابوۋيەۋە ھىنرا. چەند كەر
و پالانىەك. سەرچەم لە دە سەر كەمتر بوون! رۋوت و كورتان
لەبەر. فەردەي خەلە بە ھەرەۋەز لە سەر پىشتى چوارپىيى باركرا.
ھۆرپىك لە سەر چالى پىشتى ھەر چوارپىيەكى رۋوت و تىرپىكىش
لە سەر پىشتى چوارپىيى كورتاندار. ئەوانەش كە بۆيان ئەكرا ھەر
كامە و فەردەيەكى بچوۋكى دا بە كۆلدا و لەگەل چوارپىيىكان
كەوتنە رى. ئەوانەش كە تۋاناي ھەلگرتنى جەۋال و ھۆرپان
نەبوو، تۋورەكەيەك، چارشىۋىك يان مەنجەل و قاپىكى نابو بە
سەرەۋە و بەرەو ئاش بىوونەۋە.

كار ۋەرى كەوتبوو و خورسوف لە رۆژانى كۆتايى دەشت و
خەرمان ئەچوو. بەلام ئەمجارەيان، بە پىچەۋانە بوو. چوارپىيى و
جووتيار نە لە دەشتەۋە بۆ خورسوف، بەلكوۋ لە خورسوفەۋە بەرەو
دەرەۋەي ئاۋايى كىشەيان ئەكرد. بۆيە ئەو شىۋازەي رەخسابوۋ لە
ھىچ بارودۇخىكى ئاسايى نەئەچوو. بەلكوۋ تازە و نامۆ بوو. ژن
و پياۋى خورسوفى – ئەو بەشەي كە مابوۋيەۋە و خرابوۋيە بەر
كار. لە ھەمانكاتدا كە بەو كارەۋە بۆيان داتاشىبوون خەرىك
بوون، لە ھەناۋى خۆياندا لەو شىۋەكارىيەي لە خورسوف ۋەرى

۳۱۵۸
كە ئىسەدەر
بەرگى نەھە

که وتبوو سهریان سوورمابوو. ئەو کارەمی که شیۆهکاری و روالهتی شانۆییەکهی له خودی دیاردهکه زهقتر و ئاشکراتر بوو. خان ئاپۆی سهردار بێگومان نهی ئەویست ئەو دانەوێڵەیه تالان بکات. له ناوبردنی خەلەش پێویستی بهو هه‌موو خۆ ماندووکردنه نه‌بوو. ئەیتوانی هەر له‌وێ بێسووتێنی یان بیکاته ناو ئەستێره‌که. ئەوه له خەلکی خورسوف مسۆگەر بوو که خانی که‌لمیشی نیازی ئەوهیه دانەوێڵەیه هه‌ماری سووتانخورد له ناو به‌ری و بیه‌وه‌تێنی. به‌لام له واتای ئەم بێگارییه‌ی خۆیان تی ئەه‌گه‌یشتن. مه‌گەر ئەوه‌ی که خان ئاپۆ به‌ ره‌تاندن و ماندووکردنی ئەوان توورپه‌یه‌که‌ی دابهرکێنیته‌وه و سوکنایی بێت.

– ئە‌ی چۆن، ئەوه‌ش پاداشتی ترسه‌نۆکیه‌که‌ی ئێمه‌یه!
 خان ئاپۆ له‌ سهر ئەسپه‌ چواره‌نگه‌ کوپته‌که‌ی دانیشتبوو، سمی ئەسپی له‌گه‌ڵ سمی هێسری جله‌وکیش، ئارام و به‌کاوه‌خۆ داژووت. کاروانی بارکیشان گه‌یشتبوویه هه‌ورازی نه‌رمی به‌رزه‌ کوڵان. خان ئاپۆ جارجاره ئاورپکی ئەدایه‌وه و خه‌لک و چوارپێکانی سه‌یر ئەکرد و نه‌ک به‌ هه‌ستیکی ئاسووده و په‌زنامه‌ند، به‌لکوو شه‌مزاو و غه‌زریو درێژه‌ی به‌ رێ ئەدا. عه‌لی چه‌خماخ لای ده‌ربه‌نده‌که‌ی هه‌ماری سووتانخورد بۆ چاودێری کردن مابوو‌یه‌وه. مه‌ده‌د هه‌روا له‌ سهریان بوو و توغرولیش له‌گه‌ڵ...
 بێده‌نگی کاروانی کێشه، هه‌رای مه‌ده‌د له‌ سهریانی مائی سووتانخوردوه‌وه و له‌گه‌ڵی دا سمکوتی ئەسپه‌که‌ی به‌گمه‌مه‌د تیکی دا. به‌گمه‌مه‌د له‌ لای خواره‌وه، به‌ره‌و خورسوف دابوو‌یه غار و یه‌کسه‌ر هاتبوو بۆ مه‌یدانی گۆلاوه‌که و ئەوا شان به‌ شانی کاروانه‌که داژووت تا خۆی بگه‌یه‌نیته‌وه به‌ خان ئاپۆی، که چاوه‌رپێ ئەو، لای دیواره‌که رایگرتبوو.

پسپۆری هاوته‌رکی به‌گمه‌مه‌د له‌ پشت ئەسپه‌که‌ دابه‌زیوو و چه‌خماخ بانگی کردبوو بۆ بارکیشان. به‌ دوا‌ی ئەسپه‌که‌ی به‌گمه‌مه‌ده‌وه، زاواکه‌ی خورسوفی له‌ هه‌ر هه‌نگاوێکی‌دا

سه‌رسیمی ئەدا و دیسانه‌وه‌ش په‌لکێش ئەکرا. زاوای خورسوفی به‌گوریس به‌سترا‌بوویه‌وه و سه‌ری گوریسه‌که له‌ پاشکۆی زینی ئەسه‌په‌که‌ی به‌گمحه‌مه‌د گریّ درابوو. کابرا شکاو و شه‌که‌ت و شیواو بوو. خلتانی عاره‌قه و تۆز و خۆل. بی‌هیز و بی‌ده‌سه‌لات به‌ دوا‌ی ئەسه‌په‌که‌دا سه‌رگه‌ردان بوو و به‌ گوێره‌ی خاوی یان خیرایی هه‌نگاوی ئەسه‌په‌که‌، هه‌نگاوه‌کانی توند و خاوه‌بوونه‌وه. به‌لام له‌ هه‌موو داوه‌تیکدا وا پێ ئەچوو چاوه‌کانی شوین و که‌سان به‌ پۆشنی نابینی. پێ په‌تی و بی‌کلاو بوو و به‌ هۆی په‌لکێش کرانی به‌ دوا‌ی ئەسه‌په‌که‌دا و هه‌لخه‌ و داخه‌ی ریگه‌که‌، روا‌له‌تی شیتانی په‌یدا کردبوو.

خان‌ئاپۆ بار و بارکیشانی بو‌ توغرو‌ل به‌جی هیشت و خۆی چوو به‌ پیری به‌گمحه‌مه‌ده‌وه. به‌گمحه‌مه‌د له‌ به‌رده‌م مامی له‌غاوی کیشایه‌وه و عاره‌قه‌ی ته‌وی‌ل و ده‌ور ملی سه‌رییه‌وه. خان‌ئاپۆ له‌ زاواکه‌ی خورسوفی مۆر بوویه‌وه و به‌ ناو بانگی کرد:

— تاهیر!

تاهیر سه‌ری هه‌لینا و روانیه‌ خان‌ئاپۆ. سه‌ری قورس بوو و نیگای به‌ دژواری ئوقره‌ی ئەگرت. به‌لام چاره‌ی نه‌بوو جگه‌ له‌وه‌ی پروانی‌ت و گوئی رابگری‌ت. سه‌ره‌پای ئەو هه‌موو ته‌کان و شه‌کانه‌ی به‌ دوا‌ی ئەسه‌په‌که‌دا پێی درابوو، هیشتاش ئەوه‌نده‌ی ئاوه‌ز له‌ به‌ردا ما‌بوو که‌ بزانی له‌ به‌ر سینه‌ی ئەسه‌په‌که‌ی خان‌ئاپۆی که‌ له‌میشی و له‌ به‌رامبه‌ر چاوه‌کانی ئەودا راوه‌ستاوه.

خان‌ئاپۆ بو‌ گرتنی گوریسه‌که‌ ده‌ستی راکێشا. به‌گمحه‌مه‌د سه‌ری گوریسه‌که‌ی له‌ پاشکۆی زینی ئەسه‌په‌که‌ی کرده‌وه و دای به‌ خان‌ئاپۆی. خان‌ئاپۆ شوپی بارکیشه‌کانی پیشانی به‌گمحه‌مه‌د دا و وتی به‌ کاره‌کان رابگات. به‌گمحه‌مه‌د زه‌نگۆی راوه‌شان‌د و خان‌ئاپۆ به‌ دوا‌یدا هاواری کرد و وتی:

— باره‌کان به‌رپێز له‌ سه‌ر جوگه‌که‌ دا‌بنین!

تاهیر ئەوا له‌گه‌ل خان‌ئاپۆ به‌ره‌و ئاشه‌که‌ ئه‌روپشت. هه‌روا

٣١٦٠
که‌ ئیسده‌ر
به‌رگی نه‌مه‌

گوريس پيچ و وهك لهيستۆكَيك و ابوو داره داره و سه ره تاتكي
 نهكات. له كوْلانه وه كرديانه پانتايي دهشته كه. خه لكي
 گه يشتبوونه سهر جوگه كه، باره كانيان دانابوو و يه كه يه كه
 نه گه رانه وه. خان ئاپو به قهراخ جوگه كه دا به ره و ئاشه كه ئازووت.
 نزيك ده رگاي ئاشه كه دابه زي و تاهيري له پييازي باركي شانه كه دا
 راگرت. قورقوراچكه ي گرت و بهو ليو و ددانه ي كه نه فره تي لي
 نه باري، له چاوه كيژ و وره كه ي تاهيردا نه راندی:
 — ههر لي ره بتكوژم، يان لي ت بگه ريم خوت ديق بكه يت و
 دلت بتوقيت؟

توو ره ييه كه ي خان ئاپو وه لامي نه بوو و تاهيريش تواناي
 وه لامدانه وه ي نه بوو. بو يه له بري وه لام، سهر و ملي به لايه كدا
 خوار كرد و چاوي داخست. خان ئاپو يش به هه مان غه زراوي و
 توو ره ييه وه گوريسه كه ي راكي شيا، جاريكي دي تاهيري خسته وه
 ري و وتی:

— ترسنۆكانه، ترسنۆكانه ي خو پريانه! هه ژار كوژي بي ده مار!
 هه مووتان گوويه كن! شيرمشكن ئيوه. هه مووتان، هه مووتانم
 له مه هك داوه، نه تاناسم! چه نده ليتان بيزارم هيچو پوو چانه.
 چه نده له بينيتان رقم هه ئه سئ!! جا تو به من بلي، بلي
 نه مه داب و نه ريتي چ نه ته وه يه كه ميوان بانگ بكات و ده رگاي
 ماله كه ي قه پات بكات و وهك ريوي بو ي ده ريجي؟ له كو ي بينيو ته
 له لايه كه وه ميوان بانگ بكن و له لايه كي شه وه خو يان هه لبين
 و بچن له مه شه هه بين به په نابهر؟ وهك تو، وهك خه زووري تو،
 وهك ئيوه! ها؟! ئاختر تو؟ بو خه لك تان له ماله خو يان چه پس
 كر دووه؟ بو ده رگاي مالا تان له خه لكي داخستووه. ها؟ نه مكارانه،

نه م فيلباز يانه بوچي؟! كه ئيمه بخه نه ته نگزه وه؟ كه ئيمه تووره
 بكنه؟ باشه، چ سوود يكي هه يه بو تان؟! نه وه تا نه نجامه كه ي
 خوت نه ييني! نه ييني؟ خه له ي هه ماره كاني خه زوورت نه ييني؟
 نه وه جه والانه ي له سهر ستيري جوگه كه ريز كراوه نه ييني؟

ئەو خەلە نازەننەى كە تاوئىكىتر ئەبى بە دووكەل و ئەچى بە حەوادا؟ ئەبى بە ئا و رۆ ئەچى بە زەوىدا! بەرەنجامەكەى ئەمەيه. بەرەنجامى رېوى بازىيەكانى حاجى سولتاناخورد! گزى و فىلەبازى، زۆرى هات و نەهاتى هەيه!

– چى لە خەلەكە ئەكەى خان ئاپۆ؟!

تاهير رووى لە ريزى فەردەكان وەرگىرا و نىگای گىز و داماوى لە خان ئاپۆ برېبوو. خان ئاپۆ تاهيرى بۆ لای ئاشەكە راکىشنا و وتى: – حاجى سولتاناخورد ئەبى بەهەيهكى قورس بدات لە پىناوى ناجوامىرېهكەىدا، بەهەيهكى زۆر گران!

تاهير وەك هېچى لە خان ئاپۆ نەبىستبى، وتیهوه:

– دانەوئەلەكە! خو ناتەوئى بيانفەوتىنى خان ئاپۆ؟! خان ئاپۆ، بە

راستى! خەلەكان! خان ئاپۆ!

لەبەر دەرگای ئاشەكە، خان ئاپۆ دەسكەوسارى لە قولفەى سەر دەرگاكه هەلپىكا. تەفەنگەكەى لە شانى داخزاند و تاهيرى بە لىزايى داڤانى ئاسياوهكەدا پال پىوه نا. دەرگای هەر دوو گەورەكەى بەرامبەر بەيهك كە ئەكرانەوه بۆ داڤانەكە، سەير كرد و يەكسەر بەرەو هەشتى بارەندازى ئاشەكە كەوتە رى و تاهيرى لە بن تيرىزى كونه رۆچنى گومەزى بنمىچەكەدا راگرت. تاهير جارىكى دى واقى و پمابوو و لە خان ئاپۆى ئەروانى كە گوريسەكەى بە دەستەوه بوو. خان ئاپۆ لە سەر لىواری سەكۆكە هەلترووشكا و گوريسەكەى بە نەرمى راوهشانند و ئەماژەى بە قوولايى گەرووى ئاشەكە، بە تاهيرى وت:

– ئاشەوانەكەشيان لە ئىمە ترساندوو و وايان لىكردوو هەلئ. ئەو هەتا بەردەكانىش بە بەتالى ئەگەرپن. بەتال و حەتال!! ئەى! بىويزدانانە، بى بەزەيبانە! كاتىكە ئىوه دوژمنايهتى لەگەل كەسك ئەكەن ئىتر پىبەندى هېچ جوړه چاكە و خراپەيهك نين، ئەدەن لە ريشەى.

خان ئاپۆ بى ئوقره رابوو و تاهيرى بە دواى خوئىدا بەرەو هاره

۳۱۶۲
كە لىسدەر
بەرگى نەهە

گهړوکه کانی نأشه که پراکښ نه کړد:

– ناخر ئەم بهر دانه ئەگەر ههروا به به تالی بگهړین، تا شه و یه کدی ئەخوون، هیچیان لى نامینتته وه! ئیوه ئیتر چ جوړه جانه وه ریکن، چ جوړ؟! باشه بوچی؟ بو ئەوهی حاجی سولتانخورد نایه وئ کچ بدات به که لمیشیه کان. ئهړی؟! بهس له بهر ئەمه؟! نه. به لأم نه! بهس له بهر ئەوه نییه، نه خیر! له بن ئەم رووکه شه وه من بوئی هه ندی شتی تریش ئەکه م. جا!...

خان ئاپو له پڕ روو به رووی تاهیر وهستا. خاچ له چاوه کانی زهق بوو یه وه و وتی:

– جا له تۆم ئەوئ پیمى بلئى! له تۆم ئەوئ سه رو بنى ئەم فیله بازیم پى پيشان بدهى! خو تيم ئەگه ی چى ئەلیم، خو قسه کانم ئەبیسى؟! ئەمه وئ بزانه م ئەم فیل و پیلانه له کوپوه سه رچاوه ئەگړی؟ ئەمه وئ بزانه م په نجه ی کى له م یاریه دا له کاردايه؟ ئەزانم ئەوه نده میشتک کار ئەکات که بزانی من چیم ئەوئ!

تاهیر لال بو و خوئ گيژتريش پيشان ئەدا. خان ئاپو دهر فته ی راوه ستانى نه بوو. چر نوو کى له قوئى دا و به ره وه بهر داشى گهړوک بردى و بهرز و بهگور وتی:

– دياره ئەوهش ئەزانى که مروف کوشتن ته نها یه که مجاره که ی دژواره. به لأم کانی که ئاده ميزادت کوشت و بو ت دهر که وت دیسانه وهش ناچارى هتر بکوژى، ئەوسا ئیتر هیچ سهخت نییه. راستیه که ی پاش یه که مجار ئیتر زور ئاسان ئەبى. چونکه مروف کوشتن بو ت ئەبى به کاریک. راستیه که ی من پیشتريش مروفم زور کوشتووه. جا توش خو ت ئەزانى! ئەوه یان به دس خو ته که بته وئ به دهستی من بکوژى یان نه کوژى. ۳۱۶۳

که پیدەر
به رگى ده سه م

جا ئەگەر ناتهوئ ببی به بکوژى خو ت، ئەبى رازى ئەم پیلانه بو من ئاشکرا بکه ی. خو تيم ئەگه ی!؟

له بهر پى خان ئاپو و له بهر نیگای تاهیری خورسوفى دا،

بهرد له سهر بهرد ئه سوورا. تاهير ههروا خاموش بوو و خان ئاپو
له ناو زايه لهي ليک هاراني بهرداش له سهر بهرداش، به دهنگي
بهرز وتي:

– تيم ئه گهي؟! ئه مهوي بزانه ئيوه چ جوړه داويکتان بو
ئيمه ناو ته وه؟ که له لهي که لانت هره کانتان چي تيدايه و ئه م رپوي
بازيانه واتاي چيه؟!

له ناو زايه لهي خړه خړي بهرده کاند، تاهير وتي:
– نازانم، نازانم!

دهنگي هياوش و لهرزوکی تاهير، خان ئاپو نهی بیست؛ له بهر
ئوهی که زاوای حاجی سولتانخورد زهبریکی له سهر ده ماری ملی
ههست پیکرد. سهری له گیزه وه هات. سهرسمی دا و تا ویستی
خوی بگریته وه، ههستی کرد که وتوته سهر بهرداشه گهړوکه که
و خهریکه ئه خولیتنه وه. خولانه وه یه کی یه کباو له روانگهی دیوار
و گومهز و زورخاخی ئاشه که دا که ئه وانیش که وتبوونه سووران.
خان ئاپوی که لمیشی وه کوو سیبه ریکی گهړوک ئه بینی، چونکه
دلی له سینهی دا، میشکی له کاژه ری دا، جهرگ و ریخولهی
له ورگی دا و خوی له زهوی و حه وادا که وتبوویه سووران و به
خوړسک چرنووی له بهرده که گیر دابوو و ئه یوت – یان خوی پیی
وابوو – ئه لی:

– «ئهرم! ئهرم!»

دهنگی بانگی خان ئاپوی – ئه گهر خان ئاپو شتیکی بوتایهت –
به بی ئه وهی توانای تیگه یشتنی وشه کانی هه بی، ئه بیست.
چونکه له هاواره کهی خان ئاپو، جگه له لافاو یک بهرگویی تاهیر
نه ئه کهوت. به لام لهو داره تهی تاهیری تیدا بوو، خان ئاپو چي
له گهل بوتایهت؟ رهنگه جنیو، جنیو و دژمین! به لام! به لام
ئیدی دهرفتهی بیرکردنه وهش نه بوو. گیزئی و دل تیگه لانت.
رشانه وه. نه عره تهی ئه و ریخولانه ی خهریک بوو له گهروویه وه
ئه هاتنه دهره وه. لاوازی، سستی، بیهوشتی و ههستی مهرگ.

۳۱۶۴
که لیسدهر
بهرگی نهه

سه‌رخوشتیکی ناس خواردوو، سه‌ری نایه‌وه له سه‌ر به‌رداشه‌که به‌لکوو مردن فریای که‌وئی!

خان‌نایۆ به‌رداشه‌که‌ی راگرت. سه‌وورانی به‌رده‌که‌ خاو بوویه‌وه، نارام بوو و له کو‌تاییدا له بن ده‌ستی خان‌نایۆدا خامۆش بوو و راوه‌ستا. خان‌نایۆ ده‌ستی له سه‌ر لیواری به‌رده‌که، دانه‌وییه‌وه به سه‌ر تاهیردا، سه‌ری برده بن گوئی و نه‌راندی:

— چی بکه‌م؟! دم هه‌لئه‌پچپی یان بیخه‌مه‌وه ری؟! تاهیر نیوه‌گیان ببوو. ئه‌گه‌ریش ئه‌یویست شتیکی بلی، نه‌ی ئه‌توانی. خان‌نایۆ چنگی کرد به پۆیه‌ی کابرا‌دا، سه‌ری له سه‌ر به‌رداشه‌که به‌رزکرده‌وه، سه‌ری وه‌رسوو‌راند و له چر و چاودی نه‌راندی:

— ها؟!

تاهیر به‌ دژواری و به‌ ناچاری چاوی هه‌لینا و به‌س وتی:

— ئاو!

خان‌نایۆ له سه‌ر به‌رداشه‌که کی‌شایه ئه‌ملاوه و له سه‌ر سه‌کوکه‌ داینا. ئه‌مه‌ش جه‌ره‌ی ئاوی ئاشه‌وان. تاهیر به‌لام نه‌یتوانی ئاو بخواته‌وه. ئاوی جه‌ره‌که‌ خان‌نایۆ کردی به سه‌روبه‌چکی تاهیردا و له به‌رامبه‌ری‌دا راوه‌ستا. بی‌ده‌نگی. بی‌ده‌نگی له ناو ئاشه‌که، له‌پر و سه‌رسوو‌ره‌ینه‌ر بوو. پاشماوی زایه‌له‌ی ده‌نگی به‌رده‌که، کی‌ره‌ی به‌رد له سه‌ر به‌رد، ئه‌توت له توانای بیستن به‌ده‌ره. خان‌نایۆ په‌لکی لووتی به سه‌ری په‌نجه‌گرت و به‌هیز هه‌ناسه‌ی دایه‌ ده‌روه و ئه‌و په‌رده‌ بایه‌ی له ناو گوئی‌دا بوو دراندی و به لیژایی دا‌لان‌ه‌که‌دا سه‌رکه‌وت. لای ده‌رگای ئاشه‌که‌ راوه‌ستا و تاویک پروانیه ئه‌وه‌ی له ده‌روه له ئارادا بوو. کاروانی بارکی‌شان سه‌ری له به‌رزه‌ کو‌لان‌ه‌وه‌ ده‌ره‌ینه‌ابوو و به‌ره‌و جوگه‌ی ئاوباره‌ی ئاشه‌که‌ ئه‌هات. خان‌نایۆ گه‌رایه‌وه و له باره‌ندازی ئاشه‌که، به‌رامبه‌ر تاهیر راوه‌ستا. ده‌ستی دایه بن چه‌ناگه‌ی، سه‌ری به‌رز کرده‌وه و لیی پرسیه‌وه:

— دهی، بلی بزانه!

تاهیر بیهوده ههوللی ئه‌دا به سهر هیلنج دانی له‌په‌سای ریخۆله‌کانی‌دا زال بیی. بویه ده‌ور ده‌می س‌ریه‌وه و به دژواری وتی:

— ئالاجاقی، س‌ر‌دار. په‌نجه‌ی ئالاجاقی. له هه‌موو شتی‌ک‌دا به دوا‌ی جیّ په‌نجه‌ی ئالاجاقی‌دا بگه‌ری. له هه‌موو کاره‌کان‌دا. خه‌ریکن له ریشنه‌ی س‌ه‌رۆکی جه‌نده‌رمه‌ش ئه‌ده‌ن. خه‌ریکن پیلان بو ئیوه‌ش ساز ئه‌که‌ن. برۆن! بو ماوه‌یه‌ک له‌م مه‌له‌بنده برۆن. خه‌ریکن ده‌ورتان ئه‌گرن. ئه‌یانه‌وئ ته‌نگتان پی هه‌لچن. ئه‌یانه‌وئ له‌وه‌ش زیاتر ته‌نگتان پی هه‌لچن! خان‌ناپۆ، خان‌ناپۆ خه‌له‌که له ناو مه‌به! خه‌له‌که مه‌فه‌وتینه! مه‌که!

له‌وه زیاتر تاهیر نه‌یتوانی قسه‌ بکات. براو و لاواز پانیه‌ی س‌ه‌ری نا به ف‌ه‌رده‌ی ئارده‌که‌وه، پیلۆه‌کانی به‌ست و ئه‌توت هه‌ناسه‌ی له بهر برا. خان‌ناپۆ گ‌ور‌یسه‌که‌ی کرده‌وه، تاویک له به‌رامبه‌ر روخساری لاوازی‌دا پاوه‌ستا. پاشان رووی وه‌رگی‌را و هه‌ورازی ناودا‌لانه‌که‌ی بری. به‌لام ده‌نگی له‌رزۆکی زاوای سو‌لتان‌خورد، له ناو ده‌رگای ئاشه‌که رایگرت:

— خه‌له‌کان! خه‌له‌کان مه‌فه‌وتینه خان‌ناپۆ!

خان‌ناپۆ پیی نایه‌ ده‌روه و لای ده‌رگای ئاشه‌که وه‌ستا. جاریکی دی یاری هه‌ور و هه‌تاو. سیبه‌ری تیپه‌ری هه‌وره‌کان له س‌ه‌ر پانتایی ده‌شت و ده‌رگاوبانی خورسوف. خان‌ناپۆ به‌ لای که‌لۆتی ئه‌سه‌په‌که‌ی‌دا تیپه‌ری. له بن ته‌نووره‌ی ئاشه‌که‌وه س‌ه‌رکه‌وت و چوو ه‌س‌ه‌ر س‌تیری جوگه‌که و که‌وته س‌ه‌یرکردن.

کاری کیشه‌ وای پی ئه‌چوو کو‌تایی هاتبوو. خه‌لکی خورسوف له خوار جوگه‌که، له بن س‌تیره‌که وه‌ستا‌بوون. چوارپی‌کان به‌ره‌للا کرابوون. پیاوان له‌گه‌ل مه‌ده‌د، توغ‌رول و چه‌خماخ ده‌ره‌لنگیان هه‌لکردبوو و له ناو جوگه‌که‌دا له کاردا بوون. له بهر چاوی خه‌لکه‌که به‌گمه‌مه‌د دا‌بووی له س‌ه‌ری. تیغی خه‌نجه‌ره‌که‌ی

٣١٦٦
که‌ ئیس‌ده‌ر
به‌رگی ده‌مه‌

ئەدرەوشايەو و تېر و خەراى خەلەى لەمبەر و ئەوبەرى
 جۆگەكە هەئەدرى. بەگمەمەد لە بەردەم سى پياووەكەو
 لە ناو جۆگەكەدا ئەسوورا و تېرى ئەدرى و سى پياووەكەش بە
 دواىدا فەردەكانيان قەم ئەكردەو بو ناو ئاوەكە و ئەهاتنە بەرەو.
 دانەوێلە لە ناو ئاوەكەدا تىكەل ئەبوون. بەشىكى گوشارى ئاو
 ئەبیرد بو ناو تەنوورى ئاشەكە و بەشىكى لە بن جۆگەكەدا
 ئەنیشت و ئەمە دەرووى تەنوورەى ئاشەكەى داخستبوو. ئاوى
 تەنوورەى ئاشەكە گەراووبووە و ئاوى جۆگەكە سەرپر ببوو و بە
 سینەى ستېرەكەدا سەرکەوتبوو و بەرەو دەروەى جۆگەكە و بە
 لاړىدا كەوتبوو رى. ئاو لە لایەكەو بەرەو بەيار و لە لایەكى
 تریشەو لە سەر رېى پەچەى ران بە خەسار ئەچوو.

«خەلەكان مەفەوتینە، خان ئاپۆ!»

خەلە فەوتینرابوو و ئەمە جى بەجىکردنى فەرمانى خان ئاپۆ
 بوو. هەرچەند بەگمەمەد هەندى پەلەى كردبوو و لەو دۆخەدا
 كە ئەوى تياوو، نەئەكرا رېگەى لى بگىرى و تازە درەنگىش ببوو.
 كار لە كار ترازابوو و هېچىش نەئەكرا. زىرە و جۆ و گەنەم و هەرزى
 و گارس تىكەل ببوو و ئەمەش خواست و وىستى خودى خان ئاپۆ
 بوو. خان ئاپۆ بو خۆى جگە لەو بەرىكى لە سەردا نەبوو. ئەو
 وىستبووى وابكرى و پياووەكانى وایان كردبوو. وایان ئەكرد. بەلام
 ئیستە، ئیستە كە ئەبىنى فەردەى دانەوێلەى جۆراوچۆر بەو
 چۆرە هەئەپرژیتە ناو جۆگەكە، دردۆنگى داىگرتبوو و نەى ئەزانى
 ئەبى چى بكات. راستەكەى ئەو بو نەى ئەزانى ئەبى بىر لە
 چى بكاتەو!

بەستىنى ئاوەكە دەم بە دەم زیاتر پر ئەبوو لە دانەوێلە.

ئاوەكە ئەهاتە سەر و لە دیوارى جۆگەكەو ئەرژایە خوارەو. ٣١٦٧
 ئاوەكە ئەوا بە تەواوەتى بە فېرۆ ئەچوو. ئیتر جگە لە چەن تېر
 و فەردە لە سەر قەراخى جۆگەكە نەماووبووە. خان ئاپۆ لەبرى
 هەموو شتىك خۆف گرتى. خۆف و هەراس.

— ٺهه چي ٺهڪهي، ٺهه چي ٺهڪهي ڪوري مامي؟!
 خان ٺاڀو ناخودئاگا ٺاخيڙي ڪردبوو و چنگي له شاني
 بهگمحمهد وهردابوو و وهڪوو شتيڪ راي ٺههشانند.
 بهگمحمهد عارهقه به تهوڀليهوه، خهمي شاني راست ڪردهوه
 و به حهپهساوي و پرسپارهوه له چاوهڪاني خان ٺاڀوي زهق بوويهوه.
 خان ٺاڀو وهڪ بليي هاتيتهوه به خوڀدا، دهستي له سهر شاني
 برزاهڪي هه لگرت و ههر بهو سهرسوورمانهوه ڀاوهستا. تاويڪ
 — له ناو جوگهڪهدا كه تا سهر چوڪ ٺههات. ڀاما و پاشان قاچي
 له ٺاوهڪه ڪيشايه دهرهوه و له سهر ستيڙي جوگهڪه وهستا.
 تراويلڪه، دهشت و بيابان تراويلڪه بوو و ياري ههور و ههتاو و
 سيڀمري گهروڪيش ترس و ٺهنديشهي ههموو ٺهو شتانهي له
 پيش چاوي خان ٺاڀوڏا بوون، زياتر ٺهڪرد.

— پاشان چي؟ پاشان چي خان ٺاڀوي سهردار؟!

خان ٺاڀو وهڪوو كهسيڪه له خهه ڀابووي، موچرڪهي ڀياهاه
 و چاوي ترووڪاند. ڙنيڪ له بهرامبهري دا ڀاوهستاوو؛ داڪي
 وههاب. خان ٺاڀو به خاموشي له چاوهڪاني ڙنهي ڀواني. خان ٺاڀو
 ٺهتوت تا ٺهم ڪاته دهموچاوي ڙنهي خورسوفي نهبينيوو. ڙنه له
 بهرامبهري دا ڀاوهستاوو و ههر وشهيهڪي، له دووڪه ليڪ ٺهچوو
 له درهختيڪي سووتاو بهرز ٺهبوويهوه:

— پاشان چي؟ خهلهڪان تياچوون، بهرهڪهتي خوا فهوتا!
 پاشان چي؟! ههماري خورسوفي بهتال ڪرا، بهلام كهنووهڪاني
 مائهڪاني ٺيمه وهڪوو دويني بهتالڻ. دلئي ٺيمه بهم دانهوڀليه،
 ههرچهند هي ٺيمه نهبوو و له ههماري خورسوفي دا بوو، گهرم
 بوو. ٺيسته خهريڪم تي ٺهگهم دلئي ٺيمه گهرم بووه به بووني
 ههر ٺهم دانهوڀليه. بهلام! ٺيسته چي؟

خان ٺاڀو، به ڀيلاوي قوراوييهوه به ستيڙي جوگهڪهدا چووه
 خوارهوه و بوغز له گهرووي دا وتي:

— ههقتانه واتان به سهر بي، ههقي ترسنوڪهڪان ههر

۳۱۶۸
 كه ٺيسدهر
 بهرگي نههه

ئەمەيە!

دايكي وههاب له گه‌لى كهوتبوويه رى. بيمىنى بۆ ديوارى
ئاشه‌كه، خان‌ئاپۆ وهستا و له ژنه هه‌لگه‌رايه‌وه. ژنه وتيه‌وه:

– پاشان چى؟ پاشان؟

– مه‌به‌ستت چيه «پاشان چى»؟!

– قازانج، قازانجى ئەمكاره چى بوو؟

– ئەمەى له خۆتان بپرسن، له خۆتان! ئیوه دەستی منتان
خسته خه‌نه‌وه. ئیوه پشنتى ئیمه‌تان نه‌گرت. من پیم وابوو
یه‌کتان پيش ئەكه‌وى بۆ چوار ده‌نك دانه‌ویلە بۆ خۆى به‌رى.
لانىكهم چاوه‌روانى ئەوه‌م له تۆ و كوره‌كه‌ت هه‌بوو. له قسه‌كانى
تۆ، له‌وه‌لایه‌ى به‌سه‌ریان هینابوون وا نیکه‌يشنبووم!

ژنه سه‌رى داخست، ساتیک له ژیر تیرژی نیگای بوغزاوی و

مۆنى خان‌ئاپۆدا بیده‌نگ بوو، پاشان سه‌رى هه‌لینا و پرسى:

– شوینه‌كانى‌تر چى، برا شيرينه‌كه‌م؟ خورسوفه‌كانى‌تر چى؟

خان‌ئاپۆ سه‌ردار، له يه‌ك كاتدا مه‌گه‌ر ئەتوانی له‌چهن خورسوف
بى؟ چهن هه‌مارت پى ئەشكىنرى و به‌تال ئەكرى؟ خورسوفه‌كانى‌تر
چى؟ خورسوفه‌كانى‌تر؟! تۆ ده‌رگای هه‌مار ئەشكىنى و له‌گه‌ل
پياوه‌كانت لیره ئەرۆى، به‌لام ئیمه ئەمىنینه‌وه. ئیمه ناتوانين
ماله‌كانمان به‌جى به‌يلین. بۆ چاوه‌روانى ئەوه‌ت له ئیمه هه‌يه،
بۆ؟ ئیمه ئەگه‌ر هه‌ر كام شيریکيش بين بۆ خۆمان، ناتوانين له
به‌رامبه‌ر سولتانخورد و له‌شكرى حكوومه‌تدا خۆمان رابگرين.
يه‌ك به‌يه‌كين ئیمه. خورسوفيش يه‌ككه‌ سه‌ردار، تاك و
ته‌نها. تاك و ته‌نها. گورگى ته‌نهاش ئەترسى خان‌ئاپۆ، چ بگات
به‌ مروفى ته‌نها؛ خورسوفى ته‌نها.

۳۱۶۹

كه‌په‌در

به‌رگه‌ده‌سه‌م

خان‌ئاپۆ رۆيشنبوو. ئەوا بۆ كردنه‌وه‌ى ده‌سكه‌وسارى
ئەسه‌په‌كه‌ى له‌ قولفه‌ى ده‌رگای ئاشه‌كه ده‌ستى دريژ كردبوو.
هه‌وسارى ئەسه‌په‌كه‌ى گرت، پى له ئاوزه‌نگى نا، ده‌نگى ماندووى
تاهير به‌لام ئەوى راگرت. خان‌ئاپۆ پى له ئاوزه‌نگى و ده‌ستى

به بهرکوؤی زینه که وه، ئاوری له ده‌رگای ئاشه که دایه وه. تاهیر خورسوفی له قوولایی تاریکی ده‌ریزانه که دا، ده‌ستی به دیواره که وه راوه‌ستابوو و له چاوه‌کانی خان‌ئاپۆی ئه‌روانی. خان‌ئاپۆ رانه وه‌ستا. له سه‌ر زینه که دانیشنت، له‌غاوی وه‌رگێرا و زه‌نگۆی راوه‌شانده.

— خان‌ئاپۆ، خان‌ئاپۆ!

خان‌ئاپۆ جارێکی دی به ناچاری له‌غاوی راکیشتا و ئاوری دایه وه. تاهیر خورسوفی په‌ریشنان و شپه‌زه خۆی گه‌یانه به‌ر رۆشنایی ده‌ره‌وه‌ی ئاشه که و پارایه وه:

— خه‌له‌کان! خه‌له‌کان تیا مه‌به خان‌ئاپۆ!

خان‌ئاپۆ خۆی له به‌ر نیگای تاهیردا پێ رانه‌گیرا. رووی وه‌رگێرا. رووی وه‌رگێرا و له‌غاوی شل کرد. دایکی وه‌هاب له به‌ر سینهی ئه‌سه‌په که دا راوه‌ستابوو و سه‌یری خان‌ئاپۆی ئه‌کرد. خان‌ئاپۆ له به‌ر نیگای دایکی وه‌هابیشدا نه‌یتوانی خۆی را‌بگری، زه‌نگۆی راوه‌شانده و تیپه‌ری. له سه‌ر ستی‌ری جوگه که ئیتر تیپ و فه‌رده‌ی لێ نه‌مابوو. پیاوان قۆل و ده‌ره‌لنگیان ته‌ر له جوگه که ئه‌هاتنه ده‌ره‌وه و ئاماده‌ی سواریبوون ئه‌بوون. ئاوی جوگه که به‌جاریک به‌ خه‌سار ئه‌چوو. خان‌ئاپۆ هه‌ی کرد و به هه‌ورازی جوگه که دا سه‌رکه‌وت. خه‌لکی خورسوف لای دیواری جوگه که وه به‌ریز وه‌ستابوو و سه‌یری خان‌ئاپۆیان ئه‌کرد. خان‌ئاپۆ به سه‌ر یالی ستی‌ره که دا ئازووت. خه‌لکی خامۆش، هه‌نگاوێک به‌ره‌و دواوه، له سه‌ر رێی ئه‌سه‌په که لاچوون. خان‌ئاپۆ رووی له نیگای خامۆشی خه‌لک بو خوار جوگه که سووراند، یاری هه‌ور و هه‌تاو کو‌تایی پێ هاتوو و بیابان سه‌ربه سه‌ر سیبه‌ر دایووشیوو.

به ندى سِيَّهَم

سهركه و تنى نامراد، ناکام. تال، تالیی کاریکی بی سهره نجام. نامردی و دلتهنگی. ناکامی و پهریشانی. دل ئیشان له ئیشی دگهر. نه کهمترین ههستی شادی له پاش کارهکه. نارهبازی له خو. تووره ییهکی دانه مرکاوی رازی نهکراو، تیرنهکراو. به دفره و بی توانا له دهربرینی رهخنه لهخو. بی توانا ته نانهت له ههستی سه رکونه کردنی خو. نارهباز و به بی جهره زهی به خراب دانانی کرداری ناپهسه نند. ناپهسه ندى خو. رق و دیسانه وهش رق. تووره یی له وهلامی تووره ییهکی ناکام؛ تووره ییهک له جوریکی دی. مست له با کوتان. مست له با. دژوار، کاریکی دژوار. دؤخیکی دژوار، ههستیکی دژوار. گیرۆدهی خوڤ و تاوان. گیرۆدهی داوی بوغز. ناتوانی بللی سه رکه و تووه، ناشتوانی شهرم وهخو بگری. مملانییهکی گیانکیش، تووشبووی کاریکی بهد سه ره نجام، بی ناکام!

جوگه له گهنم و دانه ویلهی تیکه ل ئوسا و سه رپر بوو و ئاو به لاری دا ئه رویشت. رپسای ئاو و خاک و ئاش، رپسای دهشت و کیلگه و به رو بووم تیک شکینرا. چاوانی خه لکی هه په ساو و پر بوو. دهروونی جه ماوهر هه ژا. بیدهنگی خورسوف هه لپرا و ئه نجامی کار، جاریکی دی بیدهنگی زال بوویه وه، ئه مجاره بیان بیدهنگیهک له جوریکی دی، بیدهنگیهکی رهش و ویران. جه ماوهر

بۆ سەیرکردن مانەوە. شەلەژانی خۆیان بە ترس لەغاو کرد و ساتەکانی خۆف لە چاوەکانیاندا سەرگەردان بوو. ناچار و بێدەسەلەت لە دەسخەرۆیی خۆیاندا وشک ببوون بە دەستە کراوەکانیانەو و بە ئەندیشەیهکی ئالۆزەوہ کہ گەردی بێگەمی و بێگەنەبوونی لێ نیشتبوو. خەلە، ئەو خەلە لە بەر چاویان ئەفەوتینرا، هی ئەوان بوو. هی ئەوان نەبوو. تا ئەو خەلەیه لە هەمارەکانی سوڵتانخورددا کۆما کرابوون، خەلکی باوەرپان بە نزیکە لەگەڵی نەبوو. بەلام کاتیکی پیاوانی کەلمیشی کەوتنە تیا بردنی خەلەکە، باوەری غەوارەیی خەلەکە دابەزی. ساتیک - ئەگەر بۆ ساتیکیش بوو - پەیوەندی دەست و دانە، پەیوەندی دەستەکان و دەنکەکانیان هاتەوہ بێر. پرۆای ئەوہی کہ لە وەبەرھێنانی خەلەکەدا - لانیکەم - بەشدار بوون، ئەگەرچی بەوانیش نەبراوہ. ئەیانتوانی لە تیا بردنیشی دا خۆیان بە بەشدار بزانن و ئەیانتوانی بە تیاچوونی هەر دەنکیک خۆیان بە تیاچوو و تاوانکار بزانن.

«پاشان چی، پاش ئەوہی ئیوہ رۆیشتن؟!»

سوارانی سەردار جەماوەریان بەجێ هێشت و کەوتنە رێ. بەرەنجامیکی زۆر ناکام.

«گۆلمحەمەد ئەگەر خۆی لەگەڵمان بوایە چی ئەکرد؟»

ئایە ئەویش وای ئەکرد؟ ئایە ئەو وای نەئەکرد؟!»

ورووژانی با، دلەپراوکیی سوارەکان و لە هەموان زیاتر دلەپراوکیی خان ئاپۆی پەرە پێئەدا ئەکرد. هیچکام لە پیاوەکان روخساری جەنگاوەرێکی سەرکەوتوویمان پێوہ دیار نەبوو. خامۆش و مۆن بوون. تەوێلیان نەک بە بای لەخۆبایی بوون، بەلکۆو بە ھۆی گرزێ و شەلەژاوی ھەناویانەوہ گرز ببوو. تەنگ بوونەوہی چاوەکانیان نەک بە ھۆی دووربینی و پرۆانینی ئایندەوہ، کہ لە رامان و وردبوونەوہ تێپەرپیبوو. ئەو کاتە لە خورسوف دوور کەوتبوونەوہ، ئەگەر توانای ئاوردانەوہیان ھەبوایە، ئەیانتوانی

٣١٧٢
کە ئیسدەر
بەرگی دەھە

خه لکی خورسوف ببینن هه روا راوه ستاو و دوش داماو. دوش داماو، ناچار و هینشتاش چه په ساو له سهر ستیری جوگه که به نیگایه کی پرسا و سمپنه ره وه چاو له دووی سواره کان. به لام راستیه که کی کهس جهر به زهی ئاوردانه وهی نه بوو، ئه و کهسه ته نانهت ئه گهر به گمحه مه دیش بووی.

کلکی ئه سپه کان، ئه و ئه سپانهی له غاویان بو شل کرابوو، له بهر بادا شیتال ئه کران.
 - گولمحه مه د ئه گهر ببوایه، گولمحه مه د ئه گهر له گه ل
 بوایه، کاریکی تری ئه کرد.

خان ئاپو سهره نجام بیدهنگی شکاندبوو و ئه توت له گه ل خوئی نه دوئی. به گمحه مه د خوئی له بهرامبه ر گوتهی خان ئاپویدا ئه بیینی. به لام سهری هه لئه هیئا بروانیته نیوروخی خشت ئاسای مامی. بویه - بوغزی نه که متر له خان ئاپو - پرسی:

- چی ئه کرد ئه و؟ گولمحه مه د، چ کاریکی تری جگه له مهی پی ئه کرا؟
 - نازانم، نازانم! به لام لام مسوگه ره کاریکی تری ئه کرد، دلنیام له وه!

وتوو پژه که زوری نه خایاند. با، قسه یانی پی بری.
 خان ئاپو خویشی نهی ئه زانی چونی بو جه وانه کهی شی بکاته وه که ئه گهر گولمحه مه د بوایه، ریگه به کی دیکه ی ئه دوژییه وه. ئه و توانای دهر برینی روون و په وانی گومانه کهی خوئی نه بوو. بهس ئه وه نه دی لا روون بوو و دلنیا بوو گولمحه مه د ئه گهر ببوایه، په فتاریکی دیکه ی ئه کرد. په فتاریکی شیواوی شوین و شیواوی که سان. پیواوی ماندوو، زیاتر له وهی که وتبووی دل و دهر وونی ئاخفتنی نه بوو. له م نیوانه دا، ته نها یه ک خال مایه ی دلخوشی خان ئاپو بوو بو خو دهر باز کردن له بن قورسای و گوشاری باره که، ئه ویش ئه و خاله ی به سهر زمانی ئه ویش و گولمحه مه دیش دا رابردبوو:

«ئەگەر جگە لە فیل و پەیمان شکیانی لە کاردا نەبوو
چی؟»

«سەر و مائی ئاگر تیبەر ئەدەم!»

فیلێش لە کاردا ببوو و پەیمانیش شکیانرا بوو و خان ئاپۆیش
ئەو هی کردبوو کە ئەبوا یە بکری. واتە خورسوفی تەفروتوونا کردبوو.
بۆچی؟ چونکە خورسوف بریتی بوو لە هەماره‌کانی سوڵتانخورد و
هیچی تر. ئەمە پڕواله‌تیکی کاره‌که بوو. بەلام پڕواله‌ت و نەمووده‌کانی
تری کار و کرداره‌که بوو کە خان ئاپۆی هەژاندبوو. دەنکی گەنم،
دەنکه‌کانی گەنم، دانەوێله!

– «خان ئاپۆ، دەخه‌که‌کان مه‌فهوتینه! خان ئاپۆ، ده‌خه‌که‌کان...»
کاریک بوو و کرابوو. پڕاوه‌شان‌دنی شمشیر له‌ بای حه‌وادا،
شانه‌کانی ماندوو کردبوو. نه‌ک هه‌ر شانی، که‌ خۆزگه‌ هه‌ر ئەمه
بوایه‌ت. نه‌، نه‌ئەکرا چاو له‌و ده‌نکه‌نه‌ هه‌لب‌گیرێ کە له‌ ئاوه‌کادا
پێکدا ئەهاتن. دانەه‌ی هه‌رز و گەنم و کپن، دەنکی زبیره‌ و په‌موو
و جۆ، ده‌نکه‌ شووتی! له‌ به‌ر چاوی خان ئاپۆ کال ئەبوونه‌وه‌ و له‌
ئەنجامدا جگه‌ له‌ بیه‌هووده‌بیان ده‌سنه‌که‌وتبوو.

– زۆر بیری خۆتی پێوه‌ خه‌ریک مه‌که‌ سه‌ردار! ئەگەر زاواکه‌ی
سوڵتانخورد نه‌بوا یه‌ت، ئەو خه‌لکه‌ ئەمشه‌و تیی به‌ر ئەبوون و
ئەویکه‌شیان تالان ئەکرد و ئەیانخسته‌ ئەستۆی ئیمه‌! چاو له‌
زاری قوروقه‌پ و چروچاوی هه‌ژارانه‌یان مه‌که‌. خه‌لکی یه‌ک روو و
یه‌ک ره‌نگیان نییه‌ سه‌ردار، ئوقره‌ بگره‌!

له‌ کوێ ئەیتوانی ئوقره‌ بگری؟ نه‌ک پیت و ابی خان ئاپۆ گوێی
له‌ گوته‌ی داوه‌ریی سه‌ختی توغرولی تفه‌نگدار پراگرتیی. نه‌؛
گوته‌ی توغرول با برده‌بووی. ژانی تیاچوونی دانەوێله‌ ئەو که‌سه
به‌ گیان ئەیکرێ و هه‌ستی پێ ئەکات که‌ ده‌ستی له‌ کاردا بووه‌
و ده‌ستی به‌ ئامیری کێلان و وه‌رد و چاندن و هه‌لگرتنه‌وه‌ بووه‌.
ئەمه‌ راست و به‌جی، به‌لام ئایه‌ خان ئاپۆی که‌ له‌میشی ئەوه‌نده
له‌گه‌ل نان بێگانه‌ بوو که‌ بتوانی فه‌وتانی ئەو دانەوێله‌ پاکیزه‌یه‌

٣١٧٤
که‌ ئیسدەر
به‌رگی نه‌مه‌

به ئاسانی له بیر بکات؟ دهستی ئەگەر له گه‌ڵ کاری کشتوکاڵ و دروینە بیگانه بوو، خو له گه‌ڵ زار و ددانی خوێ بیگانه نه‌بوو. له کاری نان‌دا خو له دوورینه‌وه بووبی دهستیکی به سهر هالۆی ناگره‌که‌وه ههر هه‌بووه. گۆل و گهنم و خهرمان و شه‌ن و که‌و، ئاش و ئارد و ته‌نوو و! پاشان نان. نانی سهر سفره. خان‌نایۆ نانی سفره‌ی دابوو به ئاودا. دابووی به ئاودا و ئەمه کاریکی که‌م نه‌بوو. نه به کردار و نه به بیرلیکردنه‌وه و نه به هه‌واڵ و راپۆرتدان له کۆل نه‌ئه‌بوویه‌وه. نه میشتکی خان‌نایۆ ئاسووده بوو له دهستی و نه میشتکی گۆلمحه‌مه‌د که هه‌واڵه‌که‌ی ئەبیست و، نه بیر و هۆشی دانیشتوانی خورسوف که به زمانی به‌ستراو و چاوی داچه‌قاومه‌، نان و ئازۆی سفره و ئاخوریان به کۆل کیشتابوو بۆ تیا‌بردن.

– «خان‌نایۆ ده‌خه‌که مه‌فهوتینه! خان‌نایۆ...»

خان‌نایۆ له هی‌رشی دی‌رینه و بی‌ په‌روای هه‌موو ته‌مه‌نی پوخت و به ئەزموونی خوێ‌دا ئەمه یه‌که‌مجار بوو هه‌ستی نه‌توانین و ژێوان بوونه‌وه‌ی خوێ به دژواری و به ئازاره‌وه تاقی ئەکرده‌وه. نه‌ی ئەتوانی دیمه‌نی تیکه‌ل‌بوونی دانه‌ویل‌ه له ناو ئاودا بۆ ساتیکیش له بیری خوێ بیاته‌وه و، هه‌رواها تاودانه‌وه‌ی جه‌خاراوی بی‌هه‌وده‌یی کرداره‌که‌ی خویشی.

– له‌ملاوه خان‌نایۆ، له‌م پیچه‌وه، رێگه‌که لی‌ره‌وه‌یه!

له پیچی به‌ستی‌نی وشکی چه‌مه‌که‌دا، خان‌نایۆ له‌غاوی سووراند و تیکه‌لی سواره‌کان بوویه‌وه. سوار بۆ ئەوه‌ی خوێان له ورووژمی خوۆل و با بیاری‌زن، به په‌نا دیواری قه‌راخ چه‌مه‌که‌دا رێیان ئەکرد. چه‌خماخ و توغ‌رول له پشت ئەسپه‌کانی به‌گمه‌مه‌د و خان‌نایۆ دا‌زووتن و مه‌ده‌دیش به دوا‌یان‌دا.

به‌گمه‌مه‌د، له خان‌نایۆ با‌شتر نه‌بوو. ناوچه‌وانی گرژ و لیوی به‌ستراو، له مسته‌کۆله‌یه‌کی ئاماده‌ی هی‌رش‌بردن ئەچوو به‌لام نه‌ دیواریکی ئەدۆزییه‌وه تا ئەو مشتته‌ی پیا بکیشی و نه‌ خه‌نیم‌یک

که ئەم بەرانبە سەر و شاخهوه خۆی پیا بدات. بۆیە با و با و با. توورپه بوونی بهگمحهمهه بهلام نهلهوه بوو و نه لهو کاره‌ی ئەنجامی دابوو. ئەو هیچ لهوه توورپه نهبوو که دانهوئله تیاچوووه و فهوتپنراوه. بهگمحهمهه هیچ بهوهوه سهرقال نهبوو که کرابوو. ناکامی جهوان له کهمی ئەو وئرانگه‌رییه بوو که کردبوویان. خۆی به زۆر و تۆله‌ی سه‌نراوی بهکه‌م ئەزانی. ئەوه‌نده‌ی به‌ فیرۆی دابوو به‌ هاوشانی هیز و توانای خۆی نه‌ئزانی. ئەتوت به‌ کاریکی بچووک و بی‌بایی هه‌لساوه. ئەو هه‌رچه‌ند له‌ به‌ر چاو و نیگای خه‌لکی خورسوف‌دا ده‌خه‌که‌ی فه‌وتاندبوو، به‌لام ساتیکیش نه‌ی ئەتوانی خه‌لکی خورسوف به‌وه‌ دابنی که‌ زیانیان لیکه‌وتوووه. به‌گمحهمه‌ه، کالای به‌ خاوه‌نه‌که‌یه‌وه ئەناسی و خاوه‌نی کالای حاجی سو‌لتانخورد بوو و کالاش - به‌ ریکه‌وت- دانه‌وئله‌بوو. ئەو دانه‌وئله‌یه‌ش ئەیتوانی شتیکی‌تر بی. هه‌ر شتیکی تری وه‌کوو سه‌ماوه‌ر و په‌لاش و جیوبان، یان مه‌ر و ماین و هه‌ر شمه‌کیکی‌تر که‌ هی سو‌لتانخورد بوایه‌ت. چونکه‌ به‌گمحهمه‌ه له‌ هه‌ر گه‌ردیله‌یه‌کی ئەو شتانه‌دا، خاوه‌نی ئەو شته‌ی دیوو و خه‌نجه‌ری لی هه‌لکیشابوو. ئەگه‌ر له‌م کاته‌ش‌دا مۆن و داگیرا بوو به‌ هۆی هه‌ستی ناکامی خۆیه‌وه بوو. نامرادی ئەوه‌ی نه‌یتوانیبوو رقی و توورپه‌یی خۆی به‌ ته‌واوه‌تی به‌ سهر سو‌لتانخورد‌دا دابارین. بۆیه‌ تیا‌بردنی دانه‌وئله‌ لای ئەو به‌س نه‌بوو و به‌ هه‌رپه‌شه‌یه‌کی ئەزانی له‌ حاجی خورسوفی کرابوو و نه‌ له‌وه‌ زیاتر. چونکه‌ ددانه‌کانی جه‌وانی که‌ له‌میشی قورقوراچکه‌ی حاجی سو‌لتانخوردی ئەویست. به‌رانی نامراد، نه‌یتوانیبوو هیز و توانای خۆی به‌کار به‌ینن و له‌م هه‌رپه‌تی داماوپیه‌دا، دره‌وشانه‌وه‌ی ره‌نگ به‌ ده‌ست و پل و کاکۆلپه‌وه‌ چه‌نده‌ بی‌هه‌وده‌ بوو له‌ چاوه‌کانی‌دا؛ بی‌هه‌وده‌، زیده و ته‌نانه‌ت شه‌رم و شووره‌یی. به‌ راده‌یه‌ک که‌ ئاره‌زووی ئەکرد خۆزگه‌ بتوانی به‌ شی‌وه‌یه‌ک بیانشدواته‌وه:

— بروام پی بکه ئەیکوژم، خان ئاپۆ!

٣١٧٦
که‌ ئیس‌ده‌ر
به‌رگی نه‌هه‌

— کئی ئهكوژى مامه گيان، حاجى سولتآنخورد؟
 — بهلى، سولتآنخورد ئهيكوژم. بهم نماى ئىواريه ئهيكوژم!
 خان ئاپۆ ئاوپرى لى دايهوه و بهو چاوانهوه كه ئهتوت رى له
 قوولايى به تپ و دوومان دهركاكات، روانيه بهگمحهمهده و به
 شهكهتى وتى:
 — نا! بهلى ئى.

له دهنگه ماندوو و پچراوهكهى خان ئاپۆدا، زور گوته
 شاردرابووويهوه. بهلام بهگمحهمهدهى جهوان تواناي ئهوهى نهبوو
 لهو لافاوه تيبگات كه له دهروونى مامىدا شهپولى ئهدا. شوينه
 بهتالعهكى سولتآنخورد، خان ئاپۆ وهكوو بهگمحهمهده لىكى
 نهئهدايهوه. له گومانى خان ئاپۆدا كارهكه رهنگ و مايهيهكى
 ديكهى به خووه گرتبوو و نهئهكرا سنوورهكهى تا رادهى خهوتنى
 كچهكهى لهگهله گهنجىكى سه رهپۆ، بهرتنگ بكاتهوه. نهخير،
 ههركيز وانهبوو. خان ئاپۆ كهسايهتى وهكوو سولتآنخوردى زور
 بينيبوو و تاقيانى كردبوويهوه و ئهشى زانى، ئهوه كهسانه ئهگهر
 بهرزهوهندييهكه له كارهكهدا بينن، له هاوسه رهكهى خووشيان
 خووش ئهبن.

بهلام ئهه جار و ئهه قوناغه، وا دياربوو بهرزهوهندييهكه
 به شىوازىكى تره. پى ئهچوو بهرزهوهندي لهوهدا بى كه حاجى
 سولتآنخوردى خورسوفى، خانوو و زادگه و دار و نهدارى بهجى
 بهيلى و پروات. بهرزهوهندي لهوهدا بوو به گهيشتنى تهته رهكهى
 سهيد شهزاي توربهتى بو ههوارگهى گولمه مهدهى سهردار،
 حاجى سولتآنخورد مهزل چول بكات. بچى بو مه شههد و لهوى
 مان بگرى. بهرزهوهندي لهوهدا بوو كه پيشتر ههر ههومان له

زهماوهنى كورهكهى بوندار كو بينهوه بو ئهوهى گولمه مهده
 بخهنه ناو رووده ربايسىهوه و به زمانلووسى نهجهف ئه ربابى
 لهدهس ده بهيئن. ههميش سه رتپ فهربهخش لهگهله
 گولمه مهده ريكهوتى چاوپي كهوتن ديارى بكات و! تهته رى سهيد

شهرزای توربته تی، له کاتی کهوتنه ری خان ئاپۆ و سوارهکان بهرهو خورسوف، به پهله بگات و، خه لکی خورسوف له مالهکانی خویاندا چهپس کرابیتن و خان ئاپۆ له رقا خۆی بخواتهوه و، بهگمحه مهده شیت و هار بی و! لهه پرووهوه ههرچه نهده غه می ناکامیه کهی بهگمحه مهده زور قورس و نائومی دانه بوو، بهلام بو خان ئاپۆ یاریه کی منالانه زیاتر نه بوو. ههرچه نهده کهه سده سالیس تیپه پریاهت خان ئاپۆ بهدل رازی نه نه بوو غه می داواکهی بهگمحه مهده به سووک و بچووک بزمی و نهو بچووک بوونهی حمز و ویسته کهی نهو، بداتهوه به رووی گه نه کهی خۆی دا.

– بهس ریگه م پی بده خان ئاپۆ، بهس تو بللی باش. من به لیتن پی نه دهه، حاجی خورسوفی نه کهه له لووتکهی کیوی قافیش بی به شهویک بگه مه سه ری و سه ری لی بکه مه وه!

خان ئاپۆ – وهک بللی نه له وه لامی بهگمحه مه ده دا – بی نه فان وتی:

– حاجی خورسوفی؟ تا کاره که ته واو نه بی ناگه ریته وه بو خورسوف!

– کامه کار، خان ئاپۆ؟

خان ئاپۆ به سینه کییشی چه مه که دا نه سپه کهی سه رخست و وتی:

– هه تا دوو روونه به غار نه روین، کات خه ری که درهنگ نه بی! چاو له چاوی خاموشی ئیواره و یال و بالیان له بهر وروژمی بادا، سوارهکان به هه ورزی چه مه که دا سه رکه وتن. نه وا دهشت و گرد و زووران له بهر سینهی نه سپه کان راکشاپوون و سوارهکان له غاویان شل کردبوو. به لیژی پی پرووکاری دهره وهی دیواری چه مه که دا به لوقه چوونه خواره وه و پاشان لنگاریان گرت. به جوړیک که هه ر سواره له بنه گه ونیک نه چوو له خاک هه لکه نه راو به دهه باوه و دهستهی سوارانیش له گه رده لوولیک نه چوون به خول و پیچ و نه نووره کییشان به به ره رهینی ریک و

۳۱۷۸
که لیسدهر
به رگی نه دهه

ناریکی بیابان دا داژووتن.

تا دووروونه ئاژووتن و له دووروونه شه‌وه، یه‌کسه‌ر و به ئه‌شتاو، خامۆش و گوۆ له هه‌ناسه‌ی ئه‌سه‌پ و با، له ناو توۆ و دوومانی پاش ئیواره‌دا. دووکه‌ل؛ دووکه‌لی بلیند و ره‌شایی ره‌ه‌ند. بادی و ره‌شمالان، پاشان شاقه‌لی به دهم بای چۆخه‌که‌ی گوڵمه‌مه‌د و ئه‌وساش سپینی به‌ر سینه‌ی کراسه‌که‌ی و کاکوۆلی به دهره‌وه‌ی له بن کلاوه‌که‌یه‌وه. پاش ئه‌وه شه‌ودیز که له به‌ر بادا ملی رانه‌وه‌شاند و ورده ورده نموودی بالا و به‌ژنی بلقیس و چاوه‌کانی که به تیکرا نیگه‌رانی بوون و ئه‌وسا ئیتر ناگر. ناگر و ته‌نووره‌ی دووکه‌ل.

مه‌مه‌د ره‌زای گوڵخانم بو وه‌رگرتنی ده‌سکه‌وساری ئه‌سه‌په‌کان به‌ره‌و پیریان چوو. خان‌ئاپۆ لاقی به سه‌ر به‌رکوۆ زینه‌که‌دا ئاوه‌دیو کرد و دابه‌زی. له‌غاوی دا به کوری گوڵخانم و خوۆ به‌ره‌و سه‌ردار چوو، وه‌ک سه‌رداریکی ناسه‌رکه‌وتوو له ئاستانه‌ی پادشایه‌که‌دا. بلقیس به دوا‌ی خان‌ئاپۆدا، تامه‌زرۆی زانی‌ی هه‌وال، که‌وته‌ی ری و له‌گه‌لیدا زیوه‌ر و شیروۆش به‌ حه‌زه‌وه له‌گه‌ل که‌وتن. به‌گمه‌مه‌د هیشتاش گرژ و موۆ، نزیک نه‌ئه‌که‌وته‌وه و به بیانووی گه‌رانی ئه‌سه‌په‌که‌یه‌وه خوۆ خه‌ریک کرد. چه‌خماخ له‌غاوی ئه‌سه‌په‌که‌ی دا به مه‌مه‌د ره‌زای گوڵخانم و ئه‌و دوانه‌که‌ی تریش ده‌سکه‌وساری ئه‌سه‌په‌که‌ی خوۆیان له پاشکوۆی زینی ئه‌سه‌په‌که‌ی خان‌ئاپۆ گری دا بو ئه‌وه‌ی هه‌موو ئه‌سه‌په‌کان بگه‌رین و عاره‌قه‌ی له‌شیان ورده ورده وشک بیته‌وه.

– خۆزگه‌ خوۆشت له‌گه‌ل بوایه‌تی!

– گریمان منیش له‌گه‌ل بووبام!

له ناو ره‌شماله‌که‌ی مارال، به دوور له وژه‌ی با له سه‌ر ۳۱۷۹
که‌لپه‌ر
به‌رگه‌ ده‌سه‌م
به‌رکه‌ دانیشته‌بوون و تا شیروۆ کتری و پیاله‌کان به‌ینی، خان‌ئاپۆ
بو رزگارکردنی خوۆ، ئه‌وه‌ی له خورسوف رووی دابوو به کورتی
بو گوڵمه‌مه‌دی گێرا‌بوویه‌وه و ئیسته‌ش گوۆی له گوڵمه‌مه‌د

بوو به لکوو بېده ننگیه که ی خوئی بشکینئی. بلقیسبش وابوو و ژنه کانی تریش. زیوهر و شپړو که له رهوند مابوونه وه - ههر کهسه و به گوږه ی دهروونی خوئی - چاوه پروان بوون. خان ناپوؤ نه یویست به داگیرانی سیگاریک دلّه پراوکه ی خوئی بشناریته وه و له م کانه دا نیگای په روی به هه موو لایه ک و به سهر هه موو که سیک دا نه گه پان و چاوه پروانی وشه یه کی پووشن بوو له سهر زمانی گولمحه مه د. وشه یه ک، جا هه رچی بی. گهر ته نانه ت به تووره یی و توسنیش شتیک بلئی. به لام گولمحه مه د کلؤ قه ندیکی به سهری په نجه ی راگرتبوو، یاری پی نه کرد و له بیردا بوو. خان ناپوؤ دووکه لئی سیگار که ی له کونه لووتیه وه دایه دهره وه و به راشکاوییه وه وتی:

— نه گهر خوئ له وی بوایه تی رهنگه جوړیکی تر ته واو بوایه ت. گولمحه مه د بو تپروانین له خان ناپوؤ، سهری هه لئنا و وتی:
— پیم وانیه! کی چووزانی نه گهر من بوایه تم خراپتربش نه نه بوو؟

— نه، نه، دلنیا م له وه خراپتر نه نه بوو. خویشت نه زانی که خراپتر نه نه بوو. تو ناته وی دلئی من بشکینئی، خو م نه زانم. من کاریکی دزیوم کردووه و وه کوو پوؤ لیم پروونه. تو ناته وی من زیز بکه ی.

— چاکه ت بخو ناپوؤ گیان، چاکه ت بخو!
خان ناپوؤ کلؤ قه ندیکی له چاکه هه لژه ند و وتی:
— گهنم، نه و دهنکه جوانانه ی گهنم! وه کوو گه وه هر، وه کوو گه وه هر بوون. له حنه ت له من، له حنه تی خوا له من بی. کاری له مه دزیوتربش مه گهر نه بی، کاری له مه دزیوتربش مه گهر نه کری؟ چو ن وه لامی خو م بده مه وه؟ هه تا ماوم، تا دوا هه ناسه م ناتوانم! ناتوانم نه م نه شکهنجه یه له خو م دوور بکه مه وه! نه!
نه!

— خان ناپوؤ!

۳۱۸۰
که لیسدهر
بهر کی نه م

خان ناپۆ روانیه گولمحه مه د. چاوه كانی به بی شاردنه وه فرمیسک دایپوشنیوو. گولمحه مه د روانیه ژنه کان. ژنان، جگه له بلقیس چوونه دهره وه. گولمحه مه د پیاله ی چاکه ی له سهر بهرکه هه لگرت و دای به دهست مامیه وه. خان ناپۆ به بهری زبری دهسته کانی گونای سهری و لووتی سهری. گولمحه مه د روانیه دایکی و هه وائی به گمحه مه دی پرسی:

– نه و چی لیتهات، کاکه برا؟

بلقیس وه لآمی دایه وه:

– نه هاته ناو ره شماله کان. وا بزانه ئه سپه که ی برد بو سهر ناوه که.

خان ناپۆ پیاله که ی له سهر بهرکه دانایه وه و وتی:
– هه رگیز پیی وانه بوو به و جوړه فریوی بدن. کاتی که بینی ژوانگه چۆله، باوه ری نه کرد. میشکی خه ریک بوو بنه قی. نه ی نه توانی باوه ر بکات به و جوړه گالته یان پیکردبی. نه وه تا ئیسته ته ربق نه بیته وه خوی پیشان بدات، نه ویش به و سهر و قژه خه ناوییه وه!

گولمحه مه د وه ک له گه ل خوی بی وتی:

– هه قیه تی، هه قی خویه تی!

خان ناپۆ دیسانه وه سهری داخست و وتی:

– جه وانی، جه وانی!

شیرۆ وه ک بو کاریک پیی نایه ناو کۆنه که و له گولمحه مه دی

روانی. لیی پرسرا چی بووه و شیرۆ وتی:

– براهم! به گمحه مه د!

– باشه! چی بووه؟

ئەيەوئ پەنگى خەنە لە دەست و پيى بتاشى و پاكى بكاتەوہ!
 بلىقىس يەك بە خوئى ھەلبەزىەوہ، بەلام گولمحمەد
 دەرفەتى نەدايئ بروات. سووچى كراسەكەى داىكى گرت،
 رايوہشانەد و وتى:

– كارت پيى نەبئ، ليى گەرئ.

بلىقىس پەنجەى لە پەنجەى ئالاند و، وەك ئەسپەندەرئك
 بە سەر ئاگرەوہ، مايەوہ. گولمحمەد لە شيرۆي پرسى:

– كئ لە نزيك بەگمحمەدەوہيە؟

شيرۆ وەلامى داىەوہ:

– كەس لە نزيكەوہ نيە. بەلام محەمەد رەزاي گولخانەم
 لەو دەورەبەرە خەريكە ئەسپەكان ئەگەرئينئ. لەو دوورانە رانى
 غەوارەش پەيدا بووہ.

خان ئاپۆ بو ئەوہى وتووئژەكە داخات، سەرى ھەلئنا و بە بئ

ئەوہى سەيرى شيرۆ بكات، وتى:

– زۆر چاكە!

شيرۆ بيانووئەكى بو نەما. ئەبوايە بچئتە دەرەوہ و چوو.
 خان ئاپۆ ھەوالئى خانمحمەدى پرسى. گولمحمەد وتى كە
 خانمحمەد لەگەل مارال و سەمەن و تەموور بەرەو قەلامەيدان
 رويشتووہ:

– لە سەر رئ ھەوالئى رانەكەش ئەزانئ. ئەمسال مەرەكان

ئەبەين بو قەلامەيدان تا زستان تەواو ئەبئ. خانمحمەد رويشت
 مزگئنى ھەيفووش بەدات بە سەبرخان.

خان ئاپۆ روانىە بلىقىس. بلىقىس ھەرچەندە لە خوئى دا نەبوو

و ئوقرەى لە بەر ھەلگيرابوو، بەلام ھەوالئى دووگيانئ كچەكەى
 خان ئاپۆي پئ راگەيانەد:

– ئەى نازانى ھەيفو بو ديار نيە؟

– بو لە كوئىيە؟! لە قەلامەيدان؟

لەبرى بلىقىس گولمحمەد وەلامى خان ئاپۆي داىەوہ:

۳۱۸۲
 كە ئيسدەر
 بەرگى نەمە

— رهنگه ئه‌م‌شه‌و ئي‌مه‌ش هه‌لكشاي‌ن بۆ قه‌لامه‌يدان.
 هه‌رچه‌ند به‌ وي‌ست و فه‌رمان‌ي گول‌محه‌مه‌د، بلاقيس ئه‌بوايه
 نه‌چوايه‌ته‌ سه‌ر بيري ئاوه‌كه‌ و له‌ به‌گمه‌مه‌د بگه‌رايه‌ت، به‌لام
 له‌ بن خيوه‌ت و له‌ يه‌ك شوو‌ين مانه‌وه‌ بۆ بلاقيس دژوار بوو. بۆيه
 به‌ره‌و ده‌ره‌وه‌ كه‌وته‌ پري و وتي:

— من له‌ ده‌ره‌وه‌ ئه‌بم!

گول‌محه‌مه‌د كارگه‌ري‌تي جه‌خاراوي داره‌تي دايمي له‌ چاوه‌كاني
 خان‌ئاپۆدا بيني و بۆ ئه‌وه‌ي ده‌رفه‌تي غه‌م خواردني پي نهدا، وتي:
 — تۆ چۆن بير ئه‌كه‌يته‌وه‌ خان‌ئاپۆ؟ پي‌ت وايه‌ حاجي سول‌تانخورد
 هه‌روا سه‌ربه‌خۆ هه‌لساي‌ت و چووبي‌ت بۆ مه‌شه‌ه‌د؟ واته‌ ئه‌و
 ته‌نها له‌ به‌ر كچه‌كه‌ي ئه‌و كاره‌ي كردووه‌؟

ده‌سه‌به‌جي و بي بيركردنه‌وه‌، خان‌ئاپۆ وتي:

— نه‌!

— ئا، ئه‌ي چي؟

— تووشيان كردووه‌. ناچاران كردووه‌ سكا‌لاي خو‌ي له‌ ئيمه
 ببات بۆ لاي حكوومه‌ت.

— كي تووشي كردووه‌، كي ناچاري كردووه‌؟

— هاو‌رپيش و هاوشانه‌كاني خو‌ي. هه‌ر ئه‌وانه‌ي كه‌ هه‌ميشه
 ده‌ستيان پي‌كه‌وه‌ بۆ قايي‌ك ئه‌چي‌ت. هي وه‌ك خو‌ي.

— ئاشكراتر بيل‌ خان‌ئاپۆ، روونتر!

— بۆ ناته‌وي تي‌بگه‌ي؟ هي وه‌كوو نه‌جه‌ف ئه‌رباب...

— نا خان‌ئاپۆ، ريويه‌كي وه‌كوو سول‌تانخورد به‌ قسه‌ي
 گه‌نجي‌كي بي ئه‌زمووني وه‌كوو نه‌جه‌ف ئه‌رباب هه‌لناخه‌له‌تي.

ئه‌مكاره‌ ئه‌بي ده‌ستي كه‌ساني پسپو‌رتري تيا بدو‌زيته‌وه‌. نه‌.

ئه‌مكاره‌ حه‌سه‌ابه‌كه‌ي نابي به‌م ساده‌ييانه‌ بي.

خان‌ئاپۆ وتي:

— نه‌ك به‌ ته‌نها ئه‌و. نه‌ك به‌س نه‌جه‌ف ئه‌رباب. من وتم

ئه‌ويش ده‌ستي له‌ كاردا هه‌يه. به‌لام هه‌ر هه‌موويان به‌ سه‌ر

پهنجەى ئالاجاقى ئەربابەوہ ئەخولپنەوہ، ھەر ھەموویان. جا با
دوا گوتەى خۆم وتبى!

گولمەھمەد پیرانەسەر وتى:

— من لە قسەكەى تۆ تى ئەگەم خان ئاپۆ. دللى منیش ھەر
وام پى ئەللى. ھەلبەت! ئالاجاقى ئەرباب! ئەگەر دەستى ئەو
لە كارەدا نەبى، ئەمانە خۆيان نە ئاوەزى ئەوہیان ھەيە و نە
جەربەزەى ئەو كارانە. بەلام! من چەندە بىر ئەكەمەوہ ئەبىنەم
ئىمە بۆ ئالاجاقى خراپ نەبووین لەم مەلبەندە. نە، خراپەمان
لە دژى ئەو نەكردووہ. ئىمە لەم مەلبەندە زەبرى خۆمان لە زۆر
مشەخۆر وەشاندووہ، بەلام ئالاجاقى! ئىمە زۆر قازانجىشمان
بۆى ھەبووہ. كەچى! خەرىكە ھەندى شت ئاشكرا ئەبى، ھەندى
شت خەرىكە ئاشكرا ئەبى. ئالاجاقى راست و پۆشن خەرىكە
لايەنى دوژمنەكانى ئىمە ئەگرى! كەسىكى وەكوو ئالاجاقى
كانىكە دەست لە دوو پوووى ھەلئەگرى، ئەبى شتىك پوووى دابى.
مىسوگەر، مىسوگەر ئەبى ھەندى شتى گىرنگ پوووى دابى. شتى
گىرنگى تىرىش ئەبى پوو بدات، لە بەر ئەوہى كە يەكى وەكوو
ئالاجاقى ئەرباب...

— ھەرگىز لە سەر دۆراو گىرىو ناكات!

خان ئاپۆ قسەكەى لە گولمەھمەد وەگرىتبوو و ئەوا دوو پىاو

لە يەكديان ئەروانى:

— چۆن؟!

خان ئاپۆ وتى:

— ھەر ئەوہى كە وتم. ئالاجاقى ئەرباب ھەمىشە لە پىشت

دەستى براوہ رائەوہستى. من ھىشتاش لەوہ دلنىام ئەو پارەيەى

كە بۆ كوشتنى تۆ بە من درا، ئالاجاقى ئاگای لى بووہ. بە قەد

سەرە دەرزىەكيش گومانەم نىيە!

لە دەرەوہ دەنگىك ھات. دەنگ بوو بە غەلبەغەلب:

— يەكىك دىت، سوارىك! سوارىك!

۳۱۸۴
كە ئىسەدەر
بەزگى دەھەم

خان ئاپۆ يەك بە خۆی راست بوویهوه، تهنگی دەست دایۆ و دەرپه رپه دهرهوه. گولمه مه د رابوو، چۆخه ی دا به شانیدا و وهك بلیی به بی ئاگا جوو لابیتنهوه، هاتهوه به خۆی دا و له سه ر شوینی خۆی مایهوه. تاویک پاما و پاشان به دهور خۆی دا سوورا و له نه نجام دا لای دهریزانی ره شماله كه پاره وستا. سه ری بهرز کردهوه و روانیه دهشت و ئاسمانی توژاوی ئیواره درهنگان. به رهگه ی روانینی گولمه مه د پروون نه بوو. هیچ شتیك پروون و زه لال نه بوو. نه ئاسمان به باشی دیار بوو و نه دهشت و بیابان. کات و ههنگا ویش لیل و شلوی بوو.

روژه و روژ نییه. شهو نییه و روژیش نییه. نه روشنایی روژ دیاره و نه تاریکی شهو ئاشکرا بووه. نه ئاسمان به روخسار دیاره و نه هه ور و نه با. هه موو شت هه یه و هه چیش نییه. هیچ شتیك پروون نییه. یهك شت، بهس یهك شت نكوولئ لی ناکرئ. نهوه ی كه هیچ شتیك له سه ر جیی خۆی دا نییه، هیچ شتیك به پیوه نییه. هه ژان له ناخی گهردیلهكان، شه له ژانی خود، له دركه وه تا ببیلله ی چاوی ئه سپ. هه موو شت ئارام، به لام هه ژاو. ناخی هه موو شت و هه رچی، ئاوسه. بزوتنیکی خاموش و پاژاوی له هه موو دیارده و دهرکهوته یهك دا. غرغژی یهك هه وای ئه ستوندهکی ره شماله كه ی گولمه مه د به دهس باوه.

— قوربان به لووچی خۆمان!

به دهنگی خۆشمایه و شیرینی خان ئاپۆ، گولمه مه د به تامه زرۆبییه وه ههنگاوی نایه دهره وه و دهستی خسته ناو دهسته گه وره کانی قوربان به لووچ، وهك برابهك له ئامیزی گرت و به سوژه وه دواندی:

— دهی، دهی، ئاخره كه ی هاتی. زۆر به خیر هاتی قوربان. به خیر

که پیدەر بهرگی دهسه م
 و به جئ. وه ره! وه ره بن ره شماله كه؛ وه ره! تویش نه گه ر نه هاتبا ی
 بروامان نه کرد لیك نامۆ بووین! دهی! لی ره، لی ره دابنیشه و پال
 بده به جیوبانه كه وه. چا ئاماده بکه ن، چا. پاشانیش نان نه خوین.

سهپرکه چ فهروههکي له بهر دايه، له کهولپوسه نهنتيکهکانه!
قوربان، بهر لهوهی دابنيشني، فهروههکي له سهر باولکهکه
دانا و وتی:

— پيشکه شيه بو جهنابت، سهردار!
— نا، نا! شتي وا ناي. پيروزي خوټ بي، له خوټ جوانه!
— بهلام خاوهنهکي پيشکه شني بهرپرتي کردوه!
— خاوهنهکي؟ ناخو کي بي، کي لهم کاته دا که...
— تالاوايي نهرباب!
بهلووچ له سهر بهرکه دانيشت و دريژهي به گوتهکي دا:
— نهمه نهو فهروهه شهي زهماوهنهکي نسلان دابووي
به شاني دا.

— دهی دهی! وايه نهخش و نيگارهکي بهچاوم ناشنايه!
قوربان وتی:
— سلواي ليکړدي و ويستي کهولپوسهکي به يادگاري له
لای تو بي.

— سپاس! سپاس بو تالاوايي نهرباب!
قوربان روانيه خان ناپو که ههروا راوهستابوو و گولمه مه د
پرسپاري کرد:
— نيتر چ دهنگوباسيکت له لايه قوربان، بلن بزانه دنيا به
دهس کيوهيه؟

خان ناپو پيش دانيشت. قوربان وتی:
— په ياميکم له لايه جهنابي فهره خشنه وه هي ناوه!
— دهی!! چ په ياميک؟!
— نهيهوي چاوي پيت بکهوي، نهويش هر نهمشهو!
— بو وا به په له؟!
— کارهکي په لهيه! وتی به ناونيشاني نهو شهوهي له
زهماوهن برپارتان دابوو.

— نا، بهلن، له بيرمه. بهلام شويني ديدار کوپيه؟

۳۱۸۶
که لیسدهر
بهرگی نههه

به لئوچ وتی:

– وتی هر کوئییهک سهردار دیاری بکات.

– چۆن؟!

گولمحه مه د پروانیه مامی. خان ئاپۆ پرووی له قوربان به لئوچ

کرد و وتی:

– چی پرووی داوه قوربان؟!

قوربان له وه لآمدا وتی:

– بۆنی خوۆش ناکهم، خان ئاپۆ!

– باشه دهی! بۆمان باس بکه!

قوربان وتی:

– وا بۆن ئەکهم بۆ دوژمنایه تی له گه ل ئیوه یه کیان گرتووه!

گولمحه مه د پرسى:

– کى؟ ئەزانی کى و کى یه کیان گرتووه؟

به لئوچ وتی:

– ئاغه کان، تا ئەو جیگه ی دهرئه که وى ئاغه کان.

– بهس ئاغه کان؟

– ئاغه کان و! حکوومه ت!

– باشه! ئەى فه ربه خش ئیتر چ کارىکی به من هه یه؟!

– نازانم، نازانم!

– داو و ته له یه؟!

– نازانم!

گولمحه مه د چاوی برییه چاوه په شه کانی به لئوچ و وتی:

– له تۆ ئە پرسم قوربان! فه ربه خش داوی بۆ ناوینه ته وه؟!

به لئوچ خووی له به رامبه ر نیگای گوماناوی گولمحه مه ددا

راگرت و وتی:

– خودی فه ربه خش! پیم وانیه، به لآم به و جوړه ی من

تیگه یشتووم شیرازه ی کاره کان خه ریکه له دهس فه ربه خش

دهرئه چی! ئەگه ر داو و ته له یه ک له ئارادا بوایه ت شوینی دیداری

نهئه دایه دهس سهردار. بهکی دیش ئهوهی که فهر بهخش به بی
 چهک دیت. تنها و به بی چهک!
 گولمحه مهده وتی:

– نه مهوی ئویش له گهله بی لهوی!

به لووچ بو بهر په رچدانه وهی به دگومانیه کهی گولمحه مهده
 هیچی دهر نه خست. نووکی سمیلی له سووچی لیوی سهره وهی
 سوو و بیدهنگ بوو. بیدهنگی بو تاویک ئه و ناوهی داگرت. خان ئاپو
 روانیه به لووچ و گولمحه مهده. ههر دووک سهریان داخستبوو و دیار
 بوو تووشی داره تیکی دژوار بوون. گولمحه مهده تووشی تاودانه وهی
 به دگومانی خوئی له به لووچ و، به لووچ تووشی کارگه ریتی
 به دگومانیه کهی گولمحه مهده له سهر خوئی. خان ئاپو ههقی به
 ههر دوو لایان ئه دا. ههم ههقی به گولمحه مهده ئه دا به دگومان بی
 و ههم ههقی به به لووچ ئه دا دلی برهنجی. ههر چه نه که به لووچ
 له شک و گومانه کهی گولمحه مهده زویر ببوو و دلی ئیشابوو،
 به لام گولمحه مهده دیش نهی ئه توانی به دگومان نه بی. به لووچیش
 – به بوچوونی خان ئاپو. ئه بویه له وه تیبگات و مسوگه ر تیش
 ئه گه یشت. ئه م به دگومانیه ش نه ئه بویه به لووچ زیز بکات و
 – دیسان به گومانی خان ئاپو. ئه مه شتیکی بوو که خودی به لووچ
 ئهیتوانی و ئه بویه تی بگات. جا بو ئه وهی ئه و ئه گه ری دلێشانه
 تیک بشکینی، خان ئاپو رووی کرده به لووچ و پرسی:

– له سهر ری پهنگه به خورسوفدا تیپه ریت، ئه ری؟

به لووچ روانیه خان ئاپو، به کاوه خو سهری له قاند و وتی:

– له ویه تیپه ریم، به لی!

به لووچ له وه زیاتری نهوت. بلقیس کتری و پیاله کانی هینا.
 خان ئاپو کتریه کهی له بلقیس وه رگرت و لیگه را ئه و خوئی پیاله کان
 ریز بکات. بلقیس پیاله کانی ریز کرد. سفره ی قهنده کهی کرده وه
 و خستیه ناوه راست. گولمحه مهده سهری هه لیئا و جاریکی دی،
 به ههمان مایه له نامویی به به لووچی وت:

۳۱۸۸
 که لیسدهر
 بهرگی نههه

– شهو له قهلامهیدان! خۆت و فهربهخش! بئ چهك،
تێگهپشتی؟!

دهنگی گولله. دیسانهوهش دهنگی گوللهیهکی دی به دهه
باوه گهرا. پیاوهکان پاسان و له رهشمال دهرپهپینه دهرهوه. شیرۆ
له لای بیری ئاوهکهوه به ههلاتن بهرهو پروویان هات. به چهپۆک
دای به روومهتی خۆی دا و هاواری کرد:

– رانهکه! رانه غهوارهکه، له ناو رانهکهوه!

تفهنگهکان دهستاودهستیان کرد. پیاوانی چهکدار، مهگهر
ئهوانهی که لهگهڵ خانمحهمههه و ههفالانی رۆپشتبوون،
دهسهبهجی خۆیان ساز کرد و ئاماده بوون. گولمحهمههه چۆخه
به لایهکدا ههلتا. شوینی تیک ههلتچوون ون و پیاو نهبوو. له
دهوروبهیری بیری ئاوهکه بوو. پیاوانی چهکدار سینهیان به سینهی
باوه له ههموو لاره فیکهیان کرد. ئهوه ئهسپانهی محمهههه رهزای
گولخانم بردهبوونی بۆ گهرا، سلیمان کردبوو و بهرهو رهوههه
ئههاتنهوه. بهگمحهمههه دیار نهبوو و ههروهها محمهههه رهزای
گولخانمیش. فهرتنههی با له ناکاتی پاشماوهی خۆلهمیشی
ئیاوههه بهرهگهی روانینی نهنبوو. جاریکی دی هیرش.

چهکدارهکان له دوو لاره هیرشیان ئهبرد بۆ ئهوهی وهکوو
بازنه گهمارۆی بیرهکه بههه. له نیوان دوو دهستهی چهکداردا،
گولمحهمههه و خانئاپۆ لهگهڵ چهخماخ و شیرۆ، راست بهرهو
بیرهکه ئهروپشتن. زیوهه، بلقیس و قوربان بهلووچیش به دوايان دا.
جاریکی دی بیدهنگی بالی کیشابوو و با هیچ دهنگیکی لهگهڵ
خۆی نهئههینا. تهقه. جاریکی تریش. قوربان بهلووچ ههلاته
پیشهوه، قۆلی گولمحهمههه دی گرت و رایوهشاندا:

– من! من با برۆم، گولمحهمههه!

رانی بیگانه رهمی کردبوو و به دهه باوه بلاو ببوووهوه.
دهوروبهیری بیرهکه چۆل بوو. محمهههه رهزای گولخانم له خاک
و خۆل گهوزابوو و ئههی نهراهد. خانئاپۆ ههلات بۆ لای و ههوالی

به گمحه مهدي پرسى. محمهده رهزاي گولخانم دهستى بو لاي
رانهكه راداشت و وتى:

– لهوئوه، لهوئوه سهرىان هه لدا. لهپر دهسپريزان ليكردين.
به گمحه مهدي يه كيانى پيكا. خوّم بينيم كهوت. له سهر ورگى
گردهكه. ران! رانهكه...

خان ئاپو چووكى له سهر خاكهكه هه لگرت و له ناو وژهى بادا
هاوارى كرد:

– رانهكه بلاوه پي بكه، پهزهكان بتهريّن! زيندوو، به
زيندوو پي ئه مهوئ! پشت گردهكه، پشت گردهكه!

پي پتهى به گمحه مهدي هيشنتاش ئاوى لي ئه تكا و رهنگى
زهقى خهنه به قاچيهوه رهشى ئه كردهوه. گولمه مهدي تيز
دهرپهري و خوئ گه يانده لاي براكهى له ليژايي خو له كلو، به
سينه دا راکشابوو. دهستى به شان و كاكوئي براكهى دا هينا و
رايشه كاند:

– نا، به گمحه مهدي، چي بوو؟

به گمحه مهدي چاو و نيگاي له به رامبه ره كهى نه ئه گواسته وه.
له سهر ليژايي خو له كلو به سينه دا راکشابوو و چاوى به سپيهى
برنه وه كه يه وه بوو. گولمه مهدي جار يكي تر، بي ئارام و بي ئوقره
چنگى له كاكوئي خه نه يي براكهى وه ردا و نه راندى:

– قسه بكه بي پير، خو نيوه گيانت كردم!

– تيرىان به فيرو چوو، كاكه گيان! تيرىان به دهم باوه
كه وانهى كرد. په له يان كرد له ته قه كردن دا! بهخت يارم بوو.
دهسبه جي يه كيانم خست. ناوچه وانيم هه لدا به حه وادا! به لام
يه كيان هه لات. شوان بوون.

– بهس دووان بوون؟

– من بهس ئه و دووانهم بينى، مه گهر له و په نا و په سپرانه
خويان حه شمار دابى.

خان ئاپو ده ره لنگى نه رميكا، كه پي ئه چوو هيشتا گيانى

۳۱۹۰
كه ئيسدور
به رگى نه ده

تياماي گرتبوو و به سهر درک و دالکهدا رای ئەکيشا:

– دهستت نهزى مامه گيان. دهست و پهنجت نهوهرى،
دهس خووش، دهس خووش!

گولمحه مهده له لای براكهيهوه ههلسا و چوو به پيرى
ماميهوه. خان ئاپو كه لاکه كهى هه لدايه به ريپى گولمحه مهده و
وتى:

– خوويه تى، نهوړوژبه گى زولهزا! خووى وهكوو شوانهكان
ليکردوه!

گولمحه مهده بو ئهوهى بتوانى نهوړوژبه گ بناسيتهوه، له
لاى سينهيهوه چووكى دادا و تىي روانى. لای راستى پوخسارى
نهوړوژبه گ هه لگيرابوو. گولمحه مهده ههلسا و وتى:

– بللى رانهكه كو بکه نهوه!

خان ئاپو هاواری کرد:

– رانهكه خر بکه نهوه!

چهند چهكدار رانهكەيان قاودا، كويان کردنهوه و دايانه
به. له پشت توژ و خوولى سمى پهزهكانهوه، دووهى ئههينرا.
تفهنگهكهى به دهست قوربان به لووچهوه بوو و شيرۆ گريى ئهوه
شالەى به دهستهوه بوو، كه دهستى كابرای پى بهسترابوو. با
و ليلايى ئهوهنده خهست بوو له چهند گهزهوه پوخسارى كابرأ
نهئناسرايهوه. بهس ئهوهنده ديار بوو چوخهيهكى كوئەى له بهر
دايه و كلاويكى شروولەى تابن گووى و سهر برۆكانى داکيشاوه. به
ههروازى خاكه كلۆكهدا هاتنه سهر، گولمحه مهده توانى دلاوهر
بناسيتهوه.

بلقيس بهس ئهوهندهى به دلاوهر وت:

– دهك نمەكى دهستم كویرت كا، جهوان!

نه نهفرينى بلقيس و نه كاردانهوهى ناباوه رانهى گولمحه مهده
و نه خيسه و ددانه چيرهى توورهى خان ئاپو، هيجكاميان نهيتوانى
تاودانهويهك له نيگای دلاوهردا بهدى بهينى. چاوه مهريهكانى

دلاوهر ئهتوت پرچاوه. هيچ ههستيكي له خوڤى دهرنه ئه بړى. بهگمحه مه د به ناخيزيک يه خه ي دلاوهرى گرت، به لام قوڤى بهر پلى براکهي کهوت و گيږدرايه وه. دلاوهر هه روا راوه ستابوو و وه کوو منالکي حه په ساو، زهق و سارد له گولمحه مه دى ئه روانى.

– ئيتر کي تان له گه ل بوو؟

دلاوهر وه لامى گولمحه مه دى نه دا يه وه. گولمحه مه د به رهو ره وه ند کهوته پرى و به خان ئاپوى وت:

– له بن زمانى دهر به ي نه کى ناردوو يه تى؟

پاشان ههنگاوى سست کرد و وه ستا. به رهو که لاکه که ي نه ورؤز به گ چوو. دانه ويه وه، ده مانچه که ي له بهر پشت ي نه که ي دهره ي نا و وتى:

– ئه م سه گه ش بنيژن!! تو له گه ل من وه ره قوربان!

قوربان به ل ووچ له شانى گولمحه مه ده وه کهوته پرى.

گولمحه مه د جاريکى دى خاوى کرده وه و به که سه کانى وت:

– له هه موو لايه که وه کيشک دابني ن، ئه مانه پاشه روکيان

هه يه!

گولمحه مه د و به ل ووچ کهوته پرى. بلقيس و شيرؤش.

به ل ووچ خامؤش بوو و گوپى رادي رابوو گولمحه مه د چى پى ئه لى.

به لام گولمحه مه د تا لاي چله به نان هيچى نه وت. چوونه ژوره وه

و دانيستن. گولمحه مه د له شوينى پيشووى و به ل ووچيش لاي

باوله که وه. گولمحه مه د به بى ئه وه ي راسته وخؤ له چاوه کانى

به ل ووچ بړوانى، پرسيارى کرد:

– به ده ستى به تال! بو چووى به رهو سينه ي تفهنگى گه رم؟!

به ل ووچ بهو جوړه ي وهک بلئى پيشتر بيري له پرسياره که ي

گولمحه مه د کرد ي ته وه، وتى:

– ئه گه ر نه رؤيش تيام هه تا مردن ئاسووده نه ئه بووم!

– بو، له بهر چى؟!

به ل ووچ به پيکه نينيکى پر له خاکه رايى وتى:

۳۱۹۲
که ليسانس ده
به رگى نه م

— ئەزانىت و ئەپرسى سەردار! ئەم بېغىرەتانه راست ئەو
 كانهى من گەيشتمە پەوھەند و لەگەل تۆ گەفتوگۆم ئەكرد،
 ھېرشىيان ھېنا. خافلگير و لەنكاو. ئەبى برۆم و خېرىك بكەم وا
 بە باشى كۆتايى ھات. ئەگەر شتىك بقەومايەت، نازانم چىم
 بە سەر خۆم ئەھىنا. نازانم چى ئەبوو؟ نازانم چۆن ئەمتوانى
 بەدگومانى تۆ پرەوېنمەوھ. راستەكەى چۆن ئەمتوانى بە ئىوھى
 بسەلمىنم ھاتنى من بۆ پەوھەند، پەيوھەندى بە كارى نەورۆزبەگى
 زۆلەزاوھ نەبووھ؟

گولمەھمەد روائىھ بەلووچ و وتى:

— ھېشتاش باوھر ناكەم! ھېشتاش ناتوانم باوھر بكەم كە
 ھاتنى تۆ و ئەو خەنجەرەى نەورۆزبەگ ئەيوپىست لە پىشتەوھ
 لىمان بەدات، پەيوھەندى پىكەوھ نەبووبى!
 ھەزار و ھەلچوو، بەلووچ وتى:

— ئەلئى چى سەردار، چىم پى ئەلئى؟ چاوەكانم بە بارمتە
 دائەنم! دەستەكانم ئەبىرەوھ، سوپىندت بۆ ئەخۆم! سوپىندت بۆ
 ئەخۆم نامەرد و ناپىاو نىم! گوناحە بەو جۆرە لە سەر من بىر
 بكەيتەوھ! لە زىانەدا دزى دوژمنەكەشم ناجوامىرانە دەستەم بەرز
 نەكردۆتەوھ. منت چۆن ناسىوھ تۆ، سەردار؟ منت چۆن ناسىوھ؟!
 بەلووچ بە ئاشكرا توورە ببوو. پەنگى روخسارى گۆرابوو و
 ھىورى خۆى لەدەس دابوو:

— خەرىكى جنىوم پى ئەدەى سەردار، جنىو! ھىچ ئاگات
 لە گوتەكەى خۆت ھەيە؟ سەد سالى ترىش نابى بەو جۆرە لە
 سەر من بىر بكەيتەوھ، نە، ھەرگىز! من نانى سفەرى تۆم
 خواردووھ. تۆ متمانەت بە من كردووھ و بەلئىنى ھاورپىتەت لە
 من وەرگرتووھ. بەلام! بەلام! ئەوھتا! ئەبىنم بە لاواز سەرىم
 ئەكەى، گولمەھمەد. سەبرى ئانىشكە دپاوەكەم ئەكەيت و بە
 بى سەروپا دام ئەنپىت و جنىوم پى ئەدەى! نە، ئەمە پەوا
 نىيە. جنىو و بوختان لە من ناوھشپتەوھ! ئەمە نادادگەرىيە، پەوا

نییه. تۆ منت به چۆخه ی کئی پیاووه، منت له جیئی کئی داناوه، گولمحه مهده؟! تۆ پیت وایه من لهم دنیا بهدا بهس مشکه کویره، ههروا به ره لالا و سه رگه ردان بهم؟ بیکهس و ناکه سم؟ نه خیر سه ردار! بهو جوړه سهیری من مهکه، نارهاوایه. خویشنت نهوه نه زانی. خویشنت من نه ناسی و پیشتریش منت ناسیوه. بهس تۆ خویشنت منت ناسیوه، خودی تۆ! نه خیر گولمحه مهده، قوربان قوچ هیشتا نه بووه به بزنی! نه بووه به ریوی و که ریش نه بووه! من تا ئیستاش له سه ر پیی خوم نه روم به ریگه دا و به چاوی خوم سهیر نه کم! نه بینم و نه زانم. نه زانم گولمحه مهده که لمیشی کییه و چی نه کات لهم مه لبه نه ده! تۆیش نه زانی قوربان به لووچ چی کردووه هه ر لهم مه لبه نه ده. لانیکه مه هه واله که ی، ناو و ناوبانگت بیستوو! پینچ دانه سالی ره به ق من به شاخه وه بووم، له شاخ خه وتم و خه وم له سته مکار حه رام کردبوو. ئیسته ش! ئیسته ش ناتوانم ریگه بدهم گولمحه مهده من و نوکه ریکی سپله به داریک لی بخورئ! نه خیر، ناتوانم نهوه قبوول بکه م. چی رووی داوه که بهو جوړه سهیرم نه که ی؟ چی بووه؟ بهس له بهر نه وه ی من مروقیکی مل به کوینم و خوم هه لئاکیشم؟ نه ری؟ یان پیت وایه که من ره مه کی لهم دنیا بهدا نه ژیم و هیچ مه به ستیکم نییه؟ چون بیر نه که یته وه گولمحه مهده؟ به گومانی تۆ من لهم دنیا به دوای چی دا نه گه رییم، به دوای هیچ و پووچ دا؟ من کییم گولمحه مهده؟ گه ده یه ک؟ نوکه ریکی بهر ده رگای مائی بوندار؟ نای!

چون دلی خومت بو هه لریژم، چون، سه ردار؟ به لووچ هه لسا بوو و لای ده ریزانی ره شماله که راهه ستا بوو و دهستی به نه ستونده کی ره شماله که وه گرتبوو، چاوه گرگرتوو هه کانی له تاریکی بیابانی بهرده م بریبوو. بلقیس به فانوسی هه لکراوه وه هات. به لووچ ههروا راهه ستاو له ناو ده ریزانه که دا، فانوسه که ی له بلقیس وه رگرت. بلقیس پرکیشی نه کرد بچپته ژوو ره وه. وه رگه را و دوور که وته وه. به لووچ رووی له گولمحه مهده

۳۱۹۴
که ئیسه ده ر
به رگی نه ده

کرد، فانۆسهکەى دانا، سەر و شانى راتهکاند و لای باولەکهوه دانیشت.

گولمحه‌مه‌د سەرپه‌نجه‌کانى هەر دوو ده‌ستى نابوو به یه‌که‌وه، سهرى داخستبوو و، خيسه‌ى له به‌ره‌که، خاموش بوو. به‌لوچ نىگای له ناوچه‌وانى گولمحه‌مه‌د و ره‌گى شاولى و ده‌ره‌په‌پوى پياوه‌که برپبوو و نه‌یویست ده‌روونى شه‌له‌زاوى خوى هيور بکاته‌وه. گولمحه‌مه‌د نىگای له سهر به‌ره‌که هه‌لگرت و زه‌ق له رۆشنايى فانۆسه‌کەى روانى و له‌سه‌رخۆ وتى:

— من تۆ نه‌ناسم، پياو. من تۆ نه‌ناسم. نه‌و رۆژگاره‌ى که تۆ شه‌و و رۆژت له چى‌ای شىروان بووى، من په‌نگه‌ ته‌نها ناوى تۆم بىستبوو و قه‌تیش پيم‌ وانه‌بوو رۆژيک دابى که خويشم له دوخى نه‌و رۆژانه‌ى تۆدا بىنم. نه‌و سه‌رده‌مه و نه‌و سالانه‌ ميم‌نداىكى شوانکاره‌ بووم و پاشانىش بووم به سه‌رباز. سه‌ربازيکى ساويلکه که برۆى به درۆى هه‌موو درۆزنه‌کان نه‌کرد. به‌لام ئىسته! نه‌ه‌تا خۆت نه‌بىنى و نه‌زانى به چ شيوه‌يه‌ک خه‌رىکن ته‌نگم پى هه‌له‌چنن. خه‌رىکن وام لى نه‌که‌ن به براکه‌شم، به چاوه‌کانى خۆشم برۆا نه‌که‌م. خه‌رىکن له هه‌موو شت و هه‌موو که‌س به‌دگومانم نه‌که‌ن. نه‌يانه‌وى به‌و به‌دگومانىه‌ى خۆم که‌ولم بکه‌ن. هه‌له‌مه‌چۆ قوربان، هه‌له‌مه‌چۆ! بۆ سائىک بىرى لى بکه‌روه، بىرى لى بکه‌روه! تۆ دى بۆ هه‌وارگه‌ى ئيمه و نه‌که‌ويته‌ گه‌توگۆ له‌گه‌ل من ده‌رباره‌ى سه‌رۆكى جه‌نده‌رمه. هاوکات له‌گه‌ل نه‌ه‌شدا دوو دانه‌ شوان له زه‌وى هه‌له‌قه‌ولن و ته‌قه‌ له براکه‌م نه‌که‌ن. يه‌کيک له‌و دوو شوانه‌ ده‌ره‌که‌هوى نه‌ورۆزه‌گه‌ و نه‌ويتريشيان دلاوه‌ر! دلاوه‌ر کييه‌؟ دلاوه‌ر نه‌و

که‌سه‌يه‌ که شان به شانى تۆ له مالى بابقولى بوندار گه‌ده‌يى و بىگارى نه‌کات. جا بۆ سائىک خۆت بخه‌ره جى من! دوو که‌س له پياوه‌کانى مالى بوندار دي‌ن بۆ په‌وه‌نده‌کەى ئيمه. يه‌کيان په‌يامى ناستى بۆ گولمحه‌مه‌د نه‌هينى و نه‌ويتريان له هه‌مانکاتدا ته‌قه

٣١٩٥
 که‌په‌ده‌ر
 به‌رگه‌ ده‌مه‌م

له براكه‌ی گولمحه‌مه‌دی كه لميشی بوايه‌تی چۆن بېرت نه‌كرده‌وه؟
 چۆن بېرت نه‌كرده‌وه و گومانته بۆ نه‌وه نه‌چوو كه كه‌وتووېته‌ته
 ناو داوه‌وه؟! من ئیدی به‌ كى و به‌ چى بپوا بكه‌م له كاتىكا كه
 نه‌بينم به‌ ده‌ستىك كاكۆلم نه‌وازش نه‌كه‌ن و به‌ ده‌ستىكى دى
 خه‌نجر نه‌خه‌نه‌ سه‌ر گه‌رووم؟! نه‌وه نيه‌ه كاتىكه‌ نه‌يانه‌وى
 مه‌رپك بكه‌ن به‌ قوربانى به‌ ده‌ستىك ناو نه‌كه‌ن به‌ ده‌ميه‌وه و
 به‌ ده‌ستىكى‌تر قورقوراچكه‌ى نه‌بېرن؟ كه‌ممان بينيه‌وه كه‌ نه‌مكاره
 به‌ يه‌ك ده‌ست كرابى؟ تۆ خۆت كه‌م له‌وه ده‌ستانه‌ت بينيه‌وه؟...

پرسيارى راست وه‌لامى نه‌بوو. به‌ دواى گوته‌دا، بېده‌نگى
 بوو. گولمحه‌مه‌د بانگى كرد و داواى ناوى كرد. شيرۆ ناوى هېنا.
 گولمحه‌مه‌د ناوه‌كه‌ى خوارده‌وه و زه‌رکه‌كه‌ى دايه‌وه به‌ شيرۆ و
 بېده‌نگ بوو تا خوشكه‌كه‌ى بچېته‌ ده‌ره‌وه. شيرۆ له‌ كونه‌كه
 چووه‌ ده‌ره‌وه و گولمحه‌مه‌د له‌ درېزه‌ى گوته‌كه‌ى خۆى دا وتى:

— گومانم له‌ تۆ نه‌كرده‌وه قوربان، وا بېر مه‌كه‌ره‌وه! نه‌ه! من
 قوربان به‌لووچ نه‌ناسم و سه‌ربرده‌شت نه‌زانم. حه‌سابى قوربان
 به‌لووچ له‌ درنده‌ى وه‌كوو نه‌ورۆزبه‌گ جيايه‌. هى وه‌ك نه‌ورۆزبه‌گ
 نه‌و سالانه‌ش كه‌ دژى حكوومه‌ت بوون، به‌س بۆ پركردنى گيرفانى
 خۆيان بووه و كاتىكيش ته‌نگيان پى هه‌لچنراوه، پاكانه‌يان كردوه
 و بوون به‌ نوکه‌رى سته‌م و بېداد. من قوربان به‌لووچ ناخه‌مه
 رېزى نه‌وانه‌وه. حه‌ز ناكه‌م شانى تۆ بگري كاتىكه‌ من خه‌رىكم
 به‌ دواى گريى كاره‌كه‌ى خۆمدا نه‌گه‌رېم و نه‌مه‌وى بېكه‌مه‌وه.
 تۆ خۆراگر و دل‌فراوان بوويت قوربان، ديسانه‌وه‌ش خۆراگر به‌. من
 نه‌توانم له‌وه تېبگه‌م كه‌ چوار ديواره‌كه‌ى بابقولى بوندار بۆ قوربان
 قۆچ زۆر ته‌نگ و تاريكه‌. نه‌توانم له‌وه بگه‌م كه‌ دنياى قوربان قۆچ
 نه‌توانى زۆر هيل و هه‌راوتر بى. به‌لام! وه‌ره با هه‌ردووكمان بېرمان
 بخه‌ينه‌ سه‌ر يه‌ك. هۆش و ناوه‌زى من وام پى نه‌لى كه‌ نه‌وان،
 نه‌و كه‌سانه‌ى ويستووېانه به‌ پله‌زىقان بچن به‌ به‌ره‌وپېرى سه‌رى

٣١٩٦
 كه‌ نيسدەر
 به‌رگى نه‌هه‌

برای منوه، هم ناگیان له هاتنی تۆ ههبووه بۆ رهوندی ئیمه و، هه میش ناگیان له هاوشانی دلاوهری شوان و نهورۆزبهگی دز ههبووه! بۆیه دلنایم که هم خاوی تۆیان بهستوووه و هم ویستووایانه منیش له ریگهی تۆوه سهرقالّ بکهن. جا میثکی تۆ وهلامی چیه؟

گولّمحه مه د به کۆتایی هینانی قسه که ی چاوی له ده می به لووچ بری و چاوه پوان بوو. به لووچ هیچی نه ئهوت. خامۆش بوو و قانیع ببوو و ئه مه بۆ گولّمحه مه د بهس بوو. بۆیه له وه زیاتر چاوه ریپی نه کرد و نیگای گواسته وه. له م کاته دا شیرو له ناو ده رگای ره شمالّه که دا ده رکهوت و نیگای بۆ لای سه ره وه، وتی:

– هینایان!

به لووچ و گولّمحه مه د چاویان بریبه ده رگا که. دلاوهری شوان به زه بری قوناخه تفهنگی خان ئاپۆ فری درایه ژووره وه. خان ئاپۆ به داوی دلاوه ردا پیی نایه ژووره وه و دلاوه ر که به سه ره وه رویشتبوو، هه لّسایه وه. خان ئاپۆ بۆ سه رینه وه ی ته پ و تۆز له سه روچاوی دهستی هینا به روومه تی دا، داوی ئاوی کرد و وتی:

– چ بایه کی دژ و ناحه زه!

شیرو بۆ هینانی ئاو رویشت و خان ئاپۆ له سه ر لیواری باولّه که دانیشت. دهستی گرت به کۆتره ی ره شمالّه که وه و له دلاوه ر مۆر بوویه وه. دلاوه ر نیکی ئه ستونده که که به رامبه ری وه ستابوو و سه ریبه که ی پینشووی چروچاوی گۆر ابوو به شه له ژان و په رییشانی. راست وه کوو تاوانکاران په نگ و رووی په ریبوو و تیکشکابوو و وا دیار بوو له باوه ری په رییشانی دا نیگای به هه موو لایه که دا ئه سوو ری پی.

خان ئاپۆ زه رکی ئاوه که ی له شیرو وه رگرت و وتی:

– له به ری کاشمه ره وه هاتوون. نه ورۆز به گ خۆی داوی کردوووه و سه روانیکی جهنده رمه ش له گه لّ رانه که بووه که هه لّاتوووه. جهنده رمه شیان له گه لّ بووه. دیاره وایان داناوه ئه وان

پاشتر تیکه ل ببن، که بویان نه چووته سهر و گهراونه ته وه.
خان ناپو زهرکی ئاوه که ی برد بو دهمی، ئاوی خوارده وه،
زهرکه که ی دایه وه به شیرۆ و وتی:

— سه روانه که ش جلی شوانی له بهر کردوه. جهنده رمه کانی
سه روان و تفهنگداره کانی نه ورۆزبهگ لهو بهر چه مه که خویان
حه شتار داوه که به ئەماژهی سه رده سه ته کانیان هیرش بهینن.
گو لمه مه د ئەماژهی بو دلاوه ر، له خان ناپو ی پرسى:
— ئەمه له کاشمه ر چ کارىکی هه بووه؟
خان ناپو له وه لآمدا وتی:

— پسپوړیان بووه. نه ورۆزبهگ داوای شاره زای له بوندار
کردوه و ئەویش دلاوه رى له گه ل خستوه. پاش ئەم خزمه ته شى
برپار وابوو بیکه ن به شوانی پانه که ی ئالاجاقى. له سه ر رى،
شوانه کانی رانى چه کنه مه یان گرتوه، پرووتیان کردوونه ته وه،
دهست و ده میان به ستوون و هه لیانداونه ته ناو چه مه که!
نه خشه ی نه ورۆزبهگ بووه که سه روانی جهنده رمه ش جلی شوان
له بهر بکات.

گو لمه مه د روانیه دلاوه ر و به ته وسه وه پى وت:
— به راستى! به راستى ئەبى له زىرت بگرن، خو ش غیره ت!
خان ناپو وتی:

— سووره له سه ر ئەوه ی که ته فه ی نه کردوه!

دلاوه ر ناخودئاگا، زمانى پزا و وتی:

— نه متوانى، به تيشكى ئەو چرایه نه متوانى. ئەگینا من
یه که مجار به گمه مه دم بینى. بینیم که سواری ئەسپه که
ئەبوو. من نه متوانى، به خواوه ندی خوا نه متوانى. من له پيش
نه ورۆزبه گه وه بووم، به لآم نه متوانى. له سه ر جیگه ی خو مدا سر
ببووم که دهنگى تفهنگه که ی نه ورۆزبهگ راي شه کاندم. به لآم!
به لآم ده سه به جى بینیم که به گمه مه د له سه ر ئەسپه که وه
به ربوو به وه. سه ره تا وامزانى پىکراوه، به لآم له پر له بن ورگى

٣١٩٨
که ئیسدەر
به رگى نه وه

ئەسپەكەوه تەقە كرا و بېنىم نەوروزبەگ فېرّ درا بە دوادا.
 من بەس تەوانىم خۆم هەلدمە ناو قوولكەكە. سەرۋان هەللات،
 بەلام من! من هەر لەوئى مامەوه. بەخوا لە خۆم بېزار بووم و
 نەمويست رابكەم. قوربان و شىرۆشتم كە بېنى خۆم تەنگەكەم
 هەلدايە بەردەمیان. قوربان ئەزانئى. خوشكىشت ئەتوانئى شايەتى
 بدات. من! من خۆيشتم نازانم چكارەم و لەم شەرپ و قەرەيدا چىم
 ئەوئى. خۆيشتم نازانم بە من چى و چ پەيوەنديەكى بە منەوه
 هەيه!

دلاوەر بەهەر كلۆجىك بوو سەرۋىنى قسەكەى هينايەوه
 يەك و لە كاتىكا چاوه خرپ و وردەكەى وەكوو دوو پوولكەى
 تەنەكە پرتە پرتیان بوو، چاوهرئى مايەوه. گولمەمەد رۋانىە
 بەلووچ و وتى:

— پىسپۆر! بابقولى بوندار ئەوى لەگەل شەيدا ناردبوو بۆ
 رەوهند! پىسپۆر!
 خان ئاپۆ لە سەر باولكە هەلسا و بە گولمەمەدى وت:
 — ئىستە چى لئى بكەم. هەر ئىستە قوتارى كەم يان داينىم
 بۆ دوايى؟

لە وەلامى خان ئاپۆدا گولمەمەد وتى:
 — مەرە! بېبە دەرەوه و بەرەللاى كە با پرۋات!
 خان ئاپۆ بەرەو دلاوەر چوو، چنگى لە شانى وەردا و بەر لەوهى
 بىخاتە رى رووى لە قوربان بەلووچ وتى:

— ئىستە خەرىكىن تئى ئەگەين كە هەق بە خانمەمەد
 بوو. خانمەمەد هەميشەى خوا ئىمەى لە تىكەلبوون لەگەل
 بوندار وشيار ئەكرەوه. خانمەمەد بە قەدەر سەرە دەرزيەكيش
 گومانى لەوهدا نەبوو كە بابقولى بوندار شياوى دۆستايەتى نىبە.
 خانمەمەد توورە و تۆسنە، بەلام كەس ناسە و زوویش بۆنى
 مەترسى ئەكات! وەكوو سەگ، وەكوو ئەسپ بۆنى مەترسى
 ئەكات و ئەى بىسى. ئەمجار كامەمان ئەتوانئى گومان لە دوژمن

بوونی بونداری بی نینۆکی بی ئەمەگ بکات؟!
 خان ئاپۆ لەو بێدەنگیە ی که کەوتبوویەو، دلاوهری برده
 دەرەو. لە هەمان کاتدا بلقیسیش هاتە ژوورەو و وەستا.
 گۆلمحەمەد روانیە دایکی و بە بەلووچی وت:
 – که وا بوو! ئیمە لە هەموو لایەکەو گەمارۆ دراوین.
 هەم لە لایەن دۆستانی دوینیو و هەم لە لایەن دۆزمنانی
 هەمیشەمانەو! دەی! قوربان، تۆ جەنابی فەرەخش چۆن ئەبینی،
 ئەو چ باریکی پییە؟!
 بەلووچ وتی:

– تۆ خۆت ئەبی لەگەڵی دابنیشی بو ئەو هی بزانی!
 گۆلمحەمەد سەری راوێشان و وتی:
 – ئەبینم، ئەمشەو ئەبینم!

شەوی قەلامەیدان.

خۆف و تارمایی بێدەنگ. بی چرکە. هەر بەرزایی و سەربانیک،
 جی جی و ناوبەناو پیاویک بە تەفەنگەو وەستا بوو. پری بەندان لە
 سەر هەر پیچ و بواریک، لە چەقی هەر پێگە یە کدا. پرسگە و ناوی
 شەو، گەرپان و پەڕینەو. لە ناو راستە کۆڵانەکە خانمەمەد
 راوێستاو. لە سەر بانی قەراخ مەیدانی ئەستێرەکە بەگمەمەد
 و لە حەوشە ی سەراش، خان ئاپۆ.

دەرگای سەرا کرایەو و خان ئاپۆ لە سەر سەکووی
 بەرە یوانەکە هەلسا. فەرەخش و بەلووچ لە دالانەکەو
 هاتە ژوورەو و خان ئاپۆ چوو بە پێشوازیانەو. بەس چاک و
 چۆنی، وەک بلیی گوت و بیژر قەدەغە کرابی. پیاوێکان تەنانەت
 پوختساری یە کدیشیان بە باشی نەئەناسیەو. هەر ئەو نەندە دیار
 بوو کە فەرەخش پالتاوی درێژی سەربازی لە بەر دایە و چەناگە
 و بەشیک لە پوومەتی لە پەنای یەخە ی پالتاوەکە ی لە کزە ی
 سەرما پاراستوو.

٣٢٠٠
 کە ئیسدەر
 بەرگی نەو

دالّی پەراگەندە. با و بێدەنگی و سەمکوتی ناھەماھەنگی ئەسپان و لوورە تەرسینەری لە دوورەو، لوورە چەقەل و گورگان. ھەرای زستان. ئەو زستانە ھەرچەند -ھێشتاش- و شک بوو. ھەوای زستانە، چونکە پانەکان وردە وردە ئەکرانە بن گەواشە و کوولی تەپەساران یان گەور و ناغەلّی مالان.

بلیسە ئەرخوانی ئاگر لە بنی ناوھەوی ئاودری چەمە و شک. ئەبّی زۆری نەما ب. بەرھەواری بەرھەواری گەردەکە، ئاودری و شک و پاشان زیکە. با، حیلە شەوھە ئەھینا. ئەسپ بۆ بۆنکردنی بۆنی ئەسپ سەر و یالپان پانەو شاند و سمیان لە بەرد ئەکوئا. با لە قوولای چەم و بەستینەکەدا زۆر بە برەو نییە. ئەوھەندە مەگەر پارە کاکۆلّی رەشی گولمەھەمەد بلەرینتەوھە کە مۆرە لە ئاگرەکە لە سەر بەردیک دانیشتبوو.

— خۆمانین!

— دابەزن!

شەوھە حیلە خاوە کردۆتەوھە. ئاشنای بینیوھە. دەنگیک و ھەکوو نالین لە کامیوھە دیتە دەرەوھە.

دەنگی قورسی دابەزین:

— جەنابی فەرہەخشە، ئاپۆ گیان!! خۆمانین!

— ئەزانم، دانیشن!

بەرامبەر گولمەھەمەد و لەو بەر ئاگرەکەوھە فەرہەخش لە سەر بەردیک دانیشت و دوگمە زەردی لای خواروھە پالتاوەکە کردوھە. گولمەھەمەد بە چیلکەھەک ئاگرەکە تیک وەرئەدا و خیسە ھەروا لە یاری رەنگین و سەمەرە بلیسە و کلپە بوو. فەرہەخش دەستی برد بۆ باخەلّی پالتاوەکە، قوتوھە سیگارە زیوھەکە لە گیرفانی دەرھینا و بەر لەوھە سیگار بۆ خۆی داگیرینی، لای ئاگرەکەوھە، لە نزیک دەستی گولمەھەمەدوھە

رایگرت و بۆ کردنەوھە سەری گەفتوگۆ وتی:

— لە ماندوو ئەچی، سەردار!

٣٢٠٢
کە ئیسدەر
بەرگی ١٥٥

گوئلمحه مه د نىگای له سه ر ئاگره كه هه لگرت و وتى:

– دلّم ماندوو ه برا گيان!

فه ربه خش هه روا قوتوه سىگار ه كهى بۆ گوئلمحه مه د راگرت بوو.
گوئلمحه مه د – بۆ رواله تيش بووبى – سىگار يكي هه لگرت و ليگه را
فه ربه خش سىگار يك بۆ خوئى داگيرينى. فه ربه خش سىگار ه كهى
هه لگرت و تامه زرو و به دل مژى ليدا، هه رچه ند نىگای چاوه كانى
گوئلمحه مه دى وه كوو دوو پووله كهى ئاگراوى له سه ر پيلوه كانى
خوئى هه ست پى ئه كرد.

– چيتان له من ئه وئى ئيوه؟!

– ئيمه؟!

فه ربه خش به وشه ي "ئيمه" وه لامه كهى كوئاي پى هينا
و له برى به رسفييكي روونتر و كراوه تر، سه رى بۆ لاي به لووچ و
خان ئاپۆ خوار كرد و تاويكيش به و جوړه مايه وه. قوربان به لووچ و
خان ئاپۆ، به ئه نه قه ست دوورتر له وان و لاي به ستيني چه مه كه
خويان له با پاراستبوو. پاشان فه ربه خش روانيه وه گوئلمحه مه د
و وتى:

– من بۆ ئيره، بۆ مالاوايى هاتووم بۆ لاي تو!

– مالاوايى؟!

– با بى په رده بيليم. خه ريكن ليړه ده رم ئه كه ن. گواستنه وه؛
به لام له راستى، گه سكم ئه دن! هاتم ئه مه ت پى بليم.
بتبينم، مالاوايى بكه م و برؤم.

گوئلمحه مه د هيجى نه ئه زانى و وه ها وړ بيوو، ئه توت چاوه رپى
هه موو هه واليكي له لايه ن فه ربه خشه وه ئه كرد، ئه مه نه بى.
فه ربه خش له بيده نكي گوئلمحه مه د دا به ناچارى شوين قسه كهى
خوئى گرت و وتى:

– به دگومانى، ئه زانم. گومان ت ته نانه ت له منيش هه به.

هه تبي، هه قته. به لام من هاتووم سوئيدت بۆ بخؤم دژى تو و
به دخوازي تو نه بووم. هه رگيز! نه ك هه ر دژت نه بووم، به لكوو

لایه‌نگریشت بووم. ئه‌وه‌یان به خوٚته برّوا بکه‌ی یان برّوا نه‌که‌ی. به‌لام بهم برّووناکیه‌ی خوا سویندت بوٚ ئه‌خوم فهربه‌خش نه‌یار و ناحه‌زی گوٚلمحه‌مه‌د نه‌بووه.

گوٚلمحه‌مه‌د چاوی له ئاگره‌که بوو و خاموش بوو. وا ده‌رئه‌که‌هوت نایه‌ووٚ به تیروانین له چاوه‌کانی فهربه‌خش ره‌وانبیژی گوته‌که‌ی تووشی له‌نگی بکات. له هه‌مانکات‌دا له‌وه‌ش خافل نه‌بوو که خاموشی‌ه‌که‌ی ئه‌و ئه‌یتوانی ئه‌و گومانه له لای سه‌رۆکی جه‌نده‌رمه دروست بکات که برّوای به قسه‌کانی نییه و گرنگی پٚ نادات. سه‌ره‌پای ئه‌مه‌ش فهربه‌خش -ئه‌توت- بوٚ وتنه‌وه‌ی هه‌ندی قسه هاتبوو و له هه‌ر دوخ و باریک‌دا ئه‌بوا قسه‌کانی خوٚی بلٚی:

— ئه‌گه‌ر نه‌هاتبام و له‌گه‌لت قسه‌م نه‌کردبا، ئاسووده نه‌ئه‌بووم. چونکه دٚنیام دٚلت لٚیم ره‌ش ئه‌بوو و هه‌روا ئه‌مایته‌وه. بوٚیه‌ش هاتم. هه‌رچه‌ند به بیانووی ئه‌وه‌ی بوٚ دواچار سه‌رنجی توٚ رابکٚیشم، به‌لام هیشتاش دٚنیا نیم که به گران له‌سه‌رم نه‌که‌ووٚ. گیرام به گرانی‌ش ته‌واو بیٚی، به جاری جه‌هه‌نهم. کاتی‌که لٚره برّوم لانی‌که‌م ویزدانم ئاسووده ئه‌بیٚ. ره‌نگه قورسیی باری ویزدان ئازارم نه‌دات. لانی‌که‌م! لانی‌که‌م به‌هیلّه دٚلم بهم خوٚریودانه خوٚش بیٚ!

گوٚلمحه‌مه‌د سه‌ری به‌رزکرده‌وه و له بهر برّووناکی وازی بلٚیسه‌کان‌دا له برّوخساری هه‌لچوووی فهربه‌خشی برّوانی. فهربه‌خش له سه‌ر شانی گوٚلمحه‌مه‌ده‌وه، ئه‌یروانیه بیابانی نووته‌ک و کیسی بن چاوه‌کانی جارچاره به شیوه‌یه‌کی نه‌ئاشکرا ئه‌په‌رین. ساتیک به بی‌ده‌نگی رابرد. پاشان وه‌ک له‌گه‌ل یه‌کیکی نه‌دیو و پیوار بدووٚی، فهربه‌خش وتی:

— ئاخ‌ر! منیش سه‌رده‌مایه‌ک! پیاویکی ئاره‌زوومه‌ند بووم، سه‌رده‌مایه‌ک! نه‌زۆریش دوور!
— ئه‌یانه‌ووٚ بمکووژن، وایه؟!!

٣٢٠٤
که‌یسه‌ده‌ر
به‌رگی نه‌هه‌م

فهربه‌خش به چه‌کوشی پرسیاره‌که‌ی گولمحه‌مه‌د هاته‌وه
به خوئی‌دا و ناخودئاگا قنچکه سیگار‌ه‌که‌ی هه‌ل‌دایه ناو ئاگره‌که
و به بی ئه‌وه‌ی پروانیتته چاوه‌کانی، وتی:

– به‌ئی، ئه‌یان‌ه‌وئ بئکوژن!

– تویش! تویش بویه خوئ له قه‌که دوور ئه‌خه‌یته‌وه؟ بو
ئه‌وه‌ی له‌و پیلانه چه‌په‌ل‌دا به‌ش‌داری نه‌که‌ی!

– به‌ئی، له‌ به‌ر ئه‌مه! تهنه‌ا کاریک که ئه‌توانم بیکه‌م.

تهنه‌ا کاریک که تا ئیسته‌ه توانیومه بیکه‌م هه‌ر ئه‌مه بووه!

گولمحه‌مه‌د ئیتر گه‌فتوگۆ‌که‌ی به‌و شیوه‌یه درێژه پئ نه‌دا،
ناخودئاگا ده‌ستی به‌ ناو بلیسه‌ی ئاگره‌که‌دا گیرا و وه‌ک له‌گه‌ل
که‌سی نه‌بی، وتی:

– خو من بو ئه‌م خه‌لکه خراب نه‌بووم!

ده‌رفه‌تی به‌ ئه‌گه‌ری کار‌دانه‌وه‌ی فهربه‌خش نه‌دا و وه‌ک بلی
بو ساتیک خه‌ریک بووه خوئی له‌ بیر بکات، هاته‌وه به‌ خوئی‌دا و
خاچ له‌ چاوه‌کانی فهربه‌خشی روانی و وتی:

– به‌گمه‌مه‌دی ئیمه -ده‌ستی نه‌وه‌ئ- ئه‌م‌پرو ئیواره
نه‌ورۆزه‌گی سه‌گ په‌وشتی نارد بو دۆزه‌خ! نه‌ورۆزه‌گ ویستبووی
ده‌سپیشخه‌ری بکات بو ئه‌وه‌ی به‌لکوو خوینبایی سه‌ری بر‌اوی
ئیمه له‌ میری وه‌ر‌بگری. ئه‌مه‌وئ بزانه‌م تو ئاگات له‌م پیلانه
هه‌بووه‌؟!

– من ئاگام له‌و کاره نه‌بووه!

فهربه‌خش له‌ وه‌لامی گولمحه‌مه‌د‌دا ده‌سه‌ب‌جئ ئه‌مه‌ی وت
و پاشانیش به‌ شیوازیکی تر درێژه‌ی به‌ گوته‌که‌ی دا:

– به‌لام! ئاگام له‌وه هه‌یه که ئه‌یان‌ه‌وئ گولمحه‌مه‌دی

سه‌ردار بکوژن! ئه‌م فه‌رمانه ده‌می‌که‌یه به‌ من دراوه! به‌لام من

– به‌ رای ئه‌وان- لیوه‌شاوه نه‌بووم یان که‌مه‌ترخه‌میه‌م کردووه!

به‌رگی ده‌سه‌م

هه‌رچی چوئ بی، سه‌رتیپ فهربه‌خش له‌ به‌ر ئه‌وه‌ی نه‌یتوانیوه ئه‌و

فه‌رمانه‌ جئ‌به‌جئ بکات، ئه‌گوازیتته‌وه. په‌نگه ئه‌م گواسته‌نه‌وه‌یه،

تړوږوون و پله دابه زاندينشنى به دواوه بى. به لّام ئه وه يان بابه تيكي تره. ئه وهى كه گرنگه بوترى ئه مه يه كه سهره هنگيكي شاره زا و جهنگ ديده له شوينى سهرتپ فهر به خشى بى كه لك دائه نرى. جا ئيتر نازانم چيم هه يه بوئي بلّيم يان چ كارىك هه يه كه من بتوانم بوئي ئه نجام بدهم!

– ئه ته وئى باسه كه ببه يته وه بو پاكانه و بوورين؟!

– نه خيّر!

له وه لّامى پرسياره كتوپره كهى گولّمحه مه ددا، فهر به خش چاوترووكانى كيش رانه وه ستا. وتى "نه خيّر" و هه رواش چاوى له چاوى كابرأى ده شته كى بوو. گولّمحه مه د پرسيارى كرد:

– له بهر چى؟!

فهر به خش وتى:

– چونكه ده ميكيه يه له وه تيگه يشتووم كه باسى پاكانه كردن له گه لّ تو كارىكي بيهووده يه. سهره تاش وتم من به و بيانوه هاتووم بو لاي تو. به لّام ئه وه ته نها بيانوويه ك بوو بو هاتن! من لهم ماويه دا توانيومه به ئه ندازه ي هوشى خوّم تو بناسم. هه لّ بهت من نه متوانيوه دزى ئه و پيشنياره راوه ستم و دزايه تيشم نه كردوه. ته نانهت له گه لّ پيلانى كوشتنى تو به ده ستمى ماميشت نه يار نه بووم. به لّام پيشنيارى پاكانه كردن له لاي من هه ميشه نه گونجاو بووه و له لاي خوّم روون بووه و روونيشه. له بهر چى؟ چه نكه ئه و گولّمحه مه ده ي من ديومه و ناسيومه پياوى ئه وه نيهه بىى به تفه نگدارى ميرى. ناتوانى بىى به شتيكى وه كوو نه وروزيه گ، سه يد شه رزا يان ته نانهت سه ردار جيهه ن!

گولّمحه مه د چه ند خوله كيك به بيده نكي له چاو و

روخسارى سهرتپ فهر به خش راما و پاشان پرسى:

– گولّمحه مه دت به و جوړه بينيوه يا ئاره زووت كردووه و دلّت

پيوه بووه گولّمحه مه د به و جوړه ببينى؟!

– هه ر دووكيان!

۳۲۰۶
كه لیسدهر
بهرگی نهه

بهشی بیست و هشتم

۳۲۰۹

که پیدر

به رگی دهه ۴۰

۳۶۱۰
که نیسدور
بهارگی نههه

به ندى يه گهم

– ئه يكوژن، گولمحه مه د ئه كوژن!

– به لى ئه يكوژن، ئه يكوژن! هه موويان ئه كوژن، كوشتن!
به لى، كوشتن و خوڤن. به لام تو مه گهر مناليت و تازه له فيرگه
دهر كه وتوووت كه به و جوړه دلت بوئ ئه سووتى؟! كوشتن و كوشتار
و خوڤن پرشتن مه گهر نو به ريه بو تو؟ به لى ئه يكوژن! چهن هه زار
ساله ئه كوژن. ئه م سه رزه مينه له و قوربان يانه ي كه م به خوڤه وه
نه بينيوه! به لام تو ستار، بو فرميسك له چاوه كانتا دا ئالقه ي
به ستووه؟ تو چيته، چيت لى به سه ر هاتووه؟ ئه و تاوانه ي له
ئازهر بايجانى تو پرووى داوه هيشتاش تازهن! تو له ناو ئه تاوانكارى
و ئه و خوڤنانه وه هاتوووته دهر ستار. من له م دلناسكيه ي تو
تيئاگهم! تو! جادووت لى كراوه!

ستار سه رى هه لينا، بى په روا چاوه پر له گر و فرميسكه كه ي
له فه ربود پر ي و وتى:

– دهر فه تم بده با برؤم. رى گه يه ك بدؤزمه وه بو ئه وه ي بتوانم
برؤم! ئه زانم، ئه زانم وه ك رؤژ لام روونه هه موو كه ره سه يه ك
ئاماده كراوه كه گولمحه مه د بكوژن! گولمحه مه د ئه كوژن،
ئه زانم. به لام من! پاش كوژرانى گولمحه مه د ئه گهر بشميينم،
ئيتر ناتوانم بژيم!

نىگى ناباوهر و حه په ساوى فه ربود، له بى ده نكيه كى سارد و

دژواردا، له سهر ستار چه قى به سستبوو. ستار جارېكى كەش وتى:
 — نه كار و نه ژيان، فەربود!

فەربود به پيځه نينځي دژواره وه، شانی هه لته كاند و وتی:
 — تۆ كييت و چي نه لئي؟! گولمحه مه د نه كوژن و تويش له وه
 دنيايت كه نه يكوژن و نه شته وي من ريگه بدهم برويت و له گه ل
 نه و بكوژييت؟ تۆ كييت و چون بير نه كه يته وه؟
 ستار وتی:

— ريگه يهك بو نه و كاره بدوزه ره وه. نه مه گرنگترين تكايه له
 توي نه كه م! من نامه وي خه يانه ت له گولمحه مه د بكری!
 فەربود هيچي نه وت. خاموش و شكاهه له بهر هه تاوي رهنگ
 په رپوي ئيواره ي دهمه و زستان دا كه وته ري. دهستي له گيرفاني
 پالتاوه توخه كه ي دا، توژي كو م ببويه وه و نارام بوو. ستار يهك
 دوو ههنگاو به دواي فەربود دا روينشت و خوازياري وه لام، تي
 نه پرواني. فەربود كو كي. ستار چاوه پرواني كو كه ي بهرده وام، خاوي
 كرده وه. ستار نه يزاني فەربود كاتي هه لچوون و دهمارگرزي كو كه
 نه يگر و بهرده وام نه بي تا رهش و شين هه لته گه ري. سه ره پاي
 نه وهش، ستار خو ي به تاوانباري دهمارگرزيه كه ي فەربود نه نه زاني.
 هه رچه ند جگه له خو شي كه سيكه ي به هو كاري وروژاندي
 نه خو شيه كه ي نه نه زاني. فەربود، نه م پياوه دانه كاو و فيرسيچمه
 و گوشت تاله، به دواي نه و زه بره ي جهنده رمه كاني ره زاخان، له
 نه شكه وته به ردينه ي مه شهه د لي دان و كو بوونه وه ي هه شتا
 كه سياني تي ك دا و زوربه ي هاوړي كاني تيره باران كرد، نيوه گيانځي
 ده رباز كرد و له زيندانه نيوه ته واوه كه ي ره زاخان له مه شهه د،
 به ته واوي فه وتا بوو و پاش پينج سالان نه شكه نجه - دوو چل
 ئيسقان - هاتبوويه دهره وه و نه خو شي سيه كاني يه كي ك بوو له و
 هه موو دهره د و گرفتانه ي هينشتاش له گه لي ما بوو.

فەربود، نه وا دهستي له گيرفاني دهره ي نابوو، نابويه سهر
 چو كي و كردبووي به كو له كه ي شانی و بهرده وام نه كو كي. ستار

۳۲۱۲
 كه لیسدهر
 بهرگی نهه

له قهراخ رېښه که وهستاوو و نه پروانیه فربود. سپهری فربود چوار دست و پی که وتبوویه سهر خاکی شیداری رپی نوژنگه و کابرا - مشتیک ئیسقان له ناو پالتاوه که یدا- له بهر چاوی ستار به هوئی نازاره وه جارپس بیوو. شه پقه که ی به هر ته کانیک که به هوئی کوکه وه سهر و شانی رانه وه شاندا، به سهر سهریه وه نه له قایه وه و مله باریکه که ی باریکتر نه بوو. به رده و امی کوشنده ی قرخه و کوکه ستاریشی وهره ز کردبوو. چوو پینشه وه و دهستی نایه سهر پشستی و به دهسته که ی تری قوئی گووشی. کوکینه که خهریک بوو هیور نه بوویه وه. به لام پشست و قوئی کابرا هه روا رانه شهکا و نه لرزی. ههرچی چوون بوو پشستی راست کرده وه، دور دم و ته رایی گوناکانی به دهره سپی و خاوینه که ی سرپیه وه و هه ناسه ی نازاد کرد. روخساری به ته واوه تی شین هه لگه رابوو. ره گیزه کانی ناوچاوی سوور دایسابوو و دلی به توندی لیی نه دا. ستار هه روا قوئی راگرتوو و خوئی له بیر بر دبوویه وه و به نیگه رانیه وه له نیوروخه داگیرساوه که ی کابرای نه روانی. فربود ناوری لی دایه وه و وهک دریزه دان به گفتوگو یه کی نیوه چل وتی:

— ئیمه له پیناوی ژیان و نه وینی ژیان دا نه کوژرین، نه که به نه وینی کوژرانه وه بزین! به لام تو! خویشت ناگات لی نییه که هه له ینجانی پیچه وانته له رپساکان وه رگرتوو. نه وینی خو به کوشت دان، نه وینی مهرگ، نه! نه م داره ته ی له تو دا سهری هه لداوه، عیرفانیه! رهنگه له بهر نه وه ی له بیابانه وشک و به تاله کان دا زور به ته نها سووراویته ته وه! به لام نه من مه نسووری حه للاجم و نه نه هیلم تویش بی به برایمی نه دهه م! من هونرم و تویش پینه چی! من و نه وانتر، ته نانه ت خودی تو، حه سه نی سه باحیش نین! نه خیر! بویه من رپگه نادم که هاورپکانم به و جوړه خو یان تیا بیهن، نه خیر! من ناتوانم وه کوو گه و جان راوهستم و بیبیم که نازیزه که ی من به نه وینی

۳۲۱۳

که لیدر

به رگه دهه م

مه‌رگ و نياچوونه‌وه به‌رهو مه‌رگ و فه‌وتان ئه‌روات! نه‌خپږ، ئه‌مه شياوازيكى ره‌سه‌نى نيهيليزمه!

فه‌ربود هه‌ناسه‌ى ها‌تبووويه‌وه به‌ر و له‌ كاتى ئاخافتندا، به‌ بى ئه‌وه‌ى راسته‌وخۆ له‌ ستار ب‌روانى، پښت له‌ سه‌يرانگه‌ى نوږزگه‌، به‌ره‌و گونديك كه‌ له‌ ده‌ره‌وه‌ى ديواره‌ پ‌وخاوى شار بوو، ئه‌روښت. ئاشكرا بوو كه‌ فه‌ربود، پيى وايه‌ گفتوگۆكه‌ ب‌راوته‌وه. بو‌يه‌ش بوو له‌ هيچ داره‌تيكيه‌وه‌ ده‌رنه‌ئه‌كه‌وت چاوه‌پ‌روانى گوتيه‌ك بى له‌ لايهن ستاره‌وه. سه‌ره‌راى ئه‌مه‌ش، ستار هه‌رچه‌ند پيى وابوو قسه‌كه‌ى كارگه‌رتيه‌كى ئه‌وتوى نابى. به‌لام وه‌ك به‌ پيى خوو و به‌ ئه‌نقسه‌ت وتى:

– بو من ئه‌مكاره‌ ژيانيه‌، بو من! ريگه‌يه‌كم بو بدوزره‌وه‌!
من ناتوانم خه‌يانه‌ت له‌ گولمه‌مه‌د بكه‌م!

فه‌ربود، به‌ ئاوردانه‌وه‌ى له‌پ‌رى، قسه‌كه‌ى به‌ ستار ب‌رى و به‌ شيوه‌يه‌كى وشك و فورمال پيى وت:

– تو نه‌خوشي. ئاگات له‌ خوت نيه‌. تا شه‌و له‌م ناوه‌ بو خوت بگه‌ري و بيري لى بگه‌ره‌وه‌. شويئيكي چوله‌، شه‌و لى ئه‌دويين!! به‌لام شتيكت پى بليم! كه‌ هيچكاممان به‌ ده‌سه‌لاتى خومان نين. هيچكاممان!

فه‌ربود روښت و ستار مايه‌وه‌. فه‌ربود ستارى له‌ دوخيكي داماويى و بى هيوايى دا به‌جى هيشتبوو. ستار هه‌سته‌ى ئه‌كرد دوومانى ره‌شى رق و تووره‌يى له‌ ناخى سينه‌ى دا كه‌له‌كه‌ ئه‌بى. دلپشان و نه‌ف‌ره‌ت له‌و پياوه‌ى كه‌ تا ئه‌م‌رو ئه‌وى وه‌كوو ئاره‌زووه‌كانى خوى خوښ ويستبوو. ئه‌و نه‌ف‌ره‌ته‌ى، نه‌ف‌ره‌ت كردن له‌ خوښى به‌ دواوه‌ بوو. چونكه‌ نه‌ف‌ره‌ت له‌و شته‌ى خوښى ئه‌وى، ئاوڤته‌يه‌ له‌گه‌ل نه‌ف‌ره‌ت‌كردن له‌خو. دل‌ره‌شى ستارپش له‌م رووه‌وه‌ بوو. له‌وه‌ى كه‌ رق و نه‌ف‌ره‌ته‌كه‌ى به‌ر له‌ هه‌موو شتيك و پيش هه‌موو كه‌سيك له‌ خوى بوو. به‌تايه‌ت له‌ كاتيكا كه‌ پياويكى وه‌كوو فه‌ربود، هاوړپيه‌كى وه‌كوو فه‌ربود،

۳۲۱۴
كه‌ ليه‌سدور
به‌رگى نه‌هه‌م

بۆ ئەو نەئەبوو بە جارى پووی لی وهربگيی و لی بیزار بی. ئەویش کەمتر لە هاویری راستەقینەکانی خۆی تامی داخکردن و درەوشی نەچەشتبوو. کەمتر رەنجی نەکیشتا بوو و کەمتریش تینەکوشتابوو. بۆیە نەفرەتکردن لە فەربود، نەفرەت لەخۆ کردنی لە ستاردا دووجاران بەهێزتر ئەکرد. یەكەم ئەوێی کە فەربودی بە هاوسروشتی خۆی ئەزانی. دووهم ئەوێی کە هەستی نەفرەت لە فەربود، لە قەبارەیی یەکی تردا کە بەرپز بوو، نەفرەت لەخۆ کردنی لە ستاردا بەهێز ئەکرد. ئەنجامەکی ئەوێی کە فەربود بە رویشتنەکی خۆی، گری پووچکە یەکی بوغز و رق و کینەیی لە ستاردا بەجی هیشتبوو و لەم مەلانی بە ئازارەدا، میشتک و هەناوی ستار بۆ لای ئەو خال و زەمینانە راکیش ئەکران کە بیر لیکردنەویان دەر فەتی بە کێبەرکی دەروون ئەدا. ئەو خال و زەمینانەیی کە میشتکی ستار هەولێ ئەدا لایەنە هاوبەشەکانی لەگەڵ هەلومەرجی ئەم کاتەدا بدۆزیتەوێ و؛ بۆچوون و ئەزموونەکانی ستار -لانیكەم- لایەنی ئاشکرا و نمونەیی زۆری تیدا بوو. چونکە ستار شکست خواردنی بە رەگ و ئیستی خۆی، بە گیان و بە خوینی خۆی تاقی کردبوویەو. شکست بە هەموو لایەن و قوژبنەکانیەو؛ ئازەریایجان.

– «چەکەکانتان دانین، چەکەکانتان دانین!»

– «بۆ ئەبێ چەکەکانمان دابنن؟ چۆن ئەتوانین متمانە بە شا و جەنابی خاوەن شکۆی بکەین؟! کۆنەپەرستی چ بەرپرسراویەکی لە بەرامبەر ئیمەدا هەیه؟ ئەمانە دەهۆیە، ئەمانە هەر هەمووی دەهۆیە، ئەمانە هەر هەمووی قیلە! نەخیر، ئیمە جگە لە تەنگەکانمان بڕوامان بە هیچی تر نییه! ئیمە چەک نادەین بە دەست دوژمنەوێ؛ نە چەک دائەننن و نە شار ئەدەین بە دەستەو!»

– «چەکەکانتان دانین و شار بەجی بهیلن! ئەمە فەرمانە،

فەرمانە و لە سەرەوێ هاتووێ! چەکەکانتان دانین و شار بەدەن بە

دهستهوه، شارهکه بهجی بهیلن! جیگهی نافهرمانی کردن نییه،
ئهمه فرمانه!»

گه نجهکان گریا بوون و چهکهکان له سهر بهک کهلهکه
بوون.

شار له قولپهی گریانی خویدا چهکرا و کاتیکه چهک
نهما، سووکایهتی گهیشنت. رۆژی پاش چهکبوون، رۆژی دوی
چهککران لهشکری تا بیناقاقا چهکدار کراو گهیشنت. لهشکر
به نهینی هات. فارگۆنهکانی شهمندهفر لهبری بژیو، تۆپ و
تانک و تیرباریان هینا بو شار. لهشکر تا بن ددانهکانی چهکدار
بوو. لات و لووتی له شار ههلاتوو، پهتیری و تاوانکاران له پهنای
لهشکردا هیرشیان هینا بو شار و گهرهک و کۆلان و شهقام و
راستهبازاریان له بن سیبهری سهرهنیزهی لهشکردا خسته بهر
تهراتین و راوهپووت. دهسدیریژی و تالانکردن دهستی پیکرد. شاریان
به نیر و نامووری ستهم شهقار شهقار کرد. قهमेکیش و قاحبه،
چهقۆکیش و ئاغه و هاوکورتانهکانیان به یارمهتی دهسکهلاکانی
خاوهن شکۆ دهستیان گرت به سهر شاریکدا که خووی دابوو به
دهستهوه. چهقۆی دهم تیژ و خوشدهستی زهنگان، کهوتنهوه گهر.
کونکردنی سینهی خهک، ههلدرانی خالایی، ههلدرانی دلی شار.
— «ههموو دهو بوو براکان، ههمووی درۆ! ریکهوتنی
دهسدیریژی نهکردنیشیان فیل بوو، فیل! دیسانهوهش قوریانی...»
ستار گهرابوویهوه، ماوهی تا سهیرانگهی نوژیگهی به
خامۆشی پریوو و ئیستهش وهکوو ههموو غهوارهکان له بن
بهرهیوانی نوژیگهدا راوهستاوو:

«منالیکیان سهبریری، ئهو مناله جگهرگۆشهی من بوو.
ژنیکیان بی روومهت کرد، ئهو ژنه دایکی من بوو. پیرهمیرددیک له
داخان مرد، ئهو پیرهمیرده باوکی من بوو. لات و لووت کیژیکیان به
رووتی به کۆلانهکاندا ئهگیرا، کهزیه دریزهکهیان له دهور دهسته
گلاوهکهیان ئالاندبوو، له ههر بی ههلهکهوتنیکدا خهنجهریکیان

۳۲۱۶
که ئیسدور
بهرگی نههه

له لهشی ئهچهقاند و لهشه نیوه گیانهکهیان به سهر بهردچنی
کوژانهکهدا په لکپیش ئهکرد. ئه و کچه بووکی من بوو. به خوا
بووکی پاکیزه ی من بوو که تالان کرا.»

— «تو بو ژن ناهینی، ستار؟!»

«براکانمیان تا ناو کیلگه و رهزهکان راونا. من دوینی
دیوویمانم تفهنگهکانیان ماچ کردبوو و تفهنگهکانیان دابوو به
دوژمن. من گریام و مامم ئهگریا کاتیکه به بی چهک به لای
خهرمانی تفهنگهکانماندا گهراینهوه. براکانم ئهبینی له ناو رهزه
پر له به فهرهکهدا پایان هه لئه کهوت و ههر کامهیان خه نجهریک به
تهختی ناو پشتیهوه بوو، به خواجهتی خوا ئهوه خودی من بووم،
خودی خووم بوو که لهبری یهک به یهکی ئهوانه ئهکوژرام. ئاخ!
موغهره ی پشتیم!»

— «ریگه مان بدن بهرگری له شاره که مان بکهین. چوون ئیوه

بروا به ریویهکی وهکوو خاوهن شکو ئه کهن؟!»

«ئهباویه، ئهباویه بهرگریمان بکردایهت. وتراوو: مهرگ
ههیه، به لام گهرا نهوه نییه! گوتراوو و بیستبوومان. بیستبوومان
و باوهرمان کردبوو. مهرگ ههیه، به لام گهرا نهوه نییه! به لام
ئیسته بهس مهرگ ههبوو، مهرگیکی سووک و چرووک. ئیمهش
وهکوو ژماره ئه مردین! نه! پیم وانیهه پیاویکی وهکوو فهربود له
جهنگ بترسی، نه! له ناو ژووری زیندانه کهت تا قولاپه ئاوی تی
بکهن و لیته بگه ریپن شهوی دریزی زستان بکهی به رۆژ! زستانی
مه شههدیش کهم سارد نییه، خوین ئه مرینی! راسته، خوین له
لهشی خوراسان جوگه لهی نه بهستوهه، به لام گوشت و پیست
و ئیسقانی له بن زهبری پوستاندا خوینی تی زاوه. فهربود نیوه
گیان ببوو و هیشتاش زیندوووه. نه. هه رگیز بروا ناکه م که ئه و
ترسنوک بی. ئهوه منم که تاوی تووره بوون و میهره بانی خووم
نییه! چی بکه م؟ ئه لپن «ژیان دووپات نابینهوه» ئه مه رهنگه راست
بی، به لام زور جارن بابه تی ویکچوو دروست ئه بی. بهس قه باره ی

کارهساته که نه گۆرۆ و ناو و نیشانی مروّقه کانی ناو کارهساته که جیاوازه، به لّام گه وهه ری کارهساته کان هاوسروشت و هاوجۆن. کارهسات، کارهساتی قوربانی بوون و به قوربانی کارهسات بوون. ئیمه ئه بوایه ئه و مافه مان هه بوایه له شاره که مان به رگری بکهین. ئه م داخه، ئه م داخ و نیشانه ی قوربانی بوونه ناتوانم له سه ر دّلم پاک بکه مه وه. گیانی من برینداره، خاپنراوم و دّلم به سوّیه. گله ییم هه یه، گله مه ندیم. گله یی و نه فره ت. گله یی له خوّمان و نه فره ت له خوّمان و له دوژمنه کانمان. چۆن وه ک کوّتر له ناو گه رووی بیره که دا گرتیانین! بنه ماله که م چیان به سه ر هات؟ دوژمن، دوژمن! نه، من نامینمه وه تا کاره سات دوویات بیته وه. نامینمه وه به س سه ر بکه م. به س سه ر بکه م و بینم کاره ساته که چۆن روو ئه دا! کاره سات، کاره ساته و من گوّلمحه مه د به جی ناهیلّم. هه ر ناویکم لی ئه نین با بینین. هه رجوّر ئه یانه وی با داوه ریم له سه ر بکه ن. مه رگ هه یه، به لّام گه رانه وه نییه! مروّف ناتوانی له جاریک زیاتر له به رامبه ر کاره سات دا تاو به یئنی. منیش ئه و یه کجاره خوّم راگرتووه. جه نگ، جه نگه! به س قه باره ی جه نگه کان جیاوازن. به لّام خودی جه نگ، جه نگه؛ جه نگ!»

جه نگ و پیکادان ناوه روّک و سروشتیکی هه یه که پیوه ره کانی روژانه تیّک ئه دات و گوّرانکاری خیرا به سه ر تاییه تمه ندییه ئایدیۆلوژی که کانی میشکی مروّف دا ئه یئنی. هه رچه ند له ملامانی و کیّشه ی جه نگ دا، مروّف له پیوه ری خوّی دا، تا راده ی ژماره دائه به زئی. هه رچه ند له مه یدانی بی به زه یی جه نگ دا ئاده میزاد له هه موو کاتیکی زیاتر تا راده ی ژماره و میگه ل دائه به زئی، به لّام هیوای زالبوون به سه ر دوژمن دا - به تاییه تی که ئامانجی جه نگه که ئازادی و دادگه ری بیّت - ئه و دوّخه ئینسانیه، مروّف له ئامانجی گه ش و جوانی ژیان دا ئه ژیه نیته وه. له م رووه وه ئینسانی بوونی ئامانجی مروّف وای لی ئه کا سووکایه تی «به ژماره بوون» قبوول

۳۲۱۸
که ئیسده ر
به رگی نه ده

بکات. که وا بوو له وپه پری سووکایه تی کردن به «به ژماره بوون»، ئینسان به هیوای شکۆمهندی خوئی، په نجی ئه سووکایه تیه قبول ئه کات. به لام سووکایه تی و سه رشو پری کاتیگ له سنووری توانای مروّف تیئه په پری که به دوور له لوجیکی جهنگ، دهسته دهسته ئینسانه کان وه کوو ژماره و نمره ی بیگیان له سه ر لاپه ره یه کی بی بایه خ رهش بکه نه وه. له فره ته نه یه کی وه هادا، ئه و مروّفه ی له جهنگدا به شداره، ئیتر ئه و خوده نافرینراوه نییه که بتوانی سووکایه تی "به ژماره بوون" به بیانوی ئامانجی به شکۆ، قبول بکات و له گه لی پروات. له و فره ته نه دایه، مروّف ژماره یه کی زیده یه که رهش ئه کریته وه. ئاده میزاد بوونه وه ریکه، شتیکه که فری ئه درئ. بویه سووکایه تی په ها؛ سووکایه تی په ها!

«مه رگ هیه، به لام گه رانه وه نییه!»

به لام وا نه ببوو. مه رگیش هه بوو و گه رانه وه ش. هه م مه رگ و هه م گه رانه وه. هاوار که له پر هه موو شتیگ ئاوه ژوو ببوو. راستیه که شئی هه لومه رج وه رگه را. مه رگ و گه رانه وه پیکه وه هاتن و پیکیشه وه سووکایه تی و پروخان له ناخه وه نادادگه رانه دهستی پیکرد. که وا بوو سه رشو پری سه رشو پری کردن دهستی پیکرد. سه رشو پری خو به دهسته وه دانی سه رشو پانه. سووک و بی که س و بی یار له بن چرنووک و ددانی گورگی هاردا. دهست به سترای و خو به دهسته وه دان. سه رگه ردانی زستانیکی کوشنده. به بی ده رفه تی خه بات له مهیدانی جهنگدا. به فره مانئ ئاشبه تال، مروّف - به گومان - بوو به ژماره. ژماره و نمره. ژماره ی تیگه ل و پیگه ل له سه ر لاپه ره ی دهسکاریکراوی میژوو. ژماره رهش کرایه وه، پینووس وه رگیرایه وه. پینووس له سه ر هیلی خه یانه ت.

به لام مروّف که ی ئه توانی بیی به ژماره؟

— «لیمانگه رین با داکۆکی بکهین؟ ریگه مان بدهن به رگری له

شار و له شو رشه که مان بکهین!»

— «نه! چه که کانتان بدهن به دهست دوژمنه وه و خو تان

پاشه‌کشه بکه‌ن. ویلايه‌تی خه‌مسه له دابه‌شکردنی جوگرافیایی
و لآت‌دا له سهر نازهربایجان نییه!»

– «ویلايه‌تی خه‌مسه خو هی ئیرانه! ئیمه بو ئه‌بی دهروازهی
ویلايه‌تی خه‌مسه بدهین به دهست دوژمنه‌وه؟!»

– «دهرفه‌تی مشتومر نییه. ئیمه ته‌وقه‌مان له‌گه‌ل ئاشتی
کردوه هاورپیان! نازادی بو ئیران، بو هه‌موو ئیران!»

– «به‌لام نه‌ک به نرخی مه‌رگی نازهربایجان! ئیمه‌ش
به‌شیکین له نازادی، بلا دا‌کوکی له نازادی بکه‌ین!»

– «نازادی دابه‌ش نا‌کری هاورپیان! ئیمه به‌لینی نازادیه‌مان
وه‌رگرتوه‌ه. ئیمه ده‌ستی ئاشتیه‌مان گو‌شیه‌ه!»

– «ته‌وقه له‌گه‌ل شه‌یتانیش مه‌گه‌ر ئه‌کری؟!»

– «به‌لی! کاتی‌که پێویست بی، به‌لی! ری‌گه‌ بده‌ن می‌شک‌تان
قسه‌ بکات! ئیوه دل‌تان له‌بری می‌شک‌تان ئه‌نه‌رپینی. رامیاریه‌

ئه‌مه. هه‌لپێژاردنی سه‌رانسه‌ری ئه‌کری! گه‌فتو‌گو و مشتومر
برایه‌وه. بریاره‌که وادراوه!»

به‌س! به‌لام مرو‌ف کوا ئه‌توانی بی به ژماره‌ه؟!‌

«بیست هه‌زار که‌س!»

به‌س چوار سفر له به‌رده‌می ژماره‌ی دوودا، بیست هه‌زار
که‌س! ئه‌مانه ژماره نه‌بوون. جه‌ماوه‌ریک بوون، جه‌ماوه‌ر. به‌س

راپه‌رین و به‌س بزووتنه‌وه نه‌بوون. نازادی بوون. ئالای داد و
پزیسه‌کی پر‌گاریی. نه‌موودی ئاره‌زووه‌کانی هه‌زاره‌کان. دلی خاکیک

بوون که خرابوویه سهر ئا‌گر. دلی سه‌رزه‌مینیک له ده‌سته
دلۆ کردووه‌کانی ئه‌و خه‌لکه‌دا که بر‌وایان وابوو خو‌ری سووری

پو‌ژه‌لآت له خاکی ده‌سته‌کانی ئه‌وانه‌وه خه‌ریکی گه‌سک‌دان
و رامالینه. که دلی ئا‌گراوی ئه‌وان خه‌ریک بوو که‌نووی پر له

سه‌رقالی سیاسه‌تکاران به بلێسه‌ی خو‌ی بسووتینی و بته‌قیینی.
به‌لام وا وه‌رگه‌را که دلی خویناوی خاک به ته‌لاشه‌ی خه‌نجه‌ریک،

پوخساری شینه‌باوی ئاسمانی گرتی به‌ردا. وا وه‌رگه‌را که ئا‌گر باری

٣٣٠
که‌ نیسه‌در
به‌رگی ده‌مه

و زهوی به جاریک دوومان دایپۆشی و بوو به خۆله میّش.
شکست؟!

نه، ئەمه شکست نه بوو. ئەمه شکان نه بوو، مه‌رگ بوو و بهس، مه‌رگیک له تیره‌ی خۆله میّش. شکان نه بوو چونکه شکان قرچه‌ی شکانی هه‌یه. ده‌نگیکی سه‌لمینه‌ری وه‌ستان. ده‌نگی شکان واته وه‌ستان. وه‌ستانی پراوه‌ستاو و پاشان شکان و، ئەمه شکان نه بوو. بپروومه‌ت بوون بوو. ته‌زین بوو. به‌ره‌مه‌که‌شی نه خوینی شکان که خۆله میّشی مردن بوو؛ سووتان. له‌م کاره‌دا، کار به‌راوه‌ژوو ببوو و سروشتی کار، پپچه‌وانه. به‌ره‌نجام، شکست بوو! سروشتی جه‌نگ هه‌میشه وایه. کاتیکه شکست خواردنیک پروو ئەدا، له پاش ئەو شکانه خۆبه ده‌سته‌وه‌دان ئەگات و به خۆبه ده‌سته‌وه‌دان، سه‌رشۆری و ملکه‌چی و بوختان و نه‌گبه‌تی شالّاو ئەهینن و توونا بوون ده‌س پێ ئەکات. به‌لام کاری ئەم جه‌نگه به گۆیره‌ی سروشت و رپسا نه‌قه‌وما بوو. به‌راوه‌ژوو. سه‌ره‌تا توونا بوون سه‌ری هه‌لدا بوو و نه‌گبه‌تی خۆی پيشان دابوو. پوژی شووم و نگریس، نه‌گبه‌تی و توونا بوون، تانه‌وه له خۆبه ده‌سته‌وه‌دان هه‌سته‌ ده‌ستی پیکردبوو و، شکان له خۆبه ده‌سته‌وه‌دان و توونا بوونه‌وه هات. خۆبه ده‌سته‌وه‌دان، ته‌فروتوونا بوونی له‌گه‌ل خۆی هینا و توونا بوون، نه‌گبه‌تی و سه‌رشۆری و؛ ئەمانه هه‌ر هه‌مووی به‌ره‌نجامی شکان بوو. تیگه‌یشتن له شکان. بپروای نامۆی شکان. کار، به‌راوه‌ژوو!

– «چه‌که‌کانتان بدن به دوژمن و خۆتان شار به‌جی به‌یلن!»
ده‌ره‌تانی مشتومر نه‌بوو. خانوو له خود و خۆیی به‌تالّ کرا، بۆ ئەوه‌ی دوژمنی خود و خانوو تییدا جیگیر بیی. دوژمنان هاتن، به‌قه‌مه‌کپش و ده‌لالّ و به‌رده‌ماو‌خۆر و قاحبه و به‌ره‌للا و خان و ناغه و سه‌ره‌نپزه و گولله و توپ و پۆستالّ و...

۳۲۲۱

که‌پیدەر

به‌رگی ده‌سه‌م

«! ئای! ئای ی ی! ئاده‌میزاد چی به سه‌ر خۆت ئەهینن؟! نه،»

ئیتیر ریگه‌ی مشتومر نه‌بوو، ده‌رفه‌تی ناخافتن نه‌بوو! ته‌نانه‌ت ئیتیر

زمانی ناخافتن نه بوو. بهس هیږش بوو و په لاملار بوو به فره وانی خوږه دهسته وه دان داژووت. من ئیتر، من نه بووم. ئیدی من نه نهو قزلباشه بووم و نه نهوهی دی که پشتم به تفهنگه کهم به سستی؛ به لکوو نهو ژماره به بووم که وه کوو گیله کان به چاوه چه پوله کهی خوومه وه چا وروانی به شی نازادی خووم بووم له سهر په نجه قه له وه کانی خاوه ن شکووه پیم بدری! من ئیتر نهو وهر زیره نه بووم که گاسنی شوپش له خاکی سهر زه مینی خووم بچه قینم. به لکوو نهو ره شاییه پیره گیژ و چه په ساوه بووم که خویشم نهم نه زانی له گه رانه وهی ناغه دهر کراوه کهی پارچه زه وییه کهم، په ز بکه م به قوربانی یان نه سپه ندر بسووتینم؟! من ئیتر پیره میردیکی داماو و ره بهن بووم که بهر له وهی چه قو له مله بنین، بیرم له داب و نهریتی به پیره وه چوون و به خیر هیئانه وهی ناغه کهی پاره کهم نه کرده وه. به کریگراوانی سولتان مه محمودی زولفه قاری مریشک و که له شیږ و گویریز و کچه که میان به تالان نه برد و من به چاوی داچه قاو و ناباوه پرمه وه باز ره قهی خوینی گه رووی خووم له قورقوراچکه مه وه سهر نه کرد و هیشتاش دنیا نه بووم نه وه دهمی ساردی چه قویه کرکراکهی گه رووم نه بری! من ئیتر، من نه بووم که نه مویست نازادی تا سنووری هیندووکوش بهم. من ئیتر نهو کریکاره ئاسنتوینه بووم که بهس توانیم به سهر داره وه هاوار بکه م: «من هر زیندووم، مردن بو ئیوهی دارزاوان!» ئیتر من، من نه بووم! من نهو خاوهن بیره بووم که هیوادار و به چاوی کراوه وه به ره و ناینده توانیم سهری خووم بده مه دهس جه لاد و له و کاته دا که سهری براومیان به سهره نیزه بهرز نه کرده وه و چلکاو خووران به دهرم دا که وتنه هه له که سه ما، توانیم به کجاری دی راسته قینه دهر بیرم و بهس بلیم: «تو پیوه کان!» ئیتر من، من نه بووم، به لکوو من نهو خاتوونه بی وینه به بووم که له سهرمای نیگی چاوه بی شهرم و برسیه کهی تالانکه ران دا، رووت و قووت له قهراخ شه قام و له بهر دهرگی ئاسایش راگیرا بووم و

۳۳۳۲
که نیسدهر
بهرگی نهه

ریزی به پهللاکان بو بیروومهت کردنی من دهستان به دۆخینهوه
 راههستانبوون! ئیتر من، من نه بووم. من نهو جوگه باریکهی خوین
 بووم که له لاکه له کهی شخی خوتبه خوین به گله ییهوه نه پزایه
 سه ر خاکی کوژانه که. ئیتر من پارچه پارچه کرابووم له له شی
 کریکاریکدا له میانداو و تهنها توانیم بلییم: «بژی ئیران!» و
 ئیتر نه بووم. چونکه به دواي خوڤه دهسته وه دانم بریار ده رچوو بوو:
 «گیان و مال و نامووسیان هه لاله!» بویه من له شه بستر و له
 سه هه ند و له خه لخال! پارچه پارچه کرام. یه کجار ژیان. مه گه ر
 مروف چمن جار نه توانی له دایک بیته وه؟! ئای! ئای! ئاده میزاد
 چی به سه ر خوت نه هیئی!؟

فه ربود گه رابوو یه وه و دوو سی ههنگاوی بمینی بو ستار
 راههستانبوو. دهسته کانی له گیرفانی پالتاوه کهی دابوو. شانەکانی
 هه لئینابوو و خاموش و به نه ندیش له نه ستیره کان ورد ببوو یه وه.
 ستار ههستی به بوونی نهو نه کردبوو. نه یزانوو فه ربود گه رپاوه ته وه
 و کهی گه رپاوه ته وه. نه گه ر هه روا برۆیشته یهت دیار نه بوو کهی
 هه ست به بوونی فه ربود نه کا و نه زانی له و ییه. چونکه نهو له
 سه ر سه کووی بن تاقی نو یژگه چی چکانی کردبوو و به جو ریک
 گرمۆله ببوو و له رابردووی خویدا فه تیسما بوو، بو ی هه بوو تا
 شه ویش لهو داره ته دا بمینی ته وه.

فه ربود نه توت کی شه ری دۆخه کهی ستار له سه ر شوینی
 خو ی وشکی کردبوو. شاقه له کانی پالتاوه توخه کهی به بای
 ساردی پاش ئیواره رانه شه کا و خویشی نه توت زمانی به سترابوو.
 فه ربود نه نه وهی به نه رکی خو ی زانیبی، به لکوو هه ستیکی
 ونبوو بو لای هاو پرێکهی گه راندبوو یه وه و بهو جو ره بی ده نگ

۳۲۲۳

که یه در

به رگی ده سه م

رایگرتبوو. په نگه له بهر نه وهی که نه یوانیبوو نهو ره فتاره وشک
 و په سمیهی خو ی له گه ل ستاردا به راست بزانی. تیگه یشتن لهو
 رۆژه فهی، که ئاده میزاد نابی وه کوو به شیکی یه ک پۆل سه ر
 بکری بو فه ربود دژوار نه بوو. هه ر بو یه ش بوو که له رۆیشتن

ژېوان بېوويه و گهړابوويه وه. به لّام ئېسته كه گهړابوويه وه، خاموشيه كه سترار ئه وه نده قورس هاتبوويه بهرچاوى كه نهى ئه توانى هيچ وشه بهك بؤ گوتن بدؤزئته وه. تهنانهت وه لّامى ئه و پرسيارهى ناخى خوئشى پئ نه ئه درايه وه كه بوچى له رپوئشتن پانگهز بوته وه و گهړاوه ته وه بؤ نوئزگه؟ به لّام هه رچى چوئن بئ ئه وا هه بوو و ما بوويه وه و هه رچه ند مانه وه كه خوى به بئ هوئ ئه زانى، به لّام نه شئ ئه توانى بړوا و به جيئ بهيئلى. بوئه - تا بزاني چى ئه بئ- نيگاي له سهر سترار گواسته وه و رپوى كرده رپوئتاوا. له پئشت گه والّه هه وره ره شه سارده كان دا، خوئيكى كز و لاواز رپاوه ستابوو. فهربود چووه پئشه وه و نزيكتر له به ره هيوانه كهى نوئزگه، له به رامبه ر ستراردا رپاوه ستا. به جوئيك كه پيلاو و ده لينگى پانتوئله كهى له بهر نيگاي ستراردا بوون. هه ئبته به و مه رجهى چاوه كانى سترار نيگاي ئه فسوونكراوى خوى له سهر رابردوو هه لگرتبئ:

«بؤ پئشوازى له شكر ئه چوون، پئشوازى له شكر! سهر كرده كانمان ئه چوون به پئشوازى له شكره وه! تهرمه كان له قهراخ شه قامه كان كه وتبوون. سهر كرده كان، نوكه ران پييان له تهرمه كان ئه نا و ئه چوون به پئشوازى له شكره وه. به لّام له شكر، خوى هاتبوو. تهرمه كان شايت بوون له قهراخ مزگه وتى شين. تهرمه كان ئه خرانه سهر عه ره بانه و ئه بران تا له دهره وهى شار له گوئى به كوومه لّدا بشارد رپنه وه. به سهر تهرمه كان دا، هه نگاوه كانى دوو پياو - خوئبه ده سته وه دان و خه يانته - به پئشوازه وه ئه چوون تا كليلى شوئرش بدن به ده ست له شكره وه. چه نده قيئزه ون، چه نده بيئزاو! له هه مان كات دا لات و لووته كانى شار خه ريكي هه لكه ندى قيرتاوى كوئان و شه قامى شار بوون پاش ئه وهى كه سينه ي شار يان ئاگر دا بوو. له نيوان خوئين و وپرانى دا، له نيوان مه رگ و ئاگر و سه هوئبه ندان دا هه نگاوه كانى خه يانته ئه چوون به پئشوازه وه. هه له هه لى به ره لّلا، هه له كه سه ماى لات و لووت!

۳۳۴
كه ئيسدور
به رگى نه وه

ئاخ...!»

– «مەرگ ھەيە، بەلام گەرانبەھ نەيە!»
 – مردووه، نەري؟! نەوي كە نەيوت «مەرگ ھەيە، بەلام
 گەرانبەھ نەيە!» خۆي مردووه، وايە؟ نەبي مردبي؟ نەمردووه؟
 نەبي دلي تەقيبي!
 – زور بير لە رابردوو نەكەيتەوه ستار، زور!
 – رابردوو لە من جيا نابيتەوه ھاوري فەربود. رابردوو
 لەگەلمايە!

– تو نەبي يەك دوو حەفتە پشوو بەھيت و بەھسيتەوه!
 – پيوست ناکا، باشم!
 فەربود بە گالته و راست وتي:
 – من باش نيم!

نەوا سيبەري ليل و رەنگ توراوي دوو پياو بە سەر زوپ و
 زەويەكەدا نەكشا و خەريك بوو ليك نەچرا، چونكە نيوارە خەريك
 بوو كوتايي نەھات. خاموش و مون گەيشتنە گوندي سالتاوا.
 نەستيلەكە لە بەردەمياندا و دارتووه رووتە وشكەلاتووهكە بە
 دەم باوہ نەلەري. رووكاري قەوزاوي نەستيلەكە با نەي لەراندهوه
 و قەوزەي شيني سەر ئاوهكە بو لاي خوارەوه خزابون و لە گوشە
 و كەناردا كو ببونەوه. دوو پياو لە قەراخ نەستيلەكە وەستان.
 ھاوبالا بوون، مەگەر نەوي كە ستار توزي زياتر خوي كومەوه
 كردبوو. فەربود بە خواري روانيە ستار. ستار، نيگاي لە ناوي
 لەرزوكي نەستيلەكەدا، وتي:

– من پيوستم بە پشوووان نەيە ھاوري فەربود؛ من نەچم
 بو لاي گولمەمەد! چونكە گومانم لە ھەموو نەو ياريانەي نيوه
 ھەيە.

۳۲۲۵

كە پەردە

بەرگە دەستە

فەربود كە دەستەكاني بە سەرماي نيوارە لە گو كەوتبوو،
 سيگاركي دەرھينا و داگيراند. تاويك بيدەنگ بوو و پاشان لە
 كاتيكا نيگاي بو نەوبەري نەستيلەكە فريبوو، وتي:

— لهوه دښام که ناتهوئ سهر بخهینه سهر من، بهلام زورم
پي سهیره که بهو جوړه پيټ لي چهقاندووه!

ستار وتی:

— من گهيشنوومهته نهو ناکامه ی که نهبي پرؤم. ئيمه نابي
گولمحمدهد به تهنها بهجي بهيلين!

فهر بود وتی:

— من لهو بيرهدام که ئيمه نهبي لهو شکسته ی که
تاقیمانکردوټهوه و به سهردماندا سهپنراوه شتيک فير بين!

ستار وتی:

— من نهگهر تاقه شتيک له نهزموونی رابردوو فير بوويتم،
هر نهمهيه: يان پهيمان مهبهسته، نهگهر بهستت پي
نهمهگدار به!

ريگه به ناو گوندا تي نهپهري و له پشت ديواره كوڼه ی
شارهوه نهگهيشته دهروازه ی نهيشاپوور. فهر بود پي له سهر
ستيري نهستيله که نايه خوارهوه و چند مريشک و کهلهشير
له سهر پي به پهلكوتان دوورکهوتهوه. به ناو گوندا تيپهرين.
فهر بود هيشتاش خاموش بوو و مزي له قنچکه سيگارهکه ی
نهدا. ستار وتی:

— تو نهتواني ريگهيهک بدوزيتهوه، دښام!

فهر بود قنچکه سيگارهکه ی هلدآ و وتی:

— خوژگه نهتواني، خوژگه بمتوانيبا! تو له رادهبهدر
له سهری سووری! كوڼهپهروستی به دوا ی بيانوودا نهگهري بو
دهسوهشاندن. باش گويم لي بگره، بزانه چي نهليم. له شارهکاني
باکوور کهوتوونهته گرتن و تهرهکردنی هاورپيان. له شوپناني
تريش دهستيان پيکردووه. پوليس له هر شارک شوپنكي
دروستکردووه به ناوی "ليژنه ی ناسايش" که نهركي رانان و
ناسين و گرتنی هاورپيکاني ئيمهيه. له هر لايهک بهگوپره ی
هه لومهرجي ناوچهکه، به دوا ی بههانهيهکدا نهگهري تا بکونه

۳۳۶
که لیسدهر
به رکی نهده

گرتن. به لّام تۆ! تۆ له هه لومهرجیكى ئاوا به رهه سستا داوا له من ئەكهی رێگه یهك بدۆزمه وه كه هه م پشستگی ریاسته وخۆ له خهباتی چهكدارى بكهین و هه م بیانووش نه دهین به ده سست دوژمنه وه؟! ئەمه له كاتێك دا یه كه هه م نوینه رى قانونی مان له پارلمان هه یه و هه م كه وتووینه ته به ر زه برى دوژمن! ناخر من چ رێگه یه كم بۆ ئەدوژریته وه؟! تۆ خۆت بخه ره جیگه ی من و - به هه سستی به رپرسراوییه وه - رێگه یهك بدۆزه ره وه! به لّام! به س یهك شتت له بیر نه چی كه ئیمه ناتوانین و نابى دوولایه نه كار بكهین! مه به ستم هه قى ئەوه مان نییه. ئەمه لانی كه مى پاراستنى دیسیپلینه بۆ پاراستنى یه كی تی ریزه كانمان. ده ی، جا خۆت بخه ره شوینی من و خۆمان بخه ره جیگه ی ئەوانى دی!

ستار دیسانه وه ش له به ر خۆیه وه وتی:

- ئەبى رێگه یهك هه بى! مه گه ر ئەمه خۆى ناتوانى پیلانیك

بى؟!!

- بۆچی نا، هه یه. ته نها یهك رێگه! ئیمه ئەتوانین گۆلمحه مه د له م مه لّبه نده دوور بخه ینه وه و بیشارینه وه. ئایه ئه و ئەو كاره ئەكات؟!!

فه ربود پاره ستابوو و به راشكاوى ئەپروانیه پوخسارى ستار. ستار وه لّامیكى نه بوو. ئەوه راست بوو كه به به لّگه و لۆجیك قانیع ببوو، به لّام به دّ هیشتا گرفتار بوو. له هه مانكات دا له خۆیشى رانه ئەبینى راستى گوته كه ی فه ربود به ئاشكرا بسه له مینى. له م پروه وه وه كوو منالیكى گپۆز و سه ره پۆ - به بى ئەوه ی بروای به ره وایى بۆچوونه كه ی خۆى هه بى - خامۆش بوو و له خاكه كه مۆره وه ببوو. بۆیه فه ربود ئەمجاره یان به مایه یه كى تووره یى و جه ختکردنیكى زیاتر، وتی:

- به لّام ئەگه ر ئەوه قبوول نه كات، ئەگه ر قبوولى ئەوه نه كات كه خۆى له قپه كه دوور بخاته وه و بۆ ماوه یهك خۆى بشاریته وه، روون و ئاشكرا پیتی ئەلّیم كه ئیمه ناتوانین و بۆمان

نییه ریکخستن و گیانی کهسانی خۆمان بکهین به قوربانی را و
بۆچوونی گولمحه مه؛ قوتار!

– ئیوه هه موو شتیکتان کردووه به قوربانی! جه نابی سه روک!
سه رماوه زی سالی بیست و پینج دوینی بوو، دوینی!

– «هه موو دهر و دنیا ئاگادار بوون جه نابی سه روک! ئیوه
چۆن ئاگاتان لی نییه؟! ئه مرۆ پاش نیوه رۆ له زانکۆ بهر گولله یان
داوه، له زانکۆی تاران!»

فایتوونچیه که وای به فهر بود وتبوو. فهر بود سه یری ستاری
کردبوو و له فایتوونچیه که ی پرسیبوو:
– «مردووه؟ شا کوژراوه؟!»

نه خیر، شا نه کوژرابوو. فایتووننه که راوه ستابوو و فهر بود و
ستار له یه کدی جیا ببوونه وه و ئه و، ستار له ناو دووکانی
پاسکیل خانه که ی چلچهرخ دانیشتبوو و گوئی نابوو به رادیۆ
ئاندریا ی مه هدییه وه:

– قسه ی زل زۆر ئه کرى ئه مشه و، کاتزمیر چه نده؟
مه هدی چلچهرخه کاتزمیره چه ور و چلکنه که ی له بهر
رووناکی لامپا که دا راگرت و وتی:
– هیشتا ماویه تی بۆ هه شت، خه ریکه مارش بلاو ئه کاته وه!
ستار سه ر و پشتی برده دواوه و، له سه ر چوار پایه که جیی
خۆش کرد و وتی:

– ئه مشه ویش زه برمان به رئه که وئ. ئه مکاره زۆر کتوپر بوو.
ته نها شتیکه بیریشمان لی نه ئه کرده وه؛ ئافه رین!

مه هدی چلچهرخ کاتیکه، پاش کاری رۆژانه ده ست و رووی
به نه وت و پاشان به ئه سپۆن ئه شوورد، پیستی روومه تی، ره نگی
ره شتاله که ی خۆی وه رئه گرتنه وه. به لام ئه گهر وه ک ئه مشه و نه ی
شوردایه ت، نه ک هه ر روومه تی وه ک قیر ئه چوو، په له په له ی
ئاوله ی روومه تیشتی به خۆل و چه وریه وه ئه مایه وه. به م پییه

۳۲۲۸
که یسه دور
به رگی نه وه

نەخشى پوخسار و بېچمى مەھدى چلچەرخ بە قژى لوول و تەوېلى ۋەك ھېلكە دەرپەرىو و چاۋە پەشەكانى كە لە پەشائىشدا ئەبرىقانەۋە، بە يەك نىگا لە مېشكى بېنەردا ئەچەسپا. مەھدى بە لەش لەر بوو و بارىكەلە. مىلى درىژ و لاواز، دوگمەى يەخەى ھەلكەنرابوو و چەلەمەى سېنەى دەرپەرىبوو و تىژ خۆياى ئەكرد. – گوى بگرە، گوى بگرە! قەدەخەى ھاتوچۆ! بە شىۋەى كاتى لە تاران!

بەياننامەى قەدەخەى ھاتوچۆ خوينرايەۋە، مەھدى چاۋى بېرىپە ستار و وتى:

– پانزەى رېبەندان! راست رۆژى گيانبەختكردى دكتور!*

ستار ھەروا لە ناو بېردا و لە بەر خۆپەۋە وتى:

– كارى خۆيان باش ئەزانن. شانۇگەرىبەكەيان باش رېكخستوۋە! ئەۋە ئېمەۋمانانين ھەمىشە لەم ياريانەدا ئەبېن بە قوربانى.

مەھدى ددانى لە كېرەۋە ھېنا و وتى:

– لانىكەم بتۆپايەتېش قەى نەئەكرد!

ستار پوانىپە مەھدى و وتى:

– يارىەكى مەترسىدارە؛ زۆر پېر مەترسىيە!! دېسانەۋەش قوربانى! قوربانى كىردنى جەماۋەر.

مەھدى وتى:

– لە نىۋان خودى حكوومەتېشدا قېرەكە پەرەى سەندوۋە، لە راستىدا قېرەى نىۋان ئىنگلىزەكان و ئەۋانېتر.

ستار وتى:

– ئەۋانە لە سەر بەشى خۆيان شەپپانە. شەپپى ئەۋان شەپپى براكانە. شەپپى براكان، بەس كەرەكان! بېرواى پى ئەكەن! ۳۲۲۹

كەپىدەر

بەرگە دەستەم

شەپپەكە لە سەر لېفەى مەلایە؛ لە سەر من و تۆبە. ئەيانەۋى كارەساتى ئازەربايجان بە جۆرېكى دى دووپات بکەنەۋە. ئەمە خولى دوۋەمى يارىەكەيانە. لەۋېش ئىنگلىز و ئەمىرىكا پېكەۋە

- به پږوالهت- بهرژهوهنديان ناکووک بوو! بهلام له کاتي کوشتنی
 جهماوهردا هم شای ئینگلیز و هم خاوهن شکووی ئهمريکايی و
 -خیری قهوری دايکی- ديموکراتيش هيچ ناکوکيان له بوچووندا
 نهبوو! ئهمينننهوه نهو پهتهی خراوته ئهستوی ئيمه و تاو
 نه تاویک رامان ئهکيشی بو کوشتارگه. نهو پهته ئايه له ناو
 خویماندا نيه؟!

مههدی، به شیوهیهکی پرسینهر وتی:
 - بوی ههیه ویستبیتیان کودتا بکن؟
 ستار وهلامی دایهوه:

- بهرهنجامهکهی بو ئيمه و ولاتی ئيمه یهکیکه. ئهم بیگانه
 پههستههش ئهگهر بنیردرايهت بو دوزهخ، ئهمشهو همر ئهکرا به
 قهدهخهی هاتوچو و کونهپهرستی هیرشی همر ئهکرد. ئیستههش
 که هیشتا هيچ نهبووه کونهپهرستی پهلامار ئهدا. ئامانج، لیفهی
 مهلايه و قوتارا! ئیتر ئهم نازادییه ههناسه براوهش فاتیحای بو
 خوینرا. له ئیسته بهملاوه ئيمه سهر و کارمان لهگهڵ پهزاخانی
 دووهمه. پهنگه لهویش خراپتر! ئافهرين، دهک ئافهرين!
 - ئافهرين له کی؟!

- له دوژمن! ئافهرين له زیرهکی و وشياری دوژمن!! و! ناخ
 له پهتی دوست!

بیدهنگی کهوتهوه. مههدی چای تیکرد. ستار به دواي
 قسهکهی دا وهک لهگهڵ خووی بی، وتی:
 - وهزی تازه، وهزیکی تازه دهس پی ئهکا. وهزیکی دژوار!
 خوايه گیان! من خو حهسابهکانی خوم ههلسهنگاندووه!

مههدی پرسی:

- بهرهنگاریی؟!

ستار ههلسابوو و خهريک بوو له ههويشخانهکه ئهچووه
 دهروهه. پهرده دراو و چهورهکهی ههلدایه پشت شانی و چووه
 ناو دووکانهکه. به لای پاسکیله کرێکاندا که بهریز چنرابوو،

٣٣٠
 که ئیسدور
 بهرگی نهه

پیی نایه پشت دەرگای دووکانهکه. ساتیک راوهستا. درزیک دەرگای دووکانهکهی کردهوه و به نهرمی روانیه سهر شهقامهکه. کزهی سهرما گهھی ئهکرد و پهله تیشکی ناوبهناوی قهراخ شهقامهکهی روون ئهکردهوه. شهقام بهتال و چۆل بوو. بهس تارمایی دوو قۆلچی له پیادهروههکهی ئهوه بهروه به نارامی له گهردا بوو. قۆلچیهکان له خوارهوه ئهچوون بو سهرهوه. دهنگی فیکه یهکیان خامۆشیهکهی زراند. ستار تای دەرگاکی پال پیوهنا و دهسبهجی دهنگی فیکه یهکیتر له وهلامدا، له دوورهوه بیسرا. ستار زنجیری پشت دەرگای داخست. گهراپهوه پانشخانه و وتی:

– لییرهش قهدهغهیی هاتوچۆی نارپهسمی دامهزراوه، زۆریش به نهینی و گومانای.

مههدی پیاله بهتالهکهی نایه سهر رادیۆکه و پیکه نینیکی شاراه به سهر لیویهوه، وتی:

– تۆ چۆن بیر ئهکه یتهوه!! تۆ خو مملانییت پی ناخۆش نییه؟! ستار روانیه بریسکهی چاوهکانی مههدی و وتی:

– من هیشتاش بروام وایه که «نازادی له لوولهی تۆپهوه دیته دهرهوه!» بهلام ئیسته که له ههویشخانی دووکانهکهی تۆدا به دهستی بهتال دانیشتووم و چاوهریم ئیسته نا ئیسته ئهوه دوو پۆلیسه دەرگای دووکانهکه بکه نهوه، بروام وایه که بو راپهراندنی ئهوه بوچوونه یهک دوو سال درهنگ بووه. له مهو پاشیش رهنگه چهن سالیکی پی بجی تا دیسانهوه کاتی بیتهوه. چونکه خهلکی به ههوهس گریان تیبه نابی. له کاتی خویدا، ئهگهر شقارتهت لیدان ئهوه باشه، بهلام کاتیکه کات به سهر چوو، کارت ئه بیتهوه به کوکردنهوهی دار و پهردوو و ئاورودوو. ئه بی

۳۲۳۱

که پیدەر

به رگی دهسهه

دیسانهوهش له سهرمای سالان و سالاندا ئیزنگ و سووته مهنی خر بکهینهوه! بهلام نازانم بوچی که کاتیشی ئهگاتهوه، پاساودانهوه و لیکۆلینهوهی تازه ئهگاته بهروهوه!

دهنگی راگرتنی ترۆمبیلپک گفتوگۆکهی ستار و مههدی بری. دهنگی وهستانهکه خیرا و توند و لهپر بوو. ههناسه له ناو سینهی ستار و مههدی چلچهرخدا خنکا. بهکپارچه بوون به گوئی و پهنگیان پهری و بو ساتیک خیسسهیان کهوته سهر یهک. دهنگی کرانهوهی دهرگای ترۆمبیل و دهنگی پئی پیاویک به سهر بهردجنی قهراخ شهقامهکهدا. ههنگاوهکان پهپهوه بو پیاوهپه و یهکپراست بهرهو دهرگای دووکانهکه هات و راوهستا. وهستان، له پشت دهرگای دووکانهکه. ئهمان ههناسهیان چنرابوو. تهقهیهک له دهرگاکه. دهنگی ترپهی دلان. بیدهنگی و! دیسانهوهش تهقهیهکیتر.

مههدی لهپر و نائارام له سهر کورسیهکه ههئسا. ستار چالاکانه مهچهکی دهستی گرت و له سهر جیی خۆی رایگرت. پلی مههدی له ناو دهستی ستاردا به خیرایی لئی ئهدا. ستار مهچهکی دهستی مههدی بهردا و پیلآوهکانی خۆی داکنه، ههئسا و له پیش مههدیهوه پئی نایه ناو دووکانهکه. خۆی گهیانده پشت دهرگاکه و گوئی نا به دهرگاکهوه. چاوهکانی مههدی له تاریک و پرونی ناو دووکانهکهدا ئهبریسکایهوه. جاریکی دی تهقه له دهرگا درا. ستار به خیرایی با دهرگاکهی کردهوه و نهرم و چالاک کابرای پشت دهرگاکی کیشایه ژوورهوه و دهرگای داخستهوه.

فهربود هیچ لای سهیر نهبوو. یهخهی پالتاوهکهی رپک کردهوه، قنچه سیگارهکهی له بن پییدا کوژاندهوه و ههولئ دا بیتهوه سهرخۆ. دهرفتهی کات بهفیرۆدان نهبوو. فهربود له کاتیکا که ههولئ ئهدا ههلهچوونهکهی خۆی بشارینهوه، وتی:
- ئهروین!

ستار بو له پیکردنی پیلآوهکانی ههلات بو پاشخان. فهربود دهرگای دووکانهکهی نیوه بهتاک راگرت و به مههدی وت:
- تویش دووکانهکهت خاوین بکهروهه و برۆ بو شوینیکیتر!
ستار هات و لای درزی دهرگاکه راوهستا و کهوته سهیرکردنی

دەرەوه. له ناو جیبه‌که‌ی جه‌نده‌ر مه و له بهر رووناکی ئه‌و ته‌له شقارته‌یه‌ی خه‌ریک بوو سیگارێک داگیرینی، ستار توانی نموودیکی نیورۆخی سه‌رتیپ فه‌ربه‌خش بناسیته‌وه. فه‌ربود ده‌ستی مه‌هدی گووشی و وتی:

— هه‌موومان شوینی خۆمان ئه‌گۆرین، جارێ هه‌ر ئه‌وه‌نده. من بانگه‌راوم بۆ ناوه‌ند. جارێ خواحافیز!

درزی ده‌رگا که تۆزێکی تریش کرایه‌وه و ستار ته‌وقه‌ی له‌گه‌ڵ مه‌هدی کرد و پێی نایه سه‌ر شوسته‌که. فه‌ربودیش چوه‌وه ده‌ره‌وه. مه‌هدی تا ئه‌و کاته‌ی فه‌ربود سواری جیبه‌که بوو و ماشینه‌که که‌وته رێ، له درزی ده‌رگا که‌وه سه‌یری ده‌ره‌وه‌ی کرد. که جیبه‌که دوور که‌وته‌وه، ده‌رگا که‌ی به‌ست. جلی له به‌ر کرد و ئاماده بوو تا یه‌کیک له پاسکیله خۆش پێکانی به‌یئیته ده‌ره‌وه. به شه‌و ئه‌بوایه له شار ده‌ربچێ. ستار هه‌روا راوه‌ستابوو و ته‌وسخه‌ندیک له سه‌ر لیوی بوو:

— «ت‌ر‌حیو! له کاتی خۆی‌دا! که گورگ ئه‌دا له رانه‌که، سه‌گه‌که‌ی ئی‌مه ئه‌و کاته گوی دێ!»

۳۳۳۴
که نیسدور
بهرگی نهه

به ندى دووهم

پازدهى رېبەندانى سالى ھەزار و سېسەد و بېست و
 ھەوت بەرامبەر بە شەشى جانيشەرى ھەزار و نۆسەد و چل
 و نۆى زايىنى، لاي نيوشەو "ليژنەى ئاسايش" لە تەلارى باخى
 فەرماندارى شارى سەبزەوار كۆ بوويەو. جيبى جەندەرمە لە بەر
 دەروازە گەورەكەى باخەكەدا ۋەستا و سەرتىپ فەربەخش لە ناو
 جيبەكەو ۋە لاامى سەربازى دوو پۆليسە چەكدارەكەى
 دايەو. دەرگا كرايەو ۋە فەربەخش جيبەكەى ليخورى بۆ ژوورەو.
 چەند ترومبيل كە زۆربەيان نيشانى رېكخراو ۋە ۋەتەتەكانيان
 پيوە بوو بەرپز راگيرابوون و لە سووچى باخەكەدا چەند شوڤفېر
 ئاگرىكيان ھەلكردبوو و لە دەور ئاگرەكە دانىشتبوون.

فەربەخش لە جيبەكە دابەزى و لە پليكانەكانى كۆشكەكە
 سەركەوت. پاسەوانىك كە لە دەرەو ۋە دەرگاى تەلارەكە
 راوہستابوو، سلاوى لە سەرتىپ كرد و دەرگاى بۆ كردهو.
 سەرخزمەتكارى تالار لە ژوورەو ۋەستابوو و بە ھاتنى سەرتىپ
 سلاوى ليكرد و سەرتىپى بۆ لاي پليكانەكان رېنھوونى كرد. سەرتىپ
 بەرەو پليكانەكان كەوتە رى، بە لاام ھيشتا پيى نەخستبوويە سەر
 يەكەمىن پي پليكان، دەنگى ۋە ھەنگاوانەى بە پيسترەكەكەدا
 ئەھاتنە خوارەو، ئەوى راگرت و ئالاجاقى ئەرباب، شەمەلى
 ياخووت و ھەبىب مەشەخۆر لە پيچى پيسترەكەكەو دەرەكەوتن.

ئالاجاقى لە نېوان ئەو دووانەدا بە لەشە قورسەكەپەو بە ئەسپابى لە بەردەمیانەو ئەهاتە خوارەو. شەمەل لە تەنیش ئالاجاقىەو، هەنگاویك لە دواپەو ئەهات و حەبیب مەشەخۆریش پليكانىك دواتر. ئالاجاقى دەستى بە سەر دارى محاجەرەى قەراخ پيسترەكەدا ئەخزاند و ئەپروانىە بەر پيى خۆى، بۆپەش بوو هيشتا سەرتىپ فەربەخشى نەبينبوو.

سەرتىپ فەربەخش پالتاوه دريژە سەربازىپەكەى لە بەر بوو، شەپمەى "پەهلەوى" تا سەر برۆى هينابوو و تاى دەسكيشەكەى دەستى راستى دابوو بە دەستى چەپەو و لە لاوه وەستاوو. شەمەلى ياخووت وەك بليى ئەپەوى ئالاجاقى لە بوونى سەرتىپ ئاگادار بکاتەو، دەستى تا لاى تەويلى بەرز کردەو و بە دەنگيى بەرز سلأوى لە سەرتىپ کرد. ئالاجاقى مابووى بگاتە دوا پليكان سەرى هەلينا و سلأوى لە سەرتىپ فەربەخش کرد. سەرتىپ دەستى لە ناو دەستە قەلەوئەكەى ئالاجاقى نا و لەگەل چاک و چۆنى و بەخیر هينان، وتى:

— چاوه پيستن سەرتىپ، فەرموو بچۆ سەر! منيش ئيسته ئەگەر پيەمەو. شوكرى خوا بە خیر رابرد؛ خاوپە زۆر شوكر!
سەرتىپ فەربەخش بەس چاک و چۆنى کرد و پيى نايە سەر پيپليكانە و سەركەوت. فەربەخش كاتیکە ئالاجاقى بينبوو نەيتوانبوو گريى ناوچەوانى بکاتەو و ئيستهش كە خەرىك بوو بچيته ناو هۆلەكەو، روخسارى گەش و كراوه نەبوو. هەر بۆپەش بوو كاتیکە لە دەرەوى هۆلەكە، دەرگاوان و بەرپرسی جلكەنەكە دەستى بۆ وەرگرتنى كلأو و پالتاوهكەى سەرتىپ راديرا، ئەو گووى نەدايى، دەرگاكەى کردەو و كە چوو ناو هۆلەكە بیری كەوتەو ئەبى كلأوهكەى داگرى.

— فەرموون بەرپزان، نكاتان لى ئەكەم، فەرموون!
ئەو دەرگاوانەى كلأوهكەى لە سەرتىپ وەرگرتبوو و دابوو بە بەرپرسی جلكەنەكە، كورسپەكى بۆ سەرتىپ ئامادە کردبوو

٣٣٣٦
كە ئيسدەر
بەرگى نەهە

و سهرتپ فەربەخەش دانیشت. ئەو مێزەى كە هەموو بەرپرسە دەولەتیهكان و نوێنەرانی ناره‌سەمى نشار لە دەورى دانیشتبووون، تا رادەیهك گەوره و لاكێشه بوو. سەر مێزەكە بە ماووتى سەوز داپۆشراوو و لێرە و لەوێ چەرەس و گلاس دانرابوو. سەر تپ فەربەخەش بۆ ئەوێ وتووێژكەى نەبریبى بە سەر لەقاندن و لێو بزواندن چاك و چۆنى لەگەڵ دانیشتوان كرد كە لە لاى راستى سەرۆكى نشارەوانى و لە لاى چەپى تاج سوڵتانی جوينى یەوێ دانیشتبووون. فەرماندار لاى سەرەوێ دانیشتبوو و -وێك بلیى- سەرەوانى نەموونەى لاى خۆیەوێ دانابوو. بەرامبەر فەربەخەش حاجى مەلىكى لۆكەفرۆش دانیشتبوو و تەزىبى ئەگێرا. حاجى مەلىك بن ریشى تاشیبوو و هیلى دانابوو، روومەتى پیر و سوورھال، گۆنای چرچ و داشۆراو، مێزەرى خەلىخانى و دەور مى چرچ، بە قسەى خۆش و نوكتەزانى ناوبانگى هەبوو. سەر تپ فەربەخەش جگە لەمشەو، دوو جارى تریش بینیبوو. پێش ئیستە و لە چاویكەوتنى رەسەمى دا كە حاجى مەلىك وەكوو نوێنەرى بازرگانان بەو ناسینرابوو. كورسیەكەى تەنیشت حاجى مەلىك بەتال بوو و كشا بوو بە پاشەوێ. فەربەخەش واى دانا پێشتر ئالاجاقى لە سەر ئەو كورسیە بووبى.

– جەنابى سەر تپ بەرموون!

سەر تپ فەربەخەش لەپرزانی خزمەتكارەكە تاویكە سینی بە دەست لاى شانیهوێ وەستاوێ، بۆیە وەرگهرا و گلاسەكەى خۆى لە سەر سینیەكە هەلگرت و پێشخزمەتەكەى بەرێ كرد. پێشخزمەت دەورى مێزەكەى دایەوێ، نزىكى حاجى مەلىك وەستا و پرسى:

– حاجى ئاغە چاتان بۆ بەینمەوێ؟

فەربەخەش وەلامەكەى حاجى نەبىست كە بووێ هۆى پێكەنینى خەلكەكە. جەنابى فەرمانداریش دەرفەتى بە فەربەخەش نەدا زۆرى بىر لى بكاتەوێ و بە دواى پێكەنینەكە دا كە زۆریشى

نه‌خاياند، وتى:

— راستيه‌كه‌ى چهنده پى بکه‌نين و شادى بکه‌ين هيشتاش
که‌مه. راستيه‌كه‌ى ئه‌بى شوکرى خوا بکه‌ين که شاهه‌نشاي
نازيرمان له به‌لاى ئه‌و په‌لاماره دزيوه‌ى له لايهن ده‌سته‌يه‌ک له
خوا نه‌ناسه‌وه پىک خرابوو، خواى گه‌وره پاراستى و به سه‌لامه‌تى
و بيوه‌ى رزگارى بوو. راستيه‌كه‌ى من گوته‌كه‌ى خوم جاريكى‌تريش
دووپات ئه‌که‌مه‌وه، هه‌رچهنده جه‌نابى سه‌رتيپ له ورده‌کاريه‌کان
ئاگادار کراوه‌ته‌وه، به‌لام بۆ ئه‌وه‌ى هه‌موان به په‌سمى وه‌رى بگرن
به پيويستى ئه‌زانم. راستيه‌كه‌ى به شوکرانه‌ى بيوه‌ى بوون و
ده‌ربازبوونى خاوه‌ن شکۆ هومايوونى بريارمان وابوو به‌يانى جه‌ژن
بگرين و شار بکه‌ين به چراخان. هه‌لبه‌ت ئه‌م پيشنياره له کاتى
خوىدا له لايهن حاجى ئاغه مه‌ليکه‌وه کراوه که زوريش به‌جييه.
ئه‌و پيشنيارى کرد که ئه‌يه‌وى بازار چراخان بکات و کوپى دو‌عا
کردن بۆ گيانى خاوه‌ن شکۆ بيا به‌ريوه. من بۆ خوم له دل‌ه‌وه
ئه‌و پيشنياره‌م پى باشه و راستيه‌كه‌ى پيم وانبيه که‌سى‌تريش
پيشنيارىكى ديکه‌ى هه‌بى. خالى گرنگ لي‌ردها ئه‌ويه به‌رنامه‌که
به جوړيک رى بکه‌ين که چهنده بومان ئه‌کرى به‌شکو‌تر بييه‌ين
به‌ريوه. هه‌لبه‌ت ئه‌وه‌ش بليم که له لايهن سه‌روان غه‌زه‌نه‌وه
هه‌ندى هه‌والمان پيگه‌يشتوو. راستى ئه‌م هه‌والانه، که له
سه‌رانسه‌رى ولا‌تدا بلاو بو‌ته‌وه، ئه‌ويه که گوايه ئا‌زاوه‌گي‌ره
نيشتمان‌فرۆشه‌کان ئه‌يانه‌وى له سه‌رانسه‌رى ئيران هه‌موو ئه‌و
به‌رنامه و خو‌پيشان‌دانانه‌ى بۆ شوکرانه بزي‌رى ساخ و سه‌لامه‌تى
خاوه‌ن شکۆ به‌ريا ئه‌بى، تىک بدن و بيشتيويين و خه‌لکى بيتاوان
له خوين بگه‌وزينن. راستيه‌كه‌ى پاش گه‌يشتنى هه‌والى گرتنى
سه‌رکرده خه‌يانه‌تکاره‌کانى ئا‌زاوه‌گي‌ران له پايته‌خت، من دل‌نيام
که ئه‌وان بي‌کار دانانيشن. هه‌لبه‌ت راستيه‌كه‌ى به‌ريزان تاج
سو‌لتان و ئالاجاقى رايان وايه که ئه‌توانين به ده‌ستى خودى
خه‌لکه‌که بهر به‌و ئا‌زاوه‌گي‌رانه بگرين و، پيشنيازيان ئه‌ويه

٣٣٣٨
که‌يس‌ده‌ر
به‌رگى ده‌مه

که ئەتوانن لایەنگران و داژدارانی خاوەن شکۆی خوشەویست لە گوند و شارۆچکە و تەنانەت خێلەکانیشەوه بەهینین بۆ شار بۆ ئەوهی بەر بەو گرووپە نازاوهگێڕانە بگرن. من بۆ خۆم لەگەڵ ئەو بۆچوونەم. راستیەکی پێم خۆشە، چونکە خەلکی هەقی خۆیانە هەستی خۆیان بەرامبەر بە شاهەنشای دەربێرن و وابزانم جەنابی سەرۆکی شارەوانی و ئاسایش لەگەڵ من رایان یەک بێت. هەلبەت رای سەرۆکی دادگاش - بەلێ جەنابی کاردانی؟! بەلێ، رای جەنابی کاردانیش هەر ئەمەیه. بۆ ئەم مەبەستەش فەرمانم داوه که پاسەکان بەیانی کار نەکەن و بە رێنموونی پیاوهکانی تاج سوڵتان و ئالاجاقی - فەرموون دانیشن جەنابی ئالاجاقی! - بچن بۆ گوند و ئاواپیهکان، بۆ ئەوهی جەماوەر لە لایەن کەرەسەیی هاتوچوووە کەموکووریان نەبێ. پێشنیازیکی تر لە لایەن جەنابی سەروان غەزەنەوه - کە خۆیشی پریشکەیی ئەو نازاوهگەریانەیی بەرکەوتوووە - کراوه که بە راستی داھینەرانی سەرئێرێ پراکیشە. جەنابی سەروان غەزەنە پێشنیازیان ئەوهیه که کۆمەڵێک لە کەتکەرانی و تەنانەت دەستەبەک لە تاوانکارانیش بە لێپرسراوی خۆی بۆ بەیانی لە زیندان نازاد بکات و لەگەڵ قۆلجی و پۆلیس - هەلبەت بە بەرگی سیفیلەوه - بنێرێ بۆ بەشداریکردن لە خۆپیشاندان و دەربڕینی هەستی رێز و خوشەویستیان. ئەم پلانی داھینەرانی ئەوهندە سەرئێرێ پراکیشە، راستیەکی من خۆم ئەوهندەیی کە بیستم، پەسەندم کرد و وابزانم، ئێوەش ئافەرین لە هۆش و زیرەکی سەروان غەزەنە ئەکەن! بۆ ئەمکارە هەلبەت هاوکاریی جەندەرە و فەرمانبەرانە جەنابی سەرئێرێ فەرەبەخش - هەلبەت لە بەرگی سیفیلدا - راستیەکی زۆر گرنگ و کاریگەرە، چونکە جەنابی سەرئێرێ بە هۆش و بروای خۆرسکی خۆیهوه ئاگای لە ناسکی هەلومەرجەکە هەیه. بۆیه، سەرەرای پیلانی نازاوهگێڕانی بیگانه و ئاماژەیی هەولێدانی پووچەلێ ئەوان، ئێمە کاری خۆمان بەم جۆرە درێژە پێ ئەدەین!

فهرماندار عاره قه‌ی ته‌وئلی ساف و سپی به دهر سپر سپیه‌وه. په‌رداخ‌ی ناوه‌که‌ی هه‌لگرت، ده‌می ته‌ر کرد، مله‌ نه‌ستوره‌که‌ی له ناو ملیوانی بلووزه خوریه‌که‌ی دا له‌قاند، پارچه کاغزی یاداشتی به‌رده‌می هینایه به‌روهه، چاوی به سهر دی‌په‌کانی یاداشته‌که‌دا گئیرا و پاش سه‌یرکردنی روخساری دانیش‌توان، وتی:

– یه‌که‌م نه‌وه‌ی که کاتژمیر چواری به‌یانی پاس و ترۆمبیل‌ه‌کانی هاتوچۆ که له ناو شار هه‌یه نه‌که‌ونه ری به‌روهه گونده‌کانی ده‌وروبه‌ر بو نه‌وه‌ی خه‌لکی تامه‌زرۆ بو کاژیری هه‌شت و نو‌ی به‌یانی بگه‌نه ناوشار. دوهم، کاژیری نو و نیوی به‌یانی زیندانیه‌کانی جه‌نابی غه‌زه‌نه له ده‌روازه‌ی فهرمانگه‌ی پۆلیسه‌وه دینه‌ ده‌روهه و له هه‌مان کاتدا که خه‌لکی له‌به‌رده‌م پۆلیس کو نه‌بنه‌وه، یه‌کیک وتاریان بو ئه‌دا و په‌رده له سهر پیلانی خاینه‌کان هه‌لئه‌داته‌وه. هه‌لبه‌ت – ههر به‌و جوړه‌ی پیشتتر بریار درا- باشتتر وایه نه‌و یه‌ک که‌سه له خه‌لکه‌که‌ خویان بی. راستیه‌که‌ی نه‌مه باشتتره و، ههر به‌و جوړه‌ش که نه‌زانین جه‌ماوه‌ری شاپه‌رست له ناو شار له لایه‌ن جه‌نابی ئالاجاقی و خه‌لکی دلنیاوه رینموونی نه‌کری‌ن و دانه‌مه‌زرین. بازار – به‌ گویره‌ی پیشتنیازی زور له‌باری حاجی مه‌لیک- نه‌کری به‌ چراخان و تا پاش نیوه‌رپوش دانه‌خری. به‌رنامه‌ی دوعاکردن – که نه‌ویش ههر پیشتنیازی حاجی ئاغه مه‌لیکه- پاش نیوه‌رپو به‌رپوه نه‌بری؛ چونکه تا پاش نیوه‌رپو ده‌رفه‌تی نه‌وه هه‌یه که راستیه‌که‌ی، پیلانی ئاژاوه‌گئیران له لایه‌ن خودی جه‌ماوه‌روهه پووچه‌ل بکریته‌وه. به‌م بونه‌یه‌وه به‌رنامه‌ی دوعاکردن بو گیانی خاوه‌ن شکۆی هوما‌یوونی بریتی نه‌بی له‌ رزگار بوون له شه‌ری نه‌و بیگانانه‌ی که ئارامی و ئاسایشی شاره‌که‌یان تیک داوه. هه‌لبه‌ت و راستیه‌که‌ی چاره‌ی رووداوه‌که نه‌بی به‌ر له روودانی بکری. ههر بو‌یه‌شه‌ لیژنه‌ی ئاسایش وای به‌ باش نه‌زانن بو به‌رگری له ههر چه‌شنه‌ پیلانیک – ههر وه‌ک له به‌یاننامه‌ی فهرمانداری سه‌ربازی تاران‌دا به‌ راشکاوی وتراوه- ههر نه‌مشنه‌و

٣٢٤٠
که‌لیسه‌ده‌ر
به‌رگی نه‌مه‌

سه‌رانی خاینی ئەم ئاژاوه‌گێڕانه بگێرین و لەبری ئەو زیندانیانەی
 که بەیانی ئازاد ئەکړین، بخرینه زیندانه‌وه. بۆ ئەمکاره گرنگه‌ش
 که ئەبێ بەر له رۆژبوونه‌وه جێبه‌جێ بکړی، رای لیژنه‌ی ئاسایش
 ئەوه‌یه که جه‌نده‌رمه‌کانی جه‌نابی سه‌رتیپ فه‌ربه‌خش له‌گه‌ڵ
 پۆلیسه‌کانی جه‌نابی سه‌روان غه‌زه‌نه پیکه‌وه هاوکاری بکه‌ن.
 لیسته‌ی ئەو که‌سانه‌ی که ئەبێ بگێرین، لیڤه له به‌ر ده‌ستی
 من دایه. برپاری گرتنی ئەم که‌سانه هم له لایه‌ن دادیاره‌وه واژۆ
 کراوه و هم له لایه‌ن ئەندامانی لیژنه‌وه. ئەمه‌ش شوینی واژۆ
 جه‌نابی سه‌رتیپ فه‌ربه‌خش، جه‌نابی سه‌رتیپ! فه‌رموو واژۆ
 بفه‌رموون!

سه‌رۆکی شه‌اره‌وانی به‌لگه‌که‌ی له ده‌ست جه‌نابی فه‌رماندار
 وه‌رگرت، په‌ندانه‌که‌ی له گێرفانی خۆی ده‌رهینا و له سه‌ر
 له‌په‌ره‌که له به‌رده‌م سه‌رتیپ فه‌ربه‌خش داینا. فه‌ربه‌خش
 سه‌یریکی لیسته‌ی ناوه‌کانی کرد و لای ناوه‌که‌ی خۆیه‌وه واژۆ
 کرد.

جه‌نابی فه‌رماندار، به‌لگه‌که‌ی له ده‌ست جه‌نابی شه‌اره‌وان
 وه‌رگرتوه و وتی:

– زۆر چاکه، سپاسی هه‌موو ئاماده‌ بووان و دۆعا بۆ گیانی
 خاوه‌ن شکۆ هوما‌یوونی، کۆتایی کۆبوونه‌وه‌که رانه‌گه‌یه‌نم و
 پاش پینچ خووله‌ک پشوودان ئەکه‌وینه دابه‌شکردنی به‌رپرسی‌تی
 ئەرک و لایه‌نه‌کانی راپه‌راندنی کاره‌کان. به‌داخه‌وه له لایه‌که‌وه و
 به‌وه‌په‌ری خۆشی و سه‌ربه‌زیه‌وه له لایه‌کی تروه‌وه، ئەبێ پیتان
 رابگه‌یه‌نم که ئەمشه‌و خه‌و بێ خه‌و! هه‌مووتان سه‌رکه‌وتووبن
 و هیوادارم سه‌یزووشه‌ویش بۆ شیۆ هه‌ر لیڤه به‌ ده‌وری یه‌که‌وه
 بین. هه‌لبه‌ت -به‌داخه‌وه- راستیه‌که‌ی به‌داخه‌وه، ئەبێ بلیهم
 که شیۆی سه‌یزووشه‌ومان به‌ بۆنه‌ی به‌رپێکردنی جه‌نابی
 سه‌رتیپ فه‌ربه‌خش و به‌خێره‌ینانی جێ نشینه‌که‌ی ئەو، جه‌نابی
 سه‌ره‌نگ به‌کتاش ئەبێ. راستیه‌که‌ی ئەلیهم زۆر به‌داخه‌وه‌م

٣٢٤١
 که‌ی‌ده‌ر
 به‌رگه‌ده‌سه‌م

جهنابی سهرتپ فهربهخش!

جهنابی فهرماندار که به کوّتابی هاتنی وتارهکهی له سهر کورسیهکه ههلسابوو، دهستی به ئانیشکی سهروان غهزهنهوه هات بوّ لای فهربهخش و لهگهّلی - که له سهر کورسیهکهی ههلسابوو- تهوقهی کرد و وتی:

- راستیهکهی جهنابی فهربهخش، راستیهکهی له دلّهوه ئارهزوم ئهوهیه لهم دوارپوژانهی بوونت لیّره بهم گیروگرفتانهوه گیرۆده نهبی؛ راستیهکهی!! با بچینه لای سوّپهکهوه و به یهک دوو گلاس خۆمان گهرم بکهینهوه، راستیهکهی که ماندووین؛ بهتایبتهت بهرپّزت.

ئاژاوه، ئاژاوه چهند به ئاشکرا!

بوّنی شوومی ئاژاوه به شاردا بلاو ئهبیتهوه. شاریش له یهکهم ساتهکانی بهیانیهوه پهنگ و پوآلهتیکی تری ههیه. بیدهنگی و درپوونگی، بیدهنگی و گومان، بیدهنگی و ناهیمنی له نیگاکاندا خولهی ئههات. نیگا و پوخساری خاموشی رپبواران ئهنديشهی رووداوکی شووم رای ئهژهند که ئهیتوانی ههر پوآلهتیکی ههبی. خویشیان پهنگه نهیان ئهزانی چی پوو ئههات، بهلام ئهیانزانی شتیکی له پییشه. نیشانه ناموکانی نهزانین و زانین له دههوه بهیانی سارد و خوآلهمیثیدا له چاو و پوخساری خه لکهکهدا به سهرگهردانی خولهی ئههات. زانینی ئهوهی شتیکی ئهبی و نهزانینی ئهوهی که چی ئهبی؟! لهم پووهوه، ئهه و پییهی که ئهنایه سهر بهردچنی شهقامهکه درپوونگیهکی نهناسراوی له خویدا ئهواندهوه و، ئهه دهستهی بوّ کردنهوهی تایی دهرگا تهختهکانی دووکانهکان ئهچوو به ترس و دلّهراوکییهکی نهناسراوهوه ئهلهرزئی.

ئاژاوه خهریکه له شار بهرپا ئهبی و، بهه جوّریه که کاتی فهرتهنه نیشانهکانی ئاژاوه، تهناهت پینش روودانی، له دارهت و

٣٢٤٢
که لیسدەر
بهزگی نههه

روخسار و ههستی خه لکه کهدا ئاشکرا ئه بی. بهردچن و دیوار و رهنگی ئاسمان، به شیوه یه کی دی دینه بهرچاو. شیوازی هاتوچۆی ریبواران ئه گۆرپۆ. پیوهی دیاره که شار، بهر له ئهمرۆ ئاههنگ و ههوا یه کی تری هه بووه. ئه بئیری که ئهمرۆ هه موو شت نهواختیکی تری هه یه، نهواختیکی ئاهه ماههنگ. شیوینیک جوو لآوه و شتیک له ناخی ژیان دا بزاتووه. خه لکی ئه لپی به دوی کاری رۆژانه یانه وه نین. گوپرایه لی دهنگیکن. گووی قولآخی زایه له یه کهم دهنگن تا له کوپی شار و له گهرووی کیوه بهرزیتته وه:

— خه لک ئه هیئن. ئه لپن له دهو ربه یی شاره وه خه لک ئه هیئن!

— دویشهو، دویشهو ماشینه کانی پۆلیس و جهندهر مه هه تا رۆژ بۆتته وه له کو لآن و شه قامان دا خولاونه تته وه!

— گه لیک! گه لیکیان گرتوه و چوونه ته سه ر زۆری تریش بیانگرن!

— زۆر که سیش هه لآتوون، به شه و بۆیان تی ته قاندوه.

— بهر له هه موان بهر پرسه که یان هه لآتوه، جه نابی فه ربود!

— ئه لپن ئهمرۆش له بهردهم فهرمانگه ی پۆلیس کو ئه بنه وه وتار بو خه لک ئه دن!

— پاش نیوه رۆش له ناو بازار شیرینی ئه به خشنه وه.

— له به یانیه وه ده ستیان پیکردوه، وا پی ئه چۆ نایش بدن.

— له کاروانسه رای حاجی زه مان و لای بازاری ئاسنگه ران!

— هه لومه رجه که ئه لپی گۆراوه!؟

— تا بزاین چۆن ئه بی!

جووته سوآلکه ره کویره که ی بهردهرگای ئیمامزاده یه حیا وهک هه موو رۆژیکی تر له بن دیواره کهدا دانیشتبوون. قاپی فافۆنی دهستی "ئه بولفهزل" یان له بهردهم خویان دا داناوو و چاوه پروانی هاتوچۆی ریبواران بوون.

— وه ره با ئاگر بکه ینه وه، من شقارته م هه یه، وه ره...

– خیریک بکه براگیان، خیریک به ئیمهش بکه کاکه گیان. دهمهوبه یان سهدهقهیه کمان پی بکن، سهدهقه به لاتان لی دوور ئه خاتهوه! دوغاتان بو ئه کهین، دهمهوبه یان سهدهقهیه بکه به ئیمهش بدن. سهدهقه به لاتان لی دوور ئه خاتهوه!

ستار پارهیه کی هه لدایه ناو قاپه فافوئی ژنه ی گه دا و تیپه ری. له چوارپیانه که په ریه وه و به لیژیایی بازاری ئاسنگه ران دا به ره و خوار بوویه وه. دووکانی مامی ئه که به ر داخرابوو و له ده ور به ری کاروانسه رای حاجی زهمان خه لکیک خه ریکی هینان و بردنی قازان و ئاورودوو و لاشه گوشت و فهرده برنج بوون. ستار تیپه ری و پیی نایه مهیدانی ئیزنگ فرۆشان و خه لووزکه ران. ئیزنگه ران ئه توت دهمیکه یه گه یشتوون و باری چالووک و ته نگزیان کردبوویه وه و له ته نیشت و شتره کانیه وه له سه ر یه ک لیژنه یان کردبوون. چاخانه ی به ر مهیدان کرابوویه وه و وشتره وانان ناوبه ناو ئاگریان کردبوویه وه و خه ریکی خواردنی نان و چا بوون. ستار به ناو بار و پاتاله کان دا په ریه وه و ویستی بچیته ناو چاخانه هه لَم گرتووه که وه. به لام پیره میردیک - نه ک به ناوی خوئی - بانگی لی کرد: – ئاشنا، هوئی ئاشنا!

ستار ئاوپی له خاوه ن ده نگه که دایه وه. خاله مه نده لوو بوو. به بالایی کورت و چاوه لکاوه کانیه وه به ئاسته م له پشت جیازی وشتره که یه وه ئه بینرا. ستار چوو بو لای خاله مه نده لوو و به دم چاک و چۆنیه وه له لای ئاگره که دانیشیت. خاله مه نده لوو له نیوان دوو فهرده ئیزنگ و وشتره کانیه دا ئاگری کردبوویه وه و کتیره که ی خستبوویه سه ر ئاگر و سفره ی نانه که ی راخستبوو: – دهمیکه یه یه کدیهمان نه دیوه وه ستا ستار! له شه وی خوازیبینه که وه. خوا بیانگری که شه وه که یان لی کردین به زه هری مار، خوا بیانگری! بینیت چ به لایه کیان به سه ر ئه و ژنه قاچ شکاوه هیئا؟ خوا تیری غه یبی بو بنیری ئه و حه بیب مشه خوړه؛ خوا بیباته وه بو لای خوئی. له و شه وه وه روژیکیش نه بووه نه حله ت

۳۲۴۴
که لیسدهر
به رگی نه هه

و نه فرینی نه کمه. هیشتاش له خوام ئهوی که نان سوار بی و
 حهیب پیاده! دهی بوم بللی بزانه ناکات له کوره کمه ههیه یان
 نا؟ مووسا چونه؟

– باشه، ماوهیه که له مهو بهر که بینیم باش بوو. بوچی
 ناچی سهردانی بکهی؟ برۆ مووسا ببهوه بو لای خۆت.

– ئه پوم، ئه پوم. ئه گهر تا جهژنی نه ورۆز دهرنه کهوی، خوم
 ئه پوم و سه ریکی قه لاجیمه نه دهه. ئیسته خو ناتوانم، چونکه
 زستانه و دار و رهژوو کپاری ههیه. کارم زوره مامه گیان، تاقه
 باله. چون به کاره کانم رابگه م؟ کوا فریا ئه کهوم؟ هه م ئه بی
 دار خر بکه مه وه، هه م خه لوز بکه م، هه م باری بکه م و هه م
 بیهینم بو شار، هه م ئالیک بو وشتره کانم دابین بکه م، هه م
 ئارد و قهند و چا بو خوم پهیدا بکه م، هه م جل و بهرگه بدوورم و
 پینهی بکه م و بیان شووم؛ مه گهر من چه ند دهستم ههیه، وهستا
 ستار! شهو و روژ مه گهر ئه کشی؟ نه خیر. روژ به م کور تیه، چون
 فریا بکهوم؟ دهی، تو خۆت خه ریکی چیت؟ هیشتاش نه توانیوه
 ستار بگری و چاوه دووکانیک پهیدا بکهیت و نانی خۆتی تیا پهیدا
 بکهی؟

– وام له بیریدا خاله مهنده لوو، وام له بیریدا.

خاله مهنده لوو پیاله یه که چای بو ستار تی کرد و وتی:

– له ریگه که ئه هاتم ترۆمبیلی شاریم بینی ئه چوو به رهو
 ناوچه؟ بهو ریگه لار و له ویره دا تو بللی بو کوی چووبی؟! چاکه ت
 بخو!

ستار وتی:

– رهنگه رویش تووه زیاره تچی هه لگری. جاری وا ههیه

زیاره تچی چه ن ئاوا یه که، ماشینی که به ده رهس ئه گرن به کری.

– ئا! ئا! به لام خو وه رزی زیاره ت نییه. به قوربانی ئیمام رهزا

به! زستانه و، خه لکی به زوری پاش دروینه و خه رمان ئه چن بو
 زیاره ت!

— نازانم خالّه، ئهگەر جگه لهوه بئى نازانم.

— چايهكى دى ئهخوئى؟

— ناتوانم ئيتىر. ئهبئى برۆم. خوا حهز بكا و دهرهفت ههبئى

مووسا ههئنهگرم و ديين بۆ بيايان بۆ سهردانى.

— با چايهكى تىرت بۆ تئى بكهم!

— نا خالّه گيان، ئهوا مشتتهرييهكانت پهيدا ئهبن. دهمهو

نيوهرۆ ئهگەر چوووت بۆ لاي پيرهخالۆ، رهنگه منيش لهوئى

سهريك بدهم. لهوئى يهكدى ئهبينين. خوا حافيز.

— خوات لهگهئ، بهخيئر چئى!

ستار ئيدى نهچوو بۆ چاخانه. له ناو بار و پاتالّهوه تئپهري و

له مهيدانى پهزان پهريهوه و باى دايهوه بۆ كوئالنى خوار مزگهوتى

گهوره. به ههروازى كوئالنهكهدا سهركهوت و له دهركا كورت

و تهنگه بهرهكهى بهرى باشوورهوه چوووه ژوورهوه. به حهوشهى

مزگهوتدا تئپهري و له دهروازهى سهرهكيهوه چوووه دهروهه بۆ

سهر شهقامهكه. بهرامبهر دهركاى مزگهوت، توئى لاي خوارهوه،

كاروانسهراى حاجى نوورهئلا بوو كه ديوار به ديوارى بيناى

پوليس بوو. خهئكى كهموزۆر دهركهوتبوون و دهركاى دووكانهكان

كرايوويهوه. له بهردهم پوليس خهئكى كهم كو ببوونهوه و

بئيندگۆ سهردهركاى پوليس مارشى بلاو ئهكردهوه. ههور بوو و

نهئزانرا چ كاته. ستار شوستهكهى گرتهبهههه و بهرهوژوور بهرهو

فهرمانگهى پوليس كهوتهههه. ئييره شار بوو و ستار پئى وا نهبوو

له شار كهس بيناسئنهوه. به ئاقارى ئهودا پاسيک پر له خهئكى

گوندى بهرهو پوليس سهركهوت. ريبواريك به ههقالهكهى خوئى وت

ئهوانه خهئكى لاي جوين و تهبهسن. ستار به رپئى خوئىدا روپيشت

و له بهردهم پوليس باى دايهوه بۆ ناو كوئالنهكه و لهم كاتهدا توانى

جيبهكهى ئالاجاقى بينئى كه له پشت سهر ئاپورهكهوه رايگرت.

جهليل ئاغه دابهزى و راوهستا تا كهسانى ناو جيبهكه دابهزن.

ستار توانى شئويههكى نيوروخى دلاوهه شوان بينئى كه كاتى

٣٢٤٦
كه ئيسدههه
بهركى نهههه

دابەزین شاقەلی كەواكەى وا پى ئەچوو لە شتېك گىرى كرىدى.
باى دابەو و خۆى لە پشت دىوارەكەدا داگرت.

چەند بە ئاشكرا، چەند بە ئاشكرا؟ دەسەلات ئەلپى شەرم
و شەورەى ناناى! ئاژاوە لە فەرمانگەى پۆلىسەو دەست پى
ئەكا. بلىنگۆى سەر دەرگای پۆلىس بەردەوام قسەى ئەكرد و
خەلكەكەى هان ئەدا. دەستەپەكى نە زۆر، چەكدار بە ئاسن و
چەقۆ، بە رۆژى رۆشنا، لە بەر دەرگای پۆلىس شەقامەكەيان
داگرتبوو. خەلكى ئاساى لە گۆشە و كەنارى پىادەرەووەكە ناوبەناو
وەستابوون. هەوالى ئازادكردنى كاتى ئەو زىندانىانەى خۆيان ناوژەد
كردبوو تا لە سەر داواى خۆيان و بە مەبەستى بەشدارىكردن
لە خۆپىشاندانى شاپەرستانە و بەرنامەى دۆعاكردن بۆ شا،
لە بلىنگۆى پۆلىسەو رانگەپەنرا. حەبىب مەشەخۆر لە ناو
لات و لووتەكاندا بە هەموو بىانوویەك خۆى دەرئەخات. وەكوو
جەلەودار و رىخەرى دەستەكە دەستى رانگەپەنى و رىگە بۆ
زىندانىە بەربووكان ئەكاتەو. زىندانىانەى تاوانكار بە رۆخسارى
وەكوو سىبەر، چاوى حەپەساو و ئەبلەق، سەر و پرچى ئالۆسكاو
لە دەرگای فەرمانگەى پۆلىس ئەهاتنە دەرەو و تىكەل بە
ئاپۆرەكە ئەبوون. وا پى ئەچوو لە يەكەم رۆبەرۆو بوونەوہيان
لەگەل خەلكەكە بە داواى ئاشنادا ئەگەرپن. حەبىب مەشەخۆر
بە راوہشاندى دەست و سىكارە گاکوژەكەى بە حەوادا و بە
قىژە و ھەراى دژبەرانەى، پىشوازى لە تاوانكاران ئەكات و بۆ
ھاندانى ئەوان و رۆونكردنەوہى دۆخ و ئەركى ئەوان، دروشم و
جنىو ئەدات.

شەمەلى ياخووت و سەرۆان غەزەنە، لە بالکۆنەكەى

سەردەرگای پۆلىس خەرىكى سەرىكردن بوون. لىواری كلاًو و برۆى
پۆلىسىك لە پشتى ئەوانەو ئەبىنرا. لە ناوہراستى شەقامەكە
كورسىەك بۆ حەبىب مەشەخۆر دائەنرى و حەبىب ئەچىتە سەر
كورسىەكە. كلاًو نەشۆراو و شەقىلە بەستووەكەى لە سەرى

۳۲۴۷

كە پىدەر

بەرگە دەستەم

توند ئەکا. قەپۆزە خوار و دزیوھەکی دائەچەقینى و ئەوھى فېرى
 كراوھ بە جنىوھوھ فېرى ئەداتە دەرەوھ. گوتار و قسەكانى بەو پېيھى
 كە چەناگەى لار و گېرە، وشە بە وشە پوون نيھ. بەلام كاكلى
 گشتى قسەكانى و ئەو شتانەى ئەو ھەول ئەدا دەرئانبېرى، پاتە
 كردنەوھى چەند وشەى تايبەت و ديارىكراوھ و، نامانجى قسە
 فرېدانەكەى حەبیب ئاشكرا ئەكات. ناوبەناو كە حەبیب روو
 بەملا و ئەولادا ئەسوورپېنى، ھەندى وشە كە ئەوھەندە لە زمانى
 سىياسىكارەكانەوھ بىسراون، بوون بە ئاشناى ھەموو گوپھەك،
 ئەناسرېنەوھ. وشەى بە سىياسى بوو، زاراوھى بە سىياسى
 بوو، ئەویش كانىكە لە دەمى يەكى وەكوو حەبیب مشەخۆر
 دەرئەچى، دەرى ئەخا كە بە راستى مشتەرى راستەقینەى خۆيان
 دۆزبۆھتەوھ! ناپاكان، نىشتەمانفرۆشان! ئاژاوھگېران! شاھەنشا!
 تۆلە سەندەنەوھ لە پىلانگېرانى ولاتفروۆش! دەسدرېژى كردن بو
 سىبەرى خاوەن شكۆ! تۆلە! تۆلە! خەلكىنە تۆلە سەندەنەوھ!

— خوا لەحنەتت بكات حەبیب چەنەخوار، خوا لىت خوش

نەبى كە بەو دەم و قەپۆزەتەوھ خەرىكى خوين بەرپا ئەكەى!
 ستار، ئاور لە دەنگىك ئەداتەوھ كە زياتر لە نالە ئەچى،
 و لە پىرەمىردىك كە شانەكانى دەرىپوون و لە بن جبە كوون
 و شىتالەكەىدا تۆزى ئەجوولى، ئەپروانى. پىرەمىردى سووالكەر
 خەرىكى قورئان خویندەنە. ستار ئەلپى تا ئەم كاتە ھەستى بە
 بوونى پىرەمىرد نەكردبوو كە لە سووچى دىوارەكە دانىشتبوو.

يەكك لە ناو حەشەماتەكەوھ، گوپە و نەپەى حەبیب
 ئەسېنېتەوھ. ئاپۆرە ھورپا ئەكېشى و لاسابى ئەكاتەوھ. حەبیب
 لە سەر كورسبەكە دېتە خوارەوھ و لە بەريانەوھ ئەكەوېتە رى. لە
 لای دەروازە نەيشاپووربەشەوھ دارودەستەى "حاجى نىمە" ئەگات
 و ئەكەوېتە شوپن حەشاماتەكە. ئاپۆرە بەرەو ئىمامزادە يەحيا و
 چواررېى ئەرگ ئەكشى. دەستەكان، چەكدار و قوچاو لە حەوادا
 رانەوھشېنرېن و گەرەكان ئەنەرېن. ئىتر پېويست بە گوپراگرتن

٣٢٤٨
 كە ئىسداو
 بەرگى نەھە

و سهرنجدان نییه. جنیو، هه ره شه، بوختان و دروشمهکان دیار و ئاشکران. دیاری کراون!

ستار ئهیهوئ له پهناى دیوارهکهوه بچینه سهر شوسته و شهقامهکه. ئه وای داناوه غهوارهیه و شوینی کارهکهی گوندهکانه، نه شار. بویه پیی وایه ئهتوانی له ریزی نهاسراواندا بی که ئهتوانن له ناو خه لکدا بن بو ئهوهی ئهگهر به تهردهستی و زیرهکیش بووی، به لکوو بتوانی بهرگری له تاوان بکات. جاریکی تر بو سه پرکردنی حه شاماتهکه که ئهوا کهوتوته ری مل ئهکیشتی و بی ئهفان ئهپرسی:

– خاله به رای تو ئم چه قوکیشتانه مه بهستیان چیه؟
پیره میرد به بی ئهوهی سهری له سهر قورئانهکه هه لگری،
وه لام ئه داتهوه:

– شهپر کاکه گیان، شهپر! پیاو کوژ جگه له پیاو کوشتن چتری له دهسی دی؟ دهمی چه قوکیشت که کرایه وه تا خوین نه پزی، داناخری!! ئهتهوی خیری مردووه کانت سوورهیه کیان بو بخوینم؟

ستار پارهیهکی هه لدایه ناو قاپه مسهکهی کابرا و وتی «بخوینه» و پیی نایه سهر شوستهکه. ئاپوره له قهراخ دیواری مزگهوتی گهوره وهک گه رده لوول لیك ئالابوو. گرمۆله بیوو. که له که بیوویه سهر یهک و ئهوهی لهو تهوه نه لیك هالاره بهرچاو ئه کهوت، بریسکانه وهی دهمی چه قو و کاهوور بوو بهو دهستانه وه که بهرز ئه بوونه وه و دائه هاتنه وه.

گریی ئاپوره که به خیرایی کرایه وه و کهوته وه ری و ئهوهی له پاش خوئی به جیی هیشت، ته رمی لهت و کوتکراوی گهنجیک بوو له سهر پلیکانی ده رگای سهرهکی مزگهوت کهوتبوو و دهفتهر ۳۲۴۹ که پیدر بهرگی دهسه م بهرتهووی خویندنه کهی له ناو په نجه کانی دا ئه گووشا و بهر له وهی دوا په له قازهی مردن رایشه کینی، له کاتیکا ئه یانخسته ناو عه ره بانه یهک بو ئه وهی بیبهن بو نه خو شخانه، وتی:

— جهليل! جهليل! خه لکينه، جهليل ليى دام!

لاوى خویندکار مردبوو کاتيک فایتوونه که کهوته ری و خوینی گهرمی به پاپلیکی فایتوونه که دا ئه تکایه سهر تهختی شه قامه که. ستار کاتيک هاته وه به خویدا که ده می به خوین سویر ببوو و منته گوو شراره کانی له ناو گیرفانه کانی دا قفل ببوون. به سهر ئه و خوینه دا له سهر پیستری مزگهوت پزابوو تیپه ری و، دهسته قووچاوه کانی به ترس و له رزه وه له گیرفانی دهرهینا و ئه و خوینه ی له لیوی خواره وه ی - شوینی ددانه کانی - فیچقه ی کردبوو به له پی دهستی پاک کرده وه.

له چوار ری ئه رگ، حه شاماته که جاریکی تر هه لوه سته ی کردبوو و حاجی نیمه له سهر کورسیه ک خهریکی وتاردان بوو و زیاتر له وه ی پیش ئه و وترابوو ترش و خوینی پیوه ئه کرد و روو له جه ماوه ری سهر شوسته کان ئه دوا:

— غیرهت و پیاوه تیتان چوو به بۆ کوئی؟ ئه وانه خهریکن و لاته که تان ئه فروشن، که چی ئیوه راوه ستاون و سهر ئه که ن؟ شا باوکی نه ته وه یه. ئه مانه ویستوو یانه باوکی ئیوه بکوژن؛ که چی ئیوه راوه ستاون و سهر ئه که ن؟ دیسانه وه ش راوه ستاون و سهر ئه که ن؟! ئه مرپۆ ئه و پوژیه که ئه بی بوونی نگرسیان له سهر په ره ی پوژگار ره ش بکه ینه وه. که چی ئیوه راوه ستاون و سهر ئه که ن؟ ئه تانه وی ئه و پوژه بگات که ناموستان له باخه لتان دهره یین ئه وسا، دهنگتان به رز بیته وه؟! به لام داخه که م! داخه که م که ئه و پوژه تی ئه گه ن ئیتر زور درهنگ بووه! بویه ئه گه ر به قه د ده که گه نه مک شه ره ف و غیره تان هه یه، ده سا بچوو لئین!

دهنگیک له ناو ئاپوره که وه هاواری کرد:

— چاپخانه که یان. چاپخانه، چاپخانه!

حه شامات به ره و لای سهرمه کشا، به لام نیاز به وه ش نه بوو. چونکه دار و دهسته ی تاج سولتان له به ری ده روازه

۳۲۵۰
که لیسدهر
به رگی نه ده

تهبەس، لای باکووری شمارهوه هیڤرشی دەسپێکردبوو، ئەوا لە بەر چاپخانەی ئەفشار گرمۆلە ببوو و دەر و تەختەیی دووکانەکی ورد و خاش کردبوو و بەردەوام بوو. پارچەیی ئامیڤ، کاغەز و پەرە، مەکینەیی چاپ و شتەکانی دی بە سەر دەستی لات و لووتەکانی تاج سوولتانەوه هیڤرایە سەر شەقام، یان لە ناو دووکانەکەوه هەڵدراوە دەرەوه.

– نەوت بیڤن، نەوت!

سەخت نەبوو. تەلە شقارتەیهک و گری چوو بە حەوادا و پاشماوێی کاغەز و رۆژنامە ئەوهەندەتر ئاگرەکی خۆش کرد و گریهکی برد بە حەوادا.

پەرەیی کاغەز بە حەوادا ئەسوورا. ئاگر بلیسیەیی ئەکیشتا کە گۆپال بەدەستانی تاج سوولتان روویان وەرگیا بۆ شەقامی سەرەوه و بیسرا دەنگیک وتی:

– بنکەیی سەرەکی، بنکەیی سەرەکی. دەرگای سیخوریهکەیان

وا لەوێه!! لەوێ!

ئاراستەیی پیچەوانەیی دار و دەستەیی تاج سوولتان، حەبیب مەشەخۆر و حاجی نیمە بەرەو خوار بوونەوه بە لیژایی گوزەری قەرەچیهکاندا و تەپوتۆزی خاک بە شالۆی ئەوان بە حەوادا بەرز بوویەوه. لەپەر گازەرەیی پشستی ستار تەزی پیانگەر و هەستی کرد هەموو لەشی تەزی. ئەکبەر، ئەکبەر ئاسنگەر. ستار بەپەلە لە شەقامەکە کردیە ئەو بەرەوه و رۆیشت بەلکوو لای مەیدانی خەلووز فرۆشەکانەوه خۆی بگەیهنیتە ئاسنگەرخانە. بەلام دەرنگ ببوو و بەس ئەیتوانی هیوای ئەوه بخوازی کە حەشاماتەکە برژینە کاروانسەرایی حاجی زەمان بۆ چا و ئاو خواردنەوه، یان وەرگرتنی بەشە خورما و کاکلە گۆیژ. بەس ئەیتوانی هیوای ئەوه بخوازی خۆزگەکی وا دەرچی. چونکە گۆپال بە دەستەکانی ئالاجاقی لە رووبەرەوهوه، لای دەرەوه عیراقەوه هاتبوون و چاوه رەشەکانی قەدیری کەلایی خواداد، ستاری لە سەر جی خۆی وشک کرد.

ستار ئه‌وه‌نده‌ی پیکرا خۆی بداته پال دیواری لبادکوته‌کان، به بی ئه‌وه‌ی بتوانی نینگای له نینگای قه‌دیر بگو‌یزینه‌وه. هه‌چی پێ نه‌ئه‌کرا و پێی نه‌کرا. لای لیژایی گه‌ره‌کی قه‌ره‌چه‌کان و له‌پال دیواری راسته‌بازاری لبادکوته‌کاندا وشک بوو. هه‌ستکردن به مه‌ترسی بو سهر هاو‌پیکه‌ی ئه‌وه‌ی ئازار ئه‌دا و ترسی خۆی له قه‌دیریش خه‌ریک بوو دلی ئه‌تۆقاند و، ئه‌مانه‌ ویستی ده‌ره‌پین و هه‌لاتنی له ناخی ستاردا به‌هیز ئه‌کرد. به‌لام له خۆی بنه‌ویایه‌ت بو هه‌لاتن له چاو لی‌ک نانیک‌دا پارچه‌ پارچه‌یان ئه‌کرد. ئه‌ما‌ژه‌یه‌کی در‌دۆنگ به‌س بوو بو ئه‌وه‌ی ده‌وری بگرن و هه‌لیدرن. بو‌یه وه‌ک تیریک له چاوی ماردا، راوه‌ستاو و ته‌نها کاریک که پێی کرا ئه‌وه بوو که ده‌ستی برد بو سهر سینگی و قو‌بچه‌کانی بن گه‌رووی هه‌لکه‌ند و گه‌ردنی خۆی ئازاد کرد. چونکه دوو ده‌ستی پیاو خه‌ریک بوون ئه‌یان‌خکاند و قیژه و هه‌رای ناو بازاری ئاسنگه‌ران له‌پاره‌ به‌ده‌ر بوو و له توانای ستاردا نه‌ما‌بوو. نینگای ملۆزمی قه‌دیر خه‌ریک بوو هه‌ناسه‌ی ئه‌چنی. پیکه‌نینی قه‌دیری که‌لایی خواداد هه‌رگیز تا ئه‌م پا‌ده‌یه ئازاری نه‌دا‌بوو. ددانه سپه‌ه‌کانی قه‌دیر هه‌رگیز ئه‌وه‌نده خۆفناک و هه‌روه‌ها سه‌رنج پراکیش به‌رچاوی ستار نه‌که‌وت‌بوو. ئه‌و ددانانه‌ی که وه‌کوو هه‌میشه‌ ریک و له‌بار نه‌بوون، به‌لکو دژیو و نه‌فه‌تبار بوون. به‌لام له هه‌مان کاتدا داوای له ستار ئه‌کرد په‌سنیان بکات:

قه‌دیر ئه‌وا خۆی لا دا‌بوو و چاوی له چاوی ستاردا راوه‌ستا‌بوو تا دار به ده‌سته‌کانی که‌لاته‌یی و لات و لووتی ده‌روازه، تیپه‌رن. لات و لووت بوون و ره‌نگه‌ یه‌ک دووانی ئاشنای وه‌کوو عه‌بدوله ره‌ش و عه‌باسجانیش له پێش چاوی ستاره‌وه تیپه‌ری‌بوون و له هه‌مانکاتدا وای بو‌چوو‌بوو که پیاوه‌کانی ئالاجاقی بوون به چه‌ند ده‌سته‌وه. چونکه دلاوه‌ری له‌گه‌ل جه‌لیل و جه‌لیلی له‌گه‌ل حه‌بیب و حاجی نیمه‌ بینبوو. که وا بوو ئه‌و ده‌سته‌ی قه‌دیری له‌گه‌ل بوو، سه‌رده‌سته‌که‌ی که‌لاته‌یی یان هی ده‌روازه بوو.

٣٢٥٢
که‌لیسه‌ده‌ر
به‌رگی نه‌هه‌م

هه‌رجی چۆن بۆ دهرفته نه‌بوو. دهرفته‌تی بېرکردنه‌وه و پياچوونه‌وه نه‌بوو، هه‌رچەند نه‌شنه‌کرا رېگه به خيړايی برووسکه ئاسای ئەندېشنه بيه‌ستی. قه‌دير به‌ره‌و رووی هات و له به‌رامبه‌ری‌دا، سینه به سینه‌ی وه‌ستا و به بۆ ئەوه‌ی پیکه‌نینه ملۆزمه‌که‌ی له لیوی دوور بخاته‌وه، وتی:

– خيړه! له‌م ناوه خوله‌ت دئ؟ سه‌رت به له‌شته‌وه زیاده‌یه؟
ئەته‌وئ له‌ت و کوتت بکه‌ن؟!!

قیژه و هه‌رای چاله‌بازاری ئاسنگه‌ران تاو به تاو ئاشکرا‌تر مېشکی ئەته‌زان‌د. ستار نه‌ی ئەتوانی هېچ بلی. قه‌دير دیسانه‌وه وتی:

– خو چاوت لییه، شار شیت بووه! هه‌ر که‌س به دوا‌ی خه‌نیمه‌که‌ی‌دا ئەگه‌رئ تا خوینی بخواته‌وه. ئەبینی؟ نابینی؟!
ستار به‌س توانی بلی:
– بو؟!!

– بو خۆت دهرباز ناکه‌ی؟ چ خيړته؟ خۆت خو‌ش ناوی؟!
به ده‌نگی‌ک که ئەله‌رزی و وه‌ک بلی گریاناوی بوو، ستار وتی:

– قه‌دير! هاوړیکه‌م، هاوړیکه‌م به شیوه‌یه‌ک! ئوبالی له ئەستوی منه! من...

قه‌دير قو‌لی ستاری گرت، خسته‌یه رې و وتی:

– جاري با بچین له شوینیک بتشارمه‌وه!

– هاوړیکه‌م ئەکبه‌ر، قه‌دير!

له سه‌ره‌ولێژی مه‌یدانی ئاسنگه‌ران، ستار راوه‌ستا و قو‌لی قه‌دیری گووشی و ناخودئاگا رایوه‌شان‌د:

– هاوړیکه‌م، قه‌دير! هاوړیکه‌م! ده‌سا کاریک بکه قه‌دير،

۳۲۵۳

که‌ی‌ده‌ر

به‌رگی ده‌سه‌م

کوپه قه‌دير!

دره‌نگ ببوو. ئیدی دره‌نگ ببوو. کراسه سپه‌که‌ی ئەکبه‌ر

ئاسنگه‌ر به خوین سوور ببوو و ده‌ستاوده‌ست به سه‌ر سه‌ری

رہوان بوو و گہرم بوو ئہم خوینہ گہشہی ئادہمیزاد. رہوان،
 رھوتیکی بھردہوام و ہہمیشہیی. نہ۶، ئہم جوگہلہ رھوانہی
 سووری خوین نہئہوہستایہوہ و ئہتوت تاقہ نیشانہی ئہم گہلہ
 و تاقہ نیشانہی ئہم خہلکہ ہیلی سووری خوینہکہیانہ کہ
 پشتاوپشت و چہرخاوچہرخی لیک گری ئہدا. ہیلی جوانی خوین،
 تہنہا نیشانہی شانازی ئہم بانوہ و، ئہمہ کوٹایی نہبوو. ئہمہ
 کوٹایی خوین نہبوو.

بہلام جہخار، داخی گران کہ خہنجر، کہ تیغ لہ قوئی
 دراہوہ دیتہ دہرہوہ؛ بہ دەستی قوئل شہرہکان. بوہ ئہمہ جیگہی
 داخہ. تہنہا ہوئی پھزارہ و کہسہر -رہنگہ- ہہر ئہمہ بی. رہنگہ
 بوونی خوین لہ رھوان بوونی دایہ و ئہگہر رھوان نییہ، ئہوہ خوین
 نییہ و، زیندوو نییہ و ژیان نییہ. رہنگہ خوین ئارپمانجی رھوان
 بوونہ. داخی گران بہلام کہ خوینی خہلکی بہ دەستی خویمان
 ئہرژیتہ سہر خاک. لہم نیوانہشدا، لہ نیوانی دەست و سینہدا
 بہس خہنجر بیگانہیہ و ئہوہ دوژمنہ کہ خوئی لہ بن دەمامکی
 دوورپوویدا شارڈوٹوہ و بہ خہنجریکہوہ کہ داویہ بہ دەست
 جہماوہرہوہ بو ہہلدرینی سینہی جہماوہر.

خہلکی، خہلکی بہرہللا! کیئن و کامانہن ئہم لات و لووتانہ؟
 لہ کوپوہ ہاتوون و سہریان دہرہینا وہ ئہمانہ؟ کیئن و بہ چ
 کاریک؟ نین و نہواژہن، نین و پوو پیشان نادن. بہلام لہپر و لہ
 نکاو و ہک گیاکہلہ قیت ئہبنہوہ، لیکن ئالوو و یہک دہنگ و،
 دہنگی دوژمنہکہی خویمان تاو ئہدہنہوہ. کیئن ئہم بیدہنگہ بی
 ناوانہ کہ لہپرڈا ئہبن بہ گہرووی بہخوفترین ہاوار و درندانہترین
 نہعہرہتہ؟ لہ کوپی ئہم خاکہوہ ہہلئہقولین بہ خووی ہیرشکہر
 و پاشانیش لہ کوپی ئہم زہمینہدا ئہتوینہوہ؟ چین ئہوانہ و
 کیئن کہ جگہ لہ نیشانہیہکی درندہیی و جگہ لہ گہرد و تۆزی
 کاولکردن جی ناہیلن؟ لہ کوپی ژیاندا ئہژین ئہم ہۆزہ، بہ دوا
 چیبہوہن و بہ چ مہبہستیک؟ چیبیان ون کردوہ و بو چی ئہگہرین

و بو کى ئەگەرپىن؟!

بو خۆيان ئەگەرپىن؟ تۆ بلىيى خۆيان ون كوردىي و بو خۆيان بگەرپىن؟
تا خۆيان چى بن؟ بەلام عەودالى دۆزىنەوهى خۆيانن و بە خاوى
لە گەردان. سووکايەتيان پىكراوه. سووكن و بە سووك دائنەرىن.
نەفرەت و خوپىرگەرى ماھەكى گيانانە و نواندەوهى نەفرەت
و خوپىرگەرى پيشنەيانە. دزىوى و رژدى و نەگبەتى نەدارايى لە
ناخياندا كەلەكە بووه و ئەمە خۆي ئەنگيژە و هاندەرى چاوپنۆكى
و حەزى درندە بوونيانە. هەويىن و مايەى كاريان پەروەردە نەكراوه
و پەرداخت نەبووه. بىكارەى هەركارە و لە هەر كوئى بەكارن.
سەرگەردان و هەردەگيلن لە هەموو شوپين و گشت كارپىدا
و، لە ئەنجامدا لە هېچ كوئى و بە هېچ كارپىكەوه رۆژگار تىپەر
ئەكەن. نە ئەو پارچە ئاسنەن كە پەرداخت كوردنەوه و دەمەزەرد
كوردنەوهى دژوار بى، بەلكوو ئەو هەويە هەلنەهاتوو يان ترشاوهن
كە بە سەرپەنجەى هەموو دەستىك بىچم وەرئەگرن. بۆيەشە
لە هەموو قەبارەيەكدا و لە هەموو شوپينىكدا خولەيان ديت
و بوونى خۆيان لە هەلدراندنى ژياندا ئەبينن نەك لە ئەنجامى
دەستكرد و هيزى شان و باهوئانەوه. كوئايەكەى دژكارن، دزى
هەرچى و تەنانەت دزى خوئشانن. نكووليكەرن و وزەن؛ وزەن و
نكووليكەرن. هيزى نەمەيو و درندە و قەتيس كراون بە حەز
و خۆزگەى هەلچوون و فيچقە كوردنەوه. تينووى دەربازبوون و
دەريەرىنن بو ئەوهى بەلكوو سووچىكى ژيان پرووخينن.

كلۆلى سات بە ساتى ژيانى خۆيەتى و جگە لە كاوكردن
ناناسى. نەناسراوه و نەزانە و دەسكەلايە. برسپە بەچاو و برسپەتى
بە دل. برسپە بە گيان و بە ددان؛ بۆيە هارە و لە هەلپەى تىركردنى
چاوپنۆكانەى بىكوئايى خۆي بە چاو و چرنووك و دەست و زمان،
كاوكردن ئەكات بە پيشنەى خۆي. چاوترسپىن كراوه، بۆيە هەول
ئەدا خەلكى بترسپينى. سووك و چرووكە، بۆيە ئەبى بە پەرۆي
سەر دار و بەردى سەر سەهۆل و ئەكەويتە خاپوور كردن و پەرواي

٣٢٥٦
كە ئيسدەر
بەرگى نەهە

چاکه و خراپه‌ی نیبه. گیانی دانه‌نی له پیناوی بزیه‌کدا که به‌لکوو له قه‌پۆزی ناغه‌که‌یه‌وه پیی به‌خشری. به دوا‌ی ونبوودا ئه‌گه‌رپی، له خۆی ئه‌گه‌رپی، بۆ له‌ت و کوتی گیانی خۆی ئه‌گه‌رپی. بۆ پاره‌ پاره‌ی گیانی خۆی ئه‌گه‌رپی که له هه‌ر مه‌زلیکدا به‌جیی هینشتوووه و له‌ز و په‌له‌یه‌کی درندانه له‌م گه‌رانه سه‌رگه‌ردانه‌ی خۆیدا پيشان ئه‌دات. بۆیه له هه‌ر کات و ساتیکدا لپی ون ئه‌بی، هه‌ر تاوه و پارچه‌یه‌کی خۆی ون ئه‌کات و ئه‌یه‌وی - نامرادی- و پیرانکاری خۆی به کاولکردنیکی هه‌له‌شه‌ی خۆی چاک بکاته‌وه. دانه‌پمینی و زیاتر و زیاتر خۆی ره‌ت ئه‌کاته‌وه و، بۆ قه‌ره‌بوو کردنه‌وه‌ی ره‌تکردنه‌وه‌ی خۆی، دیسانه‌وه‌ش خۆی ره‌ت ئه‌کاته‌وه و ژیان ره‌ت ئه‌کاته‌وه و به ره‌تکردنه‌وه‌ی ژیان، خۆی ره‌ت ئه‌کاته‌وه. ناکه‌سی بیکاره جگه له ره‌تکردنه‌وه و فه‌وتاندنی خۆی، هه‌چ پروانگه‌یه‌کی بۆ ژیان نیبه. خویری ناخراوی ملکه‌چیه‌کی درۆیین و خۆ به‌زلزانیکی درۆزنانه‌تر، له پيشاندانی هیزی خۆیدا - ئه‌گه‌ر هه‌ست به بوونی پشتیوانیک بکات- له هه‌چ به‌رگر و له‌مه‌په‌رک ناپرینگیته‌وه!

له کوپی ئه‌م خاکه‌وه هه‌لقولان ئه‌م گیاکه‌لانه و، ئایه له مه‌مکی کامه دایک شیریان خواردوو؟ ئایه له مه‌مکی دایک شیریان خواردوو؟ چاوی کام بی به‌زه‌یی ئه‌توانی به شادییه‌وه بروانیته خوینی گه‌شی ئه‌که‌ر؟ چۆن ئه‌توان بهو ئاسانییه و بهو ئاشکراییه ئه‌که‌بری ئاسنگه‌ر بکوژن؟ له کوپی ئه‌م خاکه‌وه هه‌لقولان ئه‌م زه‌ه بنچکانه؟ کین ئه‌وانه‌ی ئه‌که‌بر ئه‌کوژن و کین ئه‌وانه‌ی ئه‌که‌بر به کوشته ئه‌ده‌ن؟!

زه‌ی زه‌نگی پاسکیله‌کان، زه‌ی زه‌نگی دووچه‌رخه‌کان.

ستار به‌ره‌و کوئی ری دهرئه‌کات؟ ستار له کوپی ناوشار بوو که
 فه‌وجی دووچه‌رخه سوارانی ئه‌بینی به شه‌هوقیکی درندانه و به
 چاو و ده‌می دادراوه‌وه هه‌ناسه برکچیانه و پدال لی ئه‌ده‌ن و له
 خۆرا خۆ رانه‌وه‌شینن و به قیژه و هه‌راوه به به‌رچاوی ئه‌ودا تی

ئەپەرن؟ گىژ بوو و خەرىك بوو گىژتر ئەبوو. بەلام پيوستى به هوش و ورياييهكى ئەوتۆ نەبوو ئەو بەزانى كە شەقاوهكان دووچەر خە خانەكەى چلچەرخيان تالان كرددوو. هەرچەند ئەوهى له بەر چاوى ستار رووى ئەدا، زياتر له برگهكانى خەويكى پچرپچر ئەچوو؛ برگه پچرپچەكانى مۆنەكەيهكى مەرگاوى. له كوڤى ئەم خاكهوه...

ستار له دامامى و ناچارىدا له بن تاقى ناودهركاى مالى جىگرى سەرۆكى دادگا راوهستا و چهكوشه خوښدهست و ناسكهكەى سى جار كوتا. يەك جار و دوو جار و سى جار. دەرگا كرايهوه و ستار خۆى هاويشتته ناو دالانەكە و يەكراست بەرهو بالەخانەى لای سەرەوه چوو. پيرىژنى كارەكەر كىلوونى دەرگاى خست و به دواى ستاردا كهوته رى. هەيوانى پىنجدهرى پيشان دا و وتى جەنابى سەرۆك لەوييه. بەلام ستار پى نايە سەر ئەو پىليكانەى ئەچوو بۆ هەماراوهكە و لەو دارهتەدا وتى:

— بەس بە جەنابى فەربود بلى تاويك بيته خواروه؛ بەر لەوهى بروات!

ستار شەويك لەم ژىرخانەدا مابوو يەوه. بۆيه له هەماراوهكە خۆى به ئاشناتر ئەزانى. بەر لەوهى له سەر كورسيهكە دابنيشى، حەزى كرد جگەرەيهك له سەر رڤهكە هەلگرى و داىگرسىنى. سىگارەكەى پىكرد و دووكەلى يەكەم مژى هەلمژى و ئەوسا بينى كە له پەنجەرە كورتهكەى ژىرخانەوه ئەتوانى سەيرى لقه رووتهلەكانى دار هەنارەكە بكات و هەتاوى رەنگ پەريو كە ئەتوت بە زۆر خۆى له بن هەورەكان دەرکيشاوه، بە سەر لق و پۆپه وشكەكانەوه ببينى.

فەربود هات. سلاوى كرد و له سەر جىبوانەكەى بن ديوارهكە دابنيشت. ستار لەبەرى هەلسابوو و خەرىك بوو له سەر جىگهكەى خۆى له سەر كورسيهكە دائەنيشتەوه. بەلام نەك روو له پەنجەرەكە، بەلكوو رووى له فەربود بوو. فەربود ژىرسىگارەكەى

٣٢٥٨
 كە ئيسدەر
 بەرگى نەهه

له سهر رڤه‌که داگرت و سیگار‌ه‌که‌ی تیا کوژانده‌وه. دوو پیاو هیچیان نه‌بوو به یه‌کی بلّین. ئه‌وه‌ی که ستار له ماوه‌ی ئه‌و نیورۆژ‌ه‌دا بینیبوو، فهربود ئه‌یزانی. بۆیه فهربود، له بهر ئه‌وه‌ی به‌شکوو رڤه‌ تیزه‌که‌ی ستار و گهردی توّخی غه‌مه‌که‌ی خاو بکاته‌وه، هاته‌ ده‌نگ:

– که وایان کرد! کوشتیان و سووتانیان و تالانیان کرد؟

ستار سه‌ری داخست. تاویک به‌ بیده‌نگی رابرد. پاشان ستار ده‌ستی کرد به‌ گیرفانی‌دا. ده‌فته‌ره به‌رگ چه‌رمه‌که‌ی له‌ گیرفانی ده‌ره‌ینا، به‌ره‌و فهربود رایگرت و وتی:

– بۆ مالاوایی هاتووم. ئه‌مه‌ش ده‌فته‌ره‌که‌م. چی له‌م ماوه‌یه‌دا فی‌ر بووم لی‌ره‌دا نووسیومه. بریارم داوه‌ برۆم! من ئه‌رۆم و! رهنگیشه‌ ئیتر نه‌گه‌رپه‌مه‌وه. با منی تاقه‌ که‌س له‌ پیلان و تاوانی دژ به‌ گولمه‌مه‌د به‌شدار نه‌بم.

فهربود ده‌فته‌ره‌که‌ی له‌ ده‌ستی ستار وه‌رگرتبوو و ستار له‌ سه‌ر کورسیه‌که‌ هه‌لسابوو. فهربودیش پاش وردبوونه‌وه‌یه‌کی درێژخایه‌ن له‌ لاپه‌ره‌کانی ده‌فته‌ره‌ به‌رگ چه‌رمه‌که‌ی ستار، رابوو. جووته‌ پیاو ئه‌توت له‌پ‌ر خافلگیری یه‌کدی ببوون. فهربود چووه‌ پێشه‌وه‌ و ستار ده‌ستی بۆ لای رادی‌را. چاوه‌کانی ستار ئاوسابوون و په‌گیژه‌کانی سوور بوون. ستار خۆی پێ رانه‌گیرا. پیلووی ترووکا و فرمی‌سکی قه‌تیسماوی سووچی چاوه‌کانی به‌ سه‌ری په‌نجه‌ سه‌رپیه‌وه‌. فهربود به‌ ده‌سته‌ ئازاده‌که‌ی قوڵی ستاری گرت، به‌ ته‌کانیکی ئه‌سپایی گوشی به‌ سینگی و لی‌گه‌را سه‌ر و ته‌ویلی ستار بۆ تاویک له‌ سه‌ر شانی ستار بگری. شانهاکان و له‌شی ستار به‌ ئاشکرا ئه‌له‌رزین و نه‌ی ئه‌توانی خۆی رابگری و ئارام بیی.

فهربود بازووه‌ سه‌خت و په‌قه‌له‌کانی ستاری له‌ ناو په‌نجه‌کانی‌دا گوشی. به‌رامبه‌ر خۆی رایگرت، تاویک به‌و داوه‌ته‌ راوه‌ستا و پاشان وتی:

– چاوه‌کانمی ستار!! چاوه‌کانم! خۆزگه‌ منیش جه‌ربه‌زه‌ی

تۆم هه‌بوایه؛ به‌لام من! زیندانییم!

۳۲۶۱

که پیدار

به رنگ دهنده

بهشی بیست و نۆیه م

۳۲۶۳

که پیدر

به رگه دهه ۴۰

به ندى يه كه م

سهيد شهرزاي توربه تي له به لooچ نه چوو. بالا بهرز و هميکه لدار بوو. چاوي توخ و کهوگ. پوخساري ریک و توکمه و تيکسمراو، گوڼاي نه ستوور و پان. پيستی ره شتالّه و تهوئلی ساف و جوان بوو و له پشت برؤکانيهوه تا شوینی روانی کاکوئی پر و ماش و برنجی، نشیویکی هه بوو. ریشی چند رۆژ نه تاشراوی به کپارچه سپی نه کردهوه و، قورتی لووتی توخی هه لداوو.

سهيد شهززا به رامبه ر گولمه مه د پالی دابوو به جیوبانه کهوه و به نارامیه کی شیاوی ته من و نه زمونی خوئی جگهری نه پچایه وه و له مکاره دا نه وه نده ورد و له سه ره خو بوو که ته نانه ت په ره تووتنیکیش له نیوان په نجه فه له و و کشاوه کانیه وه نه که وته سه ر شاقه لی کراسه که ی. له گو تیش دا هه روا بوو؛ هیور، ورد و پروا به خو. پوخت و وریا قسه ی نه کرد و نه وه ی که نه یوت هیچ نیشانه یه کی سوور بوون و گوشاری پیوه دیار نه بوو. بهس نه یویست به گیرانه وه ی نه زمونه کانی خوئی، گولمه مه د رازی بکات و بیهیننه سه ر رای خوئی. بویه ش بوو گولمه مه د له به ر گزنگی چاوه و شپاره کانی سه يد شهرزادا سه ری دانه وان دبوو و بیری له کار و گو تاری سه يد شهززا - نه م پیره یاخیه ی دوینی و تفه نگداری نه مرۆی حکوو مه ت- نه کردهوه و خه ریکی تاوتویکردنی بوو.

۳۳۶۴
که لیسده ر
به رگی نه ده

سهید شهززا جگهره کهی داگیراند. چوکا و چوک بوو و دهستی

پیکردهوه:

—...من به نرخي خوینی خۆم ئەم خەلکه، ئەم وەرزی و
رەشایبەم ناسیوه گۆلمحەمەد. تۆ خۆبشت لەم ماوهیەدا ئەبێ
بۆت دەرکەوتبێ کە لەگەڵ چ جۆره بوونەوهریک سەر و کارت
هەبووه. ئەو خەلکهی کە هەتا حەز بکە تەماحکارن و لە
هەمانکاتدا وەکوو میرووله، بە کەمترین پسق و پۆزیش
قانعن. خەلکی رەبەن و درۆزن کە ئامانج و ئارەزووکانیشیان
وەکوو خۆیان بیکەلک و بچووکن. ئەمجۆره ئادەمیزاده مروۆفی
کاری گهوره نین. لە بەر پێی پالەواندا چوک دائەدەن. پالەوان
پەرستن، بەلام خۆیان پالەوان نین. ناتوانن پالەوان بن. بۆیه شە
هەمیشە خا چا و دەمیان داچەقاوه بەلکوو یەکی دی
کارکیان بۆ بکات. بۆیه شە دەسلاتپەرستن. جیاوازی نیه
بۆیان ئەم دەسلاتە کێ بێ و لە کوپوه بێ. بەس بە دواي ئەوهوهن
دەسلاتیک بدۆزنهوه، تەنانەت دەسلاتیک بۆخۆیان داتاشن و
بپەرستن. گویان لەوهش نییه کە ئەو دەسلاتە ئەمرو تۆیت و
بەیان یەکی دیکهیه. ئەمەش وا ئەکات، هەموو کاتیک ئاماده
ئەوه بن کە تۆ لە بەر پێی دەسلاتیک بەدەسلاتردا بکەن
بە قوربانێ. چونکە لە ناخهوه برۆیان بە دەسلات نییه، بەس
ئەپەرستن. ئەترسن و ئەپەرستن. پەنگە لە ناویاندا تاک
و تەرا هەبێ کە دلی لەگەلت بێ، بەلام ئەوانەش کەمن، زۆر
کەم! زۆر بە کەمی بینراوه بیانەوی ئەم رینگه یەدا لە خۆیان مایه
دابنن. تەنانەت ئەگەر کەسیکیش پەیدا بێی و بیهوهی ئەم
میروولانه لەو پۆزگارە نگرێسهیان رزگار بکات، سەرەتا ئەبێ
دەسلاتدار بێ. ئەبێ بتوانی لە سەر پشتمان سوار ببیت و بە
قامچی و بە شەق لەو نەگبەتیه بیانپەرینتەوه. سەتەم، چاکه
و خیرخوازیش ئەبێ بە سەتەم بکە بە گهروویاندا. ئەم خەلکه،
ئەم خەلکهی من ئەیناسم بە دوو شت راهاتوون: نەگبەتی و

۳۲۶۵

کە پەدر

بەرگی دەسه

دهسه لآت. نه گبه تی و نه داریه که بیان به قه ناعه تکردن رانه بویرن و دهسه لآتیش به ترس و پهرستنه وه. بویه دوژمنی ره به نیی و دهسه لآتیش نه بی به قامچی و دهسه لآت له گه لیان بدوی. کوپله ی دهسه لآت! دهسه لآت چهنده به هیتر بی، نه وان له به رامبه ری دا ناسانتر خو به دهسته وه نه دهن و مل که چ نه کهن.

– بوچی؟! –

– بوچی؟! له بهر نه وهی برویان به هیچ دهسه لآتیک له خو یان دا نییه. له بهر نه وهی کراوه به میشکیان دا که دهسه لآت بهس شیاوی نه وانیه که له وان چاکترن. ههرچی چون بی دلی خو یان به وه نه دهنه وه که دهسه لآتی به هیتر چاکتر نه توانی بیانپاریزی. رهنگه بیرت له وه کردوته وه که بوچی ههمیشه چاویان له یه کیکی تره! له بهر نه وهی که ههرگیز خو یان به ناده میزاد نازمیرن. له منی بیسه گولمه مه مد نه م خه لکه ی من دیومه ههرگیز به چاوی مروقی سه ره به ست و خاومن ماف سهیری خو یانیان نه کردووه و ههرگیز له ناخی خو یان دا به دوا ی خو یان دا ناگه ریئن. ههمیشه ی خوا چاویان له شتیک، له دهسه لآتیکه رابییت و نه وان رزگار بکات. من نازانم، من نازانم. من تنها یه ک شت نه زانم و لیی دنیا م و له سه ر نه و بروایه م ناماده م سویند بخوم، ناماده م سویند بخوم که نیمه ی خه لک هیشتاش منالین و پیویستمان به خونکار و سه ره ره شت هه یه. من نه مه م له م جه ماوه ردا، له خو مان دا به دی کردووه و ناسیومه و بروام پی هیناوه. یه کیکی دی، شتیک دی. ههمیشه بو شتیک، بو هیتریک نه گه رین که بروا بکه ین له نیمه جیاوازه. بروا بکه ین جگه له خو مانه، ههمیشه به داوی نه و شته وه ین. بوچی؟ بو نه وهی بروامان به خو مان نییه. بو نه وهی که خو مان له ریزی ناده میزادا دانانین. نه وهی که خه لکیکی تر نیمه به هیچ نه گرن شتیک تره. توژیک بیر ی لی بکه ره وه گولمه مه مد. نه مه له لافاو و بوومه له رزه ش ترسناکتره. خو تیم نه گه ی گولمه مه مد! نه م خه لکه ی که من

۳۲۶۶
که نیسده ر
به رگی نه ده

ئەيناسم ھېشتا نەھاتۆتەوہ بە خوۋدا. ھېشتاش خوۋى بە ھېچ نازانى. بۆيەشە ناتوانى بۆ يەك سات لە خوۋى ببوورى. ناتوانى خوۋى لە پىناوى خوۋدا بەخت بکات. ھېچ ھىوايەكى بە خوۋى نييە. ھېچ دەربارەى خوۋى نازانى. بىرى پووج ھەلگىرتووە و بپرواى بەو ئارەزووەى خوۋى ھەيە كە لە سايەى سەرى يەكىكى ترەوہ ئەزى. بۆيە ناتوانى خوۋى بەخت بکات. چونكە خودى نييە و بپرواى بەو خودە نييە. پارچە زەوييەك، بەس پارچە زەوييەك! ئەويش ھى خوۋى نييە و پىيان سەپاندووە كە ناتوانى و نابى ھىنى خوۋى بى. ئەزانى ئەمە چ واتايەكى ھەيە؟! ھىچى نييە؛ ھىچ! كەچى ناشيەوۋى ھىچ شتىك لە كەس وەربگرى؛ چونكە خنىويانە بە مېشكىدا نابى چا و بېرپتە دارايى خەلكى دى! لەم دنيايەدا لە پۆستال و سەرەنيزە ئەترسى و، لەو دنياش لە ئاگرى دۆزەخ! بەس ئەترسى و بەس ئەترسى! بۆيەشە رېشى گرېداوہ بە كلكى گاكەيەوہ و بە دواى گاكەىدا ئەپوات؛ بە دواى گاكەىدا ئەپوات! گوپت لە منە؟ جووتيار بە دواى گاكەىدا ئەپوات. واتە پەپرەوى لە گاكەى ئەكات! بە كلكى گاكەيەوہ بەو كوتە زەوييەوہ دادووراوہ و بەس مافى ھەيە و ئەتوانى بپروانيئە ئاسمان و دوعاى باران بخوئىنى! لە سەر زەوى ئاغە كار ئەكات، وەكوو گا كار ئەكات بۆ ئەوہى تەنگەى ئاغەكەى ئەستوورتر بى. بەلام جگە لەوہى كە بتوانى لە سەر كارەكەى بىمىنيئەوہ، كە بتوانى پىمەپرەى لە گەردا بى، كە بتوانى كوئايى سالى دە مەن بار لە سەر خەرمانى ئاغە بباتەوہ بۆ مالىوہ، كە بتوانى لەم سالىوہ خوۋى بگەيەنيئە سالىكىتر. خوايە گيان، ئەى خواى مەزن!! بەو جوړە گومانەوہ لىم مەروانە گولمەمەد! ئەمانەى كە من باسيان ئەكەم بۆ ئەو دە مەن بارە، بۆ ئەو دە مەن بارەى لە سەر خەرمانەوہ بىبەنەوہ بۆ مالىوہ، پەرواى ھىچ قور بە سەرييەكيان نييە. كەم بىنراوہ، زور كەم بىنراوہ ئەو جووتيارەى كە پاش ملەى ھەقالەكانى لە لای ئاغەكەى قسە نەكات. دووزمانى و زىرانى كردن، نەك بە مايەى

۳۲۶۷

كە پىدەر

بەرگى دەستەم

خۆشامایى کردن به قازانجى خۆى، نا. چونکه پروای بهوه کردووه که ماستاوکردنیش به شیکه لهو کارهى ئەبى بیکات. جووتیارپک له نیوان براکانى و ئاغهکهى دا، دلنیا به لایهنى ئاغهکهى ئەگرى. جا تۆ، تۆ گۆلمحه مه د پشنتت به كى بهستووه؟! منیش هه والى خورسوفم بیستووه. هه موو مه لبه نده که ش هه والى خورسوفیان بیستووه. ئەبى له خورسوف زۆر شتتان بۆ پروون بوویته وه! – بوویه وه، به لى زۆر شتمان بۆ پروون بوویه وه. ئیسته، به لام! مه به ست؟

– مه به ست پروون و ئاشکرایه. مه به ست ئەوه یه تۆ بزانی له ناو چ جوړه خه لکک به رامبه ر به حکوومه ت راوه ستاوى! له وه دلنیا م که من به دوژمنى خۆت نازانى، بۆیه شه ئاوا به ئاشکرا و کراوه گفتوگۆت له گه ل ئەکه م. خالیکی تریش ئەوه ی که ئەگه ر ئەم قسانه م نه کردایه ت، ئەگه ر ئەم گوتانه نه گوترایه ت و من به مردایه تم، یان زمانم لال تۆ له ناو بچوايه تى به بى ئەوه ی ئەم قسانه م پى بوتایه تى، من له بوون و نه بوونى خۆم دا تووشى ئازار ئەهاتم. هاتنم بۆ مالى تۆ، زیاترى بۆ کردنه وه ی ئەم گوته و قسانه بوو!

گۆلمحه مه د سه رى هه لئنا و خاچ له چاوه كانى سه يد شه رزای پروانى. سه يد شه رزا نووکی جگه ره که ی به نووکی په نجه ئەستوو ره كانى کوژانده وه و قنچه که ی هاویشه ت ناو چالى خۆله میشه که و پیا له که ی خۆى پرکرد له چا. بیدهنگى دوو پیاو درپژه ی کیشا و، له م نیوانه دا دهنگى پى به گمه مه د له سه ر بان، ده نگدانه وه یه کی ئاشکرای په یدا کرد. هه نگاوه له سه رخۆکانى به گمه مه د، له تیک تاکی کاتر میړیک ئەچوو که سات به سات کاتى له کات جیا ئەکرده وه و توورپى ئەدا. سه يد شه رزا له نیگای پر له بیر کردنه وه ی گۆلمحه مه د دا خۆى به چا خواردنه وه وه خه ریک کردبوو و گوپى بۆ وه لامیک له لایه ن گۆلمحه مه د وه رادیرابوو. به لام به و جوړه ی که نیگای گۆلمحه مه د قوول ببوویه وه

۳۳۶۸
که ئیسه در
به رگى نه وه

و په هندی پهیدا کړدبوو، وا پي نه نه چوو نه په وئ هېچ بلئ. بویه
سهید شهزرا دوا قومی چاکه ی خواردهوه، پیاله که ی لای چالی
خو له می شه که دانا و دريژه ی به قسه کانی دا:

— له خوا شاراوه نیبه، له به نده ی خواش شاراوه نه بی نه وه
نزیکه ی په کساله که بریاری زیندوو یان مردووی گولمه مه مد
وا له دهستی من دا. نه م بریاره فربه خش به منی نه داوه. نه م
فرمانه له مه شه ه د به من دراوه. نه م پوکه ش، وه کوو پوژی
پووناک له هه موان ناشکرایه که سهید شهزرا و گولمه مه مد
پیکه وه سازاون. به لام له م پووه ئیتر نه و سازانه ناگونجی و نا کړی.
بویه من نه بوايه بی م و کاکلی بابه ته که ت پی بلیم. ناشبی من
و نه ورؤزه گ بخره ته تای ته رازوویه که وه. من ریژ له نه کی
تو و هه فاله تی و جوامیری تو نه گرم و نه مه وئ له مه وپاشیش
پای بگرم. ته نانه ت نه گهر ته قه له یه کدیش بکه ین حز نه که م
نه مکاره ناجوامیرانه نه بی. هاتنم بو سه رای تو بو نه وه یه که
هه موو شتی کم بو پوون کړد بیت ته وه. نامه وئ وابزنی بو نه وه
هاتووم پاکانه ت لیوه ربگرم. نه خیر، سهید شهزرا گولمه مه مد
نه ناسی! به لام هاتووم تا هه قی نان و نه که م له گه ل تو بردیته
سه ر. هاتووم پی ت بسه لمینم که ناسراوی و چاک و چونی خو م
هه تا سه ر ریژ لیگرتووه و له لام نازیز بووه. بلا! نه گهر بریار وایه
پیکیش ه وه شه ر بکه ین، با به دلی بی کینه و چاوی کراوه وه له
یه کدی بده ین. نامه وئ نه نگی ناجوامیری به شوین ناوه که مه وه
بی. نه، هه یفه. لام حه یفه که ریژی نیوان خو م و گولمه مه مد
پیشیل بکه م.

گولمه مه مد به نیگای داخراوه وه، به هیوری وتی:

— له په رده دا قسه نه که ی سهید شهزرا، ناشکرای بکه! ۳۲۶۹
که پیدر
په رگی ده مه م
نه وه ی که تو زمانی وتنیت نیبه من له زمانی خه لکی تره وه
بیستوومه. قسه که مه جه ری نه و راستیه که ی ده ربیره. نه مه وئ
دوا وشه له زمانی خو ته وه بیسم! من وای بو نه چه مه شه ه د

لِئْتِي پَرَسِيوَه تَهوَه و لووتِي لِيَّت داوَه به يه كا و رووي تالْ كَردووه.
جا من ئەمەوئى بزانه فەرمانئىكى تريان پيڊاوى يان نا؟ بلى! با بزانه
چى رووي داوه؟!

سەيد شەرزە تەنگە ئىنگليزەكەي كە بە ديوارەكەوہ هەلئى
پەساردبوو، دەست داہە و لە بەر چۆكى لە سەر لبادەكەي تەختي
ديوہ خان داينا، قايشى فيشەكدانەكەي لە بن ملي رپك كَرَد و
پاش راما ئىكى كورت وتى:

– خو لي كاري تۆ كو تايي پيھاتووہ، گو لمحەمەد! تۆ لەو
كەسانەي كە خۆت ناسيوہ و خۆت دۆزيوہ تەوہ. جياوازي تۆ لەگەل
ئەوانەي كە ريشيان بە كلكى گاوه گرپداوہ، ھەر ئەمەيە. تۆ
خۆت ناسيوہ و متمانەت بە خۆت ھەيە، تۆ بروت كَردووه كە
مروؤقى. بروت بەوہش ھەيە كە گەورەي بە ميرات و ناويانگ
نيە. تۆ خۆتى، بۆيەشە ئەبى لە ناو بېرى. ناتواني نەفەوتينري.
ئەمەش روويەكە تری بابەتەكەيە كە من لە قەسەكانى خۆمدا
زۆر نەمكردوہ. تۆ خۆت ھيناوہ تە ناو ناوانەوہ و بروت بەخۆت
پەيدا كَردووه و، لە چاوى ئەوانەدا كە بە سەر خەلكدا زالن
گوناحيكي لەوہ گەورەتر نيە. ئەوانەي كە فەرماندەرن تەنھا
ئەو كەسانەيان قبوولە كە گاكەيان لە پيش خويانەوہ بروت بە
رپدا. بەلام تۆ! تۆ لەگەل ئەوانە جياوازي. بۆيە ئەبى بھەوتينري
و ئەشفەوتينري. سەردەمى دەسەلاتداريتى تۆ كو تايي پيھاتووہ.
ئەوانە ناتوانن لەوہ زياتر بە زيندوويى تۆ ببينن. تا ئەمروكەش
ئەگەر ماويت، بە ھۆى دووبەرەكى و ناكۆكى ناو دەسەلاتەوہ بووہ.
بەلام ئەوہ تا حكوومەت خەريكە ئەبيتەوہ بە يەك كاسە. ئەو
تيرەي بۆ شايان ھاويشت، تيرى مەرگ نەبوو، تيرى بەخت بوو.
تيرى شانس بوو و تيرى دەسەلات بوو. پاش ئەو گوللەيە شا بوو
بە شا! شاى بە دەسەلات و لەمەولاش ھەموو دەنگيک بە برنەو
كپ ئەكاتەوہ. ئيستەش نۆرەي كپكردنى دەنگى گو لمحەمەد
گەيشتووہ و لايان مسوگەر بووہ ئەم دەنگە ئەبى كپ بكرى.

۳۲۷۰
كە ئيسدەر
بەرگى دەھە

هه ندى شت له م ولا ته دا جو ولا وه و هه ندى شت سه قامگير بووه. سه ركرده كانى نه يارانين به جارى گرتووه و سه پسيان كردوون و من دلنيام دهنگى هه سه موويان كپ نه كه ن. لق و پوپيشيان نه كه ن و گولمحه مه ديش نه كوژن. نه وه نه زانم كه گولمحه مه د له و ريگه به دا كه هه لي بزار دووه، مه رگيشى له هه موو هه نكاويك دا به چاو بينيوه. سه ره راي نه مه ش من نه مه وي نه وه ي زانيومه و تيگه يشتووم به رووت و ناشكرا بو تو ي بلي م و راسته كه ي له پاش گوتنى نه و قسانه به كه نه مه وي بزانه م گولمحه مه د نه به وي چى بكات و چ ريگه به كه هه نه بزي ري؟

نيگاي پرساي شه رزا له چاو و هه ني به ي گولمحه مه د راما. گولمحه مه د كه به بيستنى قسه كانى سه يد شه رزا شانى دانه واندبوو، پالى دايه وه و وتى:
— شيومان له گهل نه كه ي؟

— نه خير! من له گهل تو نان و نه كه م خوار دووه. نيسته نه مه وي خوربه ي دل م نارام بكه ي. وه لامم بده ره وه، نه ته وي چى بكه ي؟ به ناوى خوا دل م نيگه رانى چاره نووسى تو به! نه ته وي چى بكه ي گولمحه مه د؟ ناخره كه ي له گه ليان ري نه كه وي يان ري ناكه وي؟! نه ك پيت وابى من بريارى گفتوگو له گهل تو م پيدراوه، نه خير! من فه رمانى كوشتنى تو م له لايه. به لام! به لام نه مه به كه مجاره ده ستم بو كوشتنى پياويك وه لامم ناداته وه! جا تيم بگه نه وه ي كه نه يللم له زمانى دلى خو مه وه به، نه كه له زمانى ره سمى حكومه ته وه. نه مه وي بزانه م نه توانم چيت بو بكه م؟ نه كه بو تو، به لكوو بو خو م. نه مه وي تيم بگه به نى كام ريگه نه گري؛ پاكانه، جهنگ يان ره و؟

گولمحه مه د پالى دا به جيوبانه كه وه، باسكى نايه سه ر ۳۲۷۱
كه ليدر
به رگه ده سه م
— پاكانه ناكه م، شه رزا! حه ز ناكه م به ده ستنى به ستر او وه وه
خوينم بريژن.

— ره و چی؟ خوټ بدزیته وه؟ ئه مهت خو څو څو ئه کړی. ده ست و
بالی منیش له مکاره دا ئاواله تره!

— نه، شه رزا، نا براکم. ماندووم!

— که وا بوو جهنگ؟

گولمحه مه د وه لامي نه دايه وه. هر له و داره ته ی، باسکی
له سهر ته ویلی، مایه وه. وهک بلپی چاویشی لیکن ناوه. سهد
شهرزا هیشتاش دهستی له هه ولدان هه لنگرت و وتی:

— من هقت پی ئه دم پروا به بوورینی ده ولت نه که ی،
چونکه باری پاکانه کردن به و جوړه بووه که له بری نه وه، نه بی
که سیکی تری وه کوو خوټ بده ی به دهسته وه یان بکوژی. به لام تو
گولمحه مه د ئه گهر بشتوانی پاکانه بکه ی، ئیتر که سی وه کوو
خوټ نادوژیته وه که ناچاری بکه ی خوټ بدا به دهسته وه یان بیکوژی!
سهد شهرزا تاویک پاما و پاشان به په ژاره یه کی شاراوه له
گوته ی دا وتی:

— ته واو بووین گولمحه مه د، سهرده ممان به سهر چوو، تو

دوا که سی!

گولمحه مه د پستی له جیوانه که کرده وه و دهستی له سهر
ته ویلی هه لنگرت، شوخ له چاوه کانی سهد شهرزای پروانی و وتی:
— لیم گهری با ناخری ناخرشهر نه بيم، شهرزا!

سهد شهرزا به بی گویدانه گالته که ی گولمحه مه د، وتی:

— نه توانم بتره وینم. دهر بازت نه که م. ده ی! وتت چی؟

— هه لنايم!

— متمانم پیناکه ی!؟

— ناتوانم هه لییم، نابی!

— له نابرووچوون نه ترسی؟

— باسیشی مه که شهرزا. باسیشی مه که!

گفتوگو کوټای پی هاتبوو. سهد شهرزا بیدهنگ بوو و
ماوه یه ک چوو ناو بیره وه. پاشان دهستی دایه تفهنگه که ی.

۴۲۷۲
که لیسدهر
بهرگی نه ده

لهکاتی رابووندا له سهر چۆکيک راولهستا و وتی:
 — ئه و پارهيی له لای من ههتوو، بۆتم هيئاوهتهوه، بهلام
 ههمووی نيه. ئهوهندهی پيهم جي به جي بوو. وا له تورييني
 ئهسپهکهمد.

گولمههمه د بۆ بهريکردنی سهید شهزرا رابوو و وتی:
 — خۆزگه نهرويشتايهتی، شيو لهلامان بوايهتی!
 شهزرا بهر زمانهی لوخه ندانه کهی توند کرد و وتی:
 — کار زۆره و ريگهيه کهی دووريشتم له بهره. ئهبي برۆم
 تفهنگدارهکانم بۆ جهنگ ناماده بکهم.
 بزهيه کهی شوخ نيشته سهر ليوی گولمههمه د و وتی:
 — بۆ جهنگ لهگه ل گولمههمه د؟
 سهید شهزرا وتی:
 — بۆ جهنگ لهگه ل گولمههمه د!

له ده رگا که چوونه دهره وه. له دهریزانی بهرده رگا که، سهید
 شهزرا بهر له وهی بۆ هه لکيشانی پاژنه ی کلاشه کهی دابنه ويته وه،
 به و پياوهی له گه لئ هاتوو، وت بچی و ئه و توريينه ی له ته رکي
 ئهسپه که دايه، هه لگري و بيهي نيته سهر. کابرای تفهنگدار
 تورييني ته رکي ئهسپه کهی هيئا بۆ سهید شهزرا. سهید
 پاش هه لکيشانی پاژنه ی کلاشه کهی، توريينه کهی له دهستی
 تفهنگداره کهی خو ی وه رگرت، چوار بهسته ئهسکه ناسی له
 گيرفانهکانی توريينه دهره یئا و دای به دهستی گولمههمه ده وه
 و وتی:

— ئه مه هه موو قه رزه کهی تۆ نيه. به لام له نيوهی زياتره.
 ئه و تيري شي!

— پيهم به خشيت، نو شي گيانت!

شهزرا بيدهنگ بوو. له بهرام بهر گولمههمه ددا وهستا. به بالآ
 دهستی که له گولمههمه د سهر بوو. دهستیان خسته ناو دهستی
 به کدی و گولمههمه د وتی:

— به خوات ئه سپيڙم!

شهرزا دهستی سهرداري گووشی و وتی:

— شهوی ئه مشهو یان به یانی جهنگ دهست پی ئه کا. با
ئهو شه م وتبی که جهنگه که جیهه ن ئه یبا به پیوه.

گولمه مه د له هه مان کات دا که دهسته کشاو و
ئه ستووره که ی سهید شهرزای له ناو دهستا بوو، گووشی و
به نیشانه ی سپاسکردن چاوی لیکن نا. سهید شهرزا دهستی
گولمه مه دی بهردا، پرووی وهرگیڤا و له پلیکانه کان چوو
خواره وه. سهید شهرزا پی پی له ئاوزهنگی نا و له سهر زینه که
دانیشت. گولمه مه د دهستی بو بهر یکردن هه لئنا و شهرزا
له غاوی وهرگیڤا و به ناو پهرواره کان، پیاوان و ژنانی که لمیشی
و به قهراخ ئهو ئه سپانه ی له سهر ئاخوره که به سترابوونه وه،
به ره و ناودا ئن رویشت.

گولمه مه د نیگای له شوپی شهرزا، بالی چوخه که ی دا
به شانیدا و له سهر بهرترین پی پلیکان راوهستا. سهید شهرزا
به ره له وهی بو چوونه ناودا ئن سهروملی دابنه وینئ، له غاوی
وه رسووړاند و یه کسه به ره و گولمه مه د گه راپه وه، تاویک لی
روانی و پاشان وتی:

— سویندم به و نان و نمه که ی له گه ل تو کردومه، که من
له ته قه کردن دا ده سپیشخه ری نه که م!

گولمه مه د جاریکی دیش، بزه یه کی شوخ له سهر لیوانی،
دهستی هه لئنا و وتی:

— خوات له گه ل، شهرزا. کات درهنگه، پیاوه کانت چاوه پروانن.
خوات له گه ل بی.

له بادانه وهی یال و ملی ئه سپه که ی دا، شهرزا وه که له گه ل
خوی بی، وتی:

— به راستی ئه بی به خیلیت پی بهن، گولمه مه د!

۳۲۷۴
که نیسدهر
بهرگی دهه

له سه‌رای سه‌ردار پیاوانی که له‌میشنی بلا‌بوون. تفه‌نگداره‌کان، د‌ل‌نیگه‌رانی ئه‌وه‌ی له‌ئارادا بوو و بو‌ی هه‌بوو رووبدات، کپ و خام‌وش چپه‌چپیان ئه‌کرد. ئه‌م د‌له‌راوک‌ی و نیگه‌رانیه‌ بال‌ی به سه‌ر که‌سانی نزکی گول‌مه‌مه‌دیش‌دا کی‌ش‌ابوو و له‌م نی‌وانه‌دا، له هه‌موان زیاتر خانمه‌مه‌د هه‌ل‌چوو‌بوو و گ‌ری گ‌رتبوو. خانمه‌مه‌د بی‌هووده هه‌و‌لی ئه‌دا خو‌ی ئارام و هی‌ور پیش‌ان بدات. به‌سه‌رکردنه‌وه‌ی ئازهل و سه‌ردانی ئاخو‌ری ئه‌سپ، گه‌راندنه‌وه‌ی په‌روار و له‌م بابه‌ته، ئه‌و سه‌رقالی‌انه نه‌بوو که خانمه‌مه‌د بتوان‌ی توو‌ره‌یی و په‌ریش‌انیه‌که‌ی خو‌ی پ‌ی بش‌اری‌ته‌وه. ته‌وس و پلاره‌کانی له محه‌مه‌د ره‌زای گول‌خانم که بو یارمه‌تیدانی ئه‌و خه‌ریکی کا و جو‌ی چاره‌واکان بوو، خو‌ی نی‌شانه‌ی هه‌ل‌چووون و توو‌ره‌بوونی بوو.

خان‌ئاپ‌وش به شی‌وه‌یه‌کی دی نا‌ارام بوو. ئه‌و به یارمه‌تی توغ‌رول له بن‌میچی به‌ر‌هه‌یوانه‌که خه‌ریکی ئاماده‌کردنی تاقم و ته‌قه‌مه‌نی بوو. تفه‌نگه‌کانی خاو‌ین ئه‌کرده‌وه و رو‌نی لی ئه‌دان و به ریز و به ر‌یکی پالی ئه‌دان به دیواره‌که‌وه و به‌ده‌می‌ه‌وه به‌سته‌یه‌کی غه‌مگینی ئه‌وت. غه‌م‌ئاوازا‌یک که ئه‌توت به بی ئ‌یراده‌ی ئه‌و ئه‌خو‌ین‌ری.

هه‌روه‌ها به‌گمه‌مه‌د، ئه‌ویش ئوق‌ره‌ی نه‌بوو. له سه‌ر بان پیاسه‌ی ئه‌کرد و پیاسه‌ی ئه‌کرد و ته‌نها سات‌یک‌یش ده‌رفه‌تی ستارگ‌رتنی به خو‌ی نه‌ئ‌دا تا -لانیکه‌م- چ‌ه‌ند خوله‌ک‌یک له سه‌ر کلا‌ور‌ۆژنه‌ی بانه‌که به د‌لی ئاسووده به‌سه‌ی‌ته‌وه. له نیگای به‌گمه‌مه‌ددا که له هات‌و‌چ‌ۆی به‌رده‌وامی خو‌ی‌دا به حه‌وش و سه‌ربانی سه‌رادا ئه‌یگ‌پ‌را، ئه‌سپ و هی‌س‌ریش به بی‌ئوق‌ره‌یی کلکیان ئه‌جوول‌اند و یالیان په‌خشان ئه‌کرد. به‌لام ژنانی خ‌یزانی که له‌میشنی دیار نه‌بوون و به گومانی به‌گمه‌مه‌د هه‌موویان له ژوو‌ر‌یک ک‌ۆ ببوونه‌وه و خو‌یان به کار‌یکی هه‌ره‌وه‌زه‌وه -وه‌کوو پاک‌کردنی گه‌نم بو حه‌لیمی به‌یانی- خه‌ریک کردبوو.

حهیده‌ری مه‌لا میعراج، هیچ هه‌و‌لی ئه‌وه‌ی نه‌ئه‌دا شه‌له‌ژانه‌که‌ی خو‌ی بشار‌یته‌وه. له شو‌پ‌ن‌یک به‌ند نه‌ئه‌بوو و چاو‌ه‌پ‌ر‌یی ئه‌وه بوو ئ‌یسته نا ئ‌یسته گو‌لم‌حه‌مه‌د بانگی بکات و ئه‌و په‌یامه‌ی به هۆیه‌وه غاری دابوو بو قه‌لامه‌یدان، به گو‌لم‌حه‌مه‌دی بل‌ی و به ر‌یی خو‌ی‌دا بگه‌ر‌یته‌وه. به‌لام تا ئ‌یسته گو‌لم‌حه‌مه‌د هیچ وا‌ز‌یکی بو بیستنی په‌یامه‌که‌ی حه‌یده‌ر پ‌یشان نه‌دابوو. بو‌یه‌ش بوو حه‌یده‌ری مه‌لا میعراج، جگه له دل‌ه‌پ‌راو‌کی، گ‌یژ و سه‌راسیمه‌ش ببوو.

قوربان به‌لووچ و ستار له ناو دا‌لان، لای ته‌نه‌که‌ی ژ‌یله‌مو‌که‌وه دان‌یشت‌بوون. ئه‌و دووانه‌ش له‌وه‌وایه‌ی به‌سه‌ر سه‌را و ما‌له‌که‌ی سه‌ردار‌دا زال ببوو، دوور و بی‌وه‌ری نه‌بوون. به‌س ئه‌وه‌نده‌ی هه‌بوو که خو‌یان پ‌یشان نه‌ئه‌دا. له سووچی تاریکی دا‌لان‌ه‌که‌دا، له سه‌ر سه‌کو‌که دان‌یشت‌بوون و ته‌نه‌که‌ی ژ‌یله‌مو‌که له نیوانیان دانا‌بوو. بانوو، جار‌جاره کت‌ریه‌ک چا و قه‌ند و مشت‌یک گو‌یژ و میو‌ژی بو ئه‌بردن. ستار و به‌لووچ له هاتن و ر‌و‌یشتنه‌که‌ی سه‌ید شه‌رزادا هه‌روا له سه‌ر سه‌کو‌که دان‌یشت‌بوون و پ‌یکه‌وه ئه‌دوان و ئه‌م وتوو‌یژ و دان‌یشتنه به‌رده‌وام بوو.

ون و بی شو‌پ‌تر له هه‌موان، ب‌ی‌ده‌نگ و بی ن‌یشتان‌تر له هه‌موان خودی که‌لم‌یشتی بوو. پ‌یره‌م‌ی‌رد له چه‌قی نیوه‌پ‌رو‌وه تا ئه‌م کاته نه‌ب‌ین‌رابوو. ئه‌و خه‌ریکی پ‌ینه‌کردنی کورتانی هی‌سه‌ره‌که‌ی بوو له پاشخانی که‌نوه‌کان و به‌کاوه‌خۆ، گ‌شته‌کی سووژنه‌که‌ی نو‌ی ئه‌کرده‌وه و بو دوورین و دوورینه‌وه‌ی کو‌پان و کورتان به‌دوای د‌راو‌ی‌دا ئه‌گه‌پا. ر‌ه‌فتار و کرداری که‌لم‌یشتی له‌وه‌بار و د‌وخ‌ه‌دا که به‌ته‌واوه‌تی به‌راوه‌ژوو ببوو، ئه‌یتوانی دوو ر‌وو و دوو نه‌موودی هه‌بی. یه‌کیان ئه‌وه‌ی که‌ ناگای له‌وه‌نه‌بی که‌ خه‌ریک بوو ر‌ووی ئه‌دا و، یه‌کیشیان ئه‌وه‌ی که‌ نه‌یه‌وی خو‌ی‌دا به‌ده‌ست دل‌ه‌پ‌راو‌کی ئه‌وه‌ی که‌ خه‌ریک بوو ر‌وو بدات. واته‌زانراو به‌نه‌زانراو، ب‌ین‌راو به‌نه‌ب‌ین‌راو داب‌ی و خو‌ی به‌وه‌بروا در‌و‌ینه‌وه‌ خه‌ریک بکات. وا

٣٢٧٦
که‌لیسه‌ده‌ر
به‌رگی نه‌هه‌م

پئنهچوو پرووی دووهم زیاتر لهگه‌ل بار و دارهتی پیره‌مێرد ئه‌گونجا. چونکه بیگانه‌ش بی‌ئاگا نه‌بوون له‌وه‌ی له‌ بنه‌ماله‌ی که‌لمیشتی‌دا پرووی ئه‌دا. ئه‌ی که‌لمیشتی خۆی چۆن ئه‌یتوانی له‌ مه‌یدان و له‌ میانه‌ی فه‌رته‌نه‌که‌دا، چاو و گوێی له‌ هه‌موو شتێک داخرا‌بی؟! خانمه‌مه‌د په‌نجه‌ی له‌ تووکی ملی مه‌رپکی په‌روار گیر دا. مه‌ره‌ی به‌ ناو په‌زه‌کان‌دا برده‌ لای که‌ردوو‌ه‌که‌ و کوتای به‌ عه‌رزا. کوپری گولخانم مه‌سینه‌که‌ی هه‌لگرت و به‌ره‌و بیرى ئاوه‌که‌ چوو. خانمه‌مه‌د چۆکی له‌ شانی مه‌ره‌که‌ چه‌قاند و کێردی له‌ به‌ر پوو‌زلیخ ده‌ره‌ینا، قورقوراگه‌ی مه‌ره‌که‌ی به‌ په‌نجه‌ی ده‌ستی چه‌پی دۆزیه‌وه‌ و چاوه‌رپێ کرد.

– کازم، هۆ کازم!

به‌ ده‌نگی شیروۆ که‌ له‌ چیشته‌خانه‌وه‌ سه‌ری ده‌ره‌ینابوو، کازم به‌ره‌و چیشته‌خانه‌ چوو. شیروۆ، زیوه‌ری پیشانی کازم دا که‌ مه‌نجه‌لیکی گرتبوو و له‌ ژوو‌ره‌که‌ ئه‌یه‌ینایه‌ ده‌ره‌وه‌. جه‌وانی شهل بو‌ یارمه‌تیدانی زیوه‌ر به‌ره‌و ژوو‌ره‌که‌ رو‌یشت. محه‌مه‌د په‌زای گولخانم مه‌سینه‌ی پری هینا. خانمه‌مه‌د قفلی ددانه‌کانی مه‌ره‌که‌ی به‌ گوشاری په‌نجه‌کانی هه‌لپچرپ و محه‌مه‌د په‌زای گولخانم لووله‌ی مه‌سینه‌که‌ی کرد به‌ ده‌می مه‌ره‌که‌دا و به‌ قومیک ئاو گه‌رووی ته‌ر کرد. جا ئه‌بوایه‌ ده‌ست و پێی مه‌ره‌که‌ بخاته‌ بن ده‌سی و چۆکی خۆیه‌وه‌ بو‌ ئه‌وه‌ی ئاژه‌له‌که‌ له‌ بن چه‌قووی خانمه‌مه‌ددا، خوینی بازه‌قه‌ به‌ستووی هه‌موو حه‌وشه‌که‌ تێوه‌ نه‌دا.

بلقیس فانۆسیکی به‌ کۆله‌که‌ی به‌ره‌ه‌یوانه‌وه‌ هه‌لئواسی و گولمه‌مه‌د به‌ ئارامی به‌ پلێکانه‌که‌دا هاته‌ خواره‌وه‌. له‌ سه‌ر دوا پلێکان تۆزیک وه‌ستا و پاشان یه‌کسه‌ر به‌ره‌و خان‌ئاپۆی ٣٢٧٧ که‌ پێده‌ر به‌رگی ده‌سه‌م

و پاشان پرسى:

– ئەي بۆ فيشەك چى خان ئاپۆ، خۆ كەم ناھيىن؟
خان ئاپۆ چەورى پەنجەكانى بە پەرۆكە سېرى و لە وەلامدا
وتى:

– ھەرچەندە بى ھيشتاش كەمە؛ چەندە زۆر بى ھيشتاش
كەمە!

گولمەھمەد بە ماھىيەك لە گالته وتى:
– ئەگەر حەزرت لىيە سەرىك لە زالگەي حەسەن ئاوا بدە،
نابى ئىتر بە تەماي ئەوە بىن دەستەكانى پيشوو فيشەكمان بۆ
بنيرن!

خان ئاپۆ رابوو. سىنگى داھە پيشەو و بە ھەمان ماھى وتى:
– حەزرت لىيە، سەرىكى لى ئەدەين، وت چى؟!

گولمەھمەد لە وەلامدانەو خۆي پاراست و بە دريژاي ھەيوان
كەوتەپى. خان ئاپۆش لەگەلى كەوت و توغرول دريژەي بە كارەكە
دا. حەيدەرى مەلا ميعراج ھەروا لە بن ديوارەكە پىپەلكەي ئەكرد
و بەچاو لەگەل خان ئاپۆ و گولمەھمەد ئەھات و ئەچوو، بەلام وا
دياروو گولمەھمەد بە بىرىكى ترەوە گرفتارە. ئەمسەراوسەرىك
خاموشى بەردەوام بوو. لە گەرانەو دا خانمەھمەد سەرى بپاوى
مەرەكەي ھەلداھە لايەكەو و بە محەمەد رەزاي گولخانمى وت:
– سىپايەكە دامەزرىنە مەرەزا!

گولمەھمەد و خان ئاپۆ لە ھەيوانەو چوونە ھەوشە و
بەرەو خانمەھمەد رۆيشتن. خانمەھمەد دەست و چەقۆكەي لە
بن لوولەي مەسپنەكەدا راگرتبوو و كازمە شەل ئاوى ئەكرد بە
دەستىدا. خويئاوى دەست و چەقۆكەي خانمەھمەد ئەپرژايە سەر
خاكى قەراخ كەردووھەكە. محەمەد رەزاي گولخانم سىپايەي نامادە
كرد و لە مەرەكە نەوى بۆ ئەوھى بىكات بە قولاي سىپايەكەوھە.
خانمەھمەد ھەلسا. ئاوى دەستەكانى داتەكاند و لە بەرامبەر
براكەيدا راوھستا. خان ئاپۆ گريى گورىسى لاقى مەرەكەي كرد

۳۲۷۸
كە ئىسەدەر
بەرگى نەھە

به قول په‌که‌دا و کورپی گولخانمی به‌جی هیشت. کورپی گولخانم
که‌وته هه‌لدرینی ورگی مه‌ره‌که. له بهر چاوی گولمحه‌مه‌دا،
بلقیس دهستی له دهستی کوره‌که‌ی گولمحه‌مه‌دا له ژوره‌که
هاته‌ده‌وه. گولمحه‌مه‌د بی نه‌فان بو ساتیک قاجی سست کرد
و نیگای له نیگای دایکی گیرا. به‌لام ریگه‌ی به‌خوی نه‌دا و به
خیرایی پرووی وه‌رگیرا و دریژه‌ی به‌رؤیشتنه‌که‌ی دا.

– دوو ج هه‌ده‌رم ه. دوو جه‌نده‌رمه له ریگه‌ی شماره‌وه!
به‌ده‌نگی به‌گمحه‌مه‌د، سه‌ره‌کان به‌ره‌و بان وه‌رسوورا و
گولمحه‌مه‌د ده‌سبه‌جی وتی:

– هه‌ر له‌وی رایانگرن، له‌ده‌روه‌ی ناودی. نه‌ماژه‌یان پی‌بده
هه‌ر له‌وی رایانگرن!

که‌س هیچی نه‌وت. گولمحه‌مه‌د روو له‌مام و براکه‌ی وتی:
– نامه‌وی بیانینم. وادیاره‌ دیسانه‌وه‌ش په‌یامیان هیناوه!!
به‌کیک بچی وه‌ریانگری!

خان‌ئاپو توغرولی بانگ کرد. توغرول هات و گولمحه‌مه‌د
وتی:

– سواربه و غارده بو سه‌ر ریگه‌ی شار. پیاوه‌کان دوو
جه‌نده‌رمه‌یان پراگرتووه. بزانه‌ کاریان چییه و چیان ئه‌وی. وه‌ریبگره
و بگه‌ریوه!

توغرول به‌ره‌و ده‌رگای ئاغه‌له‌که‌هه‌لات و گولمحه‌مه‌د له
به‌رده‌م‌ه‌یدی‌مه‌لا می‌عراج‌دا پراوه‌ستا و وتی:

– تو چی‌ه‌یدی‌ره، تو چیت پییه؟
ه‌یدی‌ره تا بکه‌و‌پته ئاخافتن پی‌په‌لکه‌ی کرد و لیوه و شکه‌کانی
به‌زمان ته‌ر کرد. گولمحه‌مه‌د دهستی به‌قو‌لی‌ه‌یدی‌روه‌ه‌له‌گه‌ل
خوی‌بردی و وتی:

– گویم لیته‌ه‌یدی‌ره، بلی!
ه‌یدی‌ره که‌له‌نیوان خان‌ئاپو و گولمحه‌مه‌دا که‌وتبوویه
ری، وتی:

— باوکم! زور سلاوی هه بوو و وتی پیت بلیم هه وائی ناخوش ههیه!

— چ هه وائیچ، هه وائیچی؟

— هه وائی خراپ، سه ردار!

— له دهنگۆ بگه ری، باسی بینراو بکه!

— پیاوه کانی حکوومهت له گوندهکاندا که وتوونه ته ری و خه ریکن خه لک نه گرن به کری. بو بیگاری خه لک کو نه که نه وه. ناشی شارنه وه نه و خه لکه یان بوچی نه وی. به ئاشکرا نه لئین بو گرتنی گولمه مه دی سه ردار پیویستیان به پسپور هه یه. گوشاری زیاتر له سه ر نه وانه یه که سه ربازیان کردی و سه ریان له تفهنگ ده ربچی.

— ئیدی؟

— دوست و دوژمنیش ده سنیشان نه کهن. پرس و جو نه کهن بو نه وهی دوسته کانی سه ردار بناسن. نه مکاره شیان به نه ینی نییه. هه ره شه له دوسته کانی سه ردار نه کهن ئاگیان له خو یان بی. له زور جیگه هه ندیکیان ناچار کردوه بری مال تالان بکهن و بسووتینن. مائی هه ندی له جووتیاره کانیان ئاگرداوه و تالانیان کردوه و ئاواره یان کردوون. له راستیدا له هه مو مه لبه نده که قاویان داخستوه که...

— که چی؟

— که حکوومهت بریاری خو ی داوه کاره که یه کسه ره بکاته وه!

— کاری چی؟

— کاری دوژمنه کانی حکوومهت و کاری سه ردار!

— ئیدی؟

حه یدهر تفه که ی قووت دا و وتی:

— باوکم ویستی بزانی نه رکی مه چییه؟ وتی بپرسم که

سه ردار بریاری به چییه؟ وتی بپرسم نه بی چی بکه ین، ئیمه ش

پیاو کو بکه ینه وه و ئاماده بین یان چاوه ری بکه ین؟

۳۲۸۰
که ئیسدهر
به رکی نه هه

گولمحه مهه، به بئ پهرسئف به كورئ مهلا ميعراج، له دهروئ ناودالآن وهستا. حهيدهر، خان ئاپؤ و خانمحه مهديش له گه ئئ راوهستان. ستار و قوربان به لووچ له سهر سه كوؤكه هاتنه خواره وه و له ناو تاريكي هه شتبه كه هاتنه ده ره وه. گولمحه مهه به نيوسوو پئك وه رگه را و كه وته وه پئ. به لووچ و ستار يش له گه ئيان كه وتن. ههنگاو له بئدهنگئ دا ئه نرا و گوته له سينهئ كه سه وه ده رنه ئه هات. پياوه كان له ههنگاوانانه هه ماهه نكه كه يان دا له پؤلك قورينگ ئه چوون به سينهئ ئاسمانه وه. ئارام و خامؤش و رهوان. گولمحه مهه له نيوان دا و له پئشه وه، خانمحه مهه و خان ئاپؤ يش له مبه ربه رئ. حهيدهرئ مهلا ميعراج له پشت سهرئ گولمحه مهه وه و ستار و قوربان به لووچ يش به دوايان دا به خامؤشئ ئه رؤيشتن و ههچكه س له ههچكه سئ نه ئه روانئ. توغرو ل به په له گه رايه وه. به پرتاو هاته پئشه وه و وتئ:

— جهنده رمهئ به كتاشن. سهرهنگ به كتاش. سهرؤوكئ

تازهئ جهنדרمه.

— چيان ئه وئ؟

— ئه ئئن له لايهن سهرهنگ به كتاشه وه په ياميان بؤ

سهردار هئناوه!

— چ په يامه ئك؟

— ئه ئئن په يامه كه يان ئه بئ بدن به خودئ سهردار.

گولمحه مهه روانيه كه ساني دهو ربه رئ و پاشان به توغرو لئ

وت:

— سهردارئ لئ نييه!

توغرو ل وه رگه را و به ره وه ئه سپه كهئ هه لات. خان ئاپؤ له

دوئ توغرو ل ههنگاوئ نا و وتئ:

— پيان بلئ تو ئه توانئ په يامه كه يان به گوئئ سهردار

بگه به نئ. خو ئه ئه گهئ له ئيم چئ؟!

— به ئئ خان!

توغرول له ههشتیهوه غاری دایه کۆلان و خان ئاپۆ گه پابهوه
 بۆ لای گۆلمحه مههه. گۆلمحه مههه له ناوه پراستی ههوشه ی
 سه رادا راوه ستابوو. خان ئاپۆ خاوی کرده وه و بهر له وه ی لێو
 ببزیو، گۆلمحه مههه پرسى:

– چه كداره كان، چه كداره كانمان سه رجه م چه ن كه سن؟

– بیست و ههوت كه س!

گۆلمحه مههه وتى:

– پۆل پۆل بانگیان بکه با بیّن بۆ ئیره!

– چۆن؟!

خانمه مههه هه روا پرسا و هه په ساو، له براکه ی مۆر
 ببوو یه وه. گۆلمحه مههه بۆ ئه وه ی دووری بخته وه، وتى:

– تۆ برۆ کیسه ی پاره که بهینه!

– پاره؛ کیسه ی پاره؟!

گۆلمحه مههه وه لآمی پرسیا ره که ی خانمه مههه ی نه دایه وه
 و ئه و به ناچار به دوا ی فرمانه که دا رۆیشت. خان ئاپۆیش که وته
 ژمارد نه وه ی چه كداره كان که له مآه وه ما بوون. گۆلمحه مههه
 خۆی له نیوان ستار و قوربان به لووچ و هه یده ری مه لا میعراج دا
 بینیه وه. پیاوه کانی فه راگه ردی گۆلمحه مههه، هه رچه ند نه به قه د
 خانمه مههه، به لآم سه رنجیان بۆ کاره که ی سه ردار راکی شرا بوو.
 گۆلمحه مههه ی سه ردار چوو بۆ نزیک هه یوانه که، شانى نا به
 کۆله که که وه و له به لووچی پرسى:

– تۆ چ هه و آلکی تازته پییه قوربان؟

– خراپ، سه ردار! هه و آلئى ناخۆش. له هاشم ئاوا ی ئاوباریک
 مآئى غه زه نه هری هاشم اوایان سوو تاندوو. له قه لآچیمه ن
 کردوو یانه ته سه ر عه لى خاکی و گۆده زى به لآخی ئه بئى بار
 بکه ن و له قه لآچیمه ن برۆن. له خورسوف وه هاب خورسوفیان
 بیکه س کوژ کردوو و گوايه خه ریکه ئه مرئى. له دزمین مآئى
 جووتیا ره کانیان تآلان کردوو، به راده یه ک که نه یاره کانی میرخان

۳۲۸۲
 که ئیسدهر
 بهرگی نههه

جاریکیتیش خه ریکن به کۆمه لّ رهو ئه کهن. له سه نگر دیش
 نه جهف ئه رباب به لّینه کهی خستۆته ژیر پی و ئه و ده من باره ی
 ئه بوا بیدا به و دوو جووتیاره ی خنکاندوونی، نه یداوه. له هه موو
 شوپنیک ئاغه کان سه رله نوێ ژیاونه ته وه و که و توونه ته تۆله
 سه ندنه وه. جووتیاریش له هه موو لایه ک حه په ساوه و خه ریکه
 سه رله نوێ هیوا برا و ئه بی.

– تۆ خۆت! خۆت په یامه یکت له لایه ن که سی که وه هینا وه؟
 – نه خیر سه ردار، من خۆم هاتووم!

گۆلمحه مه د شانی له کۆله که که کرده وه. حه یده ری مه لا
 میعراجی به چا و پاگرت. شان به شانی به لووچ و ستار که و ته پرێ
 و پاش چه ند هه نگا و بی ده نگه ی، وتی:

– بۆ هاتی تۆ، قوربان؟

– هاتووم له گه لّ تۆ به مینمه وه، گۆلمحه مه د!

گۆلمحه مه د رووی له به لووچ وه رگی را و وتی:

– من ئه کوژریم قوربان. ئه م جه نگه جه نگه یکی لاسه نگه!

– ئه زانم گۆلمحه مه د، هه ر بۆیه ش هاتووم له گه لّ تۆ به م!

به بی ده نگه ی به به ر کۆله که کهانی به ره هیوان دا تی په رین و
 به میننی بۆ دیواره که گه رانه وه. له به رده م حه یده ری مه لا میعراج دا
 گۆلمحه مه د خاوی کرده وه و وتی:

– خۆم ئاگادارتان ئه که مه وه حه یده ر. سلّاوی هه ر هه موومان

به مه لا میعراج بگه یه نه!

حه یده ری مه لا میعراج، بی ده نگ و سه رسووپرماو، گوپراه لّ و
 ملکه چ بۆ لای ئه سپه که ی چوو و که و ته کردنه وه ی ده سکه وساری
 ئه سپه که ی. گۆلمحه مه د جاریکی تر به به ر کۆله که کهانی
 به ره هیوان دا که و ته وه ری و ستار و به لووچ له گه لّی. ستار که
 هه روا چاوی له حه یده ری مه لا میعراج بوو له پر بی ده نگه ی که ی
 شکاند و به گۆلمحه مه دی وت:

– داوا که ی مه لا میعراج قبوول بکه، گۆلمحه مه د! من

پیشنیار ئەکەم ئەو داوايە قیوول بکە! لێ گەرانهو دا لای کۆلەکە، گۆلمحەمەد دەستی بۆ حەیدەری مەلا میعراج راوەشانە کە ئەسپەکە بەرەو دالان ئەبرد و بە ستاری وت:

— مەبەستت ئەو یە تەنگ لێ ناو خەلکدا بۆ بکەمەو؟!
— بەلێ سەردار، من ئەلێم تەنگ بۆ بکەمەو، هەرچی چۆن بێ...

— هەرچی چۆن بێ، چی ستار؟
— هەرچی چۆن بێ خۆین ئەرژێ، ئەو بۆ خەلکی بەشداری نەکەن؟ حکوومەت بۆ سەرکوتکردن لێ هەموو هەلومەرجیک بە قازانجی خۆی کەلک وەرئەگرێ، هەموو پیلانیک بە رەوا ئەزانێ. لات و لووت ئەکێ. بەریان ئەداتە گیانی خەلک. تەنانەت دز و پیاوکۆژیش بەکار ئەهێنێ. لێ هیچ کاریکی نەگێڕێ وەرناگێڕێ. ئەو بۆ نابێ لێ بەرامبەر ئەو جانەو رەدا خۆی خەلک رابووەستن؟ بۆ نابێ خۆی خەلک دزی ببەنەو؟ ئێستە کە بریار وایە خۆین بێرژێ، بۆ خەلکی لەلاو بۆهستن؟ جەنگیک کە بابەتە سەرەکیەکی خۆی جەماوەرن، بۆ ئەبێ بە بێ بەشداری جەماوەر بکێ؟ تەنانەت ئەم جەنگە ئەگەر بەرەنجامەکی شکانیش بێ، دیسانەو هەش بەشداریکردنی جەماوەر پێویستە. گۆلمحەمەد! شتیک بلی! حەیدەری مەلا میعراجیش هێشتا دوور نەکەوتۆتەو!

گەیشتبوونە ئەو سەری سەرا. گۆلمحەمەد لەبری گەرانهو و برینەوی رێگەکە، لای کۆلەکە بەرەو یوانەو بەرەو پلیکانەکان خواری کردەو، لێ سەر یەکەم پێستەرکە دانیشت. ئانیشکی نایە سەر چۆکی و چەناگە خستە سەر مشتەکانی. واپێئەچوو نایەو بدوێ و ئەیهوێ بەس بیسەر بێ و بۆچوونی ئەم و ئەو بیسی. جا بێژەرەکە بەلووچ بێ یان ستار:
— ئەوان کوشتیان، سەردار. حکوومەتیەکان کوشتیان

٣٢٨٤
کە ئێستە
بەرگی دەهێ

و بریان و تالانیان کرد. شهقاوهکانیان بهردایه سهر شهقام و ئیمهیان ههڵدری. دوژمنی ئیمه، دوژمنی خه‌لک هیچ ئامانجیکی نییه. شاریان کرده خلتانی خوین و ئاگریان تیبهردا و چییان بو کرا له ناویان برد. له گوندهکانیش ههروه‌ها. له گوندهکانیش مائیان ویران کردین. خهریکن پرووزهی خه‌لک ئه‌دهن به دهم باوه، سه‌ردار! من لام سه‌یره، من بروا ناکهم تو‌ی گولمه‌مه‌د رینگه له‌وه ئه‌گرێ جه‌ماوه‌ر به‌ره‌نگاری حکوومه‌ت بیه‌ته‌وه! من بروا ناکهم تو‌ بته‌وی خۆت بکه‌ی به‌ قوربانی. خۆت بکه‌ی به‌ قوربانی ئه‌و پیلانه‌ی داروده‌سته‌ی شا دژی جه‌ماوه‌ر سازیان داوه. نه‌خیر، من بروا ناکهم تو‌ به‌ ده‌ستی به‌ستراوه‌وه دابنیشی و کوشتنی جه‌ماوه‌ر و تیکشکانی خه‌لک ته‌ماشای بکه‌ی!

— خوینرێژان و شکست! شکست!

گولمه‌مه‌دیش ههر له‌و داره‌ته‌دا، لاجانگه‌کانی به‌ ده‌ست گرت و وه‌ک بلی نه‌ له‌ وه‌لامی ستاردا، وتی:

— بو‌ ئه‌وه‌ی مرو‌ف بروا به‌ شکست به‌ینێ، خو‌ پێویست ناکات به‌ مسو‌گه‌ری به‌ رووباری خوین‌دا بیه‌رپه‌ته‌وه! نه‌خیر، برواهینان به‌ شکست هیچ پێویستی به‌ خوینرێژاندن نییه. له‌ راستی‌دا خوینرێشتن ته‌نها رینگه‌ نییه‌ بو‌ ئه‌وه‌ی مرو‌ف بروا به‌ شکست به‌ینێ! له‌ خورسوف ئیمه‌ شکستمان خوارد. خه‌لکی له‌ خورسوف ده‌ستیان نا له‌ روومانه‌وه. ده‌ستی په‌تیان نا به‌ سینه‌مانه‌وه. من له‌ خورسوف نه‌بووم، به‌لام له‌و شتانه‌وه که‌ گێرپایانه‌وه زانییم خه‌لکی به‌ ئیمه‌یان وتوو: نا؟ ئیمه‌ هه‌مان ئه‌و رۆژه له‌ خورسوف شکستمان خوارد! په‌نگه‌ به‌ر له‌ وه‌ش شکستمان خواردبوو، به‌لام ئه‌و رۆژانه به‌ خو‌مان نه‌زانیبوو تا ئه‌و رۆژه‌ی خورسوف. ئه‌و رۆژه من بروام به‌وه کرد ئیمه‌ شکاوین. شکست! به‌ بێ ئه‌وه‌ی خوین له‌ لووتی تا‌قه که‌سه‌یکیش هاتبێ! خان‌ئاپۆ و خانمه‌مه‌د هاتبوونه‌وه و وه‌ستابوون. خانمه‌مه‌د کیسه‌ی پاره‌که به‌ بن باخه‌له‌وه بوو و لای دیواره‌که راوه‌ستابوو.

خان ئاپۇيش چەكدارهكانى ھىنابوويە بەرەوہ و لە قەراخ كەردووہە كە بەرپز رايگرتبوون. گولمەمەد دەستەكانى ئازاد كرد و داواى كىسەى پارەكەى كرد. خانمەمەد بە نارەزايىەوہ ھاتە پيشەوہ و كىسەى پارەكەى دا بە گولمەمەد. لەم كاتەدا توغروليش گەراپەوہ.

– ئا؟ چيان ئەوئ؟

توغرول وتى:

– لە لاين بەكتاشەوہ پەياميان ھىناوہ، داواى خۆ بە دەستەوہدانى سەردار ئەكەن. دوا دەرفەتیش سەيزوشەوہ!

– حەك لەو گالتهچيانە!

– چ وەلامىكيان بەمەوہ سەردار؟

– وەلام؟! نان و ئاويكيان ئەگەر ويست بياندەري با برۆنەوہ!

توغرول گەراپەوہ و بەر لەوہى بچى بۆ ناو دالانەكە، خۆى

كرد بە چيشتخانەدا.

گولمەمەد كىسەى پارەكەى يەك دوو جار ھەلسەنگاند و

بە بئ ئەوہى كە راستەوخۆ لە بەلووچ بروانئ، وتى:

– جيھەن! بەس جيھەن سەردار!؟

بەلووچ لە وەلامدا وتى:

– نەك ھەر جيھەن، سەردار. جيھەن بە زياتر لە سى

تفەنگدارەوہ لە ھۆزى خويان. ھەلبەت لە مەشھەديشەوہ

چەكدارى ئەدەنى. سەرھەنگ بەكتاشيش كە لە جيگەى

سەرتىپ فەربەخش دانراوہ، ديارە ئەويش تىپەكەى ئەھينئ

بۆ جەنگ. دەنگۆيە لەگەل لەشكرى ميرپەنج لە لۆرستان

شەرى كردووہ. بئ ھۆ بۆ ئيرەش نەھاتووہ. سەيد شەرزائش بە

تفەنگدارەكانىوہ لەگەل و لەگەل ئەويش تىپى توربەت ھىز

ئەنيرئ. ئەمىنئتەوہ نەجەف ئەرباب، حاجى خورسوفى و ميرخان

كە پىمواپە ئەوانيش پياوہكانى خويان ئەھينن. لەولاشەوہ

ئالاجاقى و بوندارن. كاتىكە بريار بدرئ، پىت وانەبئ بوندار و

٣٢٨٦
كە ئيسدەر
بەرگى نەھە

ئالاجاقى خۆيان كلا بگرن. له راستىدا ئالاجاقى ناهيلى لهوانى
دى دوا بكهوى. بابقولى بونداريش كه دياره!

– ئهبوا بمكوشتايهتن. ئهبوايه رېگهه بدهى بيانكوژم، ههم
بوندار و ههم نهجهف ئهرباييش. ديلاهبا و چهقل ئهبي بكوژرين.
تو بوويته هوئى ئهوهى ئهوانه بمينن گولمههمه!

گولمههمه به سهر و رووى خوشهوه روانيه خانمههمه
كه ئهتوت خوئينى به دهمهويه و جاريكى دى له قوربان بهلووچى
پرسى:

– كهئى ئهپانهوى دهبس پى بكن ئهههموو لهشكره؟!
قوربان له وهلامى پرسياره تهوساوييهكهئى گولمههمه
وتى:

– رهنگه ئهمشهوه، رهنگيشه سهيزوشهوه!
ستار جاريكى دى ناخودئاگا هاته ناو وتوويزهكهوه و وتى:
– سهردار بهيلاه خهلكى بانگ بكهين بو يارمهتى. بهيلاه
جهماوه بهرهنگارى دوژمنهكانى بيتهوه!

گولمههمه وهك قسهكهئى ستارى نهبيستبى، له سهر
پىپليكانهكه ههلسا و بهرهو ريزى چهكدارهكان چوو و له بهر
دهمىيان راوهستا. خانئاپو هاته تهك گولمههمهدهوه و وتى:
– به توغرولهوه ئهبن به ههژده كهبس. دوان خهوتوون و
حهوتيش له دهرهوهئى ناودى كييشك ئهدهن.

گولمههمه كيسهئى پارهكهئى دا به مامى و بهر لهوهئى دهم
بكاتهوه، خانمههمه به دوو ههنگاوى بليند خوئى گهپانده لاي و
نهك ئارام، بهلكوو به توورپهيهكى شاراهوه وتى:

– ئاخريئهمهش ئهبي بزائين ئهتهوى چى لهم پارانه بكهئى؟!
گولمههمه سهيرى براكهئى كرد، تاويك بيدهنگ بوو و
پاشان وتى:

– پارهى رېگهئى چهكدارهكانه. ئهوان ئهبي بگهريتهوه ناو ژن
و منالپان!

— چی؟! —

گوئلمحه مه د نه که وته مشتومر له گه ل براکه ی. قوربان به لووچی پیشانی خان ناپو دا و وتی:

— قوربان له بهر ده ستت ئه بی و یارمه تیت ئه دا. ئه مانه که به شی خو یان وه رگرت با برؤن کی شک بدن ئه وانی دی بی ن به شی خو یان وه رگرن. هه ر که س به گویره ی پیداو یستی، خان ناپو. له کار و ژیانیشیان پروانه، با نارازی نه رونه وه.

گوئلمحه مه د که وته ری و ستار له گه لی که وته ری. نه گه یشتبوونه ناودالانه که که دهنگی نارهبازی خانمحه مه د بهرز بوویه وه. گوئلمحه مه د کوئی نه دا، چوو نه ناودالانه که و وتی:

— سوژ و بهزه یی نانسئ. بهژن و بالای له دایکه مه وه پیگه یشتوو وه و تهماحه که شی له باوکه مه وه!

له کوئلان بوون. گوئلمحه مه د له بن تاقی دهره وه ی ناوده رگا که خاوی کرده وه، تاویک چوو نه ناو بیره وه و پاشان به ستاری وت:

— قوباد! قوباد، ستار. دلنیگه رانی ئه وم. که من نه بم، حکوومه ت سه رومالی به تووره که ئه کیشتئ. هه ز ئه که م بتوانی کاریکی بو بکه ی. ئه توانی؟ ئه توانی بو ماوه یه که له قه لامه یدان دووری بخه یته وه؟ ئه بی هه ندئ که س بناسی که بتوانن بو ماوه یه که قوباد بشارنه وه، ئه توانی؟

— رهنگه.

— دهی! که وا بوو! ئه چی؟! —

ستار هه روا راوه ستابوو و سه ری داخستبوو و گوئلمحه مه د نه ی ئه زانی چی بلی. هه وه ها نه شی ئه زانی ستار ئه یه وی چی به و بلی. بو چه ند ساتیک هه ردووکیان رامن. له ئه نجامدا، ستار وتی:

— سه ردار!

— ئه ته هوئ بلی چی ستار، بو هه ر ئه یجه پینی؟! —

ستار سه ری بهرز کرده وه، پروانیه گوئلمحه مه د و وتی:

— گوئلمحه مه دی سه ردار، من هاتووم له گه ل تو بم. من

هاتووم له گه ل تۆ بهرم. به لّام! به لّام ئیسته ئهینم که تۆ خهریکی بالهکانی خۆت یه که یه که لی ئه که یته وه و ئهیده ی به دم باوه. ئهینم خهریکی تاو به تاو خۆت به تاو ئه خه یته وه. دهس له رووی خه لکه وه ئه نی و به تابهت تفهنگداره کانیشت ئه نی رته وه. باشه! من به ئه ندازه ی تیگه یشتنی خۆم له هو ی ئه مکارانه ی تۆ تی ئه گم. به لّام ئیسته که وات بریار داوه، که ناتهو ی خوینی خه لکی تر له وه جهنگه دا که تۆ به ریات کردووه برژی، که وا بوو! با ئه وه شت لی پیرسم ئه ی بو ته نها ساتیکیش بیر له وه ناکه یته وه که! که رهنگه بتوانی نه هیلی خوینی خویشت برژی؟!

– ئه تهو ی بلّی چی ستار؟ مه به سته کهت به روونی ده بریه!
 – باسی ئه وه ئه کم که بو بیر له وه ناکه یته وه که ئه کری!
 ئه کری جاری خۆت له م جهنگه بپاریزی؟ مه به سستی من ئه وه یه، ئیسته که ناتهو ی خه لکی تووشی ئه م جهنگ و خوینرشته نه بکه ی، بوچی لانیکه م بو خوینی خۆت به ئه ندازه ی خوینی تفهنگداره کانت نرخ دانایی؟ بو ناتهو ی خۆت له م جهنگه بپاریزی؟
 – خو بدهم به دهسته وه؟! تۆیش ستار!
 – نه خیر سهردار، خو به دهسته وه دان نا!
 – ئه ی چی؟

– قوباد! هه مان ریگه ی که بو قوبادت دوزیوه ته وه؟ ئیمه ئه توانین ئه وه کاره بو تۆیش بکهین!

– خۆم بشارمه وه؟ بو چ ماوه یه ک؟ پاشان چی؟ چۆن بتوانم بزیم؟ ئه ویش له وه ته نگزه یه دا بو یان ساز کردووم؟ نا، ستار. من و قوباد دوو ناو و دوو که سین. قوباد هه ر ئه م شه وه ئه توانی ئه وه کاره

بکات و ئه بی بیکات. له تۆم ئه و ی ناچاری بکه ی ئه وه کاره بکات! ۳۲۸۹
 که پیدر بهرگی دهسه م
 به لّام من! ئیسته ناتوانم. پاشان بوچی نا. ئه گه ر توانیم له م جهنگه دا سهر بکه وم. ئه گه ر بتوانم له م جهنگه دا حکوومهت بشکینم، ئه وسه به سهر به رزی ئه توانم سهر ی خۆم بدزمه وه و

خۆم وهشیرم. به لّام ئیسته! ئه گهر ئیسته ئه و کاره بکهم، واتای ئه وهیه که له ترسان بووه و هیچ برۆبیا نوویه کیش هه لّناگرێ. جا منیش! ستار، ئه وهندهی که له خودی ترس ئه ترسم، سه د ئه وهنده له نهنگی ترس ئه ترسم. کێ چوو زانی! پهنگه ئه مجارهش به سه رفرازییه وه زیندوو به مینین. ئه گهر وای لیهات ئه وسای به قسهی تۆ ئه کهم و خۆم ئه شارمه وه. تا بزاین له وه و پاش پۆژگار چ وازییه کی به ده مه وهیه. به لّام! ئیسته داوام له تۆ ئه وهیه که قوباد ده رباز بکهی. وت ماله کهی ئه زانی، وایه؟

– ئه زانم! به لّی.

له وه زیاتر ده ره تانی مشتومر نه بوو. ستار خامۆش و له ناو خۆی دا، به قه راخ دیواره که دا که وته ری. گۆلمحه مه د له بن تا قی ناوده رگاوه پۆیشتنه کهی ستاری سه یر کرد. ستار راسته کو لّانی سه رای بری و له چاوان ون بوو. گۆلمحه مه د رووی وه رگی پرا و به ر له وهی بگه ریته وه ناودا لّان نیگای له نیگای بادی گیرا. بادی له که لا وهی که نار دیوار له سه ر سه رفه کهی چۆکی دادابوو و سه روملی بۆ لای سه ردار را دیرا بوو. گۆلمحه مه د له چوونه ژووره وه ژیا ن بوویه وه. بای دایه وه و پێی نایه ناو کو لّانه که. شه و ئیتر ده رکه وت بوو. گۆلمحه مه د لای پشتی وشتره که را وه ستا و لوولهی ساردی پر نه وه کهی له ناو ده ستی دا گووشی. تووکی سه ر پشتی وشتره که له به ر سوکه بای شه وان ده که رویش کهی ئه کرد. گۆلمحه مه د ده ستی هی نا به ته وی لّ و کاکو لّی بادی دا و بن شانی به نی نوک خورا ند. بادی سه ری له چۆخه کهی سه ردار ساوی و له بن گه روویه وه ده نگیکێ کی لیه وه ات.

بیدهنگی و بیدهنگی.

کازمه شه لّ هات. لای دیواری که لا وه که را وه ستا و وتی:

– چاوه شه کان هاتن، سه ردار. وابزانم بۆ زه ماوه نی به گمه مه د خان هاتوون.

گۆلمحه مه د سه ری به رز کرده وه و سه یری کرد. مه رحه با و

۳۲۹۰
که ئیسه در
به رگی نه ده

كلۆ له پشنت سهري كازمهوه وهستا بوون و چاو و نيگايه كي كز و
ملكه چيان هه بوو. گولمحه مه د وهك بليي له پر خافلگير بووبى،
بى ئه فان وتى:

— نا، نا. زهماوه ن كهوته دواوه!

كلۆ و مه رحه با ليكيان روانى و، كهوته پرئ بگه رينه وه،
گولمحه مه د له پر له وشتره كه دوور كهوته وه و دهستى گرت به
ديواري كه لاهه كه وه و وتى:

— با بمينه وه، نه رۆن. به زميک ساز ئه كه ين با ئه وانيش
بيكار نه بن. رهنگيشه زهماوه نيک به رپا بکه ين. برۆن بو ناو مه يدان
و بيکو تن؛ برۆن. هه ر ئه مشه ويش شيو ئه ده ين به خه لکی ئاوايى.
كازم!

— به لي سهر دار!

— خۆت زوو بگه رپوه، به په له!

— به سه ر چاو سه ر دار!

كازم له گه ل دهو ل ژه نه كان كهوته ري و گولمحه مه د
چوو وه ناو سه را. بانووى له لای چيشته خانه كه دو زيه وه و به ره و
ناودا لآن بردى:

— ئه مه وئ ئه مشه و زهماوه نمان هه بي و نان بده ين به
خه لکه كه. دهو ل ژه نه كان به پي خويان هاتوون. ئه مه له خو يدا
خير و خو شيه، بانوو! كازم ئه كه ين به زاوا، وتت چي؟ شايى،
شاييه! كازم ئه كه ين به زاوا، باوكى ئه و كچه ناوى چي بوو؟
سليمان؟ ئا، سليمان به ينه بو ئيره، بانوو. برۆ بيه ينه بو ئيره
و له ريگه له گه لي بدوي. پي بلي بازي بهخت له سه ر سه ري
كچه كه ي ئه و نيشتو ته وه! برۆ! برۆ! بانوو!

گولمحه مه د به پال بانووى كرده كو لآن و خو ي گه رايه وه بو
سه را و هاواري كرد:

— سى به خته ي تريش بده به عه رزا كاكه، ئه مشه و شيو
ئه ده ين به خه لکی ئاوايى!

تفه‌نگداره‌کان له وه‌رگرتنی به‌شی خۆیان ئه‌گه‌رانه‌وه و ئه‌چوون له‌بری ده‌سته‌یه‌کی دی ئی‌شک بگرن. خان‌ئاپۆ هه‌روا له سهر پلێکانه‌که دانیشتبوو و به یارمه‌تی قوربان به‌لووچ خه‌ریک بوو پارهی ئه‌ژمارد. خانمه‌مه‌د به‌ دوای چه‌کداره‌کان‌دا که ئه‌چوونه ده‌روه هات و له لای گۆلمحه‌مه‌ده‌وه وه‌ستا. چه‌کداره‌کان چوونه ده‌روه و خانمه‌مه‌د له‌په‌ر هه‌ژانه ده‌روونیه‌که‌ی خۆی ئاشکرا کرد:

– ئه‌ته‌وێ چی بکه‌ی تۆ، ئاخ‌ر با ئی‌مه‌ش بزانی‌ن! ئه‌م پاریه‌ خۆ به‌ خۆپایی نه‌که‌وتۆته‌ ده‌ستمان!

گۆلمحه‌مه‌د روانیه‌ براهه‌ی و وتی:

– سێ خرت‌تر سهر بپه‌ و بیده به‌ چیش‌تخانه‌. ئه‌مشه‌و خه‌لکی ئاواپی بانگ ئه‌که‌ین بۆ نان‌خواردن.

له‌وه زیاتر لای براهه‌ی رانه‌وه‌ستا. خۆی کرده‌وه به‌ ناو دا‌لان‌دا و چووه‌ کۆلان و جارێکی دی چوو‌یه‌وه بۆ که‌لاهه‌که و لای دیواره‌ رو‌خواه‌که هه‌ستی به‌ هه‌بوونی ئاپۆیه‌ک کرد که ئی‌واره‌ باشی لێ‌کرد. سی‌به‌ر، عه‌بدوله‌ ره‌شی قه‌لاچیمه‌نی بوو. گۆلمحه‌مه‌د لێ‌ روانی و راما. عه‌بدوله‌ ره‌ش به‌ ترسه‌وه وتی:

– ده‌هۆل ژه‌نه‌کان من هێ‌نامن سه‌ردار!

گۆلمحه‌مه‌د له‌ کاتی تی‌په‌رین‌دا گه‌لایه‌کی خسته‌ ناوده‌ستی عه‌بدوله‌ ره‌شه‌وه. عه‌بدوله‌ ره‌ش پاره‌که‌ی وه‌رگرت و منجه‌منج وتی:

– هی که‌ش هاتوون سه‌ردار. له‌م فه‌راگه‌رده‌ن. هی گونده‌کانی ده‌ورو‌به‌رن. ده‌-پانه‌یه‌کن. هه‌ندیک‌یشیان بۆ خۆت ئه‌یانناسی!

له‌ جه‌مسهری راسته‌ کۆلان‌ه‌که‌وه هه‌ندێ که‌س هات‌ن. ستاریش له‌گه‌لێان بوو. پال‌ه‌وان گۆده‌رزی به‌ل‌خی و غه‌زه‌نفه‌ری هاشم‌ئاواپی له‌گه‌ل ستار ئه‌هات‌ن. گۆلمحه‌مه‌د هه‌نگاوی پی‌ش کرد. پیاوانی تازه‌ گه‌یشتوو له‌ به‌رده‌می وه‌ستان. گۆلمحه‌مه‌د روانیه‌ ستار و ستار وتی:

— خۆيان بپاريان داوه و هاتوون. ئه و كارهيان كردووه كه پپيان باش بووه. گۆدهزى به لځى ئانيشكىكى كوتايه لاکه له كهى غهزه نفه ر. غهزه نفه ر هاته پپشه وه و وتى:

— ئيمه بو يارمه تيدان هاتووین، سه ردار. پياوانى حكوممه ت له گونده كان كه وتوونه ته رى و خه لک به كرى ئه گرن. شاره زايان ئه وى بو جهنگ له دزى سه ردار. ئيمه ش وامان به باش زانى بيين بو ئيره...

له برى په رسف دانوه به غهزه نفه ر، گولمه مه د رووى كرده ستار و پرسى:

— له گه ل قوباد چيت كرد تو، ستار؟

ستار وتى:

— قوباد ئاماده نييه بروات، سه ردار. ئه لى جووتيار ناتوانى له زه وييه كهى دوور بكه ويته وه.

غهزه نفه ر جارپكى دى هاته وه ناو وتوويزه كه و وتى:

— هه نديكمان ئه توانين دهست به يينه چه ك سه ردار. سه ربازيما ن كردووه.

گولمه مه د گه رايه وه سه ر شوينى خوى و وتى:

— تازه درهنگ بووه كاكي برا، چا و نانپك بخون و بگه رپينه وه سه ر مال و ژيانى خوتان!

— ئيمه ئيتر مال و ژيانمان بو نه ماوه ته وه گولمه مه د خان. تالانمان كردين، ناگريان تيبه رداين و برديان. ئيتر ناتوانين بگه رپينه وه مال ه كانمان!

— برؤن چا و نان بخون، تازه درهنگ بووه!

— به دواى ئيمه ش دا خه لكى دى به رپوه، دين بو قه لامه يدان.

گولمه مه د به ستارى وت:

— بيانبه مال ه وه و چا و نانمان پى به.

پاشان رووى كرده پياوه كان و وتى:

— به خير هاتن بو فراوين!

ستار فەرمووی لە پیاوهکان کرد بۆ ژوورهوه. گۆلمحهمهده رووی وهرگیڤا و جارێکی تر چوووهوه بۆ لای بادی. وشترهکه به گومانی ئهوهی که سهردار مهبهستی سواری ههیه، ههلسایه سهر چۆک. گۆلمحهمهده بهلام مهبهستی سواری نهبوو. لای شانی وشترهکهوه وهستا، دهستی هینا به ملیدا و پالی دا به پشتیهوه.

دهستهیهکی تر له چهکدارهکان هاتنهوه و یهکسهر چوونه ژوورهوه. پاش ئهوان ستار له دهرگاکهوه هاته دهرهوه و لای دیواری کهلاوهکه کهوته سهیرکردنی گۆلمحهمهده. گۆلمحهمهده ئانیشتکی نابوو یه سهر پشتی بادی و سهر و شانی داخستبوو. چۆخهکهی به شانی چهپیهوه بهند بوو و شاقهلهکانی به ئارامی به دهم باوه ئهلهریهوه. ستار به خامۆشی له شوینی خۆی مایهوه. نه ئهیتوانی بچیتته پیشهوه و نه ئهیتوانی به وشهیهک زمان ههلبژی. بهو جۆره راوهستا تا مهگهر گۆلمحهمهده لا بکاتهوه و چاوی پێی بکهوێ. گۆلمحهمهده ئاخهرهکهی ئاوپی دایهوه و پروانیه ستار. چاوهکانی ئهبریسکایهوه، ئهتوت چاوهکانی پیاو فرمیسکی تیزاوه. ستار ههنگاوێکی نا و لهپر پرساری کرد:

— بۆچی گۆلمحهمهده، له بهر چی قبوول ناکهی؟ ئهوهتا ئهوه دهستی خهڵکه بۆ لای توۆ رادیراوه؟

گۆلمحهمهده رووی له ستار وهرگیڤا، چهمایهوه و تهوێل و روومهتی له تووکی پشتی وشترهکه وهردا و وهکوو شتی وتی:

— ماندوووم!

ستار وهک پروا نهکات پرسیهوه:

— سهردار؟!

گۆلمحهمهده به ههمان بی ئوقرهیی و بیدهنگی وتی:

— ماندوووم!

ستار به دژواری و دردۆنگیهوه وتی:

— خۆت ئهدهی به دهستهوه، خۆت ئهدهی به دهست

دوژمنهوه؟!

گولمحه مه د شانی راست کردهوه، روانیه ستار و وتی:

— نهک بو دوژمن، مل بو خوّم دائنه وینم!

جاریکی دیش ستار، وهکوو شتی بیستییه وه که سهردار وتی:

— ماندووم، ماندووم!

بانوو هات و با دهنگی دهوّل و زورناکهی له مهیدانه که وه
ئه هیئا. بانوو هات و له گولمحه مه د نزیك بوویه وه. گولمحه مه د
به پرسه وه له چاو و تهوّللی پیریژنی روانی. بانوو له وه لامی
پرسیاره خاموشه که ی گولمحه مه د دا وتی:

— سلیمان کچ نادا به شوو. ناتوانی بیدا به شوو. کابرای

چهرچی، کچه که ی سلیمانی له خوئی ماره برپوه. نهک له

قه لامه میدان، به لکوو له شار! به بی دهنگ و ههرا!

لهو بیده نگیه دا که گولمحه مه د به زور خوئی تیا رائه گرت،
چه کداره کان نزیکه ی هه زده-نۆزده یهک، ور و سه رگه ردان له
ده ریزانی هه شتییه که دا له ناو کوّلان راوه ستابوون. خانمحه مه د
و خان ئاپوشیان له گه لّ بوو و به گمحه مه دیش له سه ر بانی
سه را راوه ستابوو و ئه پروانیه کوّلان و که لاه و چه کداره کان و
براکه ی. خان ئاپو له بهر نیگای خاموشی گولمحه مه د دا پیی نایه
ناو کوّلانه که و وتی:

— چه کداره کان هاتوون تو ببینن، ئه یانه وی بزنان چی بکه ن؟

گولمحه مه د که ههستی ئه کرد به ئاشکرا ئه شه لی، یهک

دوو ههنگاوی به ره و چه کداره کان هه لگرت، لای دیواری که لاهه که

له نیوان ستار و خانمحه مه د دا راوه ستا و وتی:

— براکان! له من رازی بن، له ئیمه رازی بن. من داواتان

لی ئه که م لیّم ببوورن. خراپه کان له بیر بکه ن. بمبوورن ئه گه ر

تووره بوویتم. خانمحه مه د مان ئه گه ر جار جاره لیّتان تووره بووه،

بیه خشن به من و بهو نان و نمه که ی پیکه وه خوار دوومانه. کاری

ئیمه گه بیشتوته کوّتایی، کاری ئیمه وا خه ریکه کوّتایی پی دی.

کاری ئیمه به خوین کۆتایی پی دیت و ئیمه نامانهوی خوینی ئیوه برژی. گهردنمان نازاد بکهن، لیمان بیوورن. نان و پوئیک بخرنه ناو دهرسوکه کانتان، ههر کامه و ئهسپیک ههلبگرن و برۆن. برۆن براکانم، بهخیر هاتن و برۆن. وهکوو برا خوشتانم ئهویست، ههر ههمووتان برۆن بهخیر و به خوشتی!

له سهر و له زمانی پیاوهکاندا خهریک بوو سهرتیهسرتیک سهر ههلبدا. بویه گولمههمهدهستی ههلینا، داوای لیکردن نارام بن و وتی:

— ئهوه کهسهی وپرک بگری و بیهوی بهینیتیهوه، ئهوسا خۆم دهری ئهکهه! ئههه برۆن! ههر کامتان مالیکی ههیه، ژن و منال، دایک و باوکی ههیه...

دهنگیک بهرز بوویهوه:

— خۆ سهرداریش خیزانی ههیه، دایکی ههیه...

— گوتراو گوترا، شهوتان له بهره! به شهو ئهتوانن باشتر خۆتان دهرباز بکهن. برۆن، برۆن بهخیر و خوشتی!

پیاوهکانی گولمههمهدهمجارهیان قسهیان له رهنگ و مایهیهکی دی گوئی لی بوو و جیگهی مشتومپی تیا نه مابوویهوه. گولمههمهده پووی لیوه رگیپان، پیی نایهوه ناودا لانهکه و لهو بهری وشترهکهوه له ناو تاریکیهکهدا ون بوو و ستار وهک بلیی گوئی لیبوو که گولمههمهده له بهر خۆیهوه وتی:

— «بلییس! دایکم!»

لهوپه پری بپروا نهکردن و چهپهساندا، پیاوهکان دوور کهوتنهوه و کۆلانیان چۆل کرد. بهس ستار بوو له تاریکی بن دیوارهکهدا راوهستابوو. بلییس له دهرگای سهراوه هاته دهرهوه. رهنگه خانمههمهده ناردبووی بو لای گولمههمهده. بلییس ساتیک له ناو کۆلان راما. ستار، گولمههمهدهی پیشان دا له پهناوی وشترهکهدا. بلییس بهرهوه لای گولمههمهده پیی نایهوه ناو کهلاوهکه. گولمههمهده سهری له پهناوی وشترهکهوه دهرهینا و له چاوهکانی بلییسی

۳۲۹۶
که ئیسدهر
بهزگی نههه

پروانی. چاوه‌کانی دایک، هزار قسه‌ی تیا بوو. گولمحه‌مه‌د له وه‌لامی نیگی خاموشی بلقیسدا وتی:
 — گهردنه‌م نازاد که! دایه!

بلقیس نه وه‌ستا و نه راما. نه‌خیر، نه‌ی نه‌توانی رپگه به هرد و زوخواوی خو‌ی بدات. له ته‌نهاییشدا نه‌توانی له وه‌لامی گفته به نازاره‌که‌ی گولمحه‌مه‌ددا، نه‌م تاقانه‌ی دایکه، به‌کول بگری. بویه نه‌ه‌بوا پراوه‌ستی و، بلقیس پانه‌وه‌ستا. چونکه نه‌و، له یه‌که‌م ساتی پروویشاندانی مهرگه‌وه، وه‌کوو شمشیرکی پرووت، خاموش و سارد، خو‌ی له بهر هه‌موو ساته به نازار و کوشنده‌کانی مهرگدا راگرتبوو. نیسته‌ش به هه‌مان سارد و سړی، به بی نه‌وه‌ی دهرفته‌ی دل‌ه‌پراوکی به هه‌ناوی داخراوی خو‌ی بدات، پرووی له پو‌له‌ی شیرینی وه‌رگی‌را و به به‌رده‌م ستاردا تیپه‌ری و له ناو دالانی سهرادا خو‌ی ون کرد.

گولمحه‌مه‌دیش خو‌ی پی پانه‌گیرا، له په‌نای وشتره‌که هاته دهره‌وه، چوخه‌ی به شانیه‌وه رپک کرد و چالاک له که‌لاوه‌که دهرکه‌وت و خو‌ی کرد به ناودالانی سهرادا. هه‌وشه‌ی سهراناو به ناو پرووناک بوو. گولمحه‌مه‌د راسته‌وخو به‌رهو باله‌خانه سهرکه‌وت. کورپه‌که‌ی که له‌گه‌ل شیرۆ له بهر پلیکانه‌کان داره‌داری نه‌کرد، له سهر ده‌ست به‌رز کرده‌وه و کردیه قه‌لاندوشکان. به لاپره‌سه‌نی به پلیکانه‌کاندا سهرکه‌وت و له ناو باله‌خانه له‌چاو ون بوو.

شیرۆ هه‌لسا و چوو بو هه‌یوان. نه‌و دایکی له گه‌پانه‌وه‌دا بینیبوو. سهری برده ناو هوده‌که‌وه. بلقیس ناو‌ری دایه‌وه و خاچ له چاوه‌کانی شیرۆی پروانی. شیرۆ گه‌پایه‌وه و بو لای زیوه‌ر چوو. زیوه‌ر له بن تاقی به‌ره‌ه‌یوان دانیشتبوو و جگه‌ری مهره‌که‌ی نه‌جنی. شیرۆ به‌رامبه‌ر زیوه‌ر، لای سینیه‌که دانیشت. زیوه‌ریش
 دل و ده‌ماخی وتوو‌یژی نه‌بوو. زوری نه‌خایاند زیوه‌ر به ده‌نگی مارال بانگه‌را. شیرۆ ناو‌ری له ئاقاری ده‌نگه‌که دایه‌وه. مارال له بهر دهریزانی باله‌خانه‌دا پراوه‌ستابوو و چاوی له زیوه‌ر بوو. زیوه‌ر

لاى سېنبه كه هه لسا. دهسته كانى خاوين كرده وه و به ره و مارال
له پليكان سه ركه وت. شيرۆ روانيه رويشتنه كه ي زيهر. زيهر
گه يشته لاي مارال و به جووته چوونه ژورره وه.

– چي لي به سهر هاتووه خان ئاپۆ!

خانمحه مه د و مامي لاي كو له كه ي به ره هه يوان، نزيكي شيرۆ
راوه ستابوون. خان ئاپۆ دوو كه لي جگه ره كه ي له لووتيه وه دايه
ده ره وه و له وه لامي خانمحه مه ددا وتي:

– نه وه ي به سهر هاتووه، من و توپيش نه گهر له جيگه ي نه و
بوايه تين، ههر نه وه مان به سهر نه هات!

– چي نه كات خان ئاپۆ، خهريكه چي نه كات؟! ئيمه نه و
چه كدارانه مان بو رۆژيكي وه ها نه ويست. كه چي برام چه كداره كان
به رپي نه كاته وه بو ماله خويان، بو؟ ئاخه له بهر چي؟!

– حكوومه ت نه وي نه وي و بهس. حكوومه ت بهس
گو لّمحه مه دي نه وي. جا گو لّمحه مه ديش نايه وي خويني خه لي تر
برزي.

– مه گهر خويني نه وانيتر له خويني گو لّمحه مه د سوورتره؟
ئاخه نه مه چ خو و ره وشتيكه؟!

– نه، به لام بو؟ كاكلي بابه ته كه ليره دايه كه بوچي؟ كاتيكه
حكوومه ت بهس گو لّمحه مه دي نه وي...

– ئاخه نه مه چ شيوازيكه؟ حكوومه ت گو لّمحه مه دي نه وي و
نه وييش به دهستي به سترا وه وه خو ئه دا به دهس حكوومه ته وه؟!
– نه خير! من پيم وانبيه، نه به دهستي به سترا و نه به
زيندوي تي!

– نه مه شيتي تيه، شيتي تيه خان ئاپۆ!

خان ئاپۆ به پي كه نين ده مي كرده وه و وتي:

– تو به دواي ئا وه زدا نه گه رپي، نه وييش له منا وه؟! زيره كان
خه ريكن زه وييه كانيان نه كپلن!

خانمحه مه د به بي گو يدانه خو ش زمانيه كه ي مامي، به

٣٢٩٨
كه ئيسدەر
به رگي نه وه

توورپه بیه و ته:

– نا، ئاپۆ گیان! من هیچ مه بهستی ئه وه م نییه بکه ومه
به رپلی جه ندرمه. نه به زیندویی و نه به مردویی. هیچ حه زم
له وه نییه با بقولی بوندار و نه جهف ئه رباب به ته رمه که م پی
بکه نن. مه گهر ئه وه ی که پیشتتر ده- بیستیک له وه که سانه بنیرم
بو دۆزه خ!

خان ئاپۆ له لیواری به ره هیوانه که هه لئرووشکا.
خانمه مه دیش له لایه وه دانیشیت و به ده می چه قوکه ی که وه ته
لیکردنه وه ی خوینی وشکه لاتوو به به ری ده ستیه وه. خان ئاپۆ بزه
له سه ر لیوی، وتی:

– واته ئه کشییته وه؟

به ر له وه ی خانمه مه د ده رفه تی وه لامدانه وه په یدا بکات.
باوکی له ده رگای که نووخانه که هاته ده ره وه و وتی:
– بو وا دواکه وتن ئه مانه؟ شه وی زستان خو تا ده رنگان پان
له ده ره وه پاناگرن!

خان ئاپۆ ئاوپی له براکه ی دایه وه، پوانیه ئاسمان و وتی:
– هیشتاش ده رنگ نه بووه کاکه گیان، جارێ سه ری شه وه!
که له میشی به لنگی داچه قاوه وه، گه لاوگه ل هاته پیشه وه
و به ده م پۆه وتی:

– هیسه ره که م. هیسه ره که ی منیش عه بدۆس له گه ل خو ی
بردی. بریار وابوو زووتر بو می بکه پینیته وه.

خانمه مه د، به ر له وه ی باوکی بگاته به رده می، له لیواری
به ره هیوانه که هه لسا و به بیانووی شیو به ره و چیشتخانه چوو
و هاواری کرد:

– ئه م چیشته پینه گه یشت؟!

ده نگی سه مه ن له وه لامی شووه که ی دا له چیشتخانه وه
به رز بوویه وه:

– شیوی چل که س خو به کاژیریک ئاماده ناکری!

سەر هاتوو. نازانم، منیش نازانم چیم پیئەکرئ. هیچ شتیک هاوسەنگی نەماو. گۆلمحەمەد لەم کاتەدا لە ئامانجیک زیاتری نییە و ئەویش ئەوێهێه که ئەیهوئ ئەوانی دی پزگار بکات. ئەیهوئ مەیدانی شەرەکه بچووک بکاتو، چەندە بوئبکری بەرتەنگتر! خەریکه پال بە هەموو کەسێکەو ئەنی. هەمووکەس دوور ئەخاتو. ئەمە ئەو شتەیه که مرؤف لیئ تیئەگات، بەلام زۆریش ئازدەرە ئەم شتە. مرؤفی وەکوو ئەو لە کاتی تەنگەژەوی وەهادا بەس بیر لە دەر بازکردنی خۆیان ئەکەنەو. کەچی ئەو بە پیچەوانە بەس بیر لە دەر بازکردنی خەلکانی دی ئەکاتو. ئەم هەلوئێستە، هەر دوو رووی ئەم هەلوئێستە ناراستە. بەلام هیچیش ناکرئ. من ئەوێ به میشکم دا هاتوو و توومە، هەر پێگەیهک که پیم باش بووبی بۆم شی کردۆتو، بەلام وا تیئەگەم که گۆلمحەمەد بریاری کۆتایی خۆی داو و جگە لەو بریارە هیچ پێگەیهکیتر بە راست نازانی. ئەو ئەیهوئ لەگەڵ حکوومەت بجەنگی، بەلام خۆ تەیارکردنی ئەو بە پیچەوانەیی ریسای جەنگە. پێشەکی ئەم جەنگە بە جۆرێکە که کۆتاییهکی هەر لە سەرەتاو لای گۆلمحەمەد رۆشنە. کۆتاییهک که بە هیچ جۆرێک ناتوانی سەرکەوتنی بە داوای، ئەمە کارەساتە. کارەساتیک که گۆلمحەمەد بە چاوی کراووە بو لای ئەچی. نازانم، من نازانم! تیئەگەم، بەلام گێژبووم، سەرم گری تی بەر بوو!

کازم لە راستە کۆلانەو بەرەو سەرا ئەهاتو. کۆ و مەرەبای کردە ژووڕووە و خۆی لەژێر هەشتیهکە بەرامبەر بە خانمەمەد راووستا و بە پەڕیشانیه و تی:

— کەس نەهات خان، خەلکی لە مەیدان کۆنەبوونەو. ۳۳۰۱
کە پیدەر
 بەرگی دەمەم
 مینیش چاوەشەکانم هەلگرت و هینایانمەو. نازانم چی رووی داو. وابزانم خەلکی ئەترسن لە مالهکانیان بێنە دەرەو!
 ئەلی شتیک بوو، ئەلی بۆنی هەندی شتیان کردوو. ئێستە

چی بکهین؟ لهوه ئه ترسم بۆ شیویش نه یهن بۆ ئیره! ئاخر سهردار
وتی ئه بهوئ ئه منشه و خه لکه که بانگ بکات بۆ نانی ئیواره.
ئیسته چی بکهین؟

خانمه مه د له سهر سه کوکه هه لسا و له کاتی کا زمی
له گه ل خوئ ئه برد وتی:

– له بیرى که. قسه که ی سهردار له بیرکه. برۆ بیر له
شیوی پیاوه کانی خو مان و میوانه کان بکه ره وه. کار له وانه ترا زا وه!
– تۆ بۆ کوئ که وتوو یته رۆ باوکه؟
که له میشتی دار و فانۆس به دهس به ره و ناو دا لانه که رۆ یشت
و وتی:

– ئه رۆم به دم رانه که وه. ئاخر خو ئه و مه رانه یان نه بردو وه
بۆ سه ره خس بیان له وه رپین! شه و خه ریکه تی ئه په رۆ!
خانمه مه د نیگای له رۆ یشتنی باوکی وه رگپرا، کا زمی برد
و ستاری له هه شتی هه که به جی هیشت. ستار له ناو تاری که که دا
چوو ه ناو خو به وه. تاویک تی په ری. محمه د ره زای گو لخانم
فانۆسی هی نا و هه لیواسی به بزما ری چوار چی وه ی ده رگا که وه و
به ستاری وت:

– میوانه کانی قه لآ چیمه ن لیت ئه گه رپین، وه ستا ستار!
ستار روانی به محمه د ره زای گو لخانم و هه لسا.
محمه د ره زای گو لخانم به دوا ی کار ی خو ی دا، چوو بۆ گه ور و
ستار ته زی ئه ژنو کانی ده رکرد و پیتی نایه ناو چه وشه ی سه را وه.
ئا شناکانی له ناو که نووخانه دانیش تیبوون. به لخی و عه لی خاکی
له ده ره وه ی ده رگا که، لای دیواره که له سه ر عه رز دانیش تیبوون و
سه ریان نابوو به سه ر به که وه. ستار، شه که ت و به هه ستی
ئا شکرای شکست له هه نگا وه کانی دا، خامۆش و مه رگبار به ره و
که نووخانه رۆ یشت و له ته نیشتت به لخی هه دانه ی دانیش ت. به لخی
نیگای له ده نکه درشته کانی ته زی حه که ی هه لگرت، رووی کرده
ستار و پرسى:

۳۳۰۲
که نیسه در
به رگی نه ده

– چی ئه بېنى؟

– خوږن!

ستار ده سبه جی وای وت و سه ری داخست. تاویک بیدهنگی
کهوتهوه. به لخی و خاکی روانیانه یه کدی و پاشان پرسرا:

– ئیمه چی؟ شیاوی مردنیش نین؟!

ستار له وه لّامدا وتی:

– له وه زیاتر و شیاوی ژیانیشین!

– ئه ی بو وه کوو مناله ورتکه ده رمانئه که نه دهره وه؟

– ئا له مه ی تیناگم!

به لخی وتی:

– بو ندار له زمانی ئالاجاقیه وه په یامی بو من و خاکی نار دووه

که ئه بی بار بکه ین و له قه لّاچیمهن برۆین.

ستار خیسهی له خاکه که، به به لخی وت:

– لات سهیره؟!

به لخی وتی:

– لام سهیر نییه، به لّام! هه ندی جار لام وایه هیلکه یه کم

دراوم به به رددا و شکاوم!

ستار روانیه وه به لخی و وتی:

– راسته کهت ئه وی! منیش هه ندی جار ده باره ی خوّم وا بیر

ئه که مه وه!

– به لخی به ستاری وت:

– تو ئه ته وی چی بکه ی؟ تو! ستار؟

ستار ده سته کانی کرده وه، به بیدهنگ ریکی گووشان و وتی:

– تا بزاین چوّن ئه بی! به لّام! ئه وه ی ئه توانم بیلیم ئه وه یه که

ئهمجوره یم پیشبینی نه کردبوو. ئهم جهنگه خه ریکه ئه گوږدری.

خه ریکه ئه بی به مملانییه کی ویزدانی! ئهمه یه گوږدرز، من له

پیشنه وه شکست هه ست پی ئه که م.

به لخی وتی:

– ئەى تۆ دەس ھەلناگرى؟!

– ناتوانم، ناتوانم. خۆيشم لە خۆمدا تووشى مەملانئىيەك بووم. مەملانئىيەكى ويژدانى! پاش نانى شىوان ئەچىن بۆ مالى قوباد. رەنگە بتوانىن رازى بكەين بۆ ماوهيەك سەرى بدزىتەوه. يەكيشيان ئەوهى كە خراب نىيە لەگەل ئىوه ئاشنا بىي. سەمەن سەرى لە دەرگای سەرتەنوورەوه ھىنايە دەرەوه، بانگى لە خانمەمەد كەرد و وتى:

– شىيو خەريكە ئامادە ئەبى بلى شىيو خۆرەكان جى بگرن. بانوو، كازم و محەمەد رەزاي گولخانم كەوتنە ھاتوچۆ و راخستنى سەفرە. ژوورى دانىشتن، ميوانخانە، كەنووخانە و ژوورى تەنىشت ھۆدەى دانىشتن. خان ئاپۆ چەكدارەكانى لە ئاغەلەوه بۆ ژوورى دانىشتن و ژوورەكەى تەنىشتى پىنموونى كەرد. مەدەدى نارد بۆ يارمەتى محەمەد رەزاي گولخانم. خانمەمەدپىش، ستار و ميوانە تازە گەيشتووھەكانى برد بۆ ميوانخانە. ئەمايەوه كەلمىشى و چەند كەسى تر لە خويەكان كە سەفرەى ئەوانىش لە كەنووخانە راخرا.

خان ئاپۆ پاش بەشدانى چەكدارەكان ھاتەوه ھەوشە و بەگمەمەدى لەسەربان بىنى. بەگمەمەد ھاتبوو يە گويسەوانەى بانەكەو نىگای پرساو نىگەرانى لە مامى بوو. خان ئاپۆ فركەى كەرد بۆ چىشتخانە، پارچەيەك گۆشتى خستە ناو نانكەوه، ھاتە دەرەوه و راستەوخۆ سەركەوت بۆ سەربان بۆ لای. بەگمەمەد جارىكى دى كەوتبوويەوه پياسە كەردن و بە ھەستكەردنى ھاتنى خان ئاپۆ ھەرگەرا، لە بەردەمى راوھستا و ھەك بلىي پرسىيارىك لە زووھە لە گەرووى دابووبى، دەسبەجى پرسىيارى كەرد:

– چى ئەبىنى خان ئاپۆ؟!

– خويىن! خويىن ئەبىنم ئاپۆگيان!

خان ئاپۆپىش بەگمەمەدى لە پرسىيارەكەى دا رانەگرت و واى

۳۳۰۴
كەلىسەدەر
بەرگى نەھەم

پيوت.

دهستی به قوڻی گهنجترین برزایه وه، بهرهو پاساری لیواری
بانهکه، بهرهو کوڻان په لکښی کرد و له لای خوږه وه داینا و نان
و گوښته که ی دا به دهستی ه وه.

– کاکم بو وا نهکا، خان ناپو؟ بوچی تفهنگچیه کان بهر
هه لئه دا؟ شیت بووه؟!

– گومانم وانیه شیت بووبی، میښکی جاری کار نهکات.

– ئه ی بو نهو کارانه نهکات؟

خان ناپو کاوه خو له گوتن دا، وه لامي به گمحه مه دی دایه وه:

– نهوکاره نهکات که نه بی بیکات، جگه له وه نه بویه چ

کاریکی بکردایه ت؟

به گمحه مه د وتی:

– ناخرنه گهر جهنگیمان له بهره و نه بی بجهنگین، نه گهر

نه بی بجهنگین نیتر بو نه بی فهراگهردی خو مان چو ل بکهین؟

خان ناپو پالی دا به دیواری سوانه که وه و وتی:

– حکوومه ت گیانی ئیمه ی نهوی ناپوگیان، جا ئیمه بو نه بی

خه لکی له گه ل خو مان بکهین به قوربانی؟ قسه که نه مه یه،

قسه ی گو لمه مه دی ئیمه نه مه یه و قسه یه کی زور نابه جیش

نییه!

به گمحه مه د شه لزه زاو و تاراده یه ک گومانوی وتی:

– مه گهر ئیمه نه مانه وی به دهستی به سراوه وه خو مان

بدهین به دهست حکوومه ته وه؟

خان ناپویش به هه مان نه رمیه که ی پیشتر وه لامي دایه وه:

– نه خیر، من پیم وانیه مه به سستیکی وامان هه بی!

– ئه ی چی؟ بهس نه روین بو نه وه ی بکوژیین؟!

خان ناپو به رسقی نه بوو، به بیدهنگی سه ری داخست. تاویکی

تپه راند و پاشان روانیه به گمحه مه د و - وهک خوښی نه زانی -

چنگی له کاکوڻی گهنجه که ی وهردا و وتی:

— هەر كەس بە حەزى خۆى ئاپوگيان، هەر كەس بە حەزى
خۆى!

بەگمە مەد دەسبەجى و بى بىر كەردنەو و تى:
— تۆ خۆت چى خان ئاپو، تۆ خۆت ئەرۆيت بۆ ئەو جەنگەى
دنيا بى نىيدا ئەكوژرى؟
خان ئاپو پالى بە كۆلەكەى ئانىشكەىو، كۆلەكەى لە ناو
پەنجە ئەستورەكانىدا وردكرد و لە وەلامدا وتى:
— گولمە مەد ئەچى!
— خۆت چى خان ئاپو، تۆيش ئەچىت؟
خان ئاپو نيوروخى بە ئەندىشى جەوانەكەى خستە بەر
نىگارى خۆى و تى:
— تۆ چى بەگمە مەد؛ تۆ ناچى؟
لە بىدەنگى بەگمە مەددا، خان ئاپو درىژەى بە قسەكەىدا
و تى:

— ئەگەر تەنھا بوايەتم، كارەكە پروويەكى ترى ئەبوو. بەلام
ئىستە تەنھا نيم. ئىستە هىچكام لە ئىمە تەنھا نين. هەر
كام لە ئىمە لە هەمان كاتدا كە خۆيتى، ئەوانى تىشە.
زىندوو و مردوو ئىمە پىكەو، ئىمە هەموومان يەك
لەشەين. يەك گيانين. بەلام! من قسەيەكى ترم لەگەل تۆ هەيە
بەگمە مەد. من داوايەكى ترم لە تۆ هەيە كە رەنگە بتوانم بە
گولمە مەدەيشى بسەلمىنم، بەو مەرجەى هەلنەچىت!
— گويم لە تۆيە، ئاپو گيان!

خان ئاپو پىشتى راستكردەو پالى دا بە ديوارەكەو، چۆكى
هەلينا و لە كاتىكا خۆلى دەستى ئەتەكاند، خىسەى برپىە
تارىكى شەو و تى:

— حەز ئەكەم تۆ بەينىتەو، بەگمە مەد!
— بەينمەو؟ لە كوئى بەينمەو خان ئاپو؟
— بە زىندووئى بەينىتەو، حەز ئەكەم تۆ تيانەچى!

۳۳۰۶
كە ئىسەدەر
بەرگى دەھەم

— مه به سنت چیه خان ئاپۆ؟! —

— ئه وهی که وتم، حهزم لیه تو له دنیا بهدا بهینی!

— خان ئاپۆ!! تو ئه وهنده له کوژرانمان دلناییت؟! —

— مه پرسه به گمحه مه! بهس گوئی له تکای ئاپۆی خۆت

بگره. بهس دلت له لام بی. من حهز ئه کهم به گمحه مه د به

زیندوووی بهینیته وه.

— خان ئاپۆ!

کابرا پارا ببوو و خۆشی نهی ئه زانی به کام لادا و به چ

مه به ستیک بروت. بهس ئه وهی ئه زانی که نایه وئ و ناتوانی ریگه

به نیگای به گمحه مه د له چاوه کانی خۆی دا بدات. شپهزه و بی

مه به ست ههنگاوی نا و وتی:

— ئه وهی که وتم، ئاره زووی دلی من بوو. ئاره زووی دلی منه.

— خان ئاپۆ، خان ئاپۆ! ئاخه له کوئی بهینمه وه، چۆن بهینمه وه؟

براکانم، مامم، ئازیزانم به چاوی کراوه وه بچنه کوشتارگه و تو

ئه ته وئ من بهینمه وه؟ من له کوئی بهینمه وه؟

خان ئاپۆ وه رگه را. به گمحه مه د له ته نیشته مامیه وه له

خۆی و له وشه ی تاساوی گوته که ی دا گلو له ببوو. خان ئاپۆ که

ئه توت له م ته نگهزی سوژ و رقه دا وزه یه کی هاته وه بهر، خاچ

له چاوه کانی گه نجه که ی مۆر بوویه وه، دهستی نایه سه ر شانی

تیگسه راوی به گمحه مه د، به لام له و داره ته دا خۆی پی رانه گیرا،

دهستی لی بهردا، رووی وه رگی را و وتی:

— ئاره زووم ئه وه بوو بته کهم به زاوا به گمحه مه د. ئاره زووم

ئه وه بوو له زاوا یه تیت دا هه لپه رم، ئاره زووم ئه وه بوو منالت

بینم! ئاره زووم ئه وه بوو خرتیک پینشکه ش به بوو که کهم بکه م،

ئاره زووم بوو! من ئاره زووم مند بووم!

خان ئاپۆ نهیتوانی راوه ستی، به قه راخ سوانه ی بانه که دا

که وته ری و له بیده نگیه که دا که ئه توت هه ناسه ی به گمحه مه د

بریوه، وتی:

— جهوانی! جهوانی! تۆ! رهنگه خۆت نازانی چهنده وهكوو گهنجیته خۆمی، تۆ! خودی منی! من ئەمهوی بۆ بمینی و بژی. من ئەمهوی لهگهڵ تۆدا بمینم و بژییم. ژیان! ئای ژیان! بهگمحهمهه، ژیان پڕژهنیکی پیرۆزه. ژیان! به ههموو ستهم و نازارهکانیهوه پڕژهنیکی بهبایهخه؛ پڕژهنیکه که مروّف تهنها یهكجار دهستی پئی ئەگا و لهم تهنها یهك جارهش دایه که ئەبێ شیلهی بکیشی و دایچۆرپنی. مروّف ئەبێ لهم تهنها یهك جارهدا شیله و گهوههری ژیان وهبرگرێ. پڕژهن، پڕژهن! تۆ بهگمحهمهه هیشتاش زۆرت ههق به سهر ئەم ژیانوه ههیه. منیش مافی ئەوهم ههیه له کاتیکه سینهم کون بووه بتوانم له بیری ژیاندا بم؛ من ئەمهوی کاتیکه سینهم کون بووه بتوانم مهیدانی ههڵپهركی زهماوهانهکهی تۆ له بهرچاومدا بینم. ئاخو بۆ مردنیش ئومید پیویسته، بهگمحهمهه! بۆیه ئەمهوی تۆ بمینیتهوه! بلا کاتیکه ئەکوژیم لهم ژیانهدا مایتم. ئەمهوی پاشماوهیهکم لی بهجی ماب، باشه ئاپۆ گیان! بۆ ئاپۆ خۆت بمینتهوه؛ ئەمینی؟! ههچهنده شهو بوو و تاریکه شهو ریگهی له ترووسکانهوهی بییله فرمیسکاوییهکانی چاوانی پیاوان ئەگرت، بهلام قورت و لهرزینی دهنگی پوختهی خان ئاپۆ خۆی نوینهرهوهی ئاشکرای راستگۆیی و سوۆزی پیاوهکه بوو بهرامبهر به بهگمحهمهدی شوپهلاو. له سووچی سوانهی بانهکهدا خان ئاپۆ وهرگهراپوو و بهرامبهر بهگمحهمهه وهستاوو و به هیوای بهرسقیکی رهزانهدانه چاوی تیپریوو. بهگمحهمهه له بیدههنگیهکا که له دوای گوتهکهی خان ئاپۆ، ئەو ناوهی داگرتوو، سههری داخستوو. تاویک بهو جووره رابرد و پاشان بهگمحهمهه سههری ههلینا و له کاتیکه توانای شاردنهوهی لهرزین و لهرینهوهی دهنگی خۆی نهبوو،

وتی:

— خۆزگه دوو گیانم ههبوایه، خان ئاپۆ!

٣٣٠٨
که ئیسدهر
بهزگی دههه

به گمحه مه د نه يتوانی دريژه به قسه که ی بدات. جاريکی تر
هه وليدا هه ناسه ی بيته وه بهر و وتی:

– بو ئه وه ی گيانیکم بو تو رابگرم و گيانیکم بو کاکم بکه م
به قوربانی!

خان ئاپو ههردوو دهستی بهرز کرده وه و بهری پانی دهسته کانی
کوتا به به سهر شانی به گمحه مه ددا و پاشان چنگی له شانه کانی
برازاکه ی وهردا، به رق و شه و قه وه راپوه شاند و وتی:
– تو بمينه وه به گی ئاپو، تو بمينه!

به گمحه مه د خو ی له بهر ئه و شه کانه ی په نجه کانی خان ئاپو
له له شیدا به دی هی نابوو، راگرت. پاشان هیور بوویه وه و چاوی
له چاوه کانی مامی دا، وتی:

– چو ن بمينه مه وه خان ئاپو؟ چو ن بمينه مه وه و گه نجیتی
بکه م؟ چو ن بتوانم بزیم کاتیکه ئیوه! چو ن به بی ئیوه بزیم؟...
نا، خان ئاپو، نا! من له گه لتان دیم، من له گه لتانم ئه گهر هه م.
من له گه ل ئیوه گه نجم ئه گهر گه نجم. به بی ئیوه! نا، خان ئاپو!
بی براکه م! نا، خان ئاپو. من به دوا ی براکه م دا دیم، من به دوا ی
براکه م دا تا دوزه خیش دیم!

– ئه وه ش خو ی!

گولمه مه د هاته سه ربان:

– ئیوه نا تانه وی شیو بکه ن؟

خان ئاپو و به گمحه مه د خاموش بوون. گولمه مه د هاته
به ره وه و له نزیکیان راوه ستا.
– نا!؟

خان ئاپو ئه ماژه ی به بابوله ی نان و گوشته که ی دهستی
به گمحه مه د کرد و وتی:

– بابوله یه کم بو براکه ت هی ناوه.

گولمه مه د له سهر سووچی دیواری سوانه که دانیشیت.

ئه و نانه ی خو ی هی نابوو ی کردی به سی کوته وه و وتی:

— نه‌بوو. ویستم ئەمشنه‌و زهماوه‌نیک بو کازم وه‌رئ بخه‌م، به‌لام نه‌بوو! به‌خۆمم وت خو دهرفته‌تی ژیان به‌ئیمه‌ ناده‌ن، لانیکه‌م ئەم تۆزه‌ کاته‌ با جووش و خرۆشی خو‌ی هه‌بئ، به‌لام نه‌کرا! وه‌ره‌ خان‌ناپۆ، پاروویه‌ک بخۆ. تویش به‌گمه‌مه‌د، بو دانانیشتی؟

دانایشتن. سئ پیاو له‌ سووچی بانه‌که‌دا دانیشتبوون. گوڵمه‌مه‌د له‌ نیوان و ئەو دوانه‌ش به‌رامبه‌ر یه‌کدی. نان و گوشت له‌توکوت کرابوو و ده‌میان ئەجوولآ. گوڵمه‌مه‌د نه‌ی ئەتوانی برا و مامی به‌ بیده‌نگ ببینی. بو‌یه‌ ئانیسکه‌کانی دا له‌ شانی مامی و براکه‌ی و به‌ شووخ و خوشرزمان وتی:

— ئا! له‌ چ ئەندیشه‌یه‌ک دان؟!

خان‌ناپۆ پارووه‌که‌ی قووت‌دا، نیگای به‌ سه‌ر بانه‌ خامۆشه‌کانی قه‌لامه‌یدان‌دا سووران‌د و پاشان وتی:

— شوینی جه‌نگ له‌ کوئ ئەبئ؟

گوڵمه‌مه‌د ده‌سه‌به‌جئ وه‌لامی دایه‌وه‌:

— نامانه‌وئ له‌ ناو گونده‌کان‌دا شه‌ر ساز ببئ، نا!

— ئەگه‌ر له‌ گوندیک ده‌وریان گرتین چی؟ بو‌ وینه‌ هه‌ر ئیسته‌؟

— راکیشیان ئەکه‌ین بو‌ بیابان. به‌ هه‌ر جوړیک بووه‌ خو‌مان

له‌ ئاویی دوور ئەخه‌ینه‌وه‌.

خان‌ناپۆ وتی:

— کیو باشته‌ر نییه‌، کیو؟

— باشته‌ر، کیو زۆر باشته‌ر!

ده‌نگی هیوری ئەسه‌پیک له‌ کۆلان، وتووێژه‌که‌ی بری.

به‌گمه‌مه‌د به‌ قه‌راخ دیواری سوانه‌که‌دا خزا و دوورکه‌وته‌وه‌.

ساتیک گوئی رادپرا و پاشان به‌ دزیه‌وه‌ ملی کیشنا. گوڵمه‌مه‌د

له‌ سه‌ر دیواره‌که‌ خزایه‌ خواره‌وه‌، پانایی سه‌ری نا به‌ سووچی

دیواره‌که‌وه‌، ده‌سته‌کانی له‌ سه‌ر سینه‌ی هینایه‌وه‌ یه‌ک گوئی

له‌ ده‌نگه‌که‌ چاوی بریبه‌ ئاسمان. ده‌نگی پئی ئەسه‌پیکی خاو و

۳۳۱۰
که‌ ئیسه‌ده‌ر
به‌رگی ده‌مه‌

نارام و ماندوو ئه بیسرا، تا ئه و رادهیهی که مهترسی لئنهکری. خان ئاپۆ رووی کرده بهگمحه مهه که ههروا خووی لکاندبوو به دیواری سوانهکهوه و وتی:

— حهز ئهکههه ئهه بهیئیی، حهز ئهکههه بهگمحه مهه له ناومان دا به زیندویتی بهیئیی.

گولمه مهه به بی ئهوهی چاوی له ئاسمان بگویتنهوه، وتی:

— ئارهزووی من به زمانتا دی خان ئاپۆ، ئارهزووی من! خوژگه بمانتوانیبا بیکهین به زاوا. خوژگه!

دهنگی بهگمحه مهه، وتووێژهکهی خان ئاپۆ و گولمه مهه دی بری:

— کیی و له کوپوه دیی؟

دهنگیکی ماندوو له قوولایی شهوی کوولانهوه وتی:

— منم، نادههلی چارگویشلیم و له بیابانهوه دییم.

— ئا! ئهتناسم نادههلی، ماندوو نهبی! به تهنهایی، بهس

خوئی؟

— نه، ئهسپیشم پییه، ههردووکهمان شهکهتین!

گولمه مهه له قهراخ سوانهکهوه وهرگهراپوو بهرهو کوولان و سهیری نادههلی ئهکرد. له قوولایی نووتهکی کوولانهکههه، نادههلی چارگویشلی شاراره له جبه رهشهکههه، خاموش به سهه ئهسهه سپهکههیهوه بوو و نیگای بهرهو بان و له بهگمحه مهه بوو. بهگمحه مهه لیی پرسیهوه:

— چۆن بوو ریته کهوته ئهه ناوه، نادههلی؟

نادههلی، که ئهتوت باریکی قورقوشمی له گوتهکههه دا

گههاندوته مهزل، ور و ماندوو وتی:

— مارهکان! مارهکان! مارهکان کهوتونهته ری. مارهکان

ژیانوتهههه و کهوتونهتههه ری بهرهو بنه مالهه ئیوه. مارهکان پهنگه

ههه ئیستههه بهریوه بن، لهه نزیکانههه. من دهنگیان ئهه بیسم،

ماره‌کان! ماره‌کان! هه‌وائی من و کاری من به گولمحه‌مه‌د هه‌ر
ئهمه‌یه!

گولمحه‌مه‌د روانیه خان‌ئاپۆ. خان‌ئاپۆ هه‌ئسا و
گولمحه‌مه‌دیش. به‌گمحه‌مه‌د بینى كه مامى و كاكى به‌ره‌و
پليكانه‌كان رۆيشتن، ئه‌وسا به نادعه‌لى وت:
— باژوه وه‌ره ژووره‌وه كورى حاجى‌حسيڻ، خو رڙگه‌كه
ئەزانی؟ باژوه وه‌ره ژووره‌وه!

به ندى دووهم

«نهء! نا! بهو سوږرييه نه بوو و بهم بى خوږييهش نيهء!»
 - «خهريكى وړينه نه كهى، پياو!»
 - «پيالهيهك چام بو سازكه.»
 - «چى بووه، چيت لى به سهر هاتووه؟ په ريشان ديارى!»
 - «خهريكن نه يدن به زهوى دا!»
 - «خهريكن كى نه دن به زهوى دا؟»
 - «گولمحه مه د، گولمحه مه د خانى سهر دار!»
 - «كىن نه وانهى نه يانه وى بيدن به زهوى دا؟»
 - «همان نه وانهى له زهوى هه لئانكي شايه سهر.»
 - «نيسسته نيمه چ كارمان به كارى گولمحه مه دى سهر دار
 هه يه؟»
 - «خوزگه هر له سهره تا كه يه وه كارمان به كارى
 گولمحه مه دى سهر داره وه نه بوايه!»
 - «چى؟!»
 - «چا بينه، نهء، نا! بهو سوږرييه نه بوو و بهم بى خوږييهش
 نيهء!»

۳۳۱۳

كه پيدر

به رگى ده ۵۵۵ م

- «هموو شتيك لهو رپوزه وه سهر اوين بووه. لهو رپوزه وه
 كه شه قاوه كان له هموو لايه كه وه رڙانه ناو شار و كوږيان

پيخوش بوو ئاگريان تيبهردا. هەر لهو رۆژه شهوه تهخت و قامچی له گوندهکاندا پهيدا بوونهوه. گۆپالی شه ره گه ره کی له په نای كه نووه كان ده ركيشران و رۆژ نوئی بوويه وه و رۆزی نوئی! پاش ئه و رۆژه بوو كه جه ماوه ری جووتیار، هه ندیكیان ئه گه ر باسیكیان كر دبی، یان ته نانه ت داوايه كیان كر دبی و په نگیشه به شی خویان یه كجی له سه ر خه رمانه وه بر دبیته وه بۆ مایان، به سه ر و ماله وه تیاچوون. ئه وه نده ی من له شار بووم كه مم نه بینی ده س و پیی شكاو به سه ر كه ر و هیسه ره وه ئه هیئران بۆ خه سته خانه. خۆم بینیم سه ر و ده ست شكاهه كانیان ریزاوریز خه وان دبوو له ناو دا لانه كه دا و لیفه یان په لاسیكیان تیوه پیچابوون. فه رمانیان داوه هه ندی كه س ئه بی له گونده كه یان باربكه ن، هه ندیكیان خویان هه لآتوون و هه ندیكیش كه وتوونه ته بن زه بری داربلا لئووك و بیل و پیمه ره. شه ری دوو به ره کی سالانی پینشوو دووباره نوئی بۆته وه و هه موان به ربوونه ته گیانی یه كدی. وا بزانه كوشتوبریش كه م نه بووه له م ماوه یه دا. له سه فه ری ئه و جار مه وه تا ئه م سه فه ری كه له شار ئه گه ر پیمه وه، بارو دۆخی شار و خه لکی شار له زه وی تا ئاسمان گۆراوه. جیی باوه ر نییه، سه رسوو په یئنه ره!

— «ئهی ئه مجاره چیت هیئاوه له شاره وه؟»

— «شار چی لییه و چی لئنییه كاكی برا؟ من هه ر ئه و شتانه م هیئاوه كه پاره كه م به شی ئه كرد و پیویستم بووه. قه ند و چا و شه مچه و نه وت و ده رزی و سنجاقم كریوه و ئه بیهم. ئه بیهم بۆ گونده كانی سه ره وه له و لاشه وه خوری و پیسته و مریشك و ده نكه شووتی و ئه م شتانه ئه كرم و ئه یه یئمه وه به ره و شار.»

— «وتت ئه و رۆژه پاش قلیشانه وه كه له شار بووی؟»

— «بووم و سه د بریا نه بوایه تم. چونكه ئه گه ر نه بوایه تم، نه م ئه بینی. بیزاری، بیزاریم سه د ئه وه نده زیادی كرد. گورگی بیابانیكیان وتووه، ئه گینا من مرۆفی وام بینی كه زۆر له گورگ

۳۳۱۴
كه ئیسده ر
به رگی نه ده

خراپتر خلكيان هه‌ئه‌دري. راستيه‌كه‌ي، ئهم ئهم ئاده‌میزاده چه‌نده بي چاو و رووه! وه‌كوو گورگ خه‌لكي له‌ت و كو‌ت ئه‌كات و شه‌ويش ئارام و ئاسووده سهر ئه‌كاته سهر سه‌رين و لي ئه‌خه‌وي. مرو‌ف هه‌ئه‌دري و رو‌زي دواتر قيت و قوز به شه‌قامان‌دا ئه‌سووپرته‌وه. ئه‌مه چ جو‌ره گورگي‌كه كه تا رو‌زي بهر له تالانه‌كه، ته‌نانه‌ت كاژيري‌ك بهر له تالانه‌كه له مه‌رپيش مه‌رتر بوو! به‌لام هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ي كه‌وته ته‌ك حه‌شاماتي‌ك كه ئه‌نديشه‌ي تي‌كدانيان هه‌يه، به بي ئه‌وه‌ي به خو‌ي زانيبي نه‌ك هه‌ر ئه‌بي به يه‌كي‌ك له‌وان، بگه‌ له‌وانيش خراپتري لي ده‌رئه‌چي. مرو‌ف سه‌ره‌تا بروا ناكات، به‌لام ئه‌وه‌نده‌ي چاوي ئه‌كاته‌وه، بو‌ي ده‌رئه‌كه‌وي راسته. ئه‌بيني هه‌موو ئه‌و شتانه راست بووه. چي بينيوه راسته، راسته‌قينه‌يه. من خو‌م سه‌رم سووپرماوه له كاري ئهم ئاده‌میزاده! ئه‌و رو‌زه من ئيتر نه‌متواني سه‌يربكه‌م و چاوي خو‌م به‌ست. به‌لام كاتي‌كه به ترس و له‌رزوه چاو‌م هه‌لينا بينيم كه ده‌ست و پلي حه‌ماشاته‌كه خويني لي ئه‌تك. ئيتر خو‌م پي رانه‌گيرا. گه‌رامه‌وه بو كاروانسه‌را و وه‌كوو نه‌خوش تا رو‌زي دواتر له سووچيكا كر بووم.»

– «بيستم ژنيك خو‌ي زينده به چال كردوه هه‌مان ئه‌و رو‌زه!»

– «ئاته‌ش، ئاته‌شي قور به سه‌ر! له‌و ئازاوه و پشيوه‌دا كچه‌كه‌ي ئاگر ون ببوو. كچي جه‌وان سه‌ره‌ونگوم كرابوو. بلي ئو‌فيك و ته‌واو. وامه‌زانه كچيكي وا له بنه‌ره‌ته‌وه هه‌ر هه‌شبوو‌بي. ره‌نا سه‌ره‌ونگوم ئه‌بي. جا كي هه‌يه له‌و فه‌رته‌نه‌يه‌دا گو‌ي له هاوار و شه‌پو‌ري ئاته‌ش رابگري؟ ئازاوه‌كه هيشتاش

دانه‌مركاوه‌ته‌وه كه جه‌نده‌رمه ئه‌كه‌ونه ري له شه‌قامه‌كان‌دا و ده‌نگي شه‌پوور و سه‌نج و كه‌ره‌نايان هه‌موو شار دئه‌گري. هه‌مان ئه‌و لات و لووتانه‌ي تا ئه‌و كاته شاريان گرتي‌به‌رداوه، خويني ده‌مي چه‌قوكانيان ئه‌سپنه‌وه و و خرئه‌بنه‌وه له به‌ر ده‌روازه

نهيشناپوور و ئهچن به پيشوازي سهرههنگ بهكتاشهوه و ههموو
 شت له بير ئهچيتهوه. بهلام بهيانبهكهي قاو بلاو ئهبيتهوه كه
 ژينك خوئي زنده بهچال كردوه. بيكارهكان هيرش ئهبن بو پشت
 ديوار و ناو خندهكهكان. لهوي ئاتمش ئهبن تا بن گهرووي كراوه
 به ژير خاكهوه و دهمي داچهقاوه. گوايه مردبوويت؛ يان خوئي
 مراندي! ههلبهت خوا باشتر ئهزاني. چونكوم! چونكوم ئهو كاره
 دژواره، دژواره. ههراچي چون بي خوا ناگاي ليه پروداوهكه چون
 پرووي داوه. من چي بليم؟! جا من ئهوا ئهروم بهرهو برايماوا.
 ئاليرهوه ريگههمن ئهبي به دوو.»

– «به خير چيت، ريگهكەت كورت كردهوه، بهخير چيت!»

– «نه؛ نا! بهو سوپرييه نهبوو و ئاواش بي خوئي نيه! له
 كوئوهه وتوويانه: «ئوهوي كه ئهوهشيني ئهزاني كه ئهشخوات!»
 بويه دنيايم گولمههمهدي سهردار بي ناگا نيه لهوهي پرو ئهدات.
 خوئي باشتر له من و تو كه سهرمان به كلكي كه و گاكهمانهوهيه
 باشتر ئهزاني دوژمنهكاني چ پلانيكيان بو داناوه.»

– «ئهئين له زههاوهنهكهي قهلاچيمهمن، لهگهله ئهمانهي
 كه خهريكن كهوتلي ئهكهن هاو كاسه بووه!»

– «دنياه چون بينيوه؟ سينهي ئيمه و باپيرانمان پرپوهه
 و پره لهم جوژه داستانه، چيروكي دوو پروويهكان. دوژمن خو
 ههميشه له رووبهپرووهه بوته نايهت!»

– «ماری خووش خهت و خال! ئهئين داويانه به سهر رانهكهي
 كهلميشيشدا و برپيكي باش مهريان بردووه!»

– «ئهگهر پروا بهم شتانه نهكهن، وادياره لهم دنيايهدا

نازين!»

– «ئهي تفهنگدارهكاني ئيتر بو بهرههلهدا كردووه؟»

– «سهري ئهو سهري بگه؛ بهري ههلهناون. تفهنگدارهكان
 به شهو ههلاتوون. مهگهر تفهنگدار ئادهميزاد نين؟! ههن ئيتر!

٣٣١٦
 كه ئيسدەر
 بهرگي نههه

کاتیکه زانیویانه حکومت ئه توانی زال بیی، به شهو تییان
ته قاندوووه. ئه وه نییه خودی گولمه مه دیش بۆی ده رچوووه؟!»

– «ژیان چۆن ئه بینیی؟»

– «مه رگ، مه رگ، مه رگ!»

– «چه نده به گله یی و بناشتی تۆش پیاو!»

– «ناخ لهو دلّه بی ئوقره یه ی من!»

– «دهستی چه پی، ئه لێن دهستی چه پی سه براوی شوانیان

سه قهت بووه!»

– «چه ن جوړ ئه یگێر نه وه. له لایه ک ئه لێن ئامبازی دزه کان

بووه، له لایه کیش ئه لێن به ره نگاری پلینگ بوته وه.»

– «ئهو بناره پیشتریش پلینگ لێ بینراوه.»

– «ئه یگێر نه وه کاتیکه پلینگ ده ره که وئ سه گه کان په لاماری

ئهدن و پلینگه ش هه ر سه گیک به شه پلاخه یه ک ئه خه وینئ.

پاش ئه وه ی که پلینگه که به سه ر که لاکه کان دا تیئه په ری و

شالو بو پان و شوان ئه بات. سه برخانیش هه یچ چاره یه کی نامینئ

جگه له وه ی که لبادی فه ره نجیه که ی له ده ور دهستی چه پی

بئالینئ و بیکات به ده می پلینگه که دا. ئاخه ددانی پلینگ له

لبادا گیر ئه کات و ئیتر هه یچی پی ناکری. هه لبه ت شوانه که ئه دا

به زه وی دا، به لام ددانه کانی له کار که وتوون، چونکه له لباده که دا

گیری کردوووه و پلینگه که ئه توانئ به س گوشار بو ددانی به یینئ و

ئه وه نده به رده وام ئه بی تا ئه خنکی. له ملاشه وه سه برخان دهستی

راستی بیکار نییه، به خه نجه ره که ی سی چل برین ئه کاته سینه

و گه ردنی پیلنگه که، تاکوو ئه وه ی پلینگه که هه ناسه ی ئه تاسئ

و ئه و خوینه ی له برینه کانیه وه رژاوه ئه ی بوورینیتته وه. له راستی دا

شوانه که ی تریش بیکار نه بووه و له هه مان کات دا که سه برخان

ئامبازی پیلنگه که بووه، ئه ویش به داردهستی شوانیه که ی

ئەكېشىڭ بە مەلۇشوو پېلنگەكەدا. ھەرچى چۆن بى پاش ئەوھى
پېلنگەكە ئەخنىڭ، دەستى سەبرخان بە لبادەكەوھ لە دەمى
پېلنگەكەوھ ئەھىننە دەرەوھ و ئەبىنن كە كەلپەى سەر و خوار،
باسكى دەستى سەبرخانى وەكوو مەتە سەمپوھ.

– «بە راستى ئافەرىنيان ئەوئ ئەگەر ئەو كارەيان كىردى!»
– «چەندىن قەسەى جۇراوجۇر ھەيە، يەك و دوان نىيە خۆ.»

– پاشان ھەموو شتت ئاشكرا ئەبى، پاشان ھەموو شتت
ئەكەوئتە سەر ئاو.»

– «ھەر چۆن و بە ھەر ھۆيەك خوا ئەو رۆژە نەھىنى كە
پياوئىك لە زەوى بدرى.»

– «خوا ئەو رۆژە نەھىنى كە پالھوانىك لە زەوى بدرى،
چونكە ئىتر ھىچ كەس نايناسى. نىكتىر كەسەكانىشى ئىتر
خۆيانى لى گىل ئەكەن!»

– «تاللاوى ئەرباب چى؟ ئەيانوت ئەو نىوانى لەگەل گولمەمەد
زۆر خۆش بووھ. ئەيانوت كەولپۆسە كابولىكەى خۆى بە ديارى بۆ
ناردووھ.»

– «ئەى كاكە! تاللاوى خۆ لە خودى ئالاجاقى نىوانى لەگەل
گولمەمەد خۆشتر نەبووھ! جا ئەگەر زۆرى لە خۆى نەويى، خۆى
شاردۆتەوھ. بەلام تەنانەت ئەويش بە جوتيارەكانى وتووھ لەم قەريەدا
– ئەگەر ھات و تىوھگلان- لايەنى حكومەت و جىھەنخانى سەردار
بگرن. ھەم لە پياو و ھەم لە ئازووقە!»

– «دېسانىش رەحمەت لە باوكى كە وەكوو ئالاجاقى بەرەنگارى
نەبۆتەوھ!»

– «خەرىكن، مرؤف لە مەيدان كۆ ئەكەنەوھ!»

– «خراپ نىيە، بەلام ھەيفىكى كە من مرؤف نىم!»

– «پياو، پياو خرىئەكەنەوھ!»

۳۳۱۸
كە ئىسەدەر
بەرگى نەھە

– «من پياوېش نيم، ئېتر چى؟»

– «باسى جەنگ و مەملەتتە، جەنگ دژى ياخيەكانى دژ بە مېرى. ئەلېن بېرىرى شا خۆپەتى كە ھەر كەس ئەتوانى بە ھەرشېۋەيەك يارمەتى كارگوزارانى مېرى بەدات، بە گيان يان بە مال!»

– چاكە ئېتر، ئەم كارەيان نەمە يەكە. بەلام رېكەوت واىە كە من پياوى جەنگ نيم! خۆشت باش ئەزانى خوشكە گيان من نە گيانم ھەيە و نە مال. جا ئەگەر ھەزەت لە پيالەيەك چايە، بېرۇ چوار دەنك مېۋز لە مالەكەت ھەلگەرە و بېھنە!»

– «من چىت پىئەلېم و تۆ چىم ۋەلام ئەدەيتەۋە! زۆردارى، زۆردارىيە! لانىكەم خۆت ونكە. ۋەكوو بېگارى واىە، بە زۆر ئەتەن!»

– «ئەۋېش سەخت نىيە. ئەگەرىش بەردىانم لە ناو رې بۆى دەرنەچم!»

– «باشە ئەو سەرى كە نەيەشى بۆ ئەبى دەسپى لىبەستى پوورى گيان؟»

– «من خۆ دەسپ لە سەرى خۆم نابەستم. يەككى دى خەرىكە سەرم ئەشكىنى و خۆشى دەسپى تېۋە ئەپپىچى. من ئەۋەتا لە سوۋچى مالى خۆم دانىشتوم!»

– «ئاخر پاش ملەى تۆ و كورەكانى من قاويان داخستووە. ئەلېن ئېۋە بە شەو رۆپىشتوون لەگەل گولمەمەدەكان بەكون، بەلام ئەو دەستى ناۋە لە روتانەۋە. دەمەۋبەيان ئېۋەيان دېۋە گەراۋنەتەۋە بۆ ئاۋاىى. بۆيەشە ئەلېم بە قازانجانە خۆتان بىشارنەۋە.»

– «زۆر جوامېرى ئەۋى. ئەگەر ئېمە رۆپىشتبېتىن بۆ يارمەتى و گولمەمەدېش لەو دۆخە نالەبارەدا دەستى نابى لە پوومانەۋە، ئەبى بېلېم بە راستى وانەى عەيارى چاك فېرېۋوۋە. چۈنكە بەو جۆرى دەرنەكەۋى لەشكر لەشكر كەوتونەتە رې بۆ ئەۋەى

پیاوئیکی به تهنئ بکوژن. ئیمه سهرهتا لئی دلگیر بووین، بهلام
 ئیسته بۆمان دهرئهكهوئ نهوهی ئیمه له ئاوینهدا ئەمانبینی، نهو
 له خشتی کالدا بینووتی!»
 – «جا پیم بلئ کورهکته له کوئییه، پووئی؟»

– «نان و قاورمه و چوارپی! ئیسته كه ئەلئی پیاوت له
 مالدا نییه. خو نانت ههیه!»
 – «نان و قاورمه و چوارپی، خو نامانهوئ تالانت بکهین!»
 – «ئۆف! ئۆف!»
 – «به فهرمانی جیهمن خانی سهردار، به فهرمانی
 جیهمن خانی سهردار!»
 – «به فهرمانی شا، به فهرمانی شا؛ نان و قاورمه و چوارپی!»
 – «ئۆف، ئۆف، ئۆف!»

– «جا سوودی چیه؟»
 – «چی سوودی چیه؟»
 – «ئهمه خو ئیتر جهنگ نییه. گولمه مهه له راستیدا
 خوئی خوئی کوشتووه و به میری وتووه بچن و تهرمه کهی له سهر
 خاک هه لگرنهوه. ئهمه خو ئیتر ناوی جهنگ نییه!»
 – «ئهی تو ئەلئی جیهمن خان و سهرههنگ بهکتاش ئهروڤ
 بو نهوهی تهرمهکان تیر باران بکهن؟!»
 – «تو جگه لهمه شتیکی تر ئەبینی؟»
 – «من نازانم، من هیچی لی نازانم!»
 – «تو ئەلئی خوئی نادا به دهستهوه؟ خوئی ئەدا به دهستهوه؟»
 – «من هیچ نازانم!»
 – «بو نه بویست جهنگ بکات گولمه مهه، بو شهری
 نه کرد؟»

٣٣٠
 که ئیسدهر
 بهرگی نههه

– «بروانه رښگه‌ی کڼوه بهران! فهوج فهوج سواره و پان پان
پياده!»

– «سه‌یری سه‌ربانه‌کان بکه، ورد و درشت کردووښانه‌ته
سه‌ربان!»

– «پياوه‌کانی من، چوارپي و نازووقه‌يان نه‌وی!»
– «نه‌وی ليړه دهست نه‌کهوت برديان قوربان. بهر له ني‌وه
پياوه‌کانی جيهه‌ن‌خان بيړه‌دا تي‌په‌رين!»
– «پياو، پياو، پياو جه‌وان چی؟»
– «جه‌وانی لي نه‌ماوه قوربان، به‌شهو هه‌لا‌توون!»
– «نزيک‌ترین ناوایی کو‌ييه؟»

– «بو رښگه‌که‌ت پيشان دان پياو‌ی ناحه‌سي‌بی؟»
– «بو پيشانيان نه‌دهم؟ نه‌گهر من پيشانم نه‌دايه‌تن، خو‌يان
قه‌لا‌تی به‌و گه‌وره‌ييه‌يان نه‌نه‌بینی؟ نه‌ویش به‌و دووربينانه‌يانه‌وه؟
پي‌ت وایه که‌س ني‌ره‌ی پيشان نه‌داون؟!»
– «ني‌ره له سه‌ر رښه!»
– «ده‌يجا به‌ من چی؟ قه‌بری باوکی کړيار و فرو‌شيار، خو من
کو‌ي‌خايه‌ک زياتر نیم!»

– «تو! ناوت؟»
– «ره‌مه‌زان، له ده‌وری سه‌رت گه‌رښم.»
– «وه‌ره به‌ دوا‌ی من‌دا، خو رښگه‌که‌ نه‌زانی؟»
– «هه‌قاله‌که‌شم نه‌زانی قوربان. هه‌قاله‌که‌م نه‌وسه‌ره باشتر

شاره‌زايه. له‌و ناوه‌ داری برپوه، ده‌می سا‌له. له‌گه‌ل خو‌می به‌ينم؟
خه‌رجيشی له پای خو‌ی!»
– «هه‌ردووکتان!»

۳۳۲۱

که‌پي‌ده‌ر

به‌رگه‌ده‌سه‌م

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

=====

– «ئەى بۆ ھەمارى ئاغەت پىپىشان نەدان؟»
 – «لە ترسان! تۆ بوايەتى پىشانانت ئەدا؟! من ئەمەوى لەمەو
 پاشىش لەم ولاتە بژىم! جگە لەوەش، خو ئەوان كارىان بە
 ھەمارى ئاغە نىيە.»
 – «ئىستە كە وايە منىش ناھىلّم تۆ بە بىوہى دەرپچى!
 قورىان! قورىان! جەنابى ياوەر، ئەمە عەبەيە و سەربازىشى تەواو
 كرددوہ، لە تىپى سوارە بووہ! لەقەزىش خوئى داوہ لە شەلى!»
 – «زووہە كورە، بكەوہ پى!»
 – «بە سەرتەوہ نەچى تا دىمەوہ كورەكەى زبە!»
 – «بىيتەوہ! خىرى باوكت؟ ھەلۆش ناتوانى لە بەر گوللەى
 بىرنەوہكەى گولمەمەد خوئى دەرپاز بكات!»
 – «دەستە!! رەو!»

بزووتنىك لە لەشى سستى دىمەكاراندا، جوولەيەك لە
 لەشى خاك و دىمەزاران دا. جوولەيەك لە ھەموو ولاتدا. خەو و
 پشووى گوند و ئاوايى شەلەژاوہ، چاوانى جەماوەر لە نىگاي ترس
 و تاسان ئاخىراوہ. نە نھىنى و نە شاراوہ، بەلكوو مەرگان پرووت
 و ئاشكرا داويانە بە گوئى يەكدىدا و دەنگۆيان بلأو كردۆتەوہ كە
 دوارۆژەكانى ژيانى گولمەمەدى كەلەمىشى گەيشتۆتە كوئايى.
 تەنانەت نەك تەنھا حەزىان لە ئاشكراکردنى ويستى كوشتنى
 سەردار بى، بەلكوو مەبەستيان چەند ئەوئەندە گەورە كردنەوہى
 ويستەكەيە، بە ھەر ھۆ و بيانووہكەوہ. بە ئەنقەست و بە
 مەبەستى بلأوكردنەوہى ترس و دلەلەرزى، گومان و ئەندىشەى
 جەماوەر ئەشيوپىن. گومانى پىر لە خوئى جەماوەر، سرتەى
 گوماناوى و حەزى شت گەورەكردنەوہى خەلكەكە خوئى بەو
 چەكە ئەژمىردرا كە خەلكى خوئيانى پىر چەك بكەن و دەسەلاتى
 خوئيان دايمالّن. لە لاپەكى تىرشەوہ دەنگۆئى ئارەزوومەندانەى
 خەلكى كە لە پەرەسەندنى پەرە گرىدا ئاوازي بالّ ئەگرى، تواناى

۳۳۳۲
 كە ئىسداوەر
 بەرگى نەوہ

ئەوھ پەيدا ئەكات كە خەنیمەكە - ئەگەر لە پۆلّاش بى- لانیکەم لە خۆى بخاتە گومانەوھ. دردۆنگیەكى نامۆ كە بەرەو بى-پروایى و ورە پرووخان پالى پىئوھ ئەنا. كە وا بوو ئەم پەندە لە مېژىنە دىتەوھ ئارا كە بو زالبوون بە سەر خەلكدا، سەرەتا ئەبى بە سەر بىر و گومانى خەلكەكەدا زال بى. سەرەتا ئەبى بىر و ئەندىشەى كۆمەلانى جەماوەر بخەیتە بن دەسەلّاتى خۆتەوھ و پاشانىش لەو دەسەلّاتە لە دژى خۆيان كەلك وەرگرى.

كە وا بوو شەپۆلى دەنگۆى دردۆنگ و گوماناوى، گوتەى تىكەل بە شكستى جەماوەر، كفت و گوتەى بېژەر، ئەو هېزە لە پروا بەدەرە بوو كە دژى گۆلمحەمەدى سەردار تەيار كرابوو. دوژمن خەرىك بوو گەورەترىن بەشى شەرەكە بە قازانجى دوژمن ببا بە پىئوھ. بۆیە بو شەلەژاندنى جەماوەر و پەرەپىدانی گومانى شكست لە مېشكىياندا، سەرەتا ئەبوا خەلكەكە ببەزىن و پاش بەزاندنى بىرو ورەیان، ئەوسا بازووى ئەوان بەكاربەھىنن. چونكە شارەزایى لە زانىارى جەماوەر لەم چەمكەدا، یەكەم وانە بوو كە بە سەر جەماوەردا، لە جەماوەرەوھە فېرى ببوون. ئەم دیاردەیه دىرۆكىكى زۆر كۆنى هەبوو و خۆى بەر و بارى لە گوتنى تاقە كەسەوھ وەرگرتبوو. بۆیە فېر ببوون كە دەسمايەى زالبوون بە سەر جەماوەردا خودى جەماوەرە و سنوورى زالبوون بە سەریاندا بەستراوھ بەوھوھ كە تا چ رادەیهك ئەتوانن بە سەر مېشكىياندا زال بىن. هەرەوھا زانرابوو كە شتىك و بابەتّىك ئەتوانن بە سەر مېشك و بىرى جەماوەردا زال بىن كە لە هەر فۆرم و بېجەمىكىدا بتوانن تاودەرەوھى رەھەندىكى دەسەلّات بى.

دەسەلّات. مەگەر وانەبوو كە گۆلمحەمەدى سەردار وەكوو دەسەلّاتىك لە مېشك و بىرى خەلكدا سەقامگىر ببوو؟ بەلى و جگە لەمە نەبوو. جا كاتىك ئەو ناوھ و ئەو چەمكە لە مېشكى جەماوەر ئەسپرتەوھ كە دەسەلّاتىكى بەتواناتر لە جىگەى دابنرى. بەلام داگىركردن و گرتنى ئەو قەلابە جگە بە دەسەلّات و فېل

۳۳۳

كە پیدەر

بەرگە دەستەم

و فریو ناگونجی. بویه ئه‌بوايه سهره‌تا كهوشه‌نی بیر و بۆچوونی جه‌ماوهر داگیر بکه‌ن، جا به ههر كه‌ره‌سه و چه‌كیك بی. له بلاوكردنه‌وه‌ی شه‌پۆلی به‌رفره‌وانی درۆ و ده‌نگۆوه بگره‌ تا زه‌بری قامچی و دژوین، رپسای پر له نه‌نگی دوژمنایه‌تی. کاری مه‌زن له ئه‌ستۆی خودی جه‌ماوهره، له سهر برّوا و بۆچوونی خه‌لكه‌كه‌یه. شانۆ؛ مه‌یدانی شانۆ و وازیگه‌رانی‌ش خودی جه‌ماوهرن بۆ ئه‌وه‌ی برّوای خۆیان به‌ هیژیک له‌ بابته‌ی خۆیان له‌ خۆیان‌دا سهره‌ونگوم بکه‌ن و له‌وه پاشیش له‌غاوی خۆیان به‌ ده‌سته‌ نوێکانی خۆیان به‌ره‌و ئه‌و لایه‌ ببه‌ن كه‌ بۆیان په‌رداخ‌ت و ئاماده‌كراوه. له‌م كاره‌ش‌دا بلاوكردنه‌وه‌ی ترسناكترین درۆ به‌ ره‌وا دانراوه. درۆكردن له‌ به‌ سووك و بچووك دانانی دوژمن، له‌ به‌دناوكردن و، له‌ كو‌تایی‌دا له‌ ره‌تكردنه‌وه‌ و به‌ هیچ دانانی دوژمن‌دا، بویه له‌ زمانی خه‌لكه‌وه‌ و له‌ سهر زمانی خه‌لك قاو بلاو بو‌توه:

– «خودی شای و لا‌ت فه‌رمانی كوشتنه‌كه‌ی نووسیه، ئه‌مه خۆی كه‌م نییه!»

– «له‌شكر له‌شكر به‌ره‌و به‌رانه‌ كیو كه‌وتونه‌ته‌ رپ، ئه‌مه خۆی كه‌م نییه!»

– «هه‌موو چه‌كداره‌كانی لێی بوونه‌ته‌وه‌ و به‌ تا‌قی ته‌نها جییان هیشتوه!»

– «خۆشی له‌ سهر هه‌لا‌تنه، چهن خۆشئاره‌زووی تۆش، مه‌گه‌ر گالته‌یه؟»

– «له‌ سهره‌تاشه‌وه‌ ههر خۆیان ناوبانگی گولمه‌مه‌دیان به‌رزكرده‌وه‌ كاكه‌ گیان، قازانجیان له‌وه‌دا بوو. من و تۆ كه‌ی سهرمان له‌ سیاسه‌تی ئه‌م دنیا‌یه ده‌رئه‌چی؟ كی چووزانی ده‌ستی رپووس و ئینگلیزیش له‌ ئارادا نه‌بی؟ مه‌گه‌ر سهرده‌می جه‌نگی جیهانیت له‌ بیر چۆته‌وه؟»

– «سه‌د كه‌رته‌ی خۆم ئاگام لێیه‌ كه‌ گولمه‌مه‌د له‌ با‌خی ئالاجاقی میوان بووه!»

٣٣٤
كه‌ ئیس‌ده‌ر
به‌رگی نه‌هه

بهژنه جوانه‌ی ئاده‌میزاد که له گومانی خه‌لکی‌دا به دی هاتوو،
سه‌ره‌تا ئه‌بی لهو مه‌یدانه‌دا به چۆک‌دا بی و تیک بشکینری.
— «زۆریش خۆشبین بین ئه‌توانین بلیین هه‌لپاندا، کابرای
ساویلکه‌یان کرد به به‌ردی سهر سه‌هۆل و ئیسته‌ش ئه‌وه‌تانئ
خه‌ریکن له مه‌یدانه‌که ئه‌یکه‌نه ده‌ره‌وه.»

— «وايه! چونکه ئه‌گهر جگه له‌وه بوايه گه‌نجیکی تاق و
ته‌نها که له خیل و هۆزی خۆشی دابرابی چۆن ئه‌توانی ئه‌و ماوه
دوور و درێژه خۆی له به‌رامبه‌ر حکوومه‌ت‌دا رابگری؟»
— «من ههر له سه‌ره‌تای ئازاوه‌که‌وه رام وابوو که هه‌موو
وا له بن سه‌ری حکوومه‌ت‌دا. گومانم تیدا نه‌بوو به گیانی
مناله‌کانم!»

— «ئه‌یهۆ، کاکي برا! ههر ئه‌وه‌نده‌ی ماوه ئیوه به رۆزیش
بلیین شه‌و! نه‌خیر، کاکي خۆم، وه‌للآ و بیللا ماست ره‌ش نییه!»
— «تۆ هیش‌تاش وا بیر بکه‌ره‌وه، وا بیر بکه‌ره‌وه! به‌لام
شتیک بزانه، ئه‌وه بزانه نه‌ من و نه تۆ هیچ نازانین! ده‌ برۆ ده‌ی!
به‌لام به‌ر له‌وه‌ی برۆی شتیکت گوی لیبی، گۆلمحه‌مه‌دی به‌لووچ
له‌ دزیکی گه‌رده‌نه‌بگیر زیاتر نه‌بوو! ریگریک که مروقی وه‌کوو بز
ئه‌کوشت!»

بروانه! دیواره‌که هیش‌تا نه‌رماوه، ورده‌کۆ چهنده زۆر ئه‌بی.
چهنده زۆر ئه‌بن ئه‌و ورده کلۆیانه و چهنده زیاتر له کیشی خویان
ئه‌که‌ونه هه‌لوه‌رین. ئه‌وه‌نده نه‌بوو کاتیکه گۆلمحه‌مه‌دی سه‌ردار
به سه‌ر بالی ئه‌ندیشه‌ی ئه‌وانه‌وه ئه‌فری، له په‌سنی فرین و بال
راوه‌شان‌دنی‌دا هیچ سنووریکیان بۆ نه‌بوو و ئیسته‌ش به‌و جوړه
په‌ژه‌ی ئه‌ندیشه له بن پیی ده‌رئه‌هین هه‌ست به هیچ تاوانیک
ناکه‌ن که به‌و جوړه به‌لین شکینیان کردوو! به‌لکوو به‌و راده‌یه‌ی
که پینستر له بلاوکرده‌وه‌ی په‌سن و هه‌لدان‌دا خویان به‌ شیاو
ئه‌زانی، ئیسته‌ش به‌ هه‌مان راده هه‌ول ئه‌ده‌ن له پووچکرده‌وه و
رووخاندنی داستانی گۆلمحه‌مه‌د‌دا ده‌س پینسخه‌ری بکه‌ن. سه‌یره

٣٣٦
که ئیسه‌ده‌ر
به‌رگی ده‌هه

به ندى سڀيه م

قه لآمه يدان ته نانهت باوڻشڪيش نادا.

به ره به يانى چوڻى خوڻه ميڻشى، سي به رگه ي خاموشى
 قورقوشمين، ناوى پهوانى شينكى. سه رمای ساردى چله چڪوڻه
 و گزه باى به وژه و نهوسا، نه ستيره. نه ستيره ي دم كازيوه،
 تاك و تهرا و پهراگه نده. ناسمانى چوڻ و گوماناوى. سه ريانه كان
 خاموش له بن ناسمانى به ره به يان دا. بان و ناسمان. بانى گومه زين
 و لانك ناسا. پهنگى مون و بيده وامى كازيوه، قورقوشم پڙين.
 ساردى و خاموشى. هه موو شت و هه موو ديارده يهك، سارد
 و پرووت و خاموش. دل هراوڪي و گومان، به دگومانى. بيدهنگى
 نووستوو و شاراوه. قه لآمه يدان ته نانهت باوڻشڪيش نادا. قوربان
 به لووچ له سه ربانى سه راي سه ردار، به نارامى پياسه نهكات.
 دهنگى ههنگاوه قورسه كانى قوربان له زه مينه ي خوره خورى
 ناوى پهوان دا، له گوڀى خوڻى دا تاو نه داته وه. قوربان به لووچ له
 جاكه ته شپه كه ي دا خوڻى كو كردو ته وه و تفهنگه برنه وه كه ي به
 شانيه وه. دهسته كانى خستو ته گيرفانى و زورى نه ماوه به گزه باى
 ساردى ده مهو به يان ناو بزيت ه چاوه كانى. په گيڙه كانى چاوى سوور
 هه لگه راون و نهو كه زورجاران خوراگري سهر كه وتوانه ي خوڻى
 له به رام بهر بيخه وى دا تاقي كردو ته وه هه ولئه دا ته نانهت بالئ
 بالنده يه كيش له چاوى ون نه بئ.

حهوشه‌ی سه‌رای سه‌ردار هپشتا خاموشه. بهر له کازپوه
 ران ده‌رکراوه، به‌لام سه‌برخان له ماله‌وه ماوه‌ته‌وه به‌لکوو
 به‌ده‌رمانه‌کانی بلقیس، برین و نازاری ده‌ست و باسکی چاک
 بکاته‌وه. له تاریک و پرونی نامۆی ناو‌حه‌وشه‌ی سه‌ردار پیستی
 پلینگه‌که به‌سه‌ر جه‌نجه‌ری بیره‌که‌وه، له‌به‌ر نیگای قوربان
 به‌لووچ دا‌بوو. ته‌نانه‌ت له‌شی کشتاو و جوانی شه‌وه به‌سه‌ر‌جله
 جوانه‌که‌یه‌وه، هه‌روه‌ها نیگای وشیری ئه‌سه‌په‌که که‌سه‌ری
 وه‌رگی‌رابوو و ئه‌پروانیه به‌لووچ، نه‌ی ئه‌توانی نموود و کی‌شه‌ری
 پیستی پلینگه‌که له‌نیگای به‌لووچ دوور بکاته‌وه.

حه‌وشه‌ی گه‌وره‌ی سه‌را چۆل کرابوو. چه‌کداره‌کان -مه‌گه‌ر
 یه‌ک دوانیک- هه‌موویان رۆیشتبوون. ئاغه‌ل ئه‌سپی لئ‌نه‌ما‌بوو
 جگه له‌چه‌ند ئه‌سه‌پکی ناسراو و ئاشنا که له‌ته‌نیش‌ت
 شه‌ودیزوه به‌گولمییخی ئاخو‌ره‌کانه‌وه به‌سه‌ترا‌بوونه‌وه. جگه له
 چه‌ند ولساتیش له‌گۆشه و که‌ناردا لی‌ی نه‌ما‌بوو.

به‌قوو‌اندن و بال‌کوتانی که‌له‌شیره‌که، بانوو و به‌گمه‌مه‌د
 هاته‌نه‌حه‌وشه. بانوو گۆزه‌ی ئاوه‌که‌ی هه‌لگرت و به‌ره‌و چی‌شت‌خانه
 چوو. به‌گمه‌مه‌د له‌به‌ره‌ه‌یوانه‌وه هاته‌حه‌وشه، ده‌ست و
 بازووی به‌باویشکی دوور و درێژ کرده‌وه و پاشان په‌نجه‌ی له
 کاکۆلی ره‌نگینی وه‌ردا، له‌سه‌ر ته‌ویلی لایدا، به‌لام کاکۆله‌لی
 به‌با‌گه‌رایه‌وه شوینی خو‌ی و له‌سه‌وچی برۆی‌دا جی‌گیربوو.
 هه‌وا هه‌روا سارد‌بوو، به‌لام به‌گمه‌مه‌د به‌کراسکی مۆر و
 هیله‌کی‌که‌وه بوو و دوگمه‌ی بن‌میلیشی کرابوو‌یه‌وه. که‌مه‌ر
 به‌نده‌که‌ی به‌فیشه‌کلۆخه‌وه له‌سه‌ر کراسه‌که‌ی به‌سه‌ت‌بوو.
 ده‌ستی له‌سه‌ر ریزه‌فیشه‌کی بن‌که‌مه‌ره‌بنده‌که‌ی -وه‌ک
 بیه‌وئ شوینی که‌مه‌ره‌بنده‌که‌ بخورینی- ناو‌قه‌دی با‌دا و پرووی
 له‌سه‌ربان، ده‌ستی‌کی به‌رۆژباش بو‌قوربان به‌لووچ راوه‌شان‌د و
 راسته‌و خو‌به‌ره‌و هه‌مار چوو بو‌ئوه‌ی جو‌ی ئه‌سه‌په‌کان به‌ینی
 و بیکاته‌ ئاخو‌ره‌کانیانه‌وه. قوربان به‌لووچ که‌وته‌وه پیاسه‌کردن.

٣٣٣٠
 که‌لی‌سه‌ده‌ر
 به‌رگی‌ده‌مه‌

که گه پښته سهربانی چښتخانه، دووکه لای کوانووه که له کونه پوچنه که وه سهرکه وتبوو و لووتی نه توژانه وه. قوربان چاوی ترووکان، کشایه وه و پرووی له دووکه له که وهرگپړا. سهرای سهردار به دهنگی بلقیس نهوا له خه و رابوو:

— هه ویره که تان نه ترشی، مه گهر ناتانه وی نان بخون؟

دو لای هه ویره که، بلقیس بردی بو لای ته نووره که و کازم به شه له شهل هاته دهره وه و کهوته داره پنان و ته نوور داگیران. سه مهن دوو جهوه نهی به تال به بن بالیه وه له ژووره که هاته دهره وه و بو هینانی نای کارپز، به ره و کوآن رویشیت. هه یقو نه نه بینرا. نه و جگه له سهر هه لدانی نیشانه کانی خولی یه که می دووگیانی، تا نیوه شه و خهریکی تیمارداری شووه که ی ببوو و نیسته رهنگه هیشتا خه وتبوو. به گمحه مه د به کیلی جو ی نه سپه کانه وه له هه مار هاته دهره وه، جو ی له ناو ناخوره کان دا بلاوکرده وه و به ره و لای جه نه چری بیره که وه، له قهراخ بیره که کهوته شو ردنی دهست و چاوی. پاشان هه لسا چووه ژووره وه. جاکه ته که ی له بهر کرد، تفهنگی دهست دای و گه رایه وه بو حه وشه.

قوربان به لووچ له بهر سوانه ی بانه که راهه ستابوو. به گمحه مه د تی روانی، به ره و پلیکانه کان قه له مبارزی دا، سهرکه وت و له بری به لووچ بوو به پاسه وان.

به لووچ له سهربانه وه دابهزی و لای که ردووه که به دهنگی دهرگای باله خانه ناوړی دایه وه. مارال بوو له دهرگای بالاخانه هاتبوویه دهره وه و له دهریزانی دهرگا که دا راهه ستابوو. قوربان پرووی وهرگپړا و به ره و چښتخانه چوو. مارال له پلیکانه کان هاته خواره وه و راسته وخو به ره و سهرته نوور چوو. بلقیس لای

ته نووره که وه خهریک بوو گونکی نه گرت. مارال لای پووریه وه وهستا. بلقیس ناوهری دایه وه و روانیه مارال. چاوه جوانه کانی مارال له په له وهریکی ره میو نه چوو. په نه میا، هه لماساو و ماندوو، سهروقژیشتی نالوسکاو بوو. بلقیس به بی نه وهی دهست

له کار هه ټبگرې، به مارالې وت:

– دلننگه رانی!

مارال دهستی برد بو شیشی تهنوره که، هالوای گره که ی

لاداو وتی:

– نه ته وې دلننگه ران نه بېم؟!

بلقیس به بې گویدانه سکا لاکه ی مارال وتی:

– نه لې چی؟

– هیچ نالی، زور نادوې.

– شه ویکې ته واو! به بې قسه؟! نه وه نه بې؟

– رهنگه سهری ناو ته وه و یه کسه ر لې خه وتو وه، نه ری؟

– نا، خه وی قورس نا. و ابزانم بهس چاو ویکې گهرم کرد بې،

ههر نه وه نده.

– نه ش خه وت و هیچیشی نه وت؟

– بهس یه ک وشه، نه ویش نه وه ی که نیمه نه بې لیره

بمینه وه!

– نیمه؟!

– نیمه ژنه کان!

بلقیس جاریکی دی روانیه مارال و پرسى:

– چی تیگه یشتی له قسه کردنه که ی، یان قسه نه کردنه که ی؟

مارال له بهر نیگای بلقیس دا سهری داخست و وتی:

– نه لې پیاوه کانی حکوومه ت دین بو ئیره. نه لې کاتیکه هاتن

شوینى نیمه یان پیشان بدن.

له بیده نگى بلقیس دا، مارال لوی خواره وه ی گه ست و

که وته گریان:

– نه لې نه چی بو کوشنارگه!

له وه زیاتر نه یوانی هیچ بلې. بلقیس ئاورى له بوو که که ی

دایه وه و بینى پانایى روومه تى پره له فرمیسک و گلینه ی چاوه کانی

له شوردنه وه ی نه سرین دا بووه به په لکه زپرینه. چاوه کانی خه مبار

۳۳۳۲
که لیسدهر
بهر کی نه ده

و له تاريک و پوونی لیلې دهمه و به یان دا شین نهینواندهوه، چاوانی
 گرفتاری برژانگی رهشی چه ماوهی به رهو بالا، که وانی.
 کازم کولیک ئاورودووی هیئا، مارال پووی وه شپرا و بلقیس
 که و ته وه کار. کازم داره که لای ته نووره که خست و پویشیت.
 بلقیس به بی قسه گونکه که یان کرده وه و هه لسا که سهر
 و دهستی ببا بو ناو ته نووره که. مارالیش بیکار رانه وه ستا، نهی
 نه توانی بیکار رابوه ستی. نه وه ندهی نانه کهی دهر هیئا. به دم
 کاره وه و توو پیژی بلقیس و مارال دهستی پیکرده وه، به لام نهک
 دریزه ی باسه که ی پینشو، به لکوو پچر پچر و ناو به ناو، جار جاره
 کوتیه که و جار جاره وه لامیک.

– من خوم پی راناگیرئ پووره بلقیس!

بلقیس خاموش بوو و نه توت لیوه کانی دادووراوه. هه موو
 وزه ی بو کار کردن به کار نه هیئا و تووره ییه کی ئاویتیهی دهمارگرژی
 پیوه دیار بوو. به لام ته نانهت نه مهش نهک ههر سهری لی تیک
 نه ئه دا، به پیچه وانه نه بووه هوئ نه وهی وردتر و چالاکتر کار
 بکات.

– تو خوت پی رانه گیرئ پووره بلقیس؟

– دار، دار بخه ته نووره که وه!

مارال دیواری ته نووره که ی به قوماشیکی تهر سپریه وه و
 ئاگره که ی خوش کرد. بلقیس گونکیکی تری له سهر پشتی
 سینیه که یان کرده وه، دای به دهستی دا، کردیه وه، دانهویه وه به
 سهر ته نووره که دا و نانه که ی دا به سینیهی ته نووره که دا.

مارال لی پرسیه وه:

– چی نه که یین پووره بلقیس؟!

– کوله وژیک بده لهو ئاگره!

مارال به چاوی فرمیسا کاییه وه لیوی خوئی گهست و ئاگری
 ته نووره که ی به شیشه که تیک وهردا و بلقیس نان به دوا ی نان
 دای به ته نووره وه.

بَلْقِيسَ لَه تهنووره که دوور کهوته وه. نانیکى له سهر گهونه که هه لگرت، سهرى هه لينا و روانيه سهربان. به گمحه مه د هاته بهر سوانه ی بانه کهه. بَلْقِيسَ شان و قوَلَى هه لينا و نانه که ی بو کوره که ی هه لدايه سهربان. به گمحه مه د نانه که ی به حه واهه گرت هوه و بردى بو ليوى، ماچى کرد و بوئى هه لمژى.

بَلْقِيسَ گه راپه وه لای تهنووره که و کهوته وه کار. سه مه ن له سهر کاريز گه راپه وه و چوو بو چيشتخانه. بَلْقِيسَ به بى نه وه ی سه پرى بکات وتى:

– پيال هه یک روئيش ببه بو سهربان، بو به گمحه مه د!

بَلْقِيسَ پاشان پرسى:

– نه ی نه وه ی که له کوئيه، زیوه ر؟

بهر له وه ی وه لامیک له مارال ببیسرى، قوربان به لووچ له ده رگای چيشتخانه هاته ده ره وه و بَلْقِيسَ پى وت:

– وه ره به لووچ، دوو دانه له م نانانه هه لگره. په نگه سووچیکى ورگت تیر بکات.

به لووچ خه نده یه کی شیرین و شوخ له چاهه کانى دا، دوو نانى له سهر لیژنه ی گه ونه که هه لگرت، به تامه زرؤییه وه روانيه نانه که وتى:

– دهس خوَش دایه، راستیه که ی که گهنمى خوا خه سار ناکه ی. دهستت نه رزى!

بَلْقِيسَ دهستى راهیلا بو ژوره که ی سه مه ن و به به لووچى وت:

– روَن و ژاژى له سه مه ن وه رگره. پيال هه کیش ببه سهر بو هه فاله که ت.

قوربان نانه که ی له تکرد و به ره و ژوره که ی سه مه ن کهوته

بَلْقِيسَ دانه ویه وه به سهر تهنووره که دا و مارال خو ی به پان کردنه وه ی نان له سهر پشتى سینه که وه خه ریک کرد. بَلْقِيسَ

۳۳۳
که لیسه ده ر
به رگى ده ره

خاموښ بوو و وا ديار بوو به نهغهست نادوئ. وا نهجوو لايهوه
 كه گوايه ژيان له سهر رهوتی ناسایي خوئی رانهبرئ و جيگه
 نيگه رانی و دله راوکه نييه.

به لام مارال وهها نه بوو. نهو له دهر وونهوه نهكولا و به هه موو
 شيوهيه كه هه وئئ نه دا بلقيس بخاته قسه، به لام نه نهكرا.
 رهنجی جهواني هيشتا نه يتوانيبوو، په رده يه كي وهها نه ستور به
 سهر ناخی ژنه دا بكيشئ كه نهو بتوانئ كه له كه بووی ژيانی به
 ژان و نازار له بنی دا بشار يتهوه.

نهخير، مارال هه وه نه بوو، هه رچه ند له يه كه م بيره وه ريه كانی
 ژيانيه وه له گه ل خه م و سته م راهاتبوو، به لام گیانی هيشتا
 ته رچك و تورت بوو و كه نجيتی به ليشاوی جيئ قسه نه بوو. چه ند
 جار لوخه ندانی له سينه ی هه لواسيبوو و پئ به پئ گولمه مه د
 نه سپی نازووتبوو و خوئی له چه ند ورده ناگر وهر دابوو، به لام نيسته
 خوئی به جورئ كي تر نه بينی و نه بينی په يوه ندييه كه ی له گه ل
 گولمه مه د بهو شيوهيه، كه تا نه م كات و دمه نه يتوانيوه له
 بیری خوئی دا جيئ بكاته وه. بوئه بير كرده وه له وهی كاتيك بگات
 كه نيتر نه توانئ پياوه كه ی بينئ، نه گه ری نهو گومانه، زه بريكي
 نه وهنده كاريگر و به هيژبوو كه خوړاگرتن له به ری دا له توانا و
 قه باره ی سر و شتی مارال به دهر بوو.

هر به م گومانه شه وه مارال شهوی كرده بوو به روژ و
 نه مهش سانا نه بوو. گولمه مه د نه خزابويه سوو چي كه وه،
 نه ژنوئی خه می له باوهش نه گرتبوو، به په ژاره وه دانه نيشتبوو.
 نهخير، گولمه مه د وهك هه ميشه ی و ابوو. به لام گولمه مه د،
 نه م گولمه مه دهی كه له هه ناوی ژنه دا جيگير يبوو، بهو جوړه
 خوئی نه كرد. نيگای دهر وهی مارال زياتر له يه ك جار توانيبوو
 گولمه مه د رووبه رووی خوئی بينئ و، توانيبوو نيگای سر ك
 و چینی نه وئلي خافلگير بكات و، هر له وه سانه شه وه گیانی
 ناشكرا بيوو:

— «بیر له چی ئەکەیتەوه، پیاوێهکەم!»
 — ! پووڕه بَلْقِيس، دەتۆ شتێک بَلّی! گولمحمەد ئەیهوئ
 چی بکات؟
 بَلْقِيس پووئ له هالۆئ تهنوورەکه لادا، عارهقهئ تهوئیل و
 پئلووهکانئ سهریهوه و وتی:
 — چووژانم، چووژانم! من چۆن ئاگام له دئئ ئادهمیزادی
 شیری خاو خواردوو ههئ، کاتیکه تۆئ هاوسهر و هاو سههرینی
 ههچ نهزانئ!
 مارال تاوئک بئدهنگ بوو و وهک بَلّئ ئەندیشهئ بووبئ به
 ههزار پارچهوه، وتی:
 — چاوت لئیه، چاوت لئیه چۆن دهووربههرمان چۆل بووه؟!
 — چاوم لئیه، بۆ نابینم؟
 — گولمحمەد خۆئ بهو جۆره دهووربههرئ خۆئ چۆل کردوو!
 — ئەزانم، ئەوهش ئەزانم.
 — باشه بۆ؟ بۆ؟
 بَلْقِيس نانهکهئ ههئدایه سههر لئژنهئ تهنگزه گهونهکه،
 روانیه چاوه پر له خهمهکانئ مارال و وتی:
 — رشتهئ ههر کارئک له شوئئئیکدا ئەپچرئ، ئازیزی دلّهکەم.
 — پووړه بَلْقِيس، پووړه بَلْقِيس! تۆئش خههریکئ ئەگرئ؟!
 بَلْقِيس پووئ وهگرئپا و بئ ئۆقره دانهوهیهوه به سههر
 تهنوورەکهدا و مارال ناخودئاگا پهئجهئ له بازووی گئردا و لئئ
 پاراپهوه:
 — به من بَلّئ، به من بَلّئ پووړه بَلْقِيس، مئردهکهم چی
 لئ به سههر دئ؟ رشتهئ هههرکارئک له شوئئئیکدا ئەپچرئ چ
 واتابهکئ ههیه، پووړئ گئان؟
 — ههر کارئک له شوئئئیکدا تهواو ئەهئ، کچۆلهکهم.
 — پووړئ گئان، پووړئ گئان! تۆ خۆت ئەزانئ چی ئەلئئ?
 باسئ گئانی گولمحمەدی من ئەکهئ، باسئ گئانی من ئەکهئ.

٣٣٣٦
 که ئیسدهر
 بهرگئ دهه

واته ئېمه گولمحه مه دمان له کيس ئه چي؟!
 بلقيس بي پيرواي چاوه زهقه کاني مارال، وهلامی پرسياره
 جه خاراوويه کهي نهوي نه به ميهره بانیه وه - که بلقيس له م
 کاته دا نهی نه توانی دل ناسک بي- ولامی دايه وه و وتی:
 - بهرخی نير بو سه ربرينه!

مارال برا. به دژواری خووی گه يانده لای دیواره که، پالی دا به
 سووچی هه یوانه که وه و بو شوینیک گه را دهستی پیوه بگری. دلی
 نهوت هه لکه نراوه و خه ریکه بهر نه بیته وه. زمانی له گو کهوت و
 روخساری بوو به رهنگی گه چی دیواره که. هه ستردن به تپه لیک
 درک له گه روو و ده می دا، دیواری ته نوور. په ره ی لووتی به ئاشکرا
 کهوتنه له رزین و له شی لیها تووی به لی دانی دلی هه لئه چوفا.
 ئارام ئارام تلیسایه وه و نیگای نه بله ق بوو. چاوه کانی وا مه زانه
 گریابین، وشک هه لاتبوو و ده روشانه وهی نیگای جوانی له یه ک
 ساتا نهوت فری درایه ناخی تاریکیه وه. رهنگی چاوه کانی، به
 جاری تیکچوو بوو.

بلقيس ئاوی هیئا، به دزیکه وه روانیه دهروبان و پاشان
 ئاوه که ی له روخساری مارال پرژاند. قاپه که ی له سه ر ته نووره که
 دانا و له کاتی کا که نه یویست دهست به کار بکاته وه، دانی له
 چیره وه هیئا و وتی:

- بیروه به خو تدا ژنی سه ردار!
 دهنگی به گمه مه د له سه ربانه وه بهرز بوویه وه:
 - سواری ئاشنا، سواری کی ئاشنا. کاکم هه لسیئن!
 له هه مانکات دا دوو تای ده رگای باله خانه کرایه وه، گولمحه مه د
 ئاماده و دهستی له سه ر ئاغه زوونه ی فیشه کدانه که ی وتی:
 - کاکت به ئاگایه، کاکه گیان.

به گمه مه د له وه لامدا وتی:
 - هپشتاش نایناسمه وه، نه ماژه ی خانمحه مه د نه لی که
 ئاشنایه. به پرتاو دی.

شهو گولمحمهد پووزهوانه‌ی له‌پى دهرنه‌هینابوو. پشتوینى گنشت بوو و لوخه‌ندانى راست و چه‌پ به‌سینه‌وه بوو. چوخه‌که‌ی هه‌روا به‌سه‌ر شانیه‌وه بوو و کلاوه‌که‌ی تا سووچى برۆى هاتبوویه خواره‌وه و لووله‌ی ساردى برنه‌وه‌که‌ی له‌ناو په‌نجه‌کانى‌دا نه‌گوشا. دانه‌ویه‌وه، گورج و گول پاژنه‌ی کلاشه‌کانى هه‌لکینشا و پى نایه‌سه‌ر یه‌که‌م پى‌پلیکانه. مارال هاتبوویه‌وه به‌خۆى‌دا. ناورى له‌شوو‌ه‌که‌ی دایه‌وه و نه‌توت گوته‌یه‌کى نه‌گوتراوى له‌گه‌ل گولمحمهد هه‌یه. نیگای گولمحمهد له‌سه‌ر بریسه‌کانه‌وه‌ی بناگووى شه‌وه رامابوو و مارال هه‌روا له‌سووچى به‌ر هه‌یوانه‌که‌دا له‌سه‌ر عه‌رزه‌که‌ بوو. بلقیس بو ئه‌وه‌ی گولمحمهد به‌و جوړه‌ مارال نه‌بینى، به‌زه‌بریک و پى له‌زه‌وى کوتانیک به‌رزى کرده‌وه. مارال رابوو و لای ته‌نووره‌که‌ راوه‌ستا و له‌بنه‌وه‌ که‌وته سه‌یرکردنى شووه‌که‌ی.

گولمحمهد له‌سه‌ر به‌رزترین پى‌پلیکان - به‌پواله‌ت- خپسه‌ی له‌سه‌ر شه‌وه رامابوو. به‌لام گومانى تیدا نه‌بوو که نیگای ون ببوو. چونکه ئه‌گه‌ر وانه‌بوایه نه‌ی ئه‌توانى مارالى نه‌دیى. که‌وا بوو چاوانى گولمحمهد له‌ئه‌سپه‌که‌ی ئه‌روانى، به‌لام نیگای له‌شوینیکى دى و له‌جیهانیکى دوور له‌ده‌وربه‌رى بوو. روخسارى؛ داره‌تى روخساریش جیاواز بوو. پیچه‌وانه‌ی هه‌میشه بوو، سیبه‌ریكى نامۆ بالی به‌سه‌ر روخسارى‌دا کیشابوو. تال و داهیزراو خویای ئه‌کرد. تال و وشک و داهیزراو. لووتى تیزبوو، بن‌گوڤای به‌قوولا چوو بوو و کاکیله‌کانى ریک گووشراوون. چاوه‌کانى؛ قوولایى چاوه‌کانى له‌هه‌میشه قوولتربوو و به‌راده‌یه‌ک نامۆ و مۆن بوو، وا ده‌رکه‌وت هه‌موو ژبان و بوونى خۆى به‌قوولى به‌سه‌ر ئه‌کاته‌وه.

شه‌ودیز. گولمحمهد روو و نیگای له‌شه‌وه‌ گواسته‌وه و روانیه‌سه‌ریان و له‌بانیشه‌وه بو ئاسمان. سیوکه‌ی بن‌گه‌رووى و شاره‌گه‌کانى له‌هه‌میشه زیاتر ده‌رپه‌ریبوون. یه‌خه‌ی چه‌پى

٣٣٣٨
که‌نيسدەر
به‌رگى نه‌هه‌م

جاكه ته كه‌ی وه‌كوو گوویی ئه‌سپێك قیت ڤاوه‌ستا بوو و قوۆچه‌یه‌كه‌ی
كراسه‌كه‌ی هه‌لكه‌نرابوو وداكه‌وتبوو.

– «داخی گرانم!! خوۆزگه له بری ئه‌و هه‌موو گله‌یی و
بناشته‌ی شه‌وی دی قوۆچه‌كه‌یم بوۆ بدووریا به‌ته‌وه؛ خوۆزگه...»
به‌گمه‌مه‌د له‌سه‌ربانه‌وه ه‌اوا ری كرد:

– كوری مه‌لا میعراجه، هه‌یده‌ر!

گوڵمه‌مه‌د بپنه‌وه‌كه‌ی توۆزی هه‌لدا و ناوقه‌دی تفه‌نگه‌كه‌ی
گرت به ده‌سته‌یه‌وه و به‌ره‌و خوار بوویه‌وه. به‌گور و ڤاوه‌ستا،
به‌لام نه‌ك به‌ په‌له هاته خواره‌وه و یه‌كسه‌ر چوو بوۆ لای شه‌وه
و له نزیك ئاخوڤه‌كه، لای ئه‌سپه‌كه‌وه وه‌ستا و به‌شپۆه‌یه‌كه‌ی
نااسایی ڤوانیه مارال كه له به‌ر ته‌نووره‌كه وه‌ستا بوو. مارال له
هاتنه‌خواره‌وه‌ی گوڵمه‌مه‌ددا خووی به‌ كاره‌وه خه‌ریك كردبوو،
به‌لام ئه‌وا كزانه‌وه‌ی گیانی می‌رده‌كه‌ی له سه‌ر گۆنای خووی هه‌ست
پێكرد و نه‌یتوانی له‌وه‌زیاتر تاو به‌یئنی. بوۆه ئاوڤی دایه‌وه و چاوی
برپیه چاوی می‌رده‌كه‌ی و وه‌ك بلیی بوۆ یه‌كه‌مین جاره، ڤوانیه
گوڵمه‌مه‌د. تاویك و هه‌لوه‌سته‌یه‌ك. چاوه‌كانی ژنه له‌وه‌دا بوون
دره‌وشانه‌وه‌ی سه‌روشتی خووی تی بزیته‌وه. چاوی مه‌ڤی مه‌یله‌و
سه‌وز، سه‌وزیه‌ك كه له چاوه‌لێنانی به‌یاندا گه‌ش ئه‌كاته‌وه.
چاوانی ئاشكرا و سه‌مه‌ره، ته‌وقدراوی برژانگی ڤه‌شی چه‌ماوه‌ی
به‌ره‌و سه‌ر، كه‌وانی. ئه‌برووی ڤه‌ش و ته‌ویلی سپی، گۆنای خڤ و
نه‌رم و ته‌رچك كه په‌رده‌یه‌كیش قه‌له‌و بیوو:

– «ژنه‌كه‌م، مارال!»

تاویك و هه‌لوه‌سته‌یه‌ك. گوڵمه‌مه‌د نیگای شكاند و
په‌نجه‌ی له كاكوۆلی ئه‌سپه‌كه‌ وه‌ردا. مارال به‌ره‌و می‌رده‌كه‌ی
ڤاکیئشرا و به‌رامبه‌ر به‌ گوڵمه‌مه‌د، له‌و به‌ری یالی ئه‌سپه‌كه‌وه
و ده‌ستی له سه‌ر كاكوۆلی ئه‌سپه‌كه، ڤاوه‌ستا. دوان نه‌بوو، وشه
نه‌بوو. هه‌یج. كوا ئه‌و گوته‌یه‌ی گیان و بوون تیر بكات؟ بوون، بوون.
كوا ئه‌و گوته‌یه‌ و ئه‌و وشه‌یه‌ی كه بتوانی چه‌مکی مرۆف به‌یان

بکات؟ نیبه و له دایک نه بووه.

– شنهوه به ئه مهگ بوو.

په نجهی به نه رمی له سهر یالی ئه سپه که، مارال وای وت.

گولمه مه د، دهستی به نه رمی له سهر دهستی مارال،

راما. تاویک و هه لوهسته بهک:

– ئای یی! ژیان!

مارال په نجهی رهقه لهی شووه که ی له ناو دهستی دا گووشی

و له گوته به کدا که گیانی پارچه پارچه نه بوو، وتی:

– گولمه مه ده که م!

دهرفه تیک، دهرفه تیک. ژیان نه بی رابوهستی. بوون نه بی

هه لیک بدا به دهسته وه. هه تاو نه بی تاویک وه داو بکه وی، روژگار

نه بی بو خولیگ له گهر بکه وی. کامه رانی له تامی یه کبوون دا

وشکه لاتوو و «من» له نیوان دا نه ما بوو. بهس زه لالی گیانه و

نواند نه وه ی بوون و، بهس گه وه هری بوونی ئاده میزاد. به هه تاو

بلی گزنگت کوکهره وه، ئه وا گه وه هری ئاده میزاد جیهانی پرکردوو

له تیشک و تاو.

بلقیس ئه زانی، بلقیس ئه ناسی. بلقیس ریژی ئه وین،

خه مینی ئه وین ئه ناسی. بلقیس په روه رده که ری ئه وین، دایکی

ئه وینه. به بی ئه وه ی دهنگی پی بیده نگیه که بزینی، به بی

ئه وه ی بزاونتی دهسته کانی خه وش بخاته بیدهنگی ئه وینه وه، دوور

ئه که وینه وه. نانه کان له سهر لیژنه ی گه ونه که کو ئه کاته وه،

ئه یخاته سه ریبه ک و سووکه له، به هه نگاوی نه رمی وه ک هه ور

تی ئه په ری و دوور ئه که وینه وه و تاقانه کانی، گیانی تاقانه ی

تاقانه کانی جی ئه هیللی بو خویان.

ته نوور هیشتا گهرم و ته نوور چول بوو، گولمه مه د سه یری

ئه و لایه ی کرد. مارال به خو ی زانی که هیشتا ش په نجه کانی

شووه که ی له که له مه ی په نجه کانی خو ی دا راگرتوو. دهستی

به ردا و گولمه مه د دانه ویه وه و له بن گه ردنئ ئه سپه که به وه

۳۳۴۰
که لیسدهر
به رگی نه وه

— ئەدا لە دلم، تەبعی پئ ئەكەم. من نان و ماستەم
پئخۆشترە. چایەکی تەرت بۆ تئكەم؟

— بۆ هەر دووكمەن تئكە.

تەقەى چەكوشنى دەرگا و دەنگى بەگمەمەد لە سەر

بانەوه:

— بیکەنەوه، بۆى بکەنەوه، حەیدەرى خۆمانە.

دەرگا کرایەوه و حەیدەرى مەلا مיעراج لە پئش ئەسپەكەیهوه
هاتە ژوورەوه. روخسارى جەوانەكە بە هۆى خیرابوونى گەرى
خوئنییهوه داگیرسابوو و عارەقە لە بن گوئى ئەسپەكەى ئەتکا.
حەیدەر دەسکەوسارى ئەسپەكەى لە بەرکۆى زینەكە ئالاند،
ئەسپەكەى بەرەللا کرد و بە پرکیشییهوه، بەرەو گۆلمحەمەد
هات. گۆلمحەمەد بۆ ئەوهى تۆزى لە گور و تەوژمەكەى
كەم بکاتەوه بە وتنى «ماندوو نەبى» چاک و چۆنى لەگەل
کرد. حەیدەر کلاوهكەى لە سەرى توندکرد، پئپەلکەى کرد و
هەولیدا سەرەتایەك بۆ ئاخافتن بدۆزیتەوه. گۆلمحەمەد بەلام
بە پرسىارکردن گەنجەكەى مەلا مיעراجى لەسەرلئیشیواوى و
شەلەژان رزگار کرد:

— شەوگەرد هاتووى حەیدەر خان، وا دیارە نووچەى داخت
هیناوه؟ وەرە، جارئ تۆزى دانیشە و نانئک بخۆ تا دواتر. دەى،
باوکت چۆنە؟... نىگەران مەبە حەیدەر، تا رادەیهك ئاگام لە
بارودۆخەكە هەیه. وەرە، وەرە لئره لە سەر ئەم زینە دانیشە. نا،
نا، لە سەر ئەم پئستى پلئنگە چاکترە. كورپنە! با یەكئك بیئ
ئەسپەكەى حەیدەر خان بگەرئئى. تەموور! سەمەن... بە تەموور
بلئ با بئ ئەو ئەسپە بگەرئئى با عارەقەكەى دامرکئتەوه. دەى،
وادیارە یەك پشوو بە چوارنالە هاتووى هەتا ئیره، وایە؟ دەى، خوا
قەوهت با. چۆن بتوانم چاکەى مەلا مיעراج بدەمەوه من؟

حەیدەرى مەلا مיעراج عارەقەى نئوچەوانى بە سەر قۆلئ
كەواکەى، سەرییهوه و بە بئ ئەوهى بتوانئ بە چاک و چۆنیەكەى

٣٣٤٢
کە ئیسەدەر
بەرگى دەهە

گولمحه مه د نيوچه واني گرژي بکاته وه، لای زینی ئەسپه که وه له سهر زهویه که دانیشیت. ئانیشتکی نایه سهر چۆکی و ئەتوت چاوی برپوهته سهر په نجه شوپره کانی خوێ. بانوو نان و رۆن و پیاڵه یه کی به تالی هینا و له بهر دهستی حهیدەر له سهر عهززه که داینا. گولمحه مه د قۆریه که ی هه لگرت و حهیدەر به ناخیزیک قۆریه که ی له دهستی گولمحه مه د وهرگرت و چای بوو خوێ تیکرد. گولمحه مه د له سهر لیواری ته نووره که، بهرام بهر حهیدەر دانیشیت، په نجه ی لیک هه لپیکا و نیگای له ناوچه وانی که نجه که بری:

– زۆر شه له ژاو دیاری، حهیدەر گیان، چی وا په ریشانی کردووی برا که م؟! چاکه ت بخۆره وه!

حەیدەر پیاڵه ی چاکه ی هه لگرت و گولمحه مه د – بهر له وه ی حهیدەر خوێ ئاماده ی به رسف دان بکات – سهیری بهر هه یوانی کرد و به خان ئاپۆ، که له ده رگا که هه ت بووه ده ره وه، وتی:

– وه ره لی ره بهر چاییه که ت بخۆ خان ئاپۆ!

حەیدەر پوو ی کرده خان ئاپۆ، له بهری هه لسا و ریزی لیئا. خان ئاپۆ به دهست و سهر وه لآمی حهیدەری دایه وه و له هه مان کات دا به باویشکی قوول و دریز پشتی دهستی نایه سهر ده می و وا پێ ئە چوو پیلوه کانی داخرا. گولمحه مه دیش که وته باویشک دان و خان ئاپۆ باله کانی کرده وه و به مشت کوتای به سینه ی دا، پێی له سه کو ی بهر هه یوانه که نایه خواره وه و هات بو لایان. وایان زانی خان ئاپۆ ئە چۆ بو لای بی ره که بو شو ر دنی ده مو چاوی، به لآم وای نه کرد و راسته وخۆ چوو بو لای ئەسپه که ی و دهستیکی هینا به سهر و یالی ئەسپه که دا و نه وازشی کرد.

له شی خه والووی به سستی پالدا به شانی ئەسپه که وه، تاو یک به و جو ره مایه وه و جار یکی دی به باویشکیک بالی کرده وه، خوێ بادا و مشت ی کوتایه وه به سینه ی ئەستووری دا، به ره و ته نووره که هات و چهند جار به توندی سهری راوه شانند. کابرا تا قه کراسیکی

له بهردا بوو و پالتاوه که ی دابوو به شانیدا و له په لکه چناریک
 نه چوو که خه ریکبوو توخ هه لېدا.

– او پي نه چي ناسناکه مان هه وائي تازه ی پييه؟

خان ناپو نه مه ی وت و له سهر لیواری نه نووره که، له
 شوینی مارال که له بهری هه لسا بوو و لای دیواره که، له پشت
 گولمحه مه ده وه وه ستا بوو، دانیشیت، جیی خوش کرد و وتی:

– بومان بگپروهه با بزاین چ باسه، حه یدهرخان!

حه یدهر سلای مه لا میعراجی پی راگه یانندن و دریزه ی دا:
 نه وه ی نه مه وئ بلییم نازانم چهنده ی خوټان نه یزانن یان
 نایزانن. ههر نه وه نده بلیم که له چهن دلاوه تفهنگچی و له شکر
 که وتوونه ته ری به ره و سه نگرده. سهر دار جیهمن و به کتاش و سه ید
 شه رزا با بوهستی، تیپیکیش خه ریکه له دهرووی سه نکه لیده ره وه
 دیت.

– له دهرووی سه نکه لیده ره وه ئیتر کی؟!

– پیاوه کانی ئالاجاقی؟

– پیاوه کانی ئالاجاقی!! جا تو بللی سهردهسته یان کی بی
 باشه؟

– بابقولی بوندار!

خان ناپو سهری له قانده و پروانیه گولمحه مه د و گولمحه مه د
 به مارالی وت:

– کوره کهت نه بی له خه وه هه لسا بی!

مارال به ره و باله خانه چوو و قوربان به لووچ که نه سپه که ی
 حه یدهری نه گه ران، به بیستنی ناوی بوندار له به رده می پیاوه کاندا
 هه لوهسته ی کرد و گولمحه مه د سهری به رزکرده وه و پروانیه
 قوربان. قوربان ویستی بکه ویته وه ری، خان ناپو پی وت:

– وه ره قوربان، وه ره که بونداره کهت به پاله وان ده رچوو!

قوربان له غاوی نه سپه که ی دا به ته مووری خه و الوو و خو ی
 هات بو لایان.

۳۳۴۴
 که لیسده ر
 بهرگی نه ده

گوئلمحه مه د روانيه وه حه يد هري مه لا ميعراج و پرسى:

– ئيترا؟!

حه يد هري وتى:

– وه كوو سه ربا ز بگيرى ئيجبارى به زور گوندييه كان نه گرن و له گه ل خويان په لكيشيان نه كه ن به ره و سه نگر د. نه سپ و هيسر ي كيش نه گه ر بينن نه يگرن و سواری نه بن و بو نازوو قهش په لامار نه دن و به زور له خه لكى نه سينن.

گوئلمحه مه د پرسى:

– نه مه شيان شتيكى تازه نييه، نهى خو شته خواز چى؟ له خه لكه كهش كه شيان له گه ل نه كه وئ بو سه ر شكاندى ئيمه؟
حه يد هري وه لامى دايه وه:

– كه م، زور كه م. كه سي كيش نه گه ر له گه ل كه وئ له به ر نه و چمن تمه نه يه نه يخه نه به رى.

قوربان به ل و وچ پالئ دا به دوو لكى جه نه چرى بيره كه وه و را وه ستا، گوئلمحه مه د پرسى يارى كرد:

– چه كيشيان له ناو خه لكه كه دا بلا و كردو ته وه؟

حه يد هري وتى:

– هه ل به ت چه كيان دا وه به كه سانى وه كوو با بقولى بوندار و نه جه ف نه ربا ب.

گوئلمحه مه د پرسى:

– با وكت نه لئ چى؛ مه لا ميعراج كه مان؟

– با وكم دن يگه رانه، نه يه وئ بزائى سه ر دار به رنامه ي چيه؟
سه رى لئ شيواوه!

گوئلمحه مه د پيى نايه سه ر زه وى و تفه نكه كه ي له سه ر

ته نووره كه هه لگرت و وتى:

– كاربان به مه لا ميعراج نابئ.

حه يد هري هه لسا و وتى:

– با وكم خه مى تو يه تى گوئلمحه مه د خان!

گولمحه مه د تۆزی سهر تفهنگه کهی به ئاته کی چۆخه کهی
سرییه وه و وتی:

– ئەزانم، دلّی منیش وام پئی ئەلّی. به لام! مه لا میعراج خۆی
چی وت؟ نه بیوت ئەگهر له بری گولمحه مه د بوایه چی ئەکرد؟!
– پیم وانیه کات و دهرفتهی ئەوه مایّ بیر له وشته نه
بکاته وه. ئەو بهس ئەیویست بزانی سهردار چی ئەوی؟ نیگهران
بوو، نیگهرانه. بهس ئەوهی لی تیگه یشتووم. ئەبینی، بینراوه که
ئالقهی گه مارۆ سات به سات تهنگتر ئەبیته وه. ئیستهش باوکم
پیی وانه بوو تۆ لی ره بینم. وامان ئەزانی تۆ سهرکه وتوو ی بۆ شاخ.
باوکم هیوای وابوو تا کوو ئیسته ئیره تان چۆلکردی، دامه زارابیتن.
منیش ناتوانم باوه ر بکه م سهردار! ئیمه ئەو هه مووه دلنگه رانین
و تۆ لی ره دانیشتوو ی به ئیشتیا و به سهرسوئنگه بهرچایی ئەخۆی.
ئەلّی ئەوان به تفهنگ و سهره نیزه کانیانه وه دین بۆ میوانی! من
بروا ناکم، من خهریکم دوو شک ئەبم. نازانم، ئیستهش ئەگهر
پلانیکی تازه هه یه به منی بلّی با منیش باوکم ئاگادار بکه مه وه!
گولمحه مه د به وردی روانیه گه نجه شه له ژاو و هه لچوو ه که،
پاشان نیگای نامۆی خۆی برییه خان ئاپۆ و قوربان به لووچ و ئەوسا
وتی:

– جهنگ ئەبهین بۆ کیو چهیده ر. لی ره یان له هیچ
گوندیکی تر دهس ناکه ینه وه. نامانه وی خوی له لووتی تاقه
که سیکی بیّت له م جهنگه دا. لی ره نامانه وی یه ک فیشه کیش
بته فیئری. به ره نجامی ئەم جهنگهش هه ر له ئیسته وه دیاره و
ئیمه نامانه وی خوی کسه سی تر به فیرو بچی. حکوومهت سهری
منی ئەوی، سهری گولمحه مه د. سهری سهرشکاو، یان سهری
سهربرایوی گولمحه مه د. له لایه ن گولمحه مه د وه زۆر سلّو له
مه لا میعراج بکه و پئی بلّی، ئەگهر بریار وابی هاوئمه کی تۆ سهر
بدات، سهری براو ئەدا نه ک سهری سهرشۆر. له لایه ن منه وه
به میعراج بلّی رهنگه ئیتر یه کدی نه بیننه وه، به لام ئەوهی

٣٣٤٦
که ئیسه در
بهرگی نه وه

که ئه بېنم له م تنگه ژه و دژواربیه دا نیکه رانی ئیمه یه، ریز له و
 هاودلیه ی نه گرم. به مه لا میعراج له لایه ن منه وه بللی که ریزی
 نه و هاودلیه ی نه زمانم و هیوام به ژیان پتر نه بی کاتیکه نه بېنم
 نه وه ندهش بیکه س و بیگانه نیم!

گولمه مه د پروانیه حهیده ر، وه ک پروانیته برابیه کی
 بچووکی خوئی. پاشان بزه یه کی نهرم به سهر لیویه وه و به رووی
 خوئشه وه وتی:

— خوا تو خوئش بکا بو مه لا میعراج، حهیده ر. هیوام وایه
 ته مه نت دریز و ژیان پتر له کامه رانی بی.

حهیده ر نه ی نه توانی پروانیته چاوه کانی گولمه مه د.
 گولمه مه د به دم قسه کردنه وه لی نزیک ببویه وه و حهیده ر
 نه وا گهرمای بوونی گولمه مه دی له به رامبه ر خوئی دا هه ست
 پی نه کرد و نه ی نه توانی چاو له خه وش و خالی به ریپی هه لگری.
 گولمه مه د دهستی برد و پشت ملی حهیده ری گرت، سهری
 گه نجه که ی به رز کرده وه، پروانیه چاوه ره ش و تهره که ی و وتی:

— ئیمه جه نگ نه به یین بو کیو، حهیده ر. دلنیگه رانی مه لا
 میعراجیش زور ناخایه نی. کولوگورج کوتای پی دی، زور زوو.
 حهیده ر به س توانی بللی:

— سه ردار!

جه وانه، زور جه وانه. ناتوانی کولی دهروونی بشاریته وه.
 شهرم و شووره یی جه وانی هیشتاش له نیگای دایه. بروای به
 زه برو زهنگی رۆزگار هه یه، به لام جاری خوئی تا قی نه کردو ته وه.
 باسی مه رگ و کوشتن و برینی بیستووه، به لام خوئی تا قی
 نه کردو ته وه. مه رگ به س له ناو تویکلی وشه دا نه ناسی، نه ک

له بروا و تیگه یشتنی خوئی دا. بویشه شه نزیک بوونه وه له مه رگ،
 ناگادار بوون له نه نجامی مه رگ چاوه کانی له ناباوه ری و حه په سان دا
 داچه قاندووه. نه و هه رگیز بیری له وه نه کردو ته وه که مه رگ له
 هه موو هه ناسه دانیک دا میوانی مروقه. گه نجه، زور گه نجه. بلا

۳۳۴۷

که پیدر

به رگی ده مه م

چاو و پرومته تی له سینهی گولمحه مه ددا بشاریته وه. بلا په نهجی سهخت و پر له ژانی له بازووی گولمحه مه د بچه قینئ. لئی گهری؛ نه خوازه با فینگه فینگ بگری. لئی گهری با بوغزی بته قینئ و لئی گهری با به کول بگری. جهوانه حهیدهر، زور جهوانه.

— سهردار! سهردار! گولمحه مه د!

— نه ئیتر، حهیدهر گیان. ژن له م ناوهیه، نا ئیتر حهیدهر گیان. تو بهو گریانهی خوئ نرخی مهرگ ئه بهیته سهره وه!

— براكه م! گولمحه مه د!

گولمحه مه د حهیدهری له سینهی خوئی کرده وه، به لام حهیدهر ههروا شانئ رانه ته کاند و به کول ئه گریا.

گولمحه مه د ئهوی له گهل خوئی خسته ری و وتی:

— ئیتر بهسه حهیدهر. دللم سسست مه که براكه م. درهختی بهردار چوار وه رزی سال سهوز نییه. دللم سسست مه که، ئیمه هیشتاش وچانیک ریمان له بهره.

— ریگه م بده له گهلت بیم گولمحه مه د!

حهیدهر ئه مهی وت، پیی له عهرز چه قاند و خاچ له چاوه کانی گولمحه مه دی روانئ، تهختی پرومته تی پر بوو له فرمیسک. گولمحه مه د به دهسره هه وریشمه کهی خوئی چاو و پرومته تی گه نهج کهی سپریه وه، خسته وه ری و وتی:

— شیئ بووی مه گهر؟ نه برای شیرینم، نا! ئیمه ئه چین بو جهنگیک که سهره نجامه کهی دیاره. ئیمه ناچارین ئه وه جهنگه بکهین برا نازیزه که م، به لام تو ناچارنیت. پیئ وانه بی ئیمه ش شیئ بووین، نه خیر، ئیمه ش دیوانه نین. ژیرین، به لام ناچارین. به راست یان هله کاریکمان دهسپیکردوه و ئه بی تا کوئای بیهین. پیمان ناوه ته ریگه بهک و ئه بی تا ناخری ئه و ریگایه برۆین و ئه و باره ی که به زانراوی یان به نه زانی گرتومانه به کول ه وه بگه به نینه مه زل. حهز ئه که م ئه مه به ئاشناکه مان مه لا میعراجیش بلئی؛ هم پیشی بلئی ئه مه دوا مه زلی ئیمه به.

۳۳۴۸
که ئیسدهر
به رگی نه وه

به لّام تۆ! تۆ جهوانی حهیدهر. منیش هیوای ته مه نیکی پر له کامه رانیت بۆ ئه خوازم.

حهیدهر جاریکی تر پیی سست کرد و وتی:

— سه ردار!

گولمه مه مه به لّام ده رفه تی پی نه دا، شانی گه نه که هی له ناو په نه کهانی دا گوشتی و وتی:

— ژیان حهیدهر، ژیان! بپروا ئه که هی پر به دلّ حهزم نه کرد وه ک ئیسته هی تۆ جهوان بوایه تم؟ جهوانی برا کهم، جهوانی. جهوانی و ژیانیان وتوو. نرخی بزانه حهیدهر! ئیسته که بییری لی ئه که مه وه، ئه بینم، هر هر مه مووی، سه رتاپای، هه موو ئه و کارانه ی که ویستبووم بیکه مه هه مووی بۆ ژیان بووه. به ئه وینی ژیان وه بووه. ژیان حهیدهر! به هره یه که ژیان حهیدهر، به هره یه که که ته نها یه کجار ده ست مروّف ئه که وۆ و ته نها ئه و یه کجاره ش ده رفه تی ئه وه هه یه که نرخی بزانی. نه، هه رگیز داوام لی مه که که تۆ له گه لّ خۆم ببه م کاتی که دلّ نیام سه ره نه جانی ئه مکاره جهنگی ژیان نییه. بپروانه برای ئازیم، من نه مو یست ته نه انت تفه نه گچیه کانی شتم ببه م بۆ ئه و قوماره ی که دۆرانه که ی مسوگه ره. جا ئه ته وۆ تۆ، تۆی چه پکه گۆل، بده م به ده م گولله وه؟ ئه ری؟ نه ک پیّت وایی خۆم دۆراندوو، نه. ئه مه به مه لا میعراجیش بلّی. نا برای خۆم، خۆم نه دۆراندوو. کاری من سه ره تا له ناچار ییه وه سه ری هه لّ دا، پاشان به شانازی و تیپادیوی دریژه ی په یدا کرد، ماوه یه کیشه به ئاوه ز شروّفه ی ئه که م و له م دوا مه زله شدا ئه مه وۆ به ئه وین کو تایی پی به یینم. ئه م ناگره نه ی ته نیه وه حهیدهر. ئه گه ر په ره گر بوایه ت ده ستم له تۆ بهر نه ئه دا. شتی که له من دا که م بوو و له م

ژیان ه شدا شتی که خوار بوو، له نیوان ئی مه و ژیان دا شتی که به ٣٣٤٩
 که یه دهر
 به رگی ده سه م
 هه رچی چۆن بوو له کاتی خۆی دا نه بوو. رابرد و باشتریش که رابرد.
 هه موو رۆژه لّ تنی که، ئاوابوونی کیشنی هه یه. هه موو جهوانیه ک

پیری له دوايه و، هه موو پیرییه کیش مه رگی هه یه. دره ختی به به ریش هه موو وه رزه کانی سال ناتوانی سه وزبی. جا برۆ هه یه، سلای هه موومان بگه یه نه به مه لا میعراج، ته مه نت درێژ بی برا شیرینه کهم!

قوربان به لووچ دهسکه وساری ئه سپه که ی هه یه ری له ته موور وه رگرتوه و دای به هه یه. گوڵمه مه د خوی تا کوڵان هه یه ری به ری کرد. له کوڵان هه یه ری پی له زهنگۆ کرد و بهر له وه ی باژوی وتی:

— دلنیام له وه ی که به کتاش و جیهه ن و سه یه د شه رزا له سه نگرد له مالی نه جهف ئه رباب خر ئه بنه وه. ئه وه م له لا مسوگه ره!

گوڵمه مه د دهستی هه لێنا و وتی:

— باژوه هه یه، ئه وانه سه مه ندهر له ناگر ئه ترسیین، باژوه برام!

گوڵمه مه د به شیرین زمانی و دهست و بال راوه شانندن ئه سپه که ی هه یه ری په ماند، روانیه غاری ئه سپه که و پاشان لیوخه ندهران ئاوری له قوربان به لووچ دایه وه و وتی:

— خانمه مه دم بو بانگ که! پی بلی له گوند ئه چینه دهره وه. به سواری غارده. تا ئیوه ئه گه پینه وه من هه والیکی پالته وانه که مان سه برخان ئه پرسم.

به جووته هاتنه وه هه وشه. به لووچ به ره و ئاغه ل چوو و گوڵمه مه د به ره و ژوره که ی سه برخان. به لووچ ئه سپه که ی له ئاغه ل هیئایه دهره وه و گوڵمه مه د لای کوڵه که ی به ره یوان راوه ستا و روانیه به گمه مه د.

به گمه مه د تاویک له بهر نیگای کاکای دا تاوی هیئاو پاشان وتی:

— هه چی وا دیار نییه کاکه!

— جوان سهیری روژه لآت بکه، خووری به ره به یان چاو به

٣٣٥٠
که لیسدهر
به رگی نه وه

هه‌له‌دا ئه‌بات!

گولمحه‌مه‌د ئه‌مه‌ی وت و پرووی کرده خان‌ئاپۆ. خان‌ئاپۆ له
سه‌ر لیواری ته‌نوره‌که‌ هاته‌ خواره‌وه‌ و گولمحه‌مه‌د پیتی وت:
– زین ئه‌که‌ین خان‌ئاپۆ!! فیشه‌که‌کان دایه‌! زیوه‌ر، ئه‌ی زیوه‌ر
کوا؟

مارال له‌ ده‌ریزانی ده‌رگای با‌له‌خانه‌ ده‌رکه‌وت. ده‌ستی
کوره‌که‌ی به‌ ده‌سته‌یه‌وه‌، پشتتوین و فیشه‌که‌دانی راست و چه‌پ
و برنه‌ویک به‌ شانیه‌وه‌:

– زیوه‌ر به‌یانی زوو چوو بو‌ لای پان!

گولمحه‌مه‌د یه‌ک به‌ خۆی داچ‌له‌کا و له‌ به‌ژن و بالایی
ژنه‌که‌ی ورد بوویه‌وه‌. مارال مارال نه‌بوو. ئه‌و که‌ییانووه‌ ته‌رچک
و غه‌مگینه‌ی پێشوو نه‌بوو، به‌لکوو ژنیکی شی‌ره‌ژن بوو. له
نیگایشیدا ئه‌و هه‌ست و داره‌ته‌ ژنانه‌یه‌ نه‌ما‌بوو، به‌لکوو وێ
ئه‌چوو به‌ قه‌لماسک به‌ردی له‌ کالانه‌ی چاوه‌کانی چه‌قاندوووه‌.
گولمحه‌مه‌د و‌ر ببوو و که‌ییانووه‌که‌ی خۆی وه‌ک دار و به‌ردی
مالیکی دارماو به‌ سه‌ر شانیه‌وه‌ هه‌ست پێ ئه‌کرد. به‌س
ئه‌وه‌نده‌ی پێکرا مشتته‌کانی له‌ تووره‌یی‌دا رێک بگوشی. پرووی
وه‌رگێری و له‌ گه‌روودا بنا‌ئینی:

– «ئه‌یه‌وێ د‌لم له‌ به‌ر چاوم‌دا ئه‌نجن ئه‌نجن بکات، د‌لم!»

ب‌لقیس به‌ خورچینی فیشه‌که‌وه‌ هاتبوویه‌ به‌ر هه‌یوان و
له‌ هه‌وای نیوان کور و بووکه‌که‌ی‌دا راوه‌ستابوو. گولمحه‌مه‌د بو‌
ئه‌وه‌ی به‌ سه‌ر تووره‌یه‌یه‌ له‌په‌که‌ی‌دا زال ببی، پوانیه‌ دایکی و
وتی:

– سه‌برخان چۆنه‌؟

سه‌برخان خۆی بو‌ پێشوازی هاتبوویه‌ ده‌ره‌وه‌. ده‌ستیکی له‌ ۳۳۵۱
که‌ی‌ده‌ر
به‌رگی ده‌سه‌م
ملی هه‌لبه‌سترا‌بوو و ده‌ستیکی به‌دیواره‌که‌وه‌، هه‌نگاوێکی نا
و راوه‌ستا. هه‌یفۆ بو‌ ناگادار‌بوونی شووه‌که‌ی له‌گه‌للی هاتبوویه
ده‌ره‌وه‌. هه‌رچه‌ند خۆیشی گه‌لیک ژاکاو بوو به‌ هۆی بی‌زویی

دووگيانبهوه. گولمحه مه د پي خسته سهر سه كوؤى هه يوانه كه،
چوو ه پيشه وه و به رامبه ر سه برخان وه ستا:
— خه ريك بووم ئه هاتم بو سه ردانت پاله وان، چونا وچوني؟
— باشم! باشم. ئه بي بلئم وابزانه سهر له نوؤى له دا يك
بوومه ته وه.

گولمحه مه د وتي:

— خه ريكين ئه روؤين ئيمه؛ ويستم تو ئاگادار بي!
سه برخان لاواز ديار بوو، روخساري بيپه ننگ و ليوي شين
هه لگه راو و كه م خوئن. نيگاي ئارام و قوول و چاوه كاني به قوول دا
چوو بوون. له گوتنه كه ي گولمحه مه ددا هيچ كاردانه وه يه كي
پيشان نه دا. تاويك راما و پاشان به هه مان نه رمي و كاوه خوئي
وتي:

— به بي من، به بي من ئه روؤن؟ من به ته نها به جي ئه هيئن
و ئه روؤن؟

— ژنه كان سه برخان. ئه ته وي ژنه كان به بي سه رپه رشت
به جي به يئين و بروؤين؟

سه برخان چاويكي له ده سته كوئه وار كه ي خوؤى كه ئوبالي
گه ردني بوو، كرد و وتي:

— له به ر برينه كه م وا ئه ليئي؟

— نا، به س ئه وه نييه، نا.

— به ده ستي راستم ئه توانم بيلكه بترازينم.

— ئه وه يان ئه زانم. به لام! به لام خو ئه بي پياويك بو ئاگاداري

ژنه كاني بنه ماله ي كه لميشي به ميئي.

— مامه كه لميشي خو هه يه و خالو عه بدؤسيس.

گولمحه مه د كاكي له كاني ريگكووشا و هه ولي دا توور په ييه كه ي

بخواته وه:

— بو ئه وه نده پيي لي ئه چه قيئي سه برخان؟! تو خه ريكي

ئه بي به باوك!

٣٣٥٢
كه ليه سده ر
به ركي نه هه م

سهبرخان سهري داخست، ليوي خوي كرؤشت و وتي:

— زانيبووم!

گولمحه مه د گهرايه وه. مارال له پليكانه كان هاتبوويه
خواره وه و نهوا له بهرامبر گولمحه مه ددا وه ستابوو. گولمحه مه د
بو تاويك لي رواني.

مارال هه روا راوه ستابوو، به گور و راوه ستاو خاچ له
چاوه كانى شووه كه ي نه رواني. گولمحه مه د نهك به توورپه ييه وه
به لكوو زور به په ژاره وه پي وت:

— نه ته وي به رزاني خوي خوت دل له پيش چاوه كانم دا
نه نجن نه نجن بكه ي!؟

مارال به بي نه وه ي چاوي له چاوي پياوه كه وه رگيري، رهق و
سارد وتي:

— تو چه ز ناكه ي دل له بهر چاوتا لهت لهت بكه ن، به لام
نه ته وي من بمينم و بينم دل له بهر چاوم دا لهت لهت نه كه ن!؟
نه مه چ شيوازيكي دادگه رانه يه؟

— مارال، من شهو تا روژ بوويه وه له گهل تو قسم كرد!

— نه خير، تو شهو تا روژ بوويه وه خاموش بووي!

— قسه يهك وشه يه، ژنه كه ي من!

داماو و بي تواناي خوراگرتن له بهرامبر نه وه هيزه سه يره ي
كه به سه ري دا زال ببوو، گولمحه مه د رووي وه رگير و له سه ر
سه كو ي به ره ه يوان كه وته پياسه كردن. بلقيس خورچيني
فيشه كه كه ي دانا و ناوري له مارال دايه وه. بيده نغيه كي كوشنده
نه و ناوه ي داگرتبوو. مارال پالي دابوو به كو له كه ي هه يوانه كه وه،
قاچيكي له سه ر ليواري سه كو كه دانابوو و شهق راوه ستابوو و
نه پروانيه ري كرده كه ي گولمحه مه د. بلقيس به س تواني مناله كه
له نه نيشت دايكه وه هه لبري و له گهل خوي بيباته ژوره وه.
گولمحه مه د گهرايه وه و سه يري ژنه كه ي كرد. چاوه كانى مارال
هه ر هه مووي نيگابوو و نيگاي وزه بوو، وهك بلي بتواني به رد

بسمی و شهقی بکات. گولمحه مه د جاریکی تریش له که له وهی ترسناکی چاوه کانی ژنه که دی دا گرفتار ببوو و ئەم توو شپوونه له جوړیکی دی بوو. ته نانه ت بو هه لگرتنی به شه فیشنه کی خوئی له خورجینه که ش نهی ئە توانی پی ببزیوئی. چونکه قاچه کانی له زهوی چه قیبوون و خویشی ئەتوت ته لیسم کراوه. به ناچار پاراپه وه:
 – نازادم که! ماراڵ!

سه هوئی چاوانی ژنه ئەتوت درزی تی بوو و گولمحه مه د وتیه وه:

– نازادم که! ماراڵ. دلّم نازادکه ژنه که ی من. دلّ له دوو ئەگەر جیا بيمه وه، دلّ له دوو ئەگەر جیا بيمه وه، دهسته کانم شه پله لیان ئەدا. دلّ له دوو ئەگەر جیا بيمه وه، بهر له وهی بمکوژن، گیانی خوّم دوړاندووه. دلّم گهرم دابینه ماراڵ، دلّم گهرم رابگره. ئیسته که وای لیها تووه با به دلّی ئاسووده وه بچم به پیشوازوه. ماراڵه کهم! تو مه مکوژه!
 – تو من ئەکوژی گولمحه مه د، تو من ئەکوژی بهم جیا بوونه وت!

– کات درهنگه ژنه که ی من، کات بهرتهنگه. بهریمکه برۆم دایکی پۆله کهم! دای. ه!

به نه عره ته ی له پری گولمحه مه د، بلقیس له ژووره که ده رپه رپه ده روه. له وه زیاتر پبویست به ئاخافتن نه بوو. بلقیس تیگه یشتبوو، گولمحه مه د له نه عره ته تووره که دی دا وای چی لی ئەکات. بلقیس ئەبوايه بوو که که ی له سه ر پری دوور بکاته وه. هاته بهر وه، مه چه کی دهستی ماراڵی گرت و بهر وه ده رگای ژووره که بردی:

– مه به به ماری سه ر رپگه ی کچم!
 گولمحه مه د جاریکی دی هاتبوویه وه به خوئی دا. بهر وه خورجینی فیشنه که کان رویشت و هه یقوی بانگ کرد:
 – وه ره به شیان بکه دۆت مام!

پاش وتووژهکەى له گه‌ڵ گو‌لمحه‌مه‌د، سه‌برخان رووى
 وه‌رگي‌رآبوو و خزابوو به هۆده‌که‌وه. هه‌يقۆش به دوای شووه‌که‌ى دا
 رۆيشتبوو و ئەوا له سه‌ر داواى گو‌لمحه‌مه‌د هاتبوويه ده‌روه،
 گو‌لمحه‌مه‌د پيى وت:

— ده‌مانچه‌كان له بلقيس وه‌رگه‌ره و بيانخه‌ره سه‌ر
 فيشه‌كه‌كان.

خان‌ئاپۆ خه‌ريكى زينكردى ئەسه‌په‌كه‌ى به‌گمه‌مه‌د بوو.
 ئەسه‌پيكي سوور به سه‌مه‌سته‌ى سپى و ناوچه‌وانى قه‌شانه‌وه،
 گو‌لمحه‌مه‌د له به‌رده‌م مامى راوه‌ستا، ده‌سته‌ى هينا به يالى
 ئەسه‌په‌كه‌دا و وتى:

— ئەسه‌په‌كان ئەبه‌ين بۆ لاى ران و له‌وى به‌ره‌للان ئەكه‌ين،
 پي‌ت چۆنه‌؟

خان‌ئاپۆ ره‌ق و سارد وتى:

— ئا، به‌لى. باشه‌.

گو‌لمحه‌مه‌د وتى:

— زيوه‌ر و شي‌رۆش له‌گه‌ڵ عه‌بدۆس چوون بۆ لاى ران،
 ئەوانيش له‌وى ئەبين.

خان‌ئاپۆ جاريكى دى وتى:

— ئا، به‌لى. باشه‌.

وشك بوونى گوته‌ى خان‌ئاپۆ سه‌رمابه‌كى له ناکاوى خزانده
 ئيسك و ده‌ماری گو‌لمحه‌مه‌ده‌وه. پيلووى داكه‌وتوو و نه‌رپوانيني
 له گو‌لمحه‌مه‌د ئەوه‌نده‌ى تريس ئوقره‌ى له به‌ر ئەه‌پرى. بۆيه
 گو‌لمحه‌مه‌د بى‌ په‌روا وتى:

— چى ئەبينم خان‌ئاپۆ؟ دل‌ت لاى كاره‌كه‌ت نيه‌!

— دل‌م؟ ئەى! دل‌م بۆ لاى كاره‌كه‌م نيه‌؟

— وا تېگه‌يشتم خان‌ئاپۆ، وا تېگه‌يشتم كه بيرت له

لايه‌كى تره. له شوپي‌نك يان له لاى كاريكى تر!

خان‌ئاپۆ پاش به‌سته‌نى به‌ره‌زمانه‌ى به‌رته‌نگه‌ى ئەسه‌په‌كه‌،

لهو بهری هیلالی زینه‌کوهه له نیگای ورووژاوی گولمحه‌مه‌ددا،
هپوری خوئی پاراست و پاشان به نهرمه خهنده‌یه‌ک لیوی هه‌لپری
وتی:

— وشياری ئاپوڭيان، وشياری. واشبوو. ئهنديشتم له
شوينيکي‌تر بوو. خه‌ريک بووم بيچم و به‌چکی خوّم سهر
ئه‌کرد.

— بيچم و به‌چکی خوّت؟!!

— ئا، به‌لي. خه‌ريک بوو سه‌يري خوّم ئه‌کرد. خه‌ريک بووم
خوّم، سه‌ري براوی خوّم ئه‌بينی!
— خان‌ئاپو!

خان‌ئاپو به‌رت‌ه‌نگه‌ی ئه‌سه‌په‌که‌ی تاقی‌کرده‌وه و پرسى:

— سهرت سوورما؟!!

گولمحه‌مه‌د تاويک ته‌ويلى له سهر گريى مشت و مشتى
له سهر به‌رکووى به‌رينی ئه‌سه‌په‌که‌ پاما، پاشان سه‌ري هه‌لينا و
به بى ئه‌وه‌ی راسته‌وخو بپروانيته چاوی خان‌ئاپو، وتی:
— نا خان‌ئاپو، سهرم سوورنه‌ما. به‌لام! شتيک هه‌يه ئه‌مه‌وي
پيتى بليم!

— بلي و به ئاشکرا بيلي!

گولمحه‌مه‌د لیوی به‌ ددان‌گرت، تاويک خاموش بوو و پاشان
به‌ دژواری كه‌وته‌ گو:

— تو خان‌ئاپو، ئه‌وه‌نده‌ی من له بېرم بى زور دلت به‌ ژيانه‌وه
بووه. راستیه‌که‌ی شه‌يدای ژيان بوويت و گومانم له‌وه‌دا نيه‌ كه
هيشتاش ئه‌وينداری. جا بويه! ئه‌مه‌وي پيم وتبیتی! پيم وتبیتی
كه گولمحه‌مه‌دی تو زيز نابى... من دلّم ليت نايه‌شئ ئه‌گه‌ر!
ئه‌گه‌ر هه‌زت له‌وه بى هيشتاش بژی!

خان‌ئاپو له‌ ماوه‌ی قسه‌کردنه‌که‌ی گولمحه‌مه‌ددا، به
ده‌می نيوه‌ ئاواله‌ و ناوچه‌وانی گه‌ژه‌وه، خپسه‌ی له‌ لیو و ده‌می
گولمحه‌مه‌د بریوو و هه‌ر وشه‌یه‌کی گولمحه‌مه‌د توانای

٣٣٥٦
كه‌ لیس‌ده‌ر
به‌رگی نه‌هه‌

سمین و کاریگه‌ری نیگای خان‌ئاپۆی پتر ئه‌کرد؛ به راده‌یه‌ک که قسه‌کردنی بۆ کابرا دژوار و دژوارتر ئه‌کرد. کاتیکیش کۆتایی به گوته‌که‌ی هینا هه‌ستی کرد عاره‌قه‌ی سارد له‌گازه‌ره‌ی پشتی نیشته‌وه. خان‌ئاپۆ پاش ته‌واو بوونی قسه‌که‌ی گۆلمحه‌مه‌دیش تاویک هه‌روا لێی مۆر بوویه‌وه، به راده‌یه‌ک که گۆلمحه‌مه‌دی سه‌ردار به ئاشکرا هه‌ستی به‌وه کرد زۆر به سه‌ختی خۆی له به‌ر سه‌رمای نیگای خان‌ئاپۆدا رانه‌گری. قسه‌ی تریشی بۆ نه‌ئه‌گوترا. چونکه له‌م جووره ساتانه‌دا مه‌ترسی ئه‌وه‌ی قسه‌ ببری بۆ لاړی سه‌د جار پتر ئه‌بی و چ جایه بیته هۆی تی‌کچوونی هه‌موو ریژ و خوشه‌ویسته‌یه‌ک. بۆیه ناچاربوو خۆی له‌و ته‌نگژه‌یه‌ی به ده‌ستی خۆی پێکی هینابوو، پرگار بکات.

— دلّه به‌ژیانه‌وه‌یه، ئا به‌لێ. ئه‌وینداری ئه‌م ژیانم، ئا به‌لێ. ئه‌وه‌نده‌ی هه‌بووم من ژیانم لێ‌خوریوه و هه‌تا بشمێنم هه‌ر لێی سوار ئه‌بم، ئه‌مه‌ش شتیکی مسۆگه‌ره. به‌لام تۆ گۆلمحه‌مه‌د، تۆ هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ت له ئاپۆی خۆت رابینیوه؟ تۆ منت ته‌نها به‌و یه‌ک نیشانه‌یه‌وه ناسیوه؟ تۆ تا به ئه‌م‌رۆ به‌س به‌و چاوه‌وه سه‌یری منت کردووه؟!

گۆلمحه‌مه‌د، کام و زمانی وه‌ک خشتی سووره‌وه‌که‌راوی لێهاتبوو و به‌س ئه‌وه‌نده‌ی پێکرا بلێ:
— ئاپۆ گیان!

خان‌ئاپۆ زینکردنی ئه‌سپه‌که‌ی به‌گمحه‌مه‌دی ته‌واو‌کردبوو و ده‌ستی له یالی ئه‌سپه‌ به‌جیماوه‌که‌ی مه‌دیار وه‌ردا و وتی:
— به‌لێ مامه‌گیان هێشتاش به‌و جووره ئه‌وینداری ژیانم، به‌لام تۆ پێم بلێ! ئه‌و قسه‌یه‌ یانی چی؟!

گۆلمحه‌مه‌د که دیاربوو توانیویتی جاریکی‌دی خۆی خریکاته‌وه، له مامی نزیك بوویه‌وه و وتی:
— خه‌جاله‌تم خان‌ئاپۆ! ئه‌و قسه‌یه‌م به‌س بۆ ئارامکردنی دلێ خۆم وت. ده‌ک له‌و دلّه خاوه‌ن مردووه‌ی من! من نامه‌وی له‌م دوا

چرکەبەهە کۆتاییدا دڵ لە بەر بەم، بەس ئەوەندە. بە کاکۆلی
بەگمەمەد، خان ئاپۆ جگە لەو هەبەستیکم نەبوو. من و
تۆ لە ژيانماندا دڵ ئازاد بووین لە یەکدی!
خان ئاپۆ پرووی وەرگێڕا، بە ئەنقەست نەپروانیە چاوەکانی
گۆلمحەمەد و وتی:

– لە مردنیشماندا دڵ ئازاد ئەبین لە یەکدی!
خان ئاپۆ لە نیگای خامۆشی گۆلمحەمەددا کەوتەو کەو و
دەستی دایە بەرتهنگە و سەرتهنگە ئەسپەکەمی مەدیاری و هەر
لەو کاتەشدا وتی:

– ئەیی! تامەزرۆیی، حەزی ژیان! ژیان! ژیان! ژیان چی
بوو؟ ژيانی من چی بوو؟ ژيانی من! ئەی داد، ئەی داد! ئادەمیزاد!
ئادەمیزادی شیرری خاوەن خواروو! خۆزگە خۆی ئەزانی چیبە، کێبە.
من کە نەمزانی، نەمزانی. بەس لەو تێگەیشتم کە مەرۆف
تەنها بە نان و ئاو و هەوا زیندوو نییە. ئەوهم زانی و ئەزانم کە
ئینسان بە ئینسان زیندوو. مەرۆف بە ئەوینی مەرۆفەو زیندوو
و خان ئاپۆی تۆ گۆلمحەمەد، هەتا ئەمەرۆ ئەگەر زیندوو بوو، بە
ئەوینی تۆو زیندوو بوو. ئەو پۆزە ئاپۆی تۆ بە بێ تۆ زیندوو بێ،
گۆلمحەمەد! ئەو پۆزە نەبێ و نەیت ئەو پۆزە!
گۆلمحەمەد دەستی برد بۆ زینی ئەسپەکە، لە بن ئاخوڕەکە
هەلیگرت و خستیە سەر پشتی ئەسپەکەمی و باسی براکەمی
هینایە ئاراه:

– ئەو چی، خان ئاپۆ؟ براکەم خانمەمەد؟ خانمەمەد چۆن
ئەبینی؟

– کینە، ماھرکی خانمەمەد کینەبە. ئەو زۆر دلی نەداوەتە
ژیان، چونکە دڵ و دەروونی سۆز و خۆشەویستی نییە. بەلام
ئەو گیانی بەستراوە بە رقی ئەستوورییەو. ئەگەر بیهوی زیندوو
بمینی، بەس بۆ ئەو بێتوانی وەلامی رقی و قینی خۆی بداتەو.
ئەگەریش بکوژری بەر لەو هی تۆلەمی خۆی لە کەسانی وەکوو بوندار

٣٣٥٨
کە ئێستادەر
بەرگی نەهە

کردیتهوه، دلنیام له قهبریشدا ئارام ناگرئ. خەم و نیگهراڤی ئهوه بهس ئهوهیه که هه‌ندی ناپیاو له پشتهوه خه‌نجه‌ریان لیداوین! به‌دوای ده‌نگی کرانه‌وه‌ی ده‌رگا‌که‌دا، به‌لووچ و خانمحه‌مه‌دیش هاتنه‌هه‌وشه‌ی سه‌را. قوربان به‌لووچ له‌غاوی ئه‌سپه‌که‌ی خانمحه‌مه‌دی وه‌رگرت و خانمحه‌مه‌د، قه‌لای ر‌ق و گر‌یی نه‌فهرت، به‌هه‌نگاوی ب‌لیند و لووتی باریکه‌یه‌وه‌یه‌کسه‌ر به‌ره‌و برا و مامی هات و پرسیا‌ری کو‌ری مه‌لا می‌عراجی کرد:

– چی تازهی پی‌بوو؟

گولمحه‌مه‌د چاوی بو دایکی گ‌یرا و به‌خان‌ئاپۆی وت:

– تۆ بو‌ی بگ‌یره‌وه‌خان‌ئاپۆ!

ب‌لقیس کو‌ره‌که‌ی گولمحه‌مه‌دی کردبوویه‌قه‌لان‌دۆشکان و به‌شی‌وه‌یه‌کی هه‌ماهه‌نگ به‌ناو ژووری دانیشتن‌دا ئه‌هات و ئه‌چوو و ئه‌یویست وای ده‌ریخات ئاگای نییه‌له‌وه‌ی له‌نیوان کو‌ر و بووکه‌که‌ی‌دا روو ئه‌دات.

مارال هه‌روا به‌تاقمه‌وه، پاژنه‌ی گیوه‌ی هه‌لک‌یشابوو و ئاماده‌له‌سه‌ر فه‌رده‌ی گه‌نمه‌که‌دانیشتبوو و، ناوقه‌دی ساردی تفه‌نگه‌که‌ی له‌ناو ده‌ستی‌دا ئه‌گوشا. سه‌ری داخستبوو و مۆربوویه‌وه‌و ئه‌وه‌نده‌ی لیوی خواره‌وه‌ی به‌ددان گه‌ستبوو که لیوی ته‌رچکی خوینی تی‌زابوو.

گولمحه‌مه‌د پی‌خسته‌ژووره‌وه، به‌ئه‌سپایی به‌ره‌و شانی مارال کشاو و راوه‌ستا. مارال هه‌روا له‌داره‌ت و ئه‌ندی‌شه‌ی خو‌ی‌دا بوو. گولمحه‌مه‌د ده‌ستی برد بو سه‌ره‌پۆشی ژنه‌که‌ی که خه‌رمانه‌ی که‌زیه‌ی شار‌دبوویه‌وه‌و وتی:

– کاری تۆ دژوارتره‌له‌و کاره‌ی من له‌به‌رمه، ئه‌وه‌ئه‌زانم!

مارال خامۆش بوو. خامۆش و مۆره‌له‌خۆ، به‌نیگایه‌که‌وه ۳۳۵۹ که‌پ‌ده‌ر که‌ئ‌یویست عه‌رزه‌که‌شه‌قار بکات. گولمحه‌مه‌د وتیه‌وه:

– دل‌م وای نه‌ئ‌ه‌ویست مارال، دل‌م وای نه‌ئ‌ه‌ویست.

مارال ئه‌توت دل و زمانه‌ی دوانی نه‌بوو. ژیه‌مۆی بن‌خۆله‌می‌ش

بوو. جارېكى ديش گولمحه مه د زمانى پارانه وه و مل به كوښنى
هه لېرى:

— داواى گردن نازاديت لى ئه كه م... مارال. له من رازى به. با
به دلى گهرمه وه بچمه مه يدان. بروانه من، سه یرم بکه ژنه كه م.
سه یرم بکه، با ئه ندیشتم له لایهن تووه ناسووده بى. باشه!
مارال؟!

بلقيس له ژووره كه چووبوويه دهره وه و به هاتوو چووه كه ي
خوى به رېكى ديواره كه ي به رامبه رى، گزنگى نيگاي مارالى
نه ئه شكاند. گولمحه مه د به نيو سوورپك رووبه رووى له سهر
زه وييه كه دانيشت و خوى خسته بهر ناراسته ي نيگاي ژنه كه ي،
مارال له چاوه كانى ميړده كه ي دا راما و گولمحه مه د هه ستي كرد
چاوه كانى ژنه كه ي رهنگيكي تری پهيدا كرده وه، رهنگيكي نامو،
شتيكي وه كوو تاو دانه وه ي وزه ي قهوزه ي قولايى بن جوگه ي ناو،
ناوى نسي و بى هه تاو. سه وزيه كي زلال كه ره شي ئه كرده وه:
— بىرت له كوښه! ماراله كه م؟

قوولايى چاوه كانى ژنه، قوولايى شينى بى هه تاو و زه لالى
چاوه كانى مارال شكانيكي تي كه وت، سه وزيه كه ي تار بوو و
برىسكانه وه ي به زه لايى ئه سرين داپوشرا. ده ستي له تفهنگه كه
بوويه وه و نيشته سهر چالايى شانى گولمحه مه د. مارال ده ستي
برد بو كاكولتى پياوه كه ي و ليوى خويناوى كه وتنه دوو، گوته يه ك
كه زايه له و ناوايه كي زور دوورى هه بوو:

— قاميشه لان! هه ميشه له پشت زه له كانه وه سه یرم
ئه كه ي! به بى تو چى بکه م گولمحه مه د؟!

بوغز و گلهمي برستي لېرى. گولمحه مه د هيچ وشه يه كي
نه ئه دوژيه وه. مارال بى نوقره و رها له خودى خوى، سهرى
دانه واند و هه نيه ي نايه سهر كاكولتى پياوه كه ي و وتيه وه:

— به بى تو چى بکه م گولمحه مه د؟!
— ناخ! ناخ! دلېهنده كه م.

۳۳۶۰
كه لیسدهر
به رگی نهه

گولمحه مه د ئه مه ی وت و ناخودئاگا وتی و ناخودئاگاش رابوو
 و ناخودئاگا به ژوو ره که دا فرکه ی کرد، لای دهرگا که راهه ستا،
 دهستی گرت به دیواره که وه و خیسسه ی برییه روشنایی سه مه ره ی
 روژ و، وشه له ناخی هه ناوییه وه باز ره قه ی به ست و وترا:

– چقل له دلّم مه چه قینه ژنه که م، چقل له دلّم مه چه قینه!
 مارال هه لسا، به لای شووه که ی دا تیپه ری و له پیش
 چاوی ئه و له دهرگا که چوو دهره وه. ئارام و له سه رخو پانایی
 بهر هه یوانه که ی بری، له سه کو ی هه یوان چوو خواره وه و پی
 نایه سه ر پلیکانه کانی باله خانه. تفهنگی به دهسته وه نه بوو
 و قایشی فیشه کدانی ش به سه ر شانیه وه نه ئه بینرا. ماندوو و
 بیواز هه نگاوی ئه نا و له چاوی گولمحه مه ددا کو مه وه ببوو و وا
 دیاروو ژور شکاوه ته وه. نه، ئه م ژنه هیوا براوه ی به پلیکانه کان دا
 سه ره ئه که وت، ئیتر مارال نه بوو. ئه و به س یه ک ژن بوو.

خو گالته نه بوو ئاخ، گالته نه بوو لی که هه لچرانی
 پیکه اتوو هکانی گیان. گالته نه بوو و نه شه کرا به سووکی چاوی
 لی بکری. راستیه که ی کاره سات بوو و نه ئه کرا نه بیینی ئه و چنگ
 و چرنوو که خویناوییه ی له چاوی ژیانی تو ئه چه قی. گالته نه بوو و
 ئاسان نه بوو برینه وه ی ئه ندام و ئاوه ند و دهماره وه رجاوه نده کانی
 ئه وین. نینوک له بنا دهره یانیه ئه مه، به ند به ند لی که هه لچرانه.
 جیگه و مه ودای هوسه نییه و گریانیش ناتوانی کو و کو ی
 دهروونی گرگرتوو دابمرکی ئه ته وه. نه خیر، ئه مه تان و پوی گیانه
 که خه ریکه له بهر یه ک هه لئه بچری. پارچه پارچه بوونی ته نراوی
 ئه وین. دابران له بوون و له ژیان قرتانندی دهرزوویه ک نییه به ددان.
 چونکه گیان تاقانه یه و ته نراوه و هونراوه پیکه وه. ئه و له تودا

۳۳۶۱

که لیدر

به رگی ده مه م

چەشتووتە، ئەو نىگايانەى لە گياندا شەپۆلى داوہ و لە ناختدا رەوان بوو، ئەو ھەناسانەى ئەو كە ھەلت مژبوہ، ئەو مژۆلانەى بە يادى ئەوہوہ ترووكاندووتە، ھەمووى و ھەمووى لە شەپۆلدانى ئەندىشەى خوښ و ناخۆشدا تەنراوى گيانى تۆ و پۆپەشمىنەى گيانى ئەوى تەنيوہ. ھۆنراوہتەوہ لە ناو يەكدا، بووہ بە يەك و بووہ بە ھى يەكدى، بوون بە يەك، تاقانە، بە نەخشىك و بە گەوھەرېك و لە رەنگىك. كەى ئەتوانى بەشى خۆت لەو خەرمانە جيابكەيتەوہ؟ بوون بە يەك و يەكتان گرتووہ، ئامىتە بوون، ھەرچەند ھەر كامە و بە قاچى خۆى بە سەر عەرزەوہ يە. نە! جيابوونەوہى خود نالوى، ناگونجى. دەبانىكى ئەوى دەبانىكى ئاودراو بە دەستىكى بى بەزەبيەوہ. دەبانىك و دەستىك كە لە قۆلى درندەبيەوہ ھاتۆتە دەرەوہ. دەبانىك، تا ئەو جىھانەى، كە تۆى، شەق بكات. تا ئەم بوونە بكات بە دوو لەتەوہ. رېگەيەك جگە لە دلرەقى نەماوہتەوہ بۆ بېرینەوہى گيانىك كە لە ھەتاوى ساتەكانى تەمەندا، جگە لە ئەوينى لى نەپراوہ؟ نەخىر، جگە لە دلرەقى ھىچ رېيەك نىيە. ئەوہ تا دەبان و دەست و دلرەقى، جا وەرە خۆت و ئەوينى خۆت بكە بە دوو كوتەوہ. نەخىر، نە رېگەيەك بۆ دەرپازبوون ماوہ و نە دەرڤەتېك بۆ تيماردارى گيان. دەستىك ھەلپنە كە دلرەقىت ھەزار جار لە خۆتدا ھەزار پارچە كردووہ. دەستىك ھەلپنە و خۆت شەق بكە. دەستىك! ھەرچەند كە دەمى رووتى دەبانت لە چاوى ھەتاودا، بېرىسكانەوہى نىگايەكە، كە بە گالتەوہ لە مەلى مەرگى گيان ئەپروانى*. دەستىك ھەلپنە بۆ شەق كردنى ئەوين.

– ئەسپەكان زىن کران گولمحمەد!

– سوار ئەبين خان ئاپو!

بە رق و ورەو لىپرانەوہ، گولمحمەد قاچى بەسىنەى زەوىدا كوتا و ھاتە بن تاقى ئاسمان تا قەفەسەى سىنەى لە ھەواى خاوين پرىكات، چاوەكانى ئىتر لە كەس يان شوپىنكى نەئەروانى

۳۳۶۲
كە لىسەدەر
بەرگى دەھە

و ئەگەر ئەنشى روانى، نەى ئەبىنى، لە ھەموو جىھاندا بەس ئەسپىك ھەبوو و تەھنگىك؛ شەودىز و بىرنەوى زىوار زىو. جارىكى كەش لۆخەندان و ئاغەزۈونەى كەمەربەندەكەى بە سەرى پەنجە تاقىكرەدوھ و ھەك تىغىكى رپووت ھەواى شەق كرد، چنگى لە يالى شەوھ گىردا و خۆى ھاوئىشتە سەر زىنەكە، يال و مى شەوھ چەمايەوھ، ئاورىك و نىگايەك -رەنگە دواین نىگا- لە ژيان و ئەوسا رۆئىشتن.

لاى سووچى تاقى ھەشتىكە، بانوو گولمەمەدى خۆى راگرت. گولمەمەد بە قسەى كرد و سەرى دانەواند. بانوو سىنى ئاگر و ئەسپەندەرەكەى سى جار بە دەورى كاكۆلى گولمەمەددا كىرا و ئەوھى لە دوئا و نزا ئەيزانى بە سەرىدا خوئىدى. ئەمە بەلام ئۆخەى لە دلى بانوو نەئەخست، سىنى ئەسپەندەرەكەى لای قاپى ئاوەكە -ئەو ئاوەى كە كاتى رۆئىشتن ئەبوايە بكرى بە شوئىنى گولمەمەدادا- لە سەر سەكۆى دالانەكە دانا و بەر لەوھى سوارەكەى تىپەرئى، دەستى ھەلئىنا بو ئەوھى سەر و كاكۆلى رۆلەكەى لە ئامىز بگرئى. گولمەمەد دىسانەوھ سەر و شانى دانەواند بو ئەوھى پىرئىزن بتوانئى مالاوايى لەگەل بكات. بانوو دەستى لە مىلى گولمەمەد ئالاند، سەر و كاكۆلى بە شانى خۆىدا گوشى و بو كات و ساتىك بەو جوړه رايگرت، پاشان لە گولمەمەد گەرا سەرى لە سەر شانى ھەلگرئى، بەلام نەك دوور بكەوئتەوھ. چونكە بانوو ھەزى لەوھ بوو تاوئىك بىروانىتە قوولايى چاوەكانى رۆلەكەى خۆى، ھەرچەند پەردەيەكى شەرمى منالانە چاوەكانى گولمەمەدى داپوشىبوو. بوئە ماچىكى كاكۆلى رۆلە و، ھەلۆھستەيەك و ئەوسا جىابوونەوھ؛ دەستى لە يال و كاكۆلى رۆلە و، ھەلۆھستەيەك و ئەوسا جىابوونەوھ. ۳۳۶۳

دەستى لە يال و كاكۆلى سوارەكەى بە نەرمى دابەزانده سەر قوئل و بازووى و پەنجە لە سەر ئاوزهنگى، ھەنيەى نايە سەر ئەژنوئى سوارەكەى بو ئەوھى بوغزەكەى و شوومى گريانەكەى لە

چاوه‌کانی خوئی و ئه‌وانی‌تر بشناریته‌وه.

گولمه‌مه‌د هه‌رچه‌ند په‌له‌ی خو دهر‌بازکردنی هه‌بوو، به‌لام نه‌ی ئه‌توانی باژووت و بروت. ئه‌توت ناتوانی دلّی پیریژن بشکیئی. بویه دلّی خوئی پراگرتبوو و پراوه‌ستابوو تا‌کوو بانوو بو خوئی ده‌ست له ئاوزه‌نگی به‌ربدات.

له راسته‌ کولانه‌که، ستار و قوباد هاتبوون و سه‌یری دیمه‌نی گه‌ردن ئازادیان ئه‌کرد. سات ساتی دابران بوو له هه‌موو سووچ و که‌ناریکی سه‌رادا. له‌وه‌ی، له بن سه‌یوانی به‌ره‌ه‌یوانه‌که خانمه‌مه‌د ده‌سکه‌وساری ئه‌سه‌په‌که‌ی به‌ شانیه‌وه لای کولمه‌که‌که وه‌ستابوو و ده‌ستی به‌ کاکوئی ته‌مووره‌وه بوو و نیگای مالاوایی و زمانی پاسپارده‌ی له هواسه‌ره‌که‌ی سه‌مهن. لی‌ره، لای ئاخوره‌که‌وه، بلقیس بوو به‌گمه‌مه‌دی پراگرتبوو و له جگه‌رگۆشه‌که‌ی ئه‌روانی. بلقیس ده‌سته زبر و گه‌وره‌که‌ی خوئی نابوو به‌ سه‌ر ته‌ختی سینه‌ی پانوپۆری خورته‌که‌ی و له‌به‌رامبه‌ری‌دا به‌ خامۆشی پراوه‌ستابوو و ئه‌توت هه‌زار ساڵه‌ به‌ هه‌مان داره‌ت پراوه‌ستاوه و یه‌که‌م جاره ئه‌روانیته‌ به‌گمه‌مه‌د.

نزیك ده‌رگای ژووره‌که‌ی سه‌برخان، خان‌ناپۆ له به‌رامبه‌ر كچ و زاواکه‌ی خوئی‌دا پراوه‌ستابوو. كوره‌که‌ی گولمه‌مه‌دی به‌ باوه‌شه‌وه بوو و کاکوئی هه‌وریشمینی مناله‌که‌ی نه‌وازش ئه‌کرد و خه‌نده له سه‌ر لیو، ئه‌یوت:

— داریان له پشنتاندا شکاندبوو که تا ئیسته کاکۆل به سه‌ریکی ئاوه‌ها دروست بکه‌ن؟! پڕوانه ئه‌و چه‌پکه گولمه‌! کورپکی ئاوه‌هام لی‌تان ئه‌وی. پالنه‌وانیک که بتوانی بیی به ده‌سته‌برای ئه‌م نازداره‌م. بی‌گره هه‌یفۆ!

خان‌ناپۆ مناله‌که‌ی دا به هه‌یفۆ، هیله‌که‌که‌ی له‌به‌رکرد و

وتی:

— هه‌رچیم هه‌یه بو ئیوه، به‌لام خرته‌که‌م ئه‌به‌خشم به‌م گولهی خووم. مناله‌که‌تان ئه‌گه‌ر کور بوو پاسپارده‌م ئه‌وه‌یه بیی به

٣٣٦٤
که‌لیسه‌ده‌ر
به‌رگی ده‌مه‌

کریمی گولہکھی گولمحمہد، نگہر کچیش بوو ئهوا من هر له ئیستهوه ئهیکم به دهزگیرانی ئه گولم. له خوام گهرهکه سهده سال تهمنتان بی و بتوانن روخساری نهوه و نهبیرهتان ببینن. دلان خویش بی و سهراوهی رۆزیتان فراوان. دهی، ئیتر، با بهسمان بی، بهسه ئیتر... نهوه چینه پیاو؟! سهبرخان... ئهئ! سهبرخان!

سهبرخان دلی شکاوی خوی برده ناو هودهکوهه و چاوهکانی له خان ئاپو شاردهوه. هه یقو فرمیسی له گونای سرپیهوه، تاویک روانیه ناوشانی پان و پالوانانهی باوکی که بهره و ئهسپهکهی ئهرویشیت، پاشان بهرهو ناو دالان کهوته ری بو ئهوهی کورهکهی گولمحمهده بو دوا دیدار بدا به باوکی.

خانمحمهده مالاوایی دهست و زمانی له هاوسهر و کورهکهی کوتایی پیهینابوو و به دواي گولمحمهدهدا رۆیشتبوو و، لای قوربان بهلووچهوه وهستابوو. خان ئاپو لهغاوی بهرهو سهمن و تهموور سووراندا، له بهرامبهریاندا هه لوهستهی کرد، دهستی نایه سهه شانی تهموور و وتی:

— هیشتاش هیوادارم تهموور زمانی بکریتهوه، بهرانیکم بو نهر کردوه، کاتیکه زمانی کرایهوه، نهزیهکهی منت له بیر بی سهمن. تو زورت نازار چهشتوه، دنیا سهرتا پی سهختیه؛ سهبر... سهبر... به لکوو توانیم خانمحمهدهتان به زیندوویی بو رابگرم. دلته مهده به دهست غه مهوه، سهمن. دنیات چوون بینیه؟ سیویک هه لده بو ئاسمان، ههزار خول ئهخوا. هیشتا خو هیچ نه بووه، رهنگیشه ئیهه ئهوانمان شکاند. فرمیسیکه کانت بسپهوه، دلی تهموورت ئهشکی. خواتان له گهه!

۳۳۶۵

که پیدهر

به رگی دهسهههه

خان ئاپو ئه مهی وت، ماچیکی کاکوئی تهمووری کرد، له غاوی وه رگیپا و تفهنگه کهی کرده شانی. خان ئاپو ئه بوایه له بهر ناودالاندا بکهوتایه ته تهک ئهوانی دی، به لام نیگای له سهه بلقیس و به گمحمهده گیرسایه وه. بلقیس پهنجهی له کاکوئی

وهردابوو و خەریک بوو ناوچەوانی کورپەکەمی ماچ بکات. خان ئاپۆ
 هەرچەند حەزی لەو نەبوو دڵ بەدات بە دەست سۆزەو، بەلام
 بە بێ ئەوەی بە خۆی بزانی راوەستا و چاوی برپیه دوا مائاواوی
 بلقیس و بەگمحمەد. تاویک لە خۆی بیخود بوو، بەلام گرمەمی
 دلی زۆری نەخایاند و زوو، زۆر زوو بە سەر خۆیدا زāl بوو و دەنگی
 هەلینا:

— خوا ئاگای لیت بێ بلقیس، سایەت هەمیشە بە سەر
 بنەمالەمی کەلمیشیەو بە!

بلقیس بێ ئۆقرە بوو، هەرچەند خۆی راگرتبوو. بێدەسەلات
 بوو لە بەرامبەر هێرشێ ئەو ئاگرەمی بێ بەزەییانە بە رەگ
 و دەماریدا ئەگەر و سەری ئەکوتا بە دیواری دلی. بلقیس
 خۆراگربوو، بەلام نەمی ئەتوانی شانەکانی کورپەکەمی لەباوەش
 نەگرێ، نەمی لکینی بە سینگی دا و گیانی خۆمی بە ئەسپاردە لای
 دانەنی. بلقیس هەستی ئەکرد دلی خەریکە دەردی، ئەیبینی
 چاوەکانی خەریکن کویراییان دادی و، ئەیبینی قاچەکانی خەریکن
 گۆچ ئەبن. بلقیس ئەیدی کورپەکانی خەریکن ئەرۆن و ئەمە بەس
 بە قسە خۆشبوو.

بەگمحمەد چی پێ ئەکرا؟ بەس ئەیتوانی خۆمی بکات
 بە بەرد و نەیخاتە خۆمی. بۆیە دەستەکانی خستە سەر شانە
 دەریەریوەکانی دایکی و بۆ دلدانەو می سەری نایە سەر شانمی،
 چاوەکانی بەست و ماوەیەک لەو دارەتەدا مایەو.

خان ئاپۆ جاریکی دیش خەریکبوو خۆمی بەدەست سۆمی
 خۆمیەو. بەلام ئەمجارەیان بەقەد چاوترووکانیکیش دەرفەتی بە
 خۆمی نەدا، ناوچەوانی لیک نا، پێی هەلگرت و بە دەنگیکمی کورت
 و بەهێز -و هک بللی لە بەر خۆمیەو، بەلام نەک لەگەل خۆمی-
 ئەو دۆخە کوشندەمی شکاند کە خەریک بوو بە سەر سەرا و
 بنەمالەدا زāl ببی و وتی:

— ئەرۆین!

٣٣٦٦
 کە ئیسدەر
 بەرگی نەهە

گوئلمحه مه د له غاوی کپشنا بوو یه وه و نزیك ناودالآن پراوه ستابوو
و كوره كهی به سهر دهسته وه هه لپنا بوو. خان ناپۆ نزیك بوو یه وه و
دهمی به پیکه نین كرایه وه. گوئلمحه مه د كوره كهی تۆزی داگرت،
به رهو پرووی خۆی رایگرت، تاویك له چاوه كانی روانی و پاشان ههر
له سهر ئه سپه كه وه هه لپدا بو خان ناپۆ و وتی:

– ناوی لی بنی... خان ناپۆ!

خان ناپۆ مناله كهی به حه واوه راگرت و ناوری دایه وه. بلقیس
و به گمحه مه د ئه هاتن. هاتن، خان ناپۆ وتی: «مه دگول» و
مناله كهی هه لدا بو به گمحه مه د. به گمحه مه د له غاوی به ردا و
مناله كهی به حه واوه گرت ه وه، كوره به گوپره ی خووی هه میشه یی
له سهر شانی مامی دانیشنت، قاچیک بۆ پشته وه و قاچیک بۆ
سهر سینه ی، كاكۆلی مامی – وهك بلیی له غاوی ئه سپ – به
چنگ گرت.

بلقیس چوو بو لای كوره كانی تری، گوئلمحه مه د و خانمحه مه د.
گوئلمحه مه د به سواری ئه سپه وه و خانمحه مه د هه وساری به
دهسته وه پراوه ستابوو. بلقیس دهستی خسته سهر پیل و باهووی
خانمحه مه د و وهك بیژی بیهوئ بوونی رۆله كهی به دهست هه ست
پی بکات، چاوی لیك ناو ههر بهو شیوه یه و به بی ئه وه ی دهست
له پیلی هه لگری، سوورپکی ته واو به دهوری دا سوورا و پراوه ستا.
راست له به رامبه ر چاو و نیگای سارد و خاموشی خانمحه مه د دا
پراوه ستا و چاوی برپیه چاوی. خانمحه مه د سهره رای هه موو سارد
و سرپیه كهی، خۆی له به رامبه ر نیگای دایکی دا پی رانه گیرا و وهك
منالیکی بیوه ی، چاوی داخست و هه ستی كرد چه ناگه ی تیژ و
باریکی خه ریکه ئه چه قیته چالی سهر چه له مه ی سینه ی. بلقیس
دهستی به پیل و باهووی خانمحه مه د ه وه، به رهو گوئلمحه مه دی
برد و لای شانی شه ودیزه وه، دهستی راستی بو پاران ه وه به رهو
پروومه تی گوئلمحه مه د به رزكرده وه و وتی:

– وه ره با پروومه نت ماچ بكه م گوئه كه ی من.

به ریزی دایکی، گولمحه مه د ناوزهنگی به تال کرد و له ئه سپه که دابه زیه خواره وه و له وه لآمی ئه وینی دایکدا، سه ری نایه سه ر شانی و لیگه را تا بلقیس ئه و و خان محمه د، کوره گه وره که ی تاویک لای خوی رابگری. په نجه دریز و ئه ستووره کانی دایک، به ده ور سه ری کوره کانی وه ببوو به که له وه و روخساری هه ردووکیانی ئه گووشا به شان ه کانی دا و جووته پیاو - خان محمه د و گولمحه مه د- وه کوو منال به ناشتی خویان دابوو به ده ست دایکیانه وه.

– کچی... بلقیس!

ئمه خان ئاپۆ بوو که به گالته وه دهنگی هه ئینابوو، به لآم ئه وینی بلقیس ئه توت کوتایی نیه. خان محمه د سه ری له ئامیزی دایکی به رز کرده وه و ده ست ه کانی بلقیسی به جاری جی هیشت بو سه ر و روومه تی گولمحه مه د. شان ه لاوازه کانی بلقیس ئه و له ئالقهی بازووه کانی گولمحه مه دی دا بوو. بلقیس چاو و رووی نابوو په سه ر شانی کوره که ی و بونی ئاشنای کراس و له شی کوره که ی هه ئنه مزی. چه ناگه ی ره قی گولمحه مه د له سه ر ته وقی سه ری دایکی له نگه ری گرتبوو و پیلوو ه کانی که وتبوونه سه ری ه ک و وا پئنه چوو گولمحه مه دیش گیانی خوی به خشیوه به سوژی دایکانه ی بلقیس:

– دایه گیان! دایه!

بلقیس هاته وه به خوی دا. سه ری هه ئینا و هه ردوو گونای کوره که ی به به ری ده ستی دا راگرت، به پارانه وه وه روانیه چاوه کانی گولمحه مه د و وتی:

– دلئ دایکت مه شکینه کورم، ژنه که ت بانگ بکه و بیبینه!

گولمحه مه د!

ئاراسته ی نیگای گولمحه مه د، سه ر و چاوی ریبواره کان به ره و په نجه ره ی باله خانه سوورا. چاوه فرمیسکاوییه کانی مارال پراوپر په نجه ره که ی داگرتبوو. له وه زیاتر ده رفه تی خو خافلاندن

۳۳۶۸
که ئیسده ر
به رگی ده ه

نه بوو و ههروههها توانای خوږاگرتن.

گوڼمحه مه د له غاوی بهردا و بهرهو پليکانه کانی باله خانه،
خوی له ناو ئاپوړه که دهر بازکرد و قه له مېازی دا، شاقه لې چوڅه که ی
به دواى دا که و ته فرین. مارالیش له پښت په نجره که هه لکه نرا،
له دهرگا که فرکه ی کرده دهره وه و بهرهو خوار بوویه وه. جارېکی
دی به کبونه وه.

خوین له سهر لیوه کانی مارال و شکه لانونوه و وشه له سهر
زمانی گوڼمحه مه د گیانه لایه تی:

— شه و دیز! نه دم بوئی! بهیننه وه!

۳۳۶۹

که پیدر

به رگه ده ۵۵۵۵

به‌شی سپیه‌م

۳۳۷۱

که پیدار

به رنگ دهنده

به ندى يه كه م

زيوهر ناز په روه رده نه بوو. نهك ميلاقه ي دهشت به لكوو درووي
بيا بان بوو، به لام ريگه ي سه نگرده له قه لامه يدانه وه به پي پياده
و به سواري نه سپي پروت له سه نگرده وه به ره و قه لامه يدان،
له شي لاوازي زيوهري کوتابوو و شه كه تي كرده بوو. كه وا بوو
ناوچه واني گرژ و ده ماري شاوولي نيوان بروكاني، هه روه ها نيگاي
كه له قولايي كالانه ي چاوه كاني دا له چهرمي سووتاو نه چوو،
نه بي به رهنجامي ماندويي و سواري سه رپشتي پروتي نه سپ بي.
به لام به وردى نه گهر ليى پروانايه تي بو ت ده نه كه وت كه وانويه.
به لكوو نه و گرزيه تاله و نه و نيگا سووتاو ه ي زيوهر، نيشانه ي
نالوزي به نازاري هه ناوي بوو كه زنه كه ي گولمه مه دي وه كوو
چهرمي سووتاو له بهر قرچه ي خوردا هه نه قرچاند و گرموله ي
نه كرد.

زيوهر ده ميك بوو له گو كه وتبوو و خاموش مابوو. خاموش
و ليو به مور تا نه و راده يه ي كه نه توت نه و كو سپ و كاره ساته ي
هه نگا و به هه نگا و ليى نزيك نه بيته وه به گيان وه ريگرتووه و
به چاوي ناوه له وه تيى نه رواني. نه نائومي د بوو و نه دل له بهر.
نه تووره بوو و نه غه مگين. چونكه په ژاره له گوماني ژنده ا
له يستوكي ك بوو شياوي كچاني تازه پي گه پيشتوو و؛ زيوهر ژن بوو:
- «منم! زني گولمه مه د!»

۳۳۷۲
كه نيسدور
به ركي نه هه

زیوهر نه چوو بوو بۆ پان. له گه ل ئهوانى دى و به دواى رانه كهدا، به شهو له قه لامة يدان دهركه وتبوو، به لام له گه ليان نه چوو بوو بۆ پان. له دهشته وه خواری كردبوو يه وه و به ره و سه نگرد كشابوو. به ناو تفه ننگچه كانى جيهه ن سهردار و جهنده رمه كانى به كتاشدا، كو لان به كو لانى سه نگرد گه رابوو. به گومانى ئه وهى كه في ليك له ئازادايه و رهنگه ئه و كليلى كردنه وهى بى، رپگه يان دابوو بۆ سهراى نه جف ئه رباب. زيوهريان ئه ناسى و هيوايان وابوو ژنه له بهر ئيره يى و به خيلى بردن به بنه ماله ي كه لميشى به ره و له شكرى دوژمن هاتبى.

به لام وا نه بوو. ئه ي چى بوو؟

– «من! زنى گولمه مه دم!»

– ده ي! ئيتر چى؟»

زيوهر وه كوو مناليكى پاكيزه له جيهه ن سهردارى روانبوو و داواى ليكردبوو رپگه ي خو ي لاربكاته وه و دهست له سه ر شووه كه ي هه لبگرى:

– «گولمه مه دى ئيمه گيان و دلى پاكه جيهه ن،

گولمه مه دى ئيمه خراپه ي بۆ گيان و ژيانى خه لكى نه بووه،

دهستى له كو ل بكه ره وه!»

جيهه ن خانى سهردار به وپه رى سه رسوو پمانه وه

ته وسخه نديكى كردبوو و پاشان خودى سه رههنگ به كتاش

هاتبوو يه پيشه وه و تبووى:

– «ئيسته له كو ييه؟ مسوگه ر له قه لا مه يدان نيه؟

له و ييه؟! له كو ييه، ها؟»

زيوهر ئيتر نه ي بيستبوو. بيدهنگ ببوو و لال ببو و برابوو و

زمانى له گو كه وتبوو.

– «له تو يان پرسى گولمه مه د له كو ييه؟ ئيمه

گولمه مه دمان ئه وى. شوينه كه يمان پيشان ده. شوينى

شووه كه ت! زمانى ئاده ميزاد تيناگه ي؟»

نهخېر! زيوهر ئيتر تواناي ئهوهى نهبوو وهلامى ئه و زمانه بى شهزمانه، ئه و دژوينه ناشيرينانهى به گولمهحمهد درابوو، بداتهوه. بو شهپرکردنيش نههاتبوو. ئهم دواين رېگهش زيوهر برېبووى و لهوه بهولاهه ئيتر رېگه و نيشانئىكى ديكهى بهدى نهئهدرد. بوپه خوئى كرکردبوو تا ئه و كاتهى كه جيھهنخانى سهردار زمانى دژووى سهرسهرپهكان دابخات، كه جيھهن واى كرردبوو و زيوهر پهخسپير كرابوو:

– «راستپهكهى، ئيمهش بهرېكهوت هر ئيستته بهرهو قهلامهيدان ئههاتين.»

پاشان وهري كهوتبوون.

له رېگا به نادعلى چوارگوپشلى كهيشتتبوون و ئهويان خستتبوويه تهك خوئيان و پاشان نهزور لهولاترهوه رېگهيان به حميدهرى مهلا ميعراج گرتبوو و ئهويشيان وهرگيرابوو. ئههجامهكهى برېكى بمينى بو قهلامهيدان، جووتيارانى پياده –بهلخى و عهزهنفهر و ئهوانى تريان- بينبوو و ئهوانيشيان لهگهله عهباسجان و تفهنگچپهكى بهلووچ بهرهو سهنگرد بهري كرردبوو كه تا كوئايى كارهكه له سهنگرد رابگيرين. لهوهو پاش جيھهنخانىسهردار دوو بهلووچى لهتهك شهيدا بهرېكردبوو بو قهلامهيدان كه ههوالئى ئهويان بو بهينئى:

– «جگه له پياويك كهسى كهلهميشپهكان له قهلامهيدان

نهماوه.»

– «تهنها پياويك! ئهئى ژنهكان؟»

– «كهموزور ههموويان لهوين!»

شهيدا رووى له نيگاي زيوهر دژيبووويهوه و سوارهكان دابوويا نه

غار.

ئهگهر شهو بواپه دهنگى گورپهگورپى سمى لهشكرى سواره له بيدهنگىدا ئهبيسرا و، ئهگهر كيشكېك لهسهربانى سهرراى سهردار بواپه ئهيتوانى تارماپى و كهسمى سوارهكان

۳۳۷۴
كه ئيسدور
بهركى نههه

ببینی. ئیسته به لّام نه شنو بوو و نه گۆیار له گۆیاری سه ربانی سه رابوو. تنها بانوو له سه ر سه کۆی دهره وهی دهرگای سه را له بن تاقی هه شتی هه که دانیشتی بوو و خیسهی بری بوویه کاویژکردنی وشتره که و کهس نهی نه زانی بیر له چی نه کاته وه و نه ندیشهی له کامه بیابانی کاکي به کاکي دا سه رگه رانه.

بانوو، خۆیشی ناگای له خۆی نه بوو. له و ساته وه گۆلمحه مه د و گۆلمحه مه ده کان کردبوویانه کۆلان و له چاو ون بیوو، بانوو نه توت چاوه کانی ئیتر هیچ نابینن. کاتی نیوه رۆ، نان و چیشتی ده هۆل ژهنه کان - کۆ و مه رحه با- و عه بدوله رهش و چیه داره کاشمه رییه کانی دابوو و پاشان سفرهی بۆ پاشماوهی بنه ماله ی که له میشتی راخستبوو. به لّام جگه له ته موور کهس نه هاتبوویه سه ر سفره. چونکه ژهنه کان له ده ور سه ری سه برخان کۆ ببوونه وه. - پاشۆره، پاشۆره به ناوی سارد. په رۆیه کیش ته ر بکه و بیخه ره سه ر ته ویلی... هه یفۆ!

وراوهی سه برخان به لّام نه نه برایه وه. نه توت برینی جی ددانی پلینگه که، ورده ورده خه ریک بوو خۆی دهر نه خست. زانی نه مرۆ به یاوه وه هاتبوو. عاره قه نیشتبوویه سه ر روخساری، چاوی لیکنابوو، سه رو ملی به هه موو لایه کدا با نه دا و بی ئۆقره وراوهی نه کرد:

- خه نجه ر... خه نجه ره که م... مناله که م... عه بدۆس... خاڵۆ... خرته که... خرته که... خه نجه ره که م عه بدۆس... مناله که م بی باوک بوو... دۆزه خی خوا... دۆزه خی خوا... دۆزه خ... - نارام نه بی، هه ر ئیسته نارام نه بی. نه و جیو بانه به یینه با پال بده م پیوه ی. پیاله که بده به من هه یفۆ، نه و مناله له ناگره که دوور که ره وه سه مه ن!... نه ی بانوو له کوپیه؟ پیاله ی گیا کولیوه که بده به من هه یفۆ!

- بیگره داده.

- نه م گیا کولاوه هه لّقۆرینه، نه بی بیخۆی سه برخان،

گرفتاریمان زوره!

— رانهکهه... رانهکهه له کوپیه؟

— ران وا له بیابان، عهبدووسی لهگهله. مامهکهلهمیشی و
ئهوانی تریش لهوین. نیگهران مهبه، ئهه پیاڵهیه ههلقورپنه!
— تینوو مه، تینوو بلقیس.

— ئهه لهوسه ره سه رئا سییه ی من!

بانوو، پیناوپینشی سوارهکانی جیهه ن خانی سهردار کرا
به زووردا و، شالاوی لهشکری پیاوان بلقیسی له هۆده که هیایه
دهروهه. سوارهکانی جیهه ن له دوولاهه سه رایان گه مارۆ دابوو و
په روارهکان راچله کابوون و په ره وازه ببوون. جیهه ن به رو بلقیس
نازووت و له بهرده می دا راوه ستا.

بلقیس لای ده رگا که وه تا بهر هه یوانه که چوو ه پینشه وه و
شانی نا به کو له که که وه.

جیهه ن به سوار ئه سپه که وه بوو و له مناله که ی
گولمه مه دی ئه پروانی. مه دگول لای داوینی کراسه که ی
دایه گه هوریه وه ی راوه ستابوو و پرووی خوی ئه شارده وه. بلقیس ئه وا
ئه یتوانی جیهه ن، ئهه سهرداره سه رحه دییه له نزیکه وه ببینی.
پیاویکی مامناونجی، چوارشانه، ئیسکدرشت، بهخۆ و بالابه رز و
رهشتاله. پوخساری وهک خشتی سوور، چاوهکانی کلی لیدرابوو
و بیبیلهکانی وهکوو ئه لماس ئه درهوشایه وه و نیگای وهکوو
که وه مار. ئه مه جیهه ن بوو، خودی جیهه ن. پیاویک به دهستی
دریژ و پهنجه ی ئه ستوور و موره وه، ئه وهندهش چالاک که له
چاولیک نانیک دا شانی دانه واند و به خیرایی هه لویه ک مناله که ی
گولمه مه دی له بهر کو شنی بلقیس هه لگرت و ئه وهنده ی ژنه
بینه وه به خوی دا، مه دگول لای له ناو چنگی جیهه ن دا له سه ر
به کو ی زینه که باله فرتی ئه کرد:

— ئا؟!

— دایکی گولمه مه دی سهردار، ئیمه نه ریتی یه کدی باش

۳۳۷۶
که لیسدهر
به رگی نههه

ئەناسىن، كى چووزانى ھەرئىستە لوولەى تەنگ نىشانەى لە
سىنەى من نەگرتى؟! جا باشتەر واىە ئەم منالە لە سەر سىنەى
من بى!

– جىھەن، ئىمەش تۆ ئەناسىن و باش ئەزانىن تۆ پىاويك
نىت خۆت بخەيتە بەر گولە! نەء جىھەن، تۆ ئەگەر ھەستت
بەوہ بکردايە دەستىك ماوہ كە گولە بە سىنەى تۆوہ بنى،
ھەرگىز پىت نەئەخستە سەراى گولمەمەدى سەردارەوہ!
چونكە تۆ وا راھاتووى ھەمىشە لە ئەسپى زىنكراو سوار بى.
ئىمە تۆ ئەناسىن جىھەن، ھىچكات لە رووبەرەووە پەلامار
نادەى، ھەمىشە لە پشتموہ ئەگەى!

– ئىترچى، دايكى گولمەمەد!

– ئاوزەنگى بەتالکە جىھەن، دابەزە! ئىرە كەسى لى نەماوہ
كە تەقە لە تۆ بكات. جگە لەوہش كەى بىستووتە كورەكانى
من لە مال و پەوہندى خۆيان خەلكى راوبكەن؟ نەخىر جىھەن،
كورەكانى من ئەو جۆرە خووەيان لە منەوہ پىنەگەيشتووە،
دابەزە!

– متمانە بە قسەكەت ئەكەم، بىگرە كۆرپەكەت و بللى
زەركىك ئاوم بۆ بەيىن.

زەركى ئاوەكە لە دەستى جىھەن دا دەستاو دەست گەرا.
جىھەن لە سەر لىواری بەرھەيوانەكە دانىشت و زەركى ئاوەكەى
برد بۆ دەمى.

– سوارەكانت چى ئەخۆن بۆيان ئامادە بكەم؟ نان و خۆرشت
يان بەس چا؟

– ئاو، نان و بەرچايبان خواردووە و فىرە چاش نىن.

بلىقىس لە بابقولى بوندار وەرگەرا و تىپروانى و وتى:

– تۆچى... نەمەك بە حەرام، دىسانەوہش خرتى پەروارت بۆ
سەربىرمم؟!

بوندار خۆى دابە پەناى شانى پانى جىھەن و پەرواى نىگى

بَلْقِيسِ وَتَى:

— کار له کار ترازووه داده بَلْقِيسِ، کار له کار ترازووه. ئەم رووداووه درهنگ یان زوو ئەبوایه رووی بادیته. گولمحه مەدی تۆ نهی ئەتوانی هەتا قیامەت یاخی بیابانەکان بی. ئەو خویشی چاوهروانی ئەم رۆژ و رۆژگاری بۆ خووی ئەکرد. گولمحه مەدی تۆ ئەکەر ئامۆژگاری هەلبگر تایهت ئەم سوارانە ئیسته لیڤه نه ئەبوون. بلی زهرکیک ئاویش بدەن به من.

— ئاوی بدەن، ئاوی بدەن به شمر! چەندە زۆر، چەندە زۆر مروقم بینی لەم ژیانەدا. ئادەمیزاد، دوو پی و دوو دەست و دوو گووی و دوو چاو و کەپۆیهک! ئادەمیزاد! ئادەمیزاد! زۆر بینیوه. ئەو ئادەمیزادانە قسەیان ئەکرد، ئەرپویشتن، نانیان ئەخوارد و ئەخهوتن. ئادەمیزاد، هەی! چەندەم بینی ئادەمیزاد! وای لیها توه تۆی بابقولی بونداریش تهنهنگت هەلگرتووه و هاتوویت بۆ کوشتنی کورەکانی من، بۆ کوشتنی گولمحه مەدەکان، ئەری؟

زهرکی ئاوه که گهیشتبوووه دهستی بوندار و ئەیویست خاموشیه کهی خووی له خواردنهوهی ئاودا ون بکات. بَلْقِيسِ به لّام لی نه گهرا:

— لام سهیر نییه، هیچ لام سهیر نییه. هەرئیسته ئەگەر دهست ببهم بۆ تهوقی سهرم و ههست بکهم له پر چوارشاخ له سهرم رواوه، دیسانه وهش سهرم سوورنامینی. به لّام بوندار به حهق که تۆ پیاوی جهنگیش نیت. تۆ تهنه بیروومهتی. تۆ ئەتهوئ زمانی کورەکانی من بیڤی که قهرزه کهت داشکینی، ئەی بیغیرهت، ئەگینا تۆ له کووی و بانگی برنهو له کووی؟! به لّام بوندار! بۆ تاقه ساتیک بیڤی لی بکهروه که رهنگه مووزاتیک رووبدا و یهکیک له پیاوهکانی که له میشتی، تهنه یهکیکیان به زیندوویی ده ریچی. ئەو رۆژه بهیینه بهر چاوی خۆت بوندار، ئەو رۆژه من ئیتر ناتوانم بهر به رق و تینی کورەکانم بگرم! ئەو رۆژه بوندار چ دۆزه خیکت بۆ دروست ئەبی. دهی! سهردار جیهه ن خان،

٣٣٧٨
که ئیسه در
بهرگی نهه

ئېستە من ئەبى چى بكم؟ من ئەبى چى بكم كه دەستى ئېو
 بو بېرىنى سەرى كورەكانم ئاوه لھتر بېى؟ واىه. دياره هر بو ئەو
 هاتوو بو ئېره؟ يان... يان ئەتانهوئى بهر له كوشتنى كورەكانم
 خانەدان و دار و نەداریان به تالان بهرن؟ ئەگەر واىه جیھەن. با
 پیت بلیم كه دارو نەداری كورەكانى من وا له گیرفانى بابقولى
 بوندار و ئاغەكەیدا، وا له ناو رانەكانى ئەوان و له هەمارەكانى
 ئەواندا. ئیمەش ئەوہتا خویمانین و ئەو چوار پەروارە و دە مەر و
 بزى كه وان له ران. جا پیم بلى چیت له ئیمە ئەوئى؟!... ئەبىنم
 زىوهرى ژنى كورەكەمت به یەخسیر گرتووہ. رەنگە مەبەستت
 واىه ئیمەش، پاشماوہى بنەمالہى كەلمیشیش به دىل بگری؟!
 — زىوهر... خوئى هاتوو بو لای من بو سەنگرد، داواكارى
 ھەبوو.

— داواكارى؟! ژنەى رەبەن، سكاللا بو لای كەسێك ئەبا كه
 دەسەلاتى به سەر خویشىدا نییە؟!
 — ژەر له زمانت داىه بلیس!
 — چونكه لەگەل كەوہمار ئەدویم!
 — بلیس!

— مەگەر وانییە؟ تۆ دەسەلاتى خۆنت ھەيە جیھەن؟
 — من! من لەگەل كورەكەى تۆ سەرەتا له رېگەى دۆستىوہ
 تېوہچووم، دۆستانە چاوپێكەوتنم لەگەل كرد، ئامۆژگاریم كرد و
 ھەولمدا بوورینى بو وەربرگرم. لیبوردنى گیانیش و مالیش. داوام
 لیکرد تەفەنگەكەى داىنى و دل بدا بە ژيان، بەلام كورەكەى تۆ
 بلیس بە زمان سووكى كردم و بە دوژمنى لەگەلم دوا. من
 خوم راکرت و ئەو دیسانەوہش دەستى ھەلنەگرت، ئەزانى ئەلیم
 چى؟ گولمەمەد ھىچ رېگەيەكى نەھىشتەوہ، نە بو خوئى و
 نە بو من. من ناچارم ئەم ئاژاويە بكوژنمەوہ. رەنگە بەرگویت
 كەوتبى كه جیھەن كارێك دەس پیناكا مەگەر ئەوہى كه تەواوى
 بكات. جا من بو دوو كار بو ئېره هاتووم. یەكەم ئەوہى كه داواى

گهردن ئازادیت لی بکهم، چونکه ئهزانم رهگئیکی گولمحه مهدی
تۆ ئهچیتته وه سهر هۆزی به لووچ . له م بابته وه - ههرچهند که
ناچارم- به لّام دهستم کورته. من هیچ حهزم له وه نه بووه گولله
بنیّم به سینهی خوئییه وه، به لّام گولمحه مهدی تۆ! ئای ئه مان
له به لووچی سهره پۆ!

– کاره کهی دووه مهت بلّی!

– دووه مهش ئه وهی که شوین پی گولمه مه دم له تۆ ئه وی.

بلّقیس رووی وه رگپرا و که وته وه دوو:

– ئاده میزاد! ئای ئاده میزاد. چه ندهم ئاده میزاد بینوووه،

چه نده زۆر. ئاده میزاد به دوو قاچ و دوو دهست و دوو چاو و...

– بلّقیس!

– به لووچ! هه لمه چۆ پالّه وان، هه لمه چۆ. تۆ، دایکی خۆت

له بیره؟ له دایکی جیهن چی ئه زانی تۆ؟!

جیهن هه لسا بوو و به ئاراسته ی نیگای بلّقیس دا هه نگای

ئه نا. ئه وا پشت و شانه پانه کانی جیهن به دهسته زله کانیه وه

که قامچییه که ی له پشتیه وه رانه وه شاندا، له بن نیگای

بلّقیس دا بوو. راست تا لای ته نووره که رۆیشت و گه راپه وه. پیاوی

به لووچ ئه وا چاوی له چاوی بلّقیس دا به هه نگای قورس و گشت

به ره و رووی ئه هات و پوخساری گرگرتووی وای ده رئه خست له

پر داره تیکی تری به سه ردا هاتوه، له م روو بو ئه و روو. هاته

به ره وه، له به رامبه ر بلّقیس را وه ستا، به ته کانیکی چالاک ده ست

وشانی سو وړاند و له چاو تروو کانیکی دا گه لای قامچییه که ی کیشا

به هه ردوو گۆنای بلّقیس دا و ئه مکاره ئه وه نده خیرا و ئه وه نده

چاوه پروان نه کرا و رووی دا که بلّقیس به س توانی چاویک بتروو کینئ.

– من شوین پی گولمحه مه دم له تۆ ئه وی!

– ئه گه ر شیرت له مه مکی دایکی خۆت بخوار دایه ته وه، ئه و

دا وایه ت له من نه ئه کرد!

– وام لی مه که یادگاری رهش له خۆم به جی بهیلم بلّقیس.

۳۳۸۰
که ئیسده ر
به رگی نه ده

پیم بلی و بیرپتهوه!

— نامه‌ی کار و کرداری تو سهرتاپا ره‌شه جیه‌ن. نه‌مبیس‌تووه
زمانیک به چاکه باست بکات.

جاریکی کەش روخساری بلقیس بهر قامچی کهوت و بلقیس
نه‌رما. جیه‌ن داما و زیوه‌ری بانگ‌کرد. زیوه‌ر مه‌دگولی دایه ده‌ست
هه‌یقو و خوئی هاته پیشه‌وه و لای بلقیسه‌وه، روو به‌رووی
جیه‌ن وه‌ستا. جیه‌ن به قامچیه‌که‌ی ئەماژهی به منال‌ه‌که
کرد و پرسپاری کرد:

— کوپی توئه؟

بلقیس وتی:

— کوپی منه!

جیه‌ن خیس‌هی هه‌روا له زیوه‌ر و لئی پرسپیه‌وه:

— کوپی توئه؟!

— کوپی منه و تووی گولمه‌مه‌ده!

مارال بوو له ده‌رگای باله‌خانه هاتبوویه ده‌روه و له سهر
به‌رزترین پئ‌پلیکانه راوه‌ستابوو و نیگای بریوویه جیه‌ن. مارال
سهرپووشی سووری دابوو به سهری‌دا و ئەمه سهرنجی ژنه‌کانی
که‌لمیشی پاکیشا و بووه هوی سهر سوورپمانیان. سهرپووشی
سوور به سهر و روخساریه‌وه که خوئی وه‌ها گپی گرتبوو و سوور
هه‌لگه‌رابوو. نه‌ه، ئەمه نه‌ی ئەتوانی نیشانه‌ی پیروژیون بی و
بلقیسیش نه‌ی ئەتوانی له واتای کاره‌که‌ی مارال تیبگات.

مارال له چاوانی داچه‌قاو و حه‌په‌ساوی جیه‌نی ئەروانی،
ئارام و پروا به‌خو ئەهاته خواره‌وه، له سهر دوا‌ین پلیکان راوه‌ستا
و به هه‌مان شیوازی متمانه به خوئی چاوی بریبه چاوی جیه‌ن
و پرسی:

— کوپی منه! ئەته‌وی بیکوژی؟!

— نه‌ه، ئەمه‌وی بیسووتینم. تهنوور! تهنووره‌که داخه‌ن!

— چی ئەکه‌ی پیاو! خویشت ئەزانی چی ئەکه‌ی؟!

ئەمە نادەلى بوو كە پىشتى نابوو بە تەنورى داگىرساۋەو،
بەرامبەر سىنەى جىھەن راۋەستاۋو و دەستەكانى بۆ ۋەرگرتنى
منالەكە بەرزەو كەردبوو:

— ئەسپەكەمەت پىئەدەم، ئەسپەكەم ئەدەم جىھەن، ئەو
كارە مەكە، كارى وا مەكە! مەكە!

دلاۋەر بەرەو تەنورەكە ھەللات و پاراپەو:

— مەكە سەردار، ئەو كارە مەكە سەردار!

ھەندى دەنگ بەرز بوۋپەو:

— مەكە سەردار، ئەو كارە مەكە سەردار!

— گولمەمەد لە كوئىيە، شوپىن پىئە ئوم پىشان بەن!

— خۋايە زەوى ھەلت لووشى جىھەن!

كۆرەكەى گولمەمەد ھىشتاش بە سەر دەستى جىھەنەو
و بە سەر ئاگرى تەنورەكەو بالە فرتىئى ئەكرد و ئەيقرىشكاند
كە نەعرەتەيك لە دلى سەبرخانەو بەرز بوۋپەو و ھەموو
بە جارېك ئاورپان لە كابرەى شۋان داپەو. سەبرخان لاۋاز و
لەپادەبەدەر پەنگى پەرىبوو. دەستى چەپى لە مىلداۋو و بە لۆى
كراسىكەو كە خوئىن پەلە پەلە پىۋەى شەقىلەى بەستبوو، لە
ناو جىگە دەرىپەرىبوو. پوخسارى ئارەقەى ياۋى پىۋە بوو و گۆناكانى
بە ئاشكرا پلى ئەدا. سەبرخان لە بەر نىگەى ھەپەساۋى خوئى
و بىگانەدا لە ناو چوارچىۋەى دەرگاكدە راۋەستا بوو و ۋەكوو
جانەۋەرىكى دىندە نەعرەتەى ئەكىشا:

— خەنجەرەكەم... ەبدۆس، خەنجەرەكەم! منالەكەم بى

باوك بوو ەبدۆس! خەنجەرەكەم، خەنجەرەكەم!

سەبرخان ۋەك بلىئى لەپەر ھاتىتەو بە خوئىدا، لە پىر بەژنى
لاۋازى چەماندەو، خەنجەرى لە كالان دەركىشا و كەۋتە ناو
ھەشاماتەكە.

— كۆرەكەم ۋەرىگەر دلاۋەر! كۆرەكەم ۋەرىگەر!

دلاۋەر تۋانى كۆرەكەى مارال لە دەستەكانى جىھەن برفىئى،

۳۳۸۲
كە ئىسەدەر
بەرگى دەھەم

به شانی دا و هاته بهرهوه. هه یقوی له سهر عهرزه که هه لساند و رایوهستاند. پاشان خوی چۆکی دادا، له شنی نووستوو و شه لالی خوینی سهبرخانی به پیستی پلینگه که داپوشی، بهژنی راست کردهوه، روانیه جیهه و وتی:

– کاریکی دیت ماوه؟! –

جیهه ن پرووی له بلقیس وهرگیپا و وتی:
– ئه پوین. ژنهکانیش له گه ل خومان ئه بهین، ژنهکان و دایکیشی!

– ئیمه خومان ئه هاتین سهردار جیهه!
ئاگری تهنوره که له کلپه کهوتبوو. دلاوه کوره کهی گولمه ممدی هیئا و دایه دهس مارال، پاشان پرووی کرده بابقولی بوندار، تفهنگه کهی له شانی داگرت، دایه وه به بابقولی و وتی:

– ئه وه تفهنگه که تان، من ئیتر له گه لتان نایه!

مارال سهرپوشی سووری به سهروه بوو و له ناو فهوجی سوارهکاندا له گولاله سوورهیه که ئه چوو نابهجی و ناکات پوابوو، که زستان بوو و بیابان بوو و با له گولاله سوورهی ناکاتدا سهمایه کی بازیگه رانهی هه بوو. بلقیس به پیاده ری ئه کرد و زیوه سواری ئه سپیکی پروت کرابوو و له نیوان سوارهکانی جیهه ندا بهره و سهنگرد ئه بران. نادعه لی له لاهه ری ئه کرد و مهرگی ئه بینی به سهر ریگه که دا ئه خوشی. مهرگ له ههنگاوهکانی سوارهکاندا، مهرگ له رکیفی پیاواندا، مهرگ له ههرنیگا و ههر هه ناسه یه که دا:

«چهنده سهیره! مهرگ ئه گهر ئاوهها هاوده مه که هه یه، ئه ی ئه وه هه مووه تهماح و چاوچنۆکیه هی چییه و بو چییه؟ تهماح، ئه ویش بو کوشتنی که سی دی؟!»

قیزه ی سهمه ره ی مناله که هیشتا ش له گو یکانی نادعه لی

۳۳۸۴
که ئیسدهر
به رگی نهه

چارگویشلیدا بوو و پوخساری شین هه لگه راو و چاوه تۆقاوه کانی
 مناله که نه خشیکی دی بوو که له هه ناوی جهوانی چارگویشلیدا
 جیگیر ببوو. نادعەلی له پپر له غاوی خوارکرد، له لاوه دایه غار بو
 نهوهی بکهو پته بهردهم فهوجه کهوه و بکهو پته تهک جیهه ن خانی
 سهردار. ههستی نه کرد نه بوایه جیهه ن بدوینی. لهم کاته شدا
 جیهه ن به نارامی داژووت. له غاوی راکیشنا و کهوته تهک
 وشتره کهی مارال سوارى ببوو. نادعەلی نه سپه کهی خسته
 دواى نهوان و گوپی له وتوو یژه کهی جیهه ن و هاوسه ره کهی
 گولمه مه د راگرت.

– هیشتاش بیر له وه نه که مه وه که! نهو سه ریپوشه سووره
 بوچی؟

– گولمه مه د پهنگی ئاگری خوش نهوی، له بهر نهوه!
 – وانیهه. خویشت نهزانی و منیش نهزانم که سه ریپوشی
 سوور نیشانهیه که له نیوان تو و گولمه مه ددا.
 – تو وا بزانه!

– نیشانهی هه لاتنی گولمه مه د، نه م پهنگه سوورهی
 سه ریپوشه کهی تویه. نیشانهی نهوهیه گولمه مه د بو ده ربچی!
 مارال له سه ر وشتره کهوه رهوی کرده جیهه ن و وتی:
 – وتوو یژ له گه ل تو پرسیار کردن له به خسیره؟ ناچارم وه لامی
 تو بده مه وه؟!

– تا پرسیارم هه بی، به لئ! ناچاری!
 – که وابوو پیت بلیم! نهوه بزانه که گولمه مه د داواى
 لی کرد بووین به کهم وشه شوینه کهی پیشانی تو بدهین.
 – نهی بو نکوولیتان کرد؟ نهی بو منتان شیت کرد؟!

گولمه مه د ته نانهت نهوه شی نهزانی که تو دی، خو ی به
 منی وت جیهه ن دپت!
 – سیخوره کانی نهو هه واله یان بو هی نابوو؟!
 – نه خیر! گولمه مه د نهوهی نهزانی و به منی وت جگه

به تال نه بووبی، ئەبی بیانوو یه کی بو ئەو تاوانه ی خو ی هه بی. بیانوو یک که بتوانی رهوایی کاره که ی بو مسوگهر بکات. ئەگهر برپا کردن به درۆیه کی زل و به خو سه پاندنی گه وره ترین درۆکان کارامایه ی کوشتاره که ی بووبی. برپا و دلنایی له درۆ و کوشتار، کاره ساتیکه بی ئەژمار رووی داوه. برپا درۆیین، هوکار و بیانوو رهوایی کوشتاری جه ماوهر.

له نیوان پیاوانی وه کوو گولمه مه مه و جیه من خانی له بووچ دا، له ریشه و بناغه وه ئەبی چ دوژمنیه کی تایبه تی هه بووبی و هه یه؟ هوکاری ئەم کیشه یه ئەبی له کویدا بی؟ ئەوه ی که گولمه مه مه له به رامبه ر سیسته میکا دا راوه ستاوه که جیه من خانی سه ردار له ریزی دایه، خو ی بو ئەوه به سه که دوو که سه ته فه له یه کدی بکه ن. به لام ئەوه له کاتی کدایه که جه نگه که مایه و پوآله تیکی گشتی و بیگانه ی هه بی نه ک روخساریکی کونکریت و ئاشنا. نه ک له و کاته شدا که مهیدانی جه نگه که بی به شه رگه ی نیوان پاوچی و نیچیر. تا ئەو پاده یه که جیه من خان برپاری پزاندنی خوینی که سیکی دیاریکراوی داوه و ئەو که سه ش به پزاندنی خوینی خو ی پازی بووه.

بو یه لی رده ا هه لوه ستیه ک پیویسته. که جه نگه که له داره تی گشتی بوون و بیگانه بوونی خو ی دوور ئەبینه وه و ئەبی به جهنگی پووبه روو بوونه وه. له کاتی وه هادا چاوه کانی دوو خه نیم پیکه وه ئەدوین و هه ر دوو پآله وان بوونیکی زیندوو یان له یه کدی دا هه یه. بو یه پیویست به هانده ریک هه یه جگه له و برپاره گشتیه که قینه به ری و دوژمنی نیوان ئەو دوو که سه په ره پی بدات. نه خوازه ئەگهر نه شبوو بی و نه شبی، خو به خو ئەبی به دی بهی نری. چونکه

له م کیشه ئاسته مه دا، گیان به دوا ی شوینی برین له خو ی دا ئەگه ری. برینیک که خه نیمه که ی تی کردووه، ته نانه ت ئەگهر سه رکونه کردنیک، نیگایه ک، و ئەماژه یه کیش بووبی و نه زه بری خه نجه ر و جنیو و سووکابه تی پیکردنیک ئاشکرا.

— «گولمحه مه‌دا! ئیتر چی وت؟»

— «گولمحه مه‌دا! ئیتر هیچی نه‌وت!»

جیهه‌ن له کۆتاییه‌که‌دا به شتی‌ک ئه‌گات له نیوان خۆی و گولمحه مه‌دا. مایه‌ی ئیره‌بی و به‌خیلی له جیهه‌ن‌دا بی‌ریشه نه‌بوو. ئه‌و لایه‌نانه‌ی که ئه‌وی له گولمحه مه‌دا جیا ئه‌کرده‌وه. وترا‌بوو که جیهه‌ن له‌گه‌ڵ ئیمه‌ خۆییه، وترا‌بوو که ئه‌لماس به‌س ئه‌لماس ئه‌بیرێ. گولمحه مه‌دا وای وت‌بوو و جیهه‌نیش بر‌وای به‌وه هه‌بوو. به‌لام جیهه‌ن زۆر نیشانه‌ی دیشی ئه‌بینی که ته‌نها له ئیره‌بییه‌کی ره‌ش‌دا ئه‌یتوانی و ئه‌بوا‌یه بر‌وای پێ‌ به‌ینی. جیهه‌ن ئه‌بینی ئه‌م دیارده‌ی خۆییه، ئه‌م گه‌وه‌ره‌ یه‌گانه‌یه، به‌ دوو شی‌واز خۆی ده‌رخست‌وه، که ئه‌م ده‌خته‌ یه‌ک ریشه‌یه به‌ دوو جو‌ر به‌ری دا‌وه و ئه‌م دا‌یکی هۆزه‌ دوو منالی به‌ دوو رو‌خساره‌وه لی‌بووه؛ یه‌ک جیهه‌ن و یه‌ک گولمحه مه‌دا.

جیهه‌ن ئیسته‌ سواره‌ بوو و وا پێ‌ ئه‌چوو زاله‌ به‌ سه‌ر ژیا‌ندا، به‌لام خۆیشی ئه‌یزانی مۆرکی خۆ به‌ ده‌سته‌وه‌دان به‌ ناوچه‌وانیه‌وه‌یه. سه‌ره‌رای هه‌موو توانای مرۆف له‌ فریودان و درۆ‌ساز‌کردن‌دا بو‌ سه‌لماندنی دۆخی خۆی، چرو‌یه‌کی تال و قیرسه‌چه و نه‌مر له‌ ناخی مرۆف‌دا هه‌یه که ناتوانی له‌ بن په‌رده‌ی فریودان و درۆ‌دا بنشارد‌رێته‌وه. ئه‌وه‌ش چرو‌ی شایه‌ته؛ شتی‌که که چاو‌ه‌کانی کراوه‌یه و هه‌میشه‌ مرۆف ئه‌بینی. ئه‌بینی و ئه‌بینی. ئه‌م چرو‌ی شایه‌ته‌ ره‌نگه له‌ بی‌ری خه‌لکی بچیته‌ ده‌ر، به‌لام نیگای ئه‌و هه‌رگیز له‌ بی‌ر مرۆفی دۆرا‌و و خۆ به‌ ده‌سته‌وه‌ده‌ر ناچیته‌وه. جیهه‌ن نه‌ی ئه‌توانی بلێسه‌کی‌شانی شایه‌تی سه‌ر‌شو‌پ‌کردنی خۆی له‌ ناخی خۆی‌دا نه‌بینی و له‌ بی‌ر بیاته‌وه.

له‌به‌رامبه‌ر جیهه‌ن‌دا، گولمحه مه‌دا بوو. گولمحه مه‌دا بی‌گومان ئه‌کوژرا. بو‌یه هه‌ر له ئیسته‌وه ئه‌بوا‌یه و ئه‌توانرا ئه‌و به‌ شکست خوار‌وو دا‌بنری. به‌لام جیهه‌ن ئه‌وه‌ی باش ئه‌زانی

٣٣٨٨
که‌ ئیسه‌ده‌ر
به‌رگی نه‌هه‌

که گولمحه مه د خوی به شکست خواردوو و به چوکدا هاتوو نازانی. له م چه مکه دا، جیهه نیش نهی ئه توانی گولمحه مه د به بهزیو بژمیری. هه رچهند ئه وهی به خوی سه له ماندبوو که کوشتنی گولمحه مه د، واته شکست دانی گولمحه مه د. کوشتنی گولمحه مه د له کاریکی دژوار نه ئه چوو، به لام چرویه کی تال له هه ناوی جیهه ن دا شایه تی ئه دا که به ره نجامی کاره که به راوه ژوو ئه بی. به لام و سه ره رای هه موو ئه مانه مه گه ر جیهه ن ریگه یه کی دیکه ی جگه له کوشتنی گولمحه مه دی ئه ناسی؟ نه خیر. گولمحه مه د لانیکه م ئه بوایه بکوژرایه و، ئه گه ر له نیوان کاره که شدا بشکایه ئه وه چ باشت ریش.

جیهه ن خوییه و، ئه لماس به س به ئه لماس ئه بردری. ئه وه راسته که دایکی هۆز پۆله ی به دوو روخساره وه بووه، یه ک جیهه ن و یه ک گولمحه مه د. دوو پالنه وان. به لام دوو پالنه وان که یه کیان تا ئه وه پهری پبویست بو تیا بردن و نه هیشتنی ئه میان تی ئه کووشی. نه هیلان و تیا بردنی ئه وهی دیکه، ئه مه یه که مروقی دزیو، زور دزیو خویا ئه کات. هه ر ئه مه شه که مروقی جوان، زور جوان خویا ئه کات. تاقیکی دوو فاش کراوه و له مملانییه کی کوشنده دا؛ هه ر کامه و کالاً به قه د بالای خوی پی ئه بری. سنووری چاک و خراپ ئاشکرا ئه بی. که وا بوو ئه مه یه ئه گه ر مروف دزیو ئه نوینی یان جوان و پاقر.

– بو من! په یامیکی دانه نا گولمحه مه د؟

– هیچ! هیچ!

– من ئه توانم کاریکی بو بکه م، ئه توانم سه ره پرشتی له

بنه ماله که ی، له ئیوه بکه م.

– ئه ی! ئه ی! ... جیهه ن!

– من گولمحه مه د ئه کوژم. ئیوه به بی گولمحه مه د چی

ئه که ن؟

– گولمحه مه د پیاویکی نه ئه ناسی تا که سوکاره که ی بداته

دهستی، جیهه ن!

– ئه ی ئیوه چی ئه کهن؟

– دلّی خوۆت به ئیمه وه خه ریک مه که سه ردار. ئیمه تاقانه ی له خه لکی جیاواز نین کاکه گیان. ئیمه دیسانه وه ش به شیکی ن له جه ماوه ر. ئه و خه لکه هه زاران هه زاره چی ئه کهن، ئیمه ش ئه وه ئه کهن.

جیهه ن خانی سه ردار بابه ته که ی گوۆری و پرس ی:

– بیستوو مه گوۆمه مه د که سانی به ده وریه وه بوون به ره له دا کردوو ه برۆن. بوۆچی؟
مارالّ وه لّامی دایه وه:

– گوۆمه مه د له م بابه ته وه ه یچی به من نه وت.

جیهه ن وتی:

– ئه زانم من. گوۆمه مه د خوۆشی ئه یزانی که زیانی به دهستی من ئه بریته وه. هه تا ئیسته ه یچ جانه وه ری ک نه ی توانی وه له چنگ ی جیهه ن ده رباز ببی.

مارالّ نه ک له گه لّ جیهه ن، وتی:

– گوۆمه مه د گیانی ئازیز بوو. گیانی خوۆی زۆر خوۆش ئه ویست.

– خوۆ من ویستم بوورینی بو وه ربگرم، ئه ی بو نه ویست؟

مارالّ دوو پاتی کرده وه:

– گوۆمه مه د گیانی خوۆی زۆر خوۆش ئه ویست!

جیهه ن به رقه به ری سه ری پاگرت و وتی:

– تیناگه م، له قسه که ت تیناگه م!

– ئه زانم، ئه زانم که تو تیناگه ی... گوۆمه مه د گیانی

خوۆی زۆر خوۆش ئه ویست! گیانی ئازیزیش بوو. گیانی ئازیزی گوۆمه مه د. گیانی ئازیزی گوۆل! مه مه د!

– ئه یلّیته وه، ورپنه ئه که ی؟!

مارالّ له سه ر پشنتی وشتره که وه به نیو نیگایه ک پروانیه

جيههن، تاوڤك لڀي راما و پاشان وتي:

– چهنده بهرچاوتهنگي، كاكه برا!

له بڼدهنگي چاوه پروان نه كراوي جيههن دا، مارال پرووي وهرگڼرا

و له بهر خوځيه وه ورته ي كرد:

– وهكوو دلځي من!

جيههن تاوزهنگي راوه شانده و وتي:

– كه مم نه ديبوو ټه و ژنانه ي پاش خوځيني شووه كه يان شيت

ټهن، به لام بهر له مردني پياوه كه يان؟ ټهوا ټيستته خهريكه

ټهينم!

مارال ته وسخه نديكي نارد به دواي دا و وتي:

– شيت ټه گهر منم! ټاي! خوژگه م به ژيرييه كه ي تو!

جيههن تاوري دايه وه و به رقه وه نه عره ته ي كي شتا:

– من ټه مويست كوره كه ي گولمه مه مده له لاي خو م گه و ره

بكه م!

ته وسخه ندي نه فرته ههروه ها له سهر ليوه كاني مارال، به

جيههني وت:

– له ناو ټاگردا!؟

خاك، بوځي مهرگي گرتووه و ټاشناكان حهزيان به ديداري

يه كدي نييه. سه برخاني شوان تاوڤك بهر له مه زيندوو بوو.

ټه مه بو نادعالي سهير بوو كه ټه و ټيتر زيندوو نه بڼ. نادعالي

له لاهه ټه پروات و قهدير دلځي وتووڙ له گه ل شهيدياي بونداري نييه.

شهيدايش ناتواني خو رابگري و ده م دا بخت:

– من و سه براو پيكه وه ژيا بووين، به دواي رانه وه و له بيا بان.

توزقالي كيش خراپه له سه براودا نه بوو.

– شه ره ټيتر، له شه ردا خو نوقل و نه بات نابه شنه وه!

– سه براو هي جهنگ نه بوو، قهدير. جهنگي ټه و له گه ل

گورگي بيا بان بوو. ټه و پياوه هه قالي په ز بوو، تو نازاني من چي

ئەلئيم.

– ئىستە ئەتەوئ بلىي چى؟ مەبەستت چىبە لەم قسانە؟

ئەتەوئ دلم بوى بسووتى؟

– نا، نا. ھەروا! ويستم قسەيەكەم كرىبى.

– شتئىكى تر بلى. جارى لەم خوئىرپىژيانە ئەبى زور بينين.

چەوھەندەرە گەورەكە ھىشتا وا لەبنى تىرەكەدا. ئيمە نابى

پىنشاويپش خومان بدورپىين! ئەلئى خەرىكىن ئەگەينە سەنگرد؟

– لەپىشت ئەو گىردەيە.

خاك بونى مەرگى ئەدا و نادەلى چوارگويشلى لە ھەر

ھەنگا و ھەناسەيەكىدا مەرگى بە سەر ئەكردەوہ. ئەو ئىتر

نەيوست خوى بگەيەنئە لاي جيھەن و لەگەلى بدوى. بەلام

ھەستى بەوھەكرد حەيدەرى مەلا ميعراج ئەيەوئ لەگەل ئەو

بكەوئ. ئەو ئىتر چكارئىكى بە نادەلى ھەبوو؟ حەيدەر خوى

گەياندە تەنىشت نادەلى و وتى:

– من ئەمشەو ھەلدىم، پياوى رىگەي؟

نادەلى بە خاموشى روانيە حەيدەر و وتى:

– ھەلدىي؟! بۇ كوي؟ بۇ كوي ھەلدىي؟

– ليرە ھەلدىم، تۇ چى ئەكەي؟

– من! ناتوانم ھەلئيم. لە كويوہ بۇ كوي ھەلئيم؟ ئەوہى

لاي من مسوگەرە ئەوہيە كە نە شەو ئەتوانم ھەلئيم و نە رۇژ.

نە لە بن ئاسمان و نە لە سەر زەوى. كە وا بوو لە كويوہ بۇ كوي

ھەلئيم؟

حەيدەر وتى:

– من ھەلدىم، من ھەلدىم.

نادەلى پرسى:

– تۇ ھەلدىي، باشە! پاشان بۇ كوي ئەچى؟

حەيدەر وتى:

– من ھەلدىم و ئەچم بۇ لاي گولمەمەد!

— گولمحه مه د؟! ئه توانى گولمحه مه د بدؤزيه وه؟
— من ئه توانم. تو بلى چى ئه كهى؟ خه رىكن دىن به پيشوازى
جيهه نه وه. چى ئه كهى؟ ئه مئىنئته وه يان هه لئى؟
نادعه لى روانييه وه حه يدەر و وتى:
— رهنگه! رهنگه.

۳۳۹۳

كه پیدەر

به رگه ده سه م

به ندى دووهم

– ئه سېپه كەت له كوښه حەيدەر؟

– له دەشت بەرمدا، سەردار. خۆ ئەرۆاتەوه بۆ نەوبەهار.

– حەيدەر! ئاشناكەى ئيمە مەلا ميعراج، چاوه پي تۆيه

براكەم. خۆت ئەزانى ئەسپى بى سوار چ واتايەكى شوومى هەيه؟

نا، براكەم، ئە. بىر له ئاشناكەى من مەلا ميعراج بكەرەوه.

چاوه كانى پيرەميرد ئەبى بە كاسەى خوين. نا، حەيدەر، نا براكەم.

بەر لەوهى يەخەى خۆى دادپي، تۆ ئەبى بگەيتەوه بۆ نەوبەهار.

– سەردار!

– براى من، جەوانەكەم، ئازىزەكەم، ئەوهى كە پيويست

بوو من له قەلامەيدان پيموتى، خۆت ئەزانى چيم پيوتى، مەرگ

هيج شتيكى باش نيبه. مەرگ دزيوه، چيت گەرەكە له مەرگ؟

پياو كاتيک ئەبى رازى بە مردن بىي كە لەوه زياتر نەتوانى بزي.

تۆ خۆ وەها نيت براشيرينهكەم. تۆ گەنجى و زوريش گەنجى. وام

لى مەكە له قەبردا بۆ جوانەمەرگى تۆ ئارام نەبى. ناخ! دلّم

بەرگەى ناگرى، ناتوانم بيريشى لى بکەمەوه.

– ئەى بەگمەمەد چى، سەردار؟ خوينى من خۆ له خوينى

بەگمەمەد رەنگين تر نيبه!

– حەيدەر! ناگر بەرمەدە گيانم! تۆ بە بى گولمەمەدیش

ئەتوانى خەنەبەندان بکەيت. لەوه زياتر شەرمەندەم مەكە

۳۳۹۴
كە ئيسدەر
بەرگى نەهەم

حهیدەر. مهخوازه پوورپهش له دنیا برۆم. من تا به ئهمرۆ
داوای ههموو شتیکم له مهلا میعراج کردبوو مهگهر گیانی
جهوانهکهی. نا، ههیدەر. ئهمه ی ئیدی لی داوا ناکهم. براكهم،
بهیلّه ناوچهوانت ماچ بکهم. من ناتوانم پوورپهشی مهلا میعراج
لهم دنیا به برۆم. خوات لهگهڵ ههیدەر گیان!! بکهوه ری!
شهوهزهنگه و تا مانگ دهرنهکهوتوووه خۆت دهرباز بکه. کهس
نازانی گهمارۆش نه درابیتین. بهلام هیشتاش دهرهفت ههیه، خۆت
دهرباز بکه. ئهبی په یامهکهی من به مهلامیعراج بگهیهنی. گویت
له منه ههیدەر!؟

– سهردار!

– پاش سلّاو! به مهلا میعراج بلّی، بلّی له پاشی ئیمه
ئاگای له بنه ماله ی کهلمیشی بی. بلّی گولمحه مه د داوای گهردن
ئازادی ئهکرد، بلّی گولمحه مه د دلگیر بوو لهوهی که دهرهفتی
ئوهی نهبوو بو گهردهن ئازادی بی بو دهم ماچکردن. جا دهی!
ههیدەر، ته مهنت دریز و دلّت خویش و بهخته هه بیت. خوات
لهگهڵ بی براكهم!

– بهس بهیلّه شانهاکانت ماچ بکهم! سهردار!

– ههیدەر!

ههیدەر نا ئومید و غهواره له دهسته کانی گولمحه مه د
جیابوو یه وه و بیتوانای دهر برینی که مترین وشه بو مالّوایی لهگهڵ
ئهوانی دی، دای به زهر د و ما هدا. گولمحه مه د چاوی له رویشتنی
ههیدەر تاویک راما و پاشان دهنگی هه لیئا:

– تاویک راههسته! ههیدەر!

ههیدەر وه رگه را، به لام گولمحه مه د دهرهفتی نه دایی و وتی:

– تا یالی کیوه که لهگه لّت دین.

ههیدەر له شوینی خو ی راههستا و گولمحه مه د به ره و
دهسته ی کهسانی چوو. خان ئاپۆ دانیشتبوو، تفهنگه که ی له
نیوان هه ر دوو ئه ژنۆی دا پالی دابوو به شانیه وه و نووکی سووری

جگه ره که ی له ناو دهستی دا شار دبوویه وه. له خوار چه وه که وه به گمحه مه د له سهر لا شانی دادا بوو و ئانیشکی کردبوو به کۆله که ی له شی و چهوی ئه دا به سهر چهودا. له ولاتره وه خانمحه مه د و قوربان به لووچ له سهر تاشه به ردیک دانیشتبوون و دوورتر له وانیش ستاری پینه چی له فاقی زهر دیک دا پۆیکه ی کردبوو.

— دوو کهس له گه لّ حهیده ر برۆن، برۆن و لهویش کیشک بگرن. له ژیر مله ی چالقی! ئه گه ر حهیده ر به هه له دا نه چوو بی، چالقی هیش تاش به دهس خۆمانه وه یه.

خان ئاپۆ سه ری هه لّینا. به گمحه مه دیش به بیستنی فه رمانی برا که ی دهستی له چه وبازی هه لّنه گرت. ستاریش خۆی کرد به نه بیس و رووی وه شی را. نیگای گۆلمحه مه د له سهر برا گه وره که ی هه لّوه سته ی کردبوو.

خانمحه مه د روانیه برا که ی و قوربان به لووچ خیسه ی له سهر نیوروخی خانمحه مه د چه قی.

گۆلمحه مه د وتی:

— خان برا، تۆ خۆت له گه لّ قوربان!

— ئه تهو ئ له گیزه نه که دوورمان بخه یته وه؟!

گۆلمحه مه د له وه لام دا وتی:

— خۆ فیشه کتان به ئه ندازه پییه؟

قوربان به لووچ و خانمحه مه د رابیوون، گۆلمحه مه د وتی:

— نان و روۆن هه لگرن. به شی خۆتان له وه هیلکانه ش دایکه

کولاندوونی جیا بکه نه وه، جه وه نه یه ک ئاویش بو خۆتان له

کانیه که پرپکه ن و بیبه ن. ره نگه کاره که له کورتنه برپیته وه.

به ر له کازیوه، هه لّئه کشیین بو شاخه کانی کیوی به ران.

خانمحه مه د به سه ری داخراوه وه قسه کانی گۆلمحه مه دی

بیست و پاشان چاوی بریه ناوچاوی و وتی:

— لیمگه ری با به دلی ئاسووده لیان دوور بکه ومه وه برا که م.

۳۳۹۶
که لیسده ر
به رگی نه هه

پېم بلې بۆچى ئەتەوئى له ناو مەيدانەكە هەلەم دەيتە دەرەوہ؟

گولمەمەد دەستى بۆ براكەى هەلينا و وتى:

– وەرە با مالاوايى بكەين خان براكەم، وەرە با مالاوايى
بكەين. ئەگەر بېيار بى يەككە لە ئيمە بمينى، ئەوہ باشترە ئەو
كەسە تۆ بى. قينەبەرەكەى تۆ زياتر بە كارى ئەم دنيايە دى تا
ئەوينەكەى من. راستەكەى ئەوہيە كە حەز ئەكەم تۆ بمينى!
– برا گولمەكەم...

گولمەمەد دەرەفەتى بە براكەى نەدا دريژە بە قسەكەى
بدات. لە ئامپىزى گرت و بەرىدا. پاشانينش دەسبەجى شانە
تۆكەمەكانى قوربان بەلووچى لە ناو بازوہەكانىدا گووشا و بە
ئەويشى وت:

– براكەم! براكەم!

جيابوونەوہ بەخيراى رووىدا و جيگەى راوہستان نەبوو.
گولمەمەد رووى لە ريبواران وەرگيڤا و وتى:
– حەيدەر رامەگرن!

خانمەمەد بەرەو مامى هەنگاوى نا و خامۆش و بەريژەوہ
لە بەرامبەرى راوہستا. خان ئاپۆ ئاگرى جگەرەكەى لە قولى
مشتىدا، هەروا سەرى داخستبوو و لە خاكە پەشەكە مۆرەوہ
ببوو. هەوالى كوژرانى سەبرخان ئەوہندە و وەها كتوپر لە زمانى
كوپى مەلا ميعراجەوہ بيسرابوو كە خان ئاپۆ هەستى كرد لەپەر
پير بووہ. لەوہ دواش ئيتەر خامۆش ببوو و ئەتوت هېشتاش لە
خۆىدا تاساوہ و سەرگەردانە.

– خان ئاپۆ!

بە دەنگى پر لە تكاى خانمەمەد، ئاپۆ سەرى هەلينا،
جگەرەكەى نايەوہ بە ليوہوہ و مژىكى ليدا.

خانمەمەد لە بەر تيشكى گورج و خيراى ئاگرى جگەرەكەدا
لە نكاو بينى فرميسك لە چاوہەكانى مامىدا قەتيسماوہ.

– خان ئاپۆ؟!

پیاوی کهون بهژنی راست کردهوه، له بهرامبهر خانمحه مه ددا
راوهستا، چنگی له شانیدا و به جوړیک که په نجه کانی له
پښت و گوشتی بچه قی، باهووی به ته مه نترین برازا که ی خووی
گوشی و وتی:

— زیندوو بهینه، زیندوو بهینه! بیسه مامی خوټ چیت پی
ئه لی؛ زیندوو! بهینه! ئه مه وی رق ئه ستووری خوټ به کار بهینی.
ئهم دنیا یه که من ئه مه وی زیاتر شیاوی ئه و رق و کینه یه ی
تویه هه تا روو خو شیه که ی من. زیندوو بهینه و رقه که ی خوټ
په ره پی بده. بلا ئه وه شت پی بلیم حهزم ئه وه یه به زیندویتی له م
گیژنه دربار بيم. ئه مه وی بجه نگم و زیندوو بهینم. ئیسته که
وام له لیواری مهرگدا، خه ریکم زیان به واتایه کی تازه تی ئه گم
و بروا ئه که م. تو زیندوو بهینه خانمحه مه د، چونکه هق به
تو بوو. ئیمه ئه بوایه ده سپیشخه ریمان بکرایه و ئیمه ئه بوایه
یه که مجار دهس به کوشتن بکهین. هق به تو بوو که وات ئه وت
خانمحه مه د، هق به تو بوو. بویه شه هق به تویه بهینیته وه
و دهستی خوټ بوه شینی. من ئیسته نرخی ئه و رق و کینانه ی
تو ئه ناسم بویه بهینه و ئه و کینانه سه د چندان بکه. زیندوو
بهینه و بکوژه، بکوژه و بکوژه! ئه مه دواین پاسپارده ی منه به
تو، فرمانی منه به تو. جا برو دهی!

— خان ئاپوم، خان ئاپو گیانم، باوکم، برام، مامم، پیرم،
چاوه کانم!

خانمحه مه د خووی هه لدا بوویه ئامیزی مامی خو بیه وه و وه کوو
منالیک داوای سوژی لی ئه کرد. دهسته پان و پوره کانی خان ئاپو له
بن باخه له کانی خانمحه مه ده وه ئهیدا به شاننه دهر په ریوه کانی دا
و دیم و چاوی شاراوه له شاننی برازا که ی دا ئه یوت:

— حهزم ئه کرد به دلی شاده وه بجه نگم، حهزم ئه کرد
گولله کانیان دم به قاقاوه به سینه وه ربرگم، به لام! به لام
ئو نامرؤفانه نه یانه یشت. نه یانه یشت و له م دواین برگه یه ی

۳۳۹۸
که ئیسدهر
به رگی نه ده

کاره که دا به زمه که بیان لی خه سراندم. نه حلهت له به خیل. که وا بوو تو خانمحه مه د، به ئه وینی ئاپۆی خوٚت به مینه وه و بزانه که ئیتر له و کینانه ی تو بیزار نیم.

– ئاپوگیان! ئاپوگیانم!

به گمحه مه د رابوو و به ههستیکی نامۆی شه رمه وه، شه رم له توانای دهربرینی ئه و سوژه ی که بهر له مه ئاوه ها بی پهرده که متر بینبووی و ئاوه ها بی په روا بیستووی، له شوینی خو ی دا تاسابوو. پیاوانی دژوار و ره ق و تووشی که لمیشی ئه توت کراژ هه ئه خه ن و هه ناوی خو یان له به رامبه ر نیگای که سانی خو یان دا ئاشکرا ئه که ن. خان ئاپۆ به ره و قوربان به لooچ چوو و خانمحه مه د به ره و بچوو کترین براکه ی هه نگاوی نا و ئه توت بو یه که مین جاره گیانی خو ی له بن چه رمه چیری سالانی دوور و دریزدا ئازاد و ئاشکرا ئه که رد. ئه و، خانمحه مه د که لمیشی چنگی له کاکو لی براکه ی وه ردا و ته و پل ی جوانی جه وانه که ی ماچ کرد. دیسان و دیسانه وه و ئه مجاره یان ماچی ناوچه وانی برا ئه وه نده ی خایاند تا هه لچوونی خوینی داخی گه نجه که، لیوه وشکه لاتوو و چیره که ی خانمحه مه دی سووتاند. پاشان، شان و باهو ی به گمحه مه دی به میهره بانیه کی تووره و تۆسن له که ئه وه ی قو ل و بازووی دا گرت و گووشای به سینگیه وه، تاویک له و داره تدا چه ناگه ی تیژ و باریکی له سه ر خه رمانه ی کاکو لی گو ل محه مه د راگرت و ئیتر خویشی نه یزانی که ی و چو ن له براکه ی جیا بوویه وه و ری خو ی گرت بهر. به گمحه مه د وه ک خه ونی دیبی، هاته وه به بیر دا که خانمحه مه د له گه ل ئه و، به خو ی وتبوو:

– له حنه تی خوا له من که به دریزایی ته مه نم براکه م به م جو ره خو ش ویستوه، به لام هه رگیز نه متوانیوه ئه و خوشه ویستی ه ی خو م دهر بېرم! هه رگیز نه متوانی پی ت بلیم که چه نده ئازیزی له لام به گمحه مه د؛ برا شیرینه که م.

له ناگری شه و قیک دا که به خه نجه ریکی سارد و سه خت

به هزار كوتهوه ئهكرا، خانمحهمهده له بهرامبهر ستارهوه
 تپپهري. بهلام چهده ههنگاو نهرويشتبوو، گهراپهوه و به ههمان
 تامهزرروي و شهوقي بي سنوور له بهردهم ئهژنوكاني ستاردا
 چوكي نايه سهر بهردهكه، مهچهكي دهستهكاني ستاري له نيوان
 پهنجه بليند و پهقهكاني خويدا گوشي و بهس تواني بلي:
 - براكهم! براكهم!

ستار بهس تواني پروانيته چاو و ههنيهي كابرا. نهيتواني
 هيچ بلي. نهوتت زماني نييه. خانمحهمهده مهچهكهكاني ستاري
 بهردا، قولله لهپهكاني كابراي خاموشي له ناو دهستدا گووشي و
 جاريكي تر بهس تواني بلي:
 - براكهم! براكهم!

- كات درهنگه خان برا!

دهنگي هاوپريانهي گولمحهمهده بوو خانمحهمهده بانگ
 نهكرد.

دوو پياو ئهباويه ليك دووربكهونهوه. ئهو دوانه -ستار و
 خانمحهمهده- روژان و شهوانيكي زور بيگانه پيكهوه ژيابوون
 و وا پيئهچوو لهم دواين دهمهده ئهيانهوي به كورترين وشه،
 ليك تيبگهن. دهرهفته نهبوو و دوو پياوي بيگانه تاسابوون و
 جيبهجيكردي كاريكي بهو رادهيه گرينگ، له سات و كاتيكي
 ئاوهها تهنگه بهردا، زور دژوار بوو.

ئهوا ستاريش لهگهله خانمحهمهده ههلسابوو و ههولي
 ئهده به وشهيهك پياوهكه بهري بكات. بهلام تازه درهنگ ببوو.
 خانمحهمهده رويشتبوو و خوئي ئهگهياندهوه به حهيدهرى
 مهلامعراج و ستاريش خوئي ئهبيني، نيگاي بهعهزهرتي له دووي
 خانمحهمهده.

- بيرت بو كوي چوو، هاوپري؟

قوربان بهلووچ بوو بزهيهك له سهر ليو له بهرامبهر ستاردا
 راوهستابوو. ستار بهس تواني ناوي قوربان بهيني و ئيتر هيچ .

٣٤٠٠
 كه ئيسدور
 بهرگي نههم

قوربان به بئ پيشهكى و دريژكردنهوه، وتى:

– جيگهكەت لەگەڵ من بگۆرهوه و لەگەڵ خانمەمەد برۆ!

ستار هەروا وەر و خامۆش بوو، قوربان وتیەوه:

– کات تەنگە، ستار. زووبە رابە. من لێی ئەزانم چۆن گیانی

خۆم دەرباز بکەم. رەنگە ئەمجارەشيان توانيم بۆی دەربچم.

جيگهكەت لەگەڵ من بگۆرهوه.

ستار دەستە پان و چیرەکەى بەلووچى لە ناو دەستىدا

گووشى و هەستى ئەکرد لە شادمانیەكى منالانەدا تاساوه و

جگە لە دەستگوشینی بەلووچ هیچکارێكى دیکەى پئناکری.

بەلووچ دیسانهوه وتی:

– من ئەتوانم گۆلمەمەد رازی بکەم من و تۆ جيگەمان

بگۆرینهوه. لەو سەرە کار کەمتره و کە گۆلمەمەدیش دوورتر

بئ مەترسیەكى کەمترت لە سەرە. کارى دیکەش هەیه کە بە

تۆ ئەکری و بە من ناکری. هەرچى چۆن بئ من پیاوى شاخم و

لەمجۆره جەنگانەدا شارەزاییم هەیه، بە قسەم بکە! ئیستە

کە بریار وایە هەردووکمان لیڤه بجەنگین باشتر وایە کارەکە بە

دادگەرانه لە نیوان خۆماندا بەش بکەین، ستار!

ستار وهک بلێی هاتبیتهوه بە خۆىدا، وتی:

– هەر بژیت قوربان، منیش شارەزاییم لە جەنگ هەیه.

لانیكەم لەگەڵ جەنگى شکست ئاشنام! برۆ، گۆلمەمەد تۆی

بۆ کیشک هەلبژاردوو. ئیمە هەردووک فەرمان لەو وەرئەگرین

لیڤه، خۆ دیار نییه ئیمەش لەم خواره بمانینهوه. برۆ بە سلامەت

قوربان.

بۆ ئەوهى کاتى مالآوايى گۆنا لە گۆناى یەكدى بخشین

بەلووچ تۆزیک شانى دانەواند. هەر لەم کاتەدا دەنگى کپی

٣٤٠١

کە پیدەر

بەرگی دەمەم

خانمەمەد هات کە قوربانى بانگ ئەکرد. دوو پیاو دەستیان

لە دەستى یەكدى قرتاند. ستار هەنگاوێكى لەگەڵ چوو بەلام

بەلووچ پەلەى کرد و وهک قۆچى قۆچاخ بە لای تاشە بەردەکەدا باى

دایه وه و، ناوقه دپر، خۆی گه یانده وه خانمه مه مه و حه یده ری مه لا
میعراج و، له وه پاش ئیتر نه بینرا. ستار بیهووده به دوا ی به لووچ
دا شه وه زهنگی ئه سمی. چونکه ته نانه ت دهنگی سووکه له ی پی
رپیواره کانیش نه ئه بیسرا. بۆیه هاته وه سهر خۆی و چاوه پروان بوو
تا چی روو بدات؛ چونکه ههستی ئه کرد کوژرانی سه برخانی شوان
کات و شیوازی جهنگه که ی تیک داوه.

خان ئاپۆ ماوه یه ک بوو له شوینی خۆی دانیشتبوو یه وه و
ئانیشکی نابوو یه سهر که شکه ی ئه زنووی و چه ناگه ی له سهر گری
مشتی دانا بوو و له خاکه ره شه که مۆره وه ببوو. به گمه حه مه دیش
له سهر ته له به ردیک راکشابوو و خامۆش بوو. به رد به ردی کیوی
سه نگرد، وا پی ئه چوو له گه ل ئه و پیاوانه ی خویان تیا حه شارداوه،
له خه می کوستی مه رگی سه برخانی شوان دا ماته مینیان گرتوو ه.
ئه توت وا نه زانرا بوو که مه رگی سه برخان ئه ی توانی ئه وه نده
کوشنده بی. تا ئه و راده یه که بتوانی توانا و هه ناسه ی پیاوانی
که لمیشی ئاوه ها له پر بپریت. خامۆشیان ئه وا کو له ی ئه کوتا.
خامۆشی کیوی شه وی نووته ک و شه و که له سه رگه ردانی نامۆی
خۆی دا رائه کشا و چوار پیاو، که هه ر کامه یان، له چوار قورنه ی
زه وی و هه ر کامه یان له خه لوه تی خۆی دا، پیکه وه و به دوور له
یه ک، قورسای تی په رینی شه ویان به سهر شانی خویانه وه تی
ئه په راند. بلا بایش ئارام بگری، شه و له قورسای خۆی سه رپرژ
بی و ژیان له قه باره ی راوه ستاوی چوار تا قانه پیاودا بیده نگیه کی
رێژدار وه ریگری.

ئه مه گو له حه مه مه د بوو له قه باره ی دره ختیکی ناته واودا له بن
خپوه تی شه و راوه ستابوو. ئه وی که به گمه حه مه د بوو، دانیشتوو،
پانای سهری به خره به ردیکه وه و برنه و له سهر سینه ی، وه ک
بلی لوه ی پۆلایینی تفه نگه که ی ماچ ئه کات. دووه که ی که
خان ئاپۆ بوو، گرمۆ له بوو وه کوو رپیشه ی سپینداری کۆن، شان
و بال و قۆل و بازوو لیک ئالاندوو، به شیوازی ک که هیچکه س

٣٤٠٢
که ئیسده ر
به رگی نه مه

پیشتر نهی بینیبوو. چهنده خه مبار، چهنده خه مبار خوڤای نه کرد
 نهو پیاوهی که وا پی‌نه‌چوو له پوڤا دارپژراوه. نه م پیاوه چوارپيله
 بهو دلّه ناسکه‌یه‌وه چوّن تا ئیسته بهو جوړه بهرچاوی ستار
 نه‌که‌وتبوو؟ به سه‌یرکردنی خان‌ئاپوڤی خاموښ، ستار نهی نه‌توانی
 به سهر خه‌مه‌کانی خوڤی‌دا زالّ بی. په‌نجهی له په‌نجهی ئالقه‌کرد
 و مزوڤلی لی‌ک نا. چوڤنی بزانیبا که خان‌ئاپوڤ به خاموښی له ناخی
 خوڤی‌دا ناگری و نهو دوانه‌ی‌تر چی؟ گوڤمه‌مه‌د و به‌گمه‌مه‌د؟
 نه مه‌گهر سه‌برخان ئازیز بوو و حه‌یف بوو؟ نهی چوو‌زانی که له
 نیگای نه‌ندی‌شناوی به‌گمه‌مه‌د‌دا، ههر ئیسته، سه‌برخانی شوان
 به دواي پانه‌وه پی و پیل‌لوی به عهرزدا ناخشی‌نی؟ کی چو‌زانی
 پانایی سینه‌ی گوڤمه‌مه‌دیش له‌م ساته‌دا گیروده‌ی گری گری
 ئازار و ژان بو یادی سه‌براو نییه؟ سه‌براو؛ ئاخر نهو لهو که‌س و
 مه‌رده‌م بوو که به خراپه‌ نی‌نوکی ئازاری به هیچ ئاده‌میزادیک‌دا
 نه‌هینابوو:

— «به‌لام... به‌لام نه‌بوا پیاویک به سهر سهری ژنه‌کانی
 بنه‌ماله‌ی که‌لمیشیه‌وه بوايه‌ت!»

— «مامه که‌لمیشی خو هه‌یه، خالو عه‌بدو‌سیش‌مان
 هه‌یه.»

— «بو له سهری نه‌رووی سه‌برخان، تو خه‌ریکه نه‌بی به
 باوک!»

— «ههر زانیم!»

ستار هه‌نگاو‌یک‌ی تریشی نا. شاننه‌کانی گوڤمه‌مه‌د نه‌توت
 جووڤا؛ شه‌پوڤلی دا. پاشان ستار هه‌ستی کرد ملی کابرا شکایه‌وه
 به دوا‌دا، بنی کلاوه‌که‌ی، به‌رام‌به‌ر روخساری نهو وه‌ستا و ئاسمان،
 یه‌ک ئاسمان نه‌ست‌په‌ره به‌ره‌رووی، ده‌سته‌کان و بالی چوڤه‌که‌ی
 وه‌کوو دوو بالی هه‌لو هه‌لاتن، چوڤه له شانی که‌وته خواره‌وه و
 ده‌سته‌کانی به تفه‌نگ‌یک به سهر په‌نجه‌ی راسته‌وه به‌رز بوویه‌وه
 و کابرا نه‌عرت‌به‌که‌ی شپ‌تانه‌ی وه‌های له ناخی سینه‌یه‌وه کی‌شا،

تهرا لپره و لهوئ، سارد و پهريشان به هه موو لايه كدا زيوه بان
 دئ؛ نزيك و دوور ئه كه ونه وه، دوور و نزيك ئه بنه وه. ئه كشي نه وه
 و بو پيشنه وه دينه وه. سه رئه كيشتن بو چالگه ي كي وه كه و ديسا!
 وهك به چرپه سه ربني ن به گوئي يه كه وه، وا پي نه چي كي ژولاني
 رهموك مه ترسي ترس و پهريشاني پتر نه كهن.

پي كه نيني كي نارام، سوو چي لي وه كاني گو لمحه مه د به نه رمي
 چال نه كات:

«وازي روژگار! ئاي!»

ئه ستيره يه ك كشنا و هيللي كلكي به سينه ي ره شي
 ئاسمانه وه له شويني كدا قلب بوويه وه و له چاو ون بوو.
 گو لمحه مه د ئاوري له ستار دايه وه و وتي:

— وهك هه رگيز نه بووبئ! هه رگيز، هه ه!

ستار هاته زمان:

— بوون و نه بوون، كاري گهردوون هه ر ئه مه يه!

ئه وا چوار پياو، چوار رهقه بهرد له چالگه ي خاموشي
 شه و كيودا له دهوري كانيه كه دانيشتبوون، كاني شيرين له
 قوولايي قاپ ئاساي سه نگرده بوو. كاني و سه راوي ئاسكو لان و
 درندان، ئازهللي مائي نه ي ئه گه يشتئ. ئاوه كه نهك به خروش
 و كه فچه ري ن، به لكوو زور خاو و له سه رخو هه لئه قولئ، به و
 ئه ندازه يه به شي كارمازان و درنده ي ريبوار بكات. رهنگه ئه و
 پلينگه، پلينگه كه ي له گه ل سه برخان زوراني گرتبوو، زور جارن
 له كاني شيرين ئاوي خواردبوويه وه.

— كيويكي تاقانه يه سه نگرده، كيويكي تاق و ته نها!

به زهنگي دهنگي گو لمحه مه د، خان ئاپو سه ري هه لينا و ليئ

رواني. گو لمحه مه د نيگاي له شه و و كيو گواسته وه و به خان
 ئاپوي وت:

— چوني بو نه چي خان ئاپو، بير له چي ئه كه يته وه؟

خان ئاپو وه لامئ دايه وه:

— ئەگەر بەزانیبا لە چ دۆخیک دام، باشتەر ئەمتوانی بیر بکەمەوه.

گولمەمەد وتی:

— ئەبێ وای دابنن بە دوامانەوهن و ئەویش نەک کۆمەلێک جەندەر مە که لە هەموو شت زیاتر وان لە بیری گیانی خۆیان دا. بە دوامانەوهن و بە گوتە ی حەیدەر قەلاتی سەنگردیان کردوو بە بنکە ی سەرکردایەتی خۆیان. لە سەنگردەوه تا کۆیش ئەوهەندە نییە و وچانە غاریکە. تۆ چی بیر ئەکەیتەوه لە کاری جیھەن؟ خان ئاپۆ چەند پارچە بەردیکی بە دەستەوه بوو و خەریکبوو بە داچنینیان بار و دۆخی کۆی سەنگرد، شیو و دۆل و گەلی، شوین و لایەنەکان پیشان بەدات. بەردەکانی بە ریکوپیکی لە سەر تەختە بەردیکی گەورە که خۆی لە تەنیشتیەوه دانیشتبوو ریزکرد و پاشان بە نووکی دەبانەکە ی کەوتە شیکردنەوهی چۆنیتی دۆخەکە و وتی:

— کۆهکە وەکوو قاپیکی قۆر و قوولە. ئیمە لیڕەین، لە بنی قاپەکەدا. دەورمان زەرد و ماھی چوار لووتکە یە. لووتکە ی پیازی لیڕە یە و لووتکە ی چالقی لیڕە. لووتکە ی حەسەن کپراو لیڕە یە و ئیڕەش لووتکە ی تاقە مەرگە. هەمیشە کاتیکە لە دەرهوه سەیری ئەم کۆهەم ئەکرد ئەکەوتەمە بیری کەمایەکی چوار کەللە کە پاش باران لە زهوی سەوز بووه. خاوەن مردوو لە هیچ لایەکەوه ریکە و رەچە ئەکیکی بە بنارەکانی ترهوه نییە. بۆ ئەوهی بتوانین خۆمان بگە یەنینه بنارەکانی بەرانە کۆ یان سوورکۆ لانیکەم ئەبێ شەویک تا بەیانی رێ بکەین. باشە! ئەگەر بمانهوی لە ناو ئەم قوولکە یهوه خۆمان بگە یەنینه بە بنارەکانی دیکە، بەس دوو ریکەمان هە یە. سوورکۆ لە دۆلی چابلووک و، بەرانە کۆیش لە دەرووی باریکەوه. ئەم لامان گەلی تاقمە تاقە کە ئەگەر لی بچینه دەرهوه، راستەوخۆ ئەمانبات بەرهو مەلەندی باشوور، لەم دەستیشەوه گەلی گاتاقە کە بەرهو گوندی سەنگرد ئەچی. کاری

٣٤٠٦
کە لێسەدر
بەرگی نەهە

ئېمە ئىستە ئەوھىە بزانین لە دەرەوھى ئەم قاپە قوولە چ باسە.
 تا ئىستە ئەوھمان زانیوھە کە فەرماندەى ئەم جەنگە، جیھەنە.
 جگە لەو، سەید شەرزا و سەرھەنگ بەکتاشیش ھەن. ھەلبەت
 ئەگەر پیاوھکانى بوندار و نەجەف ئەرباب لەبەرچا و نەگرن. کە
 وا بوو پېشتەر ئەبى ئەوھ بزانین کە ئەوان چ شىوازىکیان گرتۆتە
 بەر و ئەیانەوئى چى بکەن؟ ئەگەرئیک ھەبە کە شەو لە قەلاتى
 سەنگرد بەیننەوھ و دەمەو بەیان پەلامار بەن. گومانى ئەوھش
 ھەبە بە شەو کىوھکەیان گەمارۆ دابى و گەلیھکانیشیان گرتبى.
 گولمەھمەد تاویک بە بىرکردنەوھە مات بوو پاشان پرسى:
 – ئەگەر گریمانى دووھم راست بى، پیت وایە ھەر چوار
 گەلیھکەیان بەستبى؟

خان ئاپۆ بە بى ئەوھى نیگا لەو نمایەى سازى کردبوو وەرگرى،
 وتى:

– من! کە خۆم ئەخەمە جیگەى جیھەن ئەبىنەم ئەبى ھەر
 چوار دەرەوھکەم بەستبى. جیھەن ئەگەر پیاوې بە پى پىووست
 ھەبى، تائىستە لووتکەکانیشى گرتووه. ئەگەر جیھەن ئەمشەو
 لە سەنگرد پشووې دابى، بوى ھەبە بتوانین بەشەو خۆمان دەرەز
 بکەین. لەو دارەتەدا بەیانیش لە ناو دەشت ئەبىن؛ رۆژى رۆشن
 لە بیابانىکى وەکوو بەرى دەست. ئەمىنیتەوھ یەک رېگە؛ ئەویش
 ئەوھى کە بە چەپخوون بەدەین بە سەریان دا.

گولمەھمەد بە بیدەنگى سەرى لەقاند و لە بەر خۆبەوھ
 ورتەى لیوھ ھات:

– چەپ . . . خ . وون!

خان ئاپۆ لیى رانەوھستا و وتى:

– بو ئەم مەبەستەش ئەبى بزانین دوژمن چۆن دامەزراوھ و
 لە کوئى بۆسەى ناوھتەوھ. بو چەپخوون باشتەر وایە کە جیھەن
 شەو لە سەنگرد مابیتەوھ.

ستار سەرى بەرزکردەوھ و وتى:

— ئەكرى بزانين، ناكرى؟

بهگمحهمه د رابوو و وتى:

— دوو به دوو ئەرۆين؛ ستار و من.

گولمحهمه د روانيه براكه ي. ستاريش رابوو و وهستا.
گولمحهمه د، هيچى نهوت، بهس زيخىكى هه لدا. خان ئاپو
هه لسا، ده بانه كه ي كرده وه به بهرپشتوئيه ي دا و وتى:

— يه ك كهس، بهس يه ك كهس. ئه و كهسه ي كه كيوه كه
ئهناسى.

ئهنه ده ي بهگمحهمه د رويشتت، گولمحهمه د هه روا چاوى
بريپوو به ئاوه كه.

پاشان سه رى هه لينا و وه ك له گه ل خو ي وتى:

— كيويكى تاقانه يه سه نگر د، كيويكى تاق و تهنه ا! زور
له باره بو ئه وه ي مرو فى تيا بخه نه داوه وه! به لام چى ترم پى
ئه كرا؟ تهنه ا ئه م كيوه بوو كه دالده ي داين، باش كه بيري لى
ئه كه مه وه بو م ده رئه كه وي كه پاليان پيوه ناين بو كيوى سه نگر د،
به لكيشيان كردين بو ئيره. من چي ترم پى ئه كرا، تو بللى خان ئاپو؟!
خان ئاپو له و به رى كانيه كه به رام به ر به گولمحهمه د
دانيشت بوو. ئه يبيست و ئه يدى كه گولمحهمه د خه ريكه تووش
ئه بى، گومانى هه ست به تاوان كر د هه لى ئه گرى. هه ستى
تاوان كر د سه باره ت به چاره نووسى ئه و كه سانه ي كه چاره نووسى
خويان له گه ل ئه و تي كه لكر د بوو. بو به به راشكاوى و ئه رخايه نى
هاته گو و وتى:

— تهنه كار يكه ئه مانتوانى بيكه ين هه ر ئه مه بوو. تهنه
كارى راست ئه مه بوو. كيو، كيو، چى بكه ين كه كيوه كه شمان
ته نه ايه؟! ٣٤٠٨

گولمحهمه د روانيه مامى خو ي، تاويك له تارمايى روخسارى
ورد بوو به وه و وتى:

— خان ئاپو! خان ئاپو... كه سانى ئيمه به ديل گيراون،

٣٤٠٨
كه ئيسدور
به رگى نه م

كەسووكارى ئىمە وا يەخسىرن بەدەست دوژمنەوہ. چاوپروانى ئەمەم ئىتر نەئەكرد. وام زانیبوو جیھەن.... پاش ئەوہى ناونیشانى ئىمەى لەوان وەرگرت، لەكوئیان ئەبیتەوہ و دى بۆ ئىمە. وام زانیبوو توژىك جوامىرى تىدا ھەيە ھىشتا، بەلام نە، ئەندىشەى خاۋ! ئەو دىسانەوہش كەسووكارى ئىمەى بە دىل گرتوۋە؛ لە راستىدا بە بارمتەى گرتوون. رەنگە ئازىزەكانى ئىمە ھەر ئىستە لە دەرەوہى بنارى كىۋى سەنگرد راگىراون و خەرىكن خۆتەياركردنى دوژمنەكانمان بە چاۋى خۆيان سەير ئەكەن. خۆ ئامادەكردن بۆ گەماروۋدانى ئىمە. شەوېكى دژوارىيان ھەيە ئازىزەكانى ئىمە، شەوېكى دژوار تىپەر ئەكەن. سەررەپاى ئەمەش چەپخوون.... تەق و رەو خۆى شىۋازىكە خان ئاپۆ. ئەگەر پاتان واىە پەلامار ئەدەين. من نامەوئى لەمە زياتر شەرمەزارى لای ئىۋە بەم!

خان ئاپۆ نەك لەگەل گولمەمەد، بەلكوو وەك لەگەل خۆى بى، لە بەر خۆيەوہ ورتەى ئەھات و ناۋى جیھەنى لە بن ددانەكانىدا ئەھارى:

– جیھەن.... جیھەن.... جیھەن! لە كوئىۋە بۆ كوئى جیھەن، لە كوئىۋە بۆ كوئى؟ تۆ بۆ خۆت پىاوئىك بوويت. بۆ خۆت سنووردارىك بووى. سنوورى رۆژھەلاتى ئەم خاكە بە ناۋى توۋە پارىزراوو. پىشتى ھەموو بىگانەيەك لە خۆفى ناۋى تۆ ئەلەرزى. تۆ بۆ خۆت پىاوئىك بوويت بەلووچ! بەلام... بەلام توئان دزى، توئان لە ئىمە دزى. توئان، تەفەنگەكەى توئان لە سىنەى دوژمنەوہ وەرگىرا بۆ سىنەى دوست. خۆل بە دەمت، جیھەن! ئاگرت لى بىارى كە گوللەت سىنەى سەبراو ئەسووتىنى؛ ئاگرت لى بىارى جیھەن!

– خان ئاپۆ... خان ئاپۆ!

– ئاى... جیھەن، تۆ دەست ئەخەيتە دەستى داگىركەر و خانەكانەوہ، لەگەل ئالانكەر و باجگىر و بەلاشخۆر و ناكەس پەيمان ئەبەستى بۆ ئەوہى بنەمالەى كەلمىشى بە يەخسىرى

به لّام من هاوگيانى تۆم ئاپۆ گيان. ئەى تۆ گيانى من به چى
ئەزانى، گيانەكەم؟

– بۆ تۆلەسەندەنەو... خان ئاپۆ، بۆ خوینخووزى!

– مەگەر پیکەوہ ئاپۆگيان، مەگەر پیکەوہ، ئەگينا به
تەنھا خۆم ھەرگيز! بىتۆ، بى بەگمەمەد و بى سەبرخان؟ ...
ئایى... قاچەکانم به قسەم ناکەن! نە، چۆن ئەتوانم خۆم
دەربازبەکم و ئیوہ لە ناو گىژەنەکەدا جى بەیلم؟ مەگەر من بۆ
ئیوہ گورگم؟! نا، کورپى خۆم؛ ئاپۆ تۆ ئادەمیزادە، ئادەمیزاد! من
ئادەمیزادم و ئەو ژيانەم خۆش ویستووہ کە ئیوہ بوون. بە کەوتنى
ھەر کامتان، پارچەبەکە لەشى منیش گۆچ ئەبى. کە وا بوو
کاتیکە ئیوہ، ئیوہ نەماين – ئەویش خۆم بە ئەنقەست لە کامى
گورگدا جیم ھیشنبیتن و رام کردبى. چۆن ئەتوانم ھەنگاو
ھەلینم؟ ئیتر چیم لى ئەمینتەوہ کە بتوانم تۆلەى خوینى ئیوہ
بکەمەوہ؟ مەگەر ئەوہى کە پیکەوہ بەمین ئاپۆ گيان. جا...
جا بەس پەژارەى ئەوہمە کە تۆ ماندوو بووى گولمەمەد. بە
داخوہم کە تۆ ماندوو بووى ئاپۆ گيان!

گولمەمەد بە راستى و رەواى گوتەکەى مامى وەرگرت

و وتى:

– من ماندوو بووم خان ئاپۆ، بەلى... من ماندوو بووم. ئەو
رۆژەى من بپروام بە ماندوو بوونى خۆم کرد کە تۆ بەو جۆرە
لە خورسوف گەرايتەوہ. ئەو رۆژە بوو کە من ماندوو بوون و
شکانى خۆمم بپروا پیکرد. ھەمان ئەو رۆژەش بوو کە من و
تۆ بەدەستى بى تەقەى خەلکى لەپى کەوتين و من لەوہ تى
نەگەيشتم. پاشى ئەو رۆژە من لە ئەندیشەى مەرگى خۆمدا

گرفتار بووم. چونکە ئەو رۆژە سەرەتای مەرگى من بوو. نا،
بەلى! مەرگ! ئیمە کاریکمان دەستپیکردبوو کە ئەنجامەکەى
کویربوو بۆمان. ئیمە دەستمان دا بە کاریک کە خویشمان نەمان
ئەزانى تا چ رادە گەورە و مەزنە. من سەرەتا بە بیریشتمدا

۳۴۱۱
کە پیدەر
بەرگى دەمەم

نهئههات که خهريکم دژايهتي حکوومهت ئهکهم. من هيئدهي
تالّه موويهکيش بيرم لهوه نهئهکردهوه که دژايهتي کردني خان
و زهويدار به واتاي دژايهتي کردني ميري و دژايهتي کردني نشايه.
پاشتر لهمه نيگهيشتم که ئيتر تفهنگم به دهستهوه بوو
و به زماني گولله ئه دوام. قسهکردن به زماني گولله لهگهّل
حکوومهتيک! نهوسا بوو که زانيم کارهکهمان گالته نييه. بويه
ئيدي کار له وتووژ و چهلهحاني ترازابوو. ئيمه تفهنگمان پي بوو
و شهريمان ئهکرد و خوبهخو لايهني ئهوه جهماوهره بووين که
دهستيان بهتال و دهريان داچهقابوو. بويه ئيمه به بي نهوهي
خوشمان زانيببتمان فهريمانمان به خانهکاني ئهوه جهماوهره دابوو
نهوهي تا ئيسته خواردوويانه بيگهريئينهوه. ئيمه نهمان نهوت،
له راستيدا تفهنگهکاني ئيمه ئههريان نهوت. چونکه تفهنگ
خو ناتواني چهنهوهري بکات، تفهنگ ههموو ههقهکهي نهوي
و جيگهي سازان و ناشتي ناهيئتهوه. پاش نهوهي که گولله
له لوولهي تفهنگهکهت دهريچوو، ناشتي و ريککهوتن لهگهّل
دوژمن تهنها يهک واتاي ههيه. واتاکهشي نهوهيه که ههموو
نهوهي تا ئهمرؤ ويستووته بخرهته لاهه و بگهريئنهوه بو ئهوه بهري
کارهکه؛ واته بي به کريکاري ستهم. لهم گيره و کيشهيهدا من
زور شهوان بيرم ئهکردهوه خان ئاپو. بيرم کردهوه بهلکوو بتوانم
ريگهيهک بدوزمهوه. بهلام دهمهوه بهياني ههموو شهويک بينيم
ديسانهوه له شوئينيکدا راههستاوم که دوو ريگه زياترم نييه.
بهکيان روپيشتن بوو و نهوي تريان چوک دادان. ئهوه روژهش که
تو له خورسوف گهراپتهوه، روژي چارهسهريووني گرفتني شهوه
بيدارييهکاني من بوو. ئهوه روژه سهرهتاي مهرگي من بوو. نهوهي
که پيريژن لاي جوگهلهي ئاشهکه به توئي وتبوو له راستيدا
پهياميکبوو بو من له لايهن عيزرايلهوه. مهرگ، بهلئ خان ئاپو!
مهرگ!

خان ئاپو خاموش بوو و گوئي بوو. سهره گهورهکهي داخستبوو

٣٤١٢
که ئيسدور
بهري نهوهي

و نیگای له بهرده که بوو. له ئه نجامدا گولمحه مه د شیله ی
 بیره کانی خو ی بو ئه و وتبوو، هه چه ند بهر له مه ش ناو به ناو و
 پچر پچر هه ندی شتی له م بابه ته ی بهر گو ی که وتبوو و خو ی شتی
 به هه ست و نه زموون له هه ندی شت تیگه ی شت بوو. به لام نه وه ی
 له زمانه ی گولمحه مه ده وه نه ی بیست جه ختکردنیکی راشکا و بوو
 که یه کجی و به کاکل و ناوه رۆک و ترا بوو. خان ناپۆ ئه بیینی که
 گولمحه مه دی نه و، سنووری نیوان خو ی له گه ل ژیان له لایه که وه
 و له گه ل مه رگ له لایه کی تره وه روون کردۆته وه. هه میش هاته وه
 بیری که له گه رانه وه ی دا له خورسوف، خو ی به گولمحه مه دی
 وتبوو:

– «ئیمه دۆرانه مان ناپۆ گیان!»

– به لێ خان ناپۆ، ئیمه دۆراندوو مانه. ئیمه دۆراندوو مانه و
 شکستمان خواردوو. به لام راستیه که ی نه وه یه که نامانه و ی
 له شکسته که ی خو مان دا ریسوا بین. ئیسته که وای لی هاته ووه
 نامانه و ی و نابی بین به دوژمن کام. شکستی پیاو که نه گات،
 مه رده تر نه وه یه که وه کوو چنار بشکی. چونکه ژیان شوینیکی
 هه یه و مه رگیش جیگه یه ک. مه رگ و ژیان هه ر کامه یان شوین
 و نرخه ی خو یان هه یه. کاتی که ژیان بیه و ی به ریگه ی خراپه دا خلۆر
 بیته وه، که وا بوو بز ی مه رگ! من و تو خان ناپۆ ژیا نه مان شیرین
 و شیاو ویستوو، که وا بوو مه رگیشمان شایان و هیژا نه و ی.
 مه رگی دزیو، شیاوی ژیا نی کرینه. چونکه چه په لێ ژیا نی دزیو
 به خو ی نیش خا وین نابیته وه. ژیا وین خان ناپۆ، به سه ره رزی و
 مه زنی ژیا وین و په وانییه خو مان له دزیوی هه لژه نین. نه گه ر له وه
 زیاتریش هه لپه ی ژیا نه مان هه بوایه، په نگه نه گبه تی نه یگرتین. له
 راستی دا نه گبه تی نه وکی نه گرتین. سووک و ریسوا و په نگه بی
 روومه تیش نه بووین. کی زانی بووی جیهه ن خانی سه ردار، رۆژیک
 تا نه م راده یه خو پری بی؟ خودی جیهه ن، نه گه ر وای دانیین که
 رۆژگاریک جگه له مه بووبی، مسوگه ر نه ی توانی نه مرۆی خو ی

۳۴۱۳
 که یه دهر
 به رگی ده سه م

تا ئهو تامه‌ی يه‌كه‌مجاری تيا بدۆزينه‌وه، ئاو ئه‌خۆينه‌وه تا چيژى
 تينوئيتى شكاندن يه‌كه‌مجار ده‌ست خه‌ينه‌وه. له ئاودا ئه‌كه‌وينه
 مه‌له تا به‌و شه‌وقه‌ی يه‌كه‌مجار بگه‌ينه‌وه، شنه‌هه‌لئه‌مژين
 تاكوو نيشانه‌يه‌ك له‌و يه‌كه‌م سره‌ويه‌هه‌ست پي‌بكه‌ين. ژيان
 يه‌كجاره‌ له‌ هه‌ر وه‌رزى‌كى‌دا!

تۆ چۆنى تى‌ئه‌گه‌ى ستار، تۆ ده‌رباره‌ى ژيان چۆن بير ئه‌كه‌يته‌وه؟
 ستار كه‌ تا ئه‌م كاته‌ له‌ په‌ناى به‌رده‌كه‌دا و له‌ ناو تاريكه‌كه‌دا
 ون بوو، جوولا، تاويك پاما و پاشان له‌ وه‌لامدا وتى:
 – شيريني ژيان له‌ جاريك زياتر به‌ دلى مروّفه‌وه نالكي؛
 به‌لام تاليه‌كاني هه‌موو جاريك تازه‌يه، هه‌رجاره و تازه‌تره.
 بيده‌نگيه‌ك كه‌وته‌وه.

گوّلمحه‌مه‌د خامۆش ببوو. خان‌ئاپۆ هه‌لسابوو و دئنيگه‌راني
 به‌گمه‌مه‌د بوو. وه‌لامه‌كه‌ى ستار بو ساتيک گوّلمحه‌مه‌دى
 دردۆنگ کردبوو و خستبوويه گومانه‌وه.
 خان‌ئاپۆ به‌ بى ئه‌وه‌ى سه‌رنجى گوّلمحه‌مه‌د رابکيشتى،
 خرۆشابوو و خه‌ريک بوو له‌ ناو تاريكى شه‌ودا نوقم ئه‌بوو.
 ستار هه‌روا له‌ بن به‌رده‌كه‌ دانيشتبوو و چه‌ناگه‌ى چه‌قاندبوويه
 سه‌رده‌ستى و بزه‌يه‌كى سووتاو و جه‌خاراوى له‌ چاوه‌كاني‌دا
 ئه‌گه‌را.

– بير له‌ چى ئه‌كه‌يته‌وه ستار؟
 – بيرى ئه‌وين، وام له‌ ئه‌نديشه‌ى خۆشى ئه‌وين‌دا!
 فه‌ربود وتبووى:

«ئيمه‌ له‌ پيناوى ژيان و به‌ ئه‌وينى ژيان ئه‌ميرين، نه‌ك
 به‌ ئه‌وينى كوژرانه‌وه‌ بژين! به‌لام تۆ! خويشت ئاگات لى نيه‌
 كه‌ به‌رداشتى به‌راوه‌ژووت له‌ پرنسيپه‌كان وه‌رگرتوه‌وه. ئه‌وينى
 قوربانى بوون، ئه‌وينى مه‌رگ، نه‌ء! ئه‌م بۆچوونه‌ى له‌ تۆدا سه‌رى
 هه‌لداوه، عيرفانيه‌يه. ره‌نگه‌ بۆ ئه‌وه‌ى زۆر له‌ بيابانه‌ وشك و
 چۆله‌كاندا به‌ تنه‌ها ريت کردوه‌وه. به‌لام من مه‌نسورى هه‌للاج

نیم و ناهیللم تۆیش بیی به برایمی ئهدههم! من هۆنهرم و تۆیش پینهچی! منیش و ئهوانی کهش، ههروهها خودی تۆیش، حهسهنی سهباح نین! نهخیر! جا بۆیه ریگه نادهم هاوریکانم بهو جوړه خوڤان تیا ببهن، نهخیر! من ناتوانم به چاوی کراوهوه، وهکوو گه لحوکان رابوهستم و بینم که ئازیزه کهی من به ئهوینی مهرگ و تیاچوونهوه ئهچی بهرهو مهردن و فهوتان. نهخیر، ئهمه شیوازیکه له نیهیلزمی بی خهوش!»

بهلام واتای ئهوین، سهردانانه. ئهوین، ئهوین، ئهوین. چهنده ترسناک، چهنده دژوار، چهند سامناک.
داخی گرانم.

داخم ئهی پیاو، که ئهوینت مهگهر له ئازاردا نهناسی.
ئهوینت مهگهر له ئازاردا.
ئه!

تۆ تونا نهبوویت،
تۆ نهفهوتای له ئهوین، له ئهوین، له ئهوین.
به ژان هاتی بۆ چارهی ژان و ئهلماس به ئهلماس، چونکه ئهوین به ژانهوه فیڕ بووی، چونکه شهیدای ئازاری. بۆیه لهرزى رۆیشتن تۆی کرد به تریشقه له گیانی ئهویندا و، شهوقی پهله وهاها ئاگری تۆ بهردای که یادی ژیان و گیانت به جارۆ له بیر چوووهوه. خوینبایی ئهوین.
ئه، تۆ نهفهوتای،
که ئهوین مهگهر له ژاندا،
که ئهوینت مهگهر له خویندا نانا سیتهوه.

له ساکارترین، له ساکارترین گهوههری ئادهمی دا ئهوینت دۆزیهوه و بهکسهر - به سهر و گیانهوه - سهر و گیانت بهختکرد به ئهندیشهی خوڤشی ئهوینهوه. ئهم بوونهت ئهیتوانی چی لپت بوئ گرانتر له بوونت؟ روومهتت به گرهی تاو و با برژاند، هینشووبهکی دیاریی ئهوین.

— حەزم لىبوو نالىنى چگوورهكەى بەگمەمەد جارێكى
كەش ببیسەم.

ستار لە وهلامدا وتى:

— منیش زۆرم پىخۆش بوو.

— خوینم گر ئەگرى كاتىكە بەگمەمەد چگوورهكەى
ئەخاتە نالىن. سەرتاپا ئەبەم بە غەم و شەوق.

ستار وتى:

— ئەو ساتانەىە كە مرووف ئەيسەلمىنى كە ژيان نرخى ژان
و نازارەكانى هەيە.

گولمەمەد نە ئىتر لەگەل ستار، بەلكوو لەگەل خۆى،
ئارام و خەمناك لەبەرخواپەوه وتى:

— ئەمويست بتكەم بە زاوا كاكە برا. خەنەبەندانم بوو كردى.
خەنە بەندانم بوو كردى سووماى چاوهكانم!

دووركەوتنەوهى بەگمەمەد لە براكەى، ئىستە و لە پر
ئەتوت پرووى دابوو. گولمەمەد نەبوونى براكەى زۆرتر لەوهى كە
ئەبوا، بەئاشكرا هەست پى ئەكرد. نىوانى خۆى و براكەى زۆر بە
قوول و دوور ئەزانى و هەستىكى واى پەيدا كردبوو كە براكەى
بوو هەميشە لە دەست داوه و هەرگىز پوخسارى نابىنیتەوه.
كەلكەلەى لەپرى هەستىكى نامو و كتوپرى لە دەسدانى
براكەى ببوو بە خەنجەرىك كە رەگ و دەمارى گولمەمەدى بە
وردبىنەكى ملۆزم لىك هەلئەپچراند و ژەهرى ئەو كەلكەلەىە
واى لىئەكرد راپىت و بە شوپى بى شوپى براكەىدا، خۆى لە
شەوى نووتەكدا ون بكات بەلكوو بەگمەمەد بدۆزیتەوه، بە
ناباوهپىپەوه لە ئامىزى بگرى و پى بلى:

«هیزی ئەژنۆم... سووماى چاوانم! براى شىرىنم!»

بەلام واى نەكرد و بى پەرواى ئاشكراكردى نىگەرانى و
بەدگومانىەكەى خۆى، سەرى هەلپنا، روانىە لای ستار و وتى:

— تۆ مەرگ چۆن ئەبىنى ستار؟

ستار سارد و به بئ چرکه وه لّامی دایه وه:

– مهرگ نامهوی بیبینم، من له مهرگ بیزارم!

– بیزاری له مهرگ؟!

– بیزارم له مهرگ!

– بیزاری له مهرگ و بهو جوړه خوټ خزانوټه گهروویه وه؟

– بیزارم له مهرگ و بهم جوړهش خوټ هاویشتوټه گهروویه وه!

گوټمه مه د به بئ نه وهی نیگای دردوټگی خوټی له سهر
روخساری ستار بگوټیته وه، تاویک خاموش بوو و پاشان وتی:

– ستار!

ستار به هه مان کورتی وه لّامی دایه وه:

– به لئی؟

گوټمه مه د وتی:

– جاریکی کەش ئەمهوی شتیکت لئ بپرسم.

– ئەتهوی چیم لئ بپرسی؟

گوټمه مه د به نهرمه خندهیه که وه وتی:

– دلنیام خوشت ئەزانی ئەمهوی چیت لئ بپرسم. نازانی؟

ستار بئ وه لّام ما و گوټمه مه د وتی:

– گیانی مروټ له هه موو شتیکی لای نازیزتره. ئەمهوی بزانه
تۆ بو بهو جوړه گیانی خوټ ئەخه یته مه ترسیه وه؟

پاش تاویک رامان، ستار وتی:

– منیش ئەمویست ئەمه له تۆ بپرسم، تۆ بوچی خه ریکی
بهم جوړه گیانی خوټ تیا ئەبهی؟

– من ناچارم.

– بوچی ناچاری؟ ریگهی ژیانیان بو توش هیشتبووه.

– نه خیر!

– بو نا، من خوټ شنا به تم.

گوټمه مه د وتی:

– نه وه ریگهی ژیان نه بوو، ریگهی سهرشوټری بوو. زور کەس

همن كه ئه پارسن پاكانه كردن واتاي چييه. ئه و كه سانه لايان وايه گولمه مه مه د ئه گهر بوري ني وه رگرت، ئه تواني هه تا ماوه به سه روه ري و سه ره به رزي ژيان ببا ته سه ر. ئيتر ئاگايان له وه نيه كه حكومه ته كه يان ئه يو يست له گولمه مه مه د جه نده رمه بتاشي. به لام تو ئه وه ئه زاني، ئه زاني كه حكومه ت مانگي به ناوچه واني منه وه نه دي بوو. شه رزا و جيه هن و زوري تر وان له به ر چاوم. چو ن ئه ته وي من خو م له ئاو ينه ي ئه وان دا بي ني م؟! كه وا بوو ئه مي ني ته وه يه ك ري گه، ئه وي ش ئه و ري گه ي كه لي ره ين.

– بو هه لئه هاتي؟ خو ت باش تر ئه زاني له جه نگ دا، ره وي ش هيه. په لامار و پاشه كشه ش هيه. كشه انه وي به جي خو ي جه نگه.

– ئه م شتانه ئه زانم، به لام! يه ك شتم زاني و پاشي ئه وه هيوام برا.

– چي بوو ئه و شته؟

گولمه مه مه د وتي:

– خه لكي، خه لكي ده ستيان نا له رو ومانه وه. چون كه ئيمه نه ئه و ده سه لاته مان هه بوو كه خه لكي ئه يو يست بو ئه وه ي پالي پيوه بدات، نه خو شمان ئه مانزاني ده ستمان دا وه ته چ كاريك و چ جو ره به رنامه يه كه مان بو جه ماوهر له به رچاو گرتو وه. له م دو ايانه دا بوو له وه تي گه ي شتم ده ستم دا وه ته كاريك كه له چه ند و چو ن و ئه نجامه كه ي و، له راستي دا له ئامانجه كه ي ئاگادار ني م. ئه م دو ايانه بوو كه زاني م كا تي كه له گه ل لايه نيك ئه جه نكي واته ئه و لايه نه ت نا وي، كا تي كي ش تيك ت نه وي ست ئه بي بتواني ش تي كي دي كه له جي گه ي دا بي ني. به لام من تي گه ي شتم، له م ئاخريه دا تي گه ي شتم له گه ل چي شه ر ئه كه م، به لام نه م ئه زاني ئه بي چي بكه م. به لام كاره كه ي من! هه ه! هه ر له و رو ژانه ي سه ره تا وه ري گه ي گف تو گو ي قه پات كر د بوو. كا تي كه تو به تفه نگ ئه دو يي، نا تواني تكاو رجا بكه ي كه جه ناباني ئا غه كان، ئيوه و خوا سا لانه

فهردهیهک زیاتر دانهوئله بدن به وهرزبیر و رهشاییهکان. گولله هممووی ئهوی. سازش و ئاشتکردنهووش واتای ئهوهیه دهس له همموو داخوازییهک ههلبگری و خوشت له سهر سفرهی ئاغهوات دابنیشنی. منیش ئهگهر دهستم له داخوازی ههلبگرتایهت ئهبوایه خوّم له سهر داواکارییهکانم بدهم به دهس ئهوانهوه تا بههر شیوهیهک ئهیانهوئی خوار و راستم بکهنهوه. بویه ریگهی نیوان بو من نهبوو. پهنگه راپهپاندنی جووتیار بو ماوهیهک کاریکی دژوار نهبی، بهلام ئه کاتهی که سهری جووتیار به برین ئهچی، تو ئهبی بتوانی وهلامی ژن و منالهکهی بدهیتهوه. بهلام من چ وهلامیکم ههبوو بهو ژن و منالانهی بدهمهوه، کاتیکه به روونی لیم دیار بوو که بهرهنجامی کارهکه ناکامیه؟ ناکامی به دلنیاپیهوه. رۆژگار، مروّف فیّر ئهکات بیر بکاتهوه. من بیرم لیکردهوه! زور شهونخوونیم کیشا و بیرم لیکردهوه تا گهیشتمه ئهو بهرهنجامهی که ناکات هاتووم. درهنگ هاتووم یان زوو، ئهوه نازانم. بهلام ئهزانم له کاتی خویدا نهبووه. دهنگی چگوورهکهی بهگمحمهدی ئیمه خو بهخو چهنده خوشه، بهلام لهگهّل شهوبازی گهردوون یهک ناگریتهوه. جا ئهو سهرهی که ئهو جوش و خرۆشهی تایه، کاتیکه لهگهّل رهوتی زهمانه یهک ناگریتهوه، بو ئهبی شهرمهزاری بکهی؟ بو ئهبی به پاکانهکردن له لای حکوومهت ئهو سهره سهرشوپ بکهی؟ ئهوین بو ئهبی بی روومهت بکری؟ راستیهکهی بهم ریگهییهی ههلمبژاردوو ئهمهوی ئابرووی ئهوین بیاریزم. ئهمه شیت بوونه؟ بهئی؛ بهلام باشتره! ههندی جارن شیتیتی ئهوپهری ئاوهزه. مروّف جاریک له دایک ئهبی و جاریکیش ئهمری... جا بویه سهرم له کاری خوّم سوورپنهماوه چونکه ئهزانم بوچی خهباتم کردوو و ئهزانم که نامهوی لهوهزیاتر دریزهی پی بدهم و، ئهشزانم له پیناوی چی دا ئهکوژریم. بهلام سهرم له کاری تو سوورپماوه که تو بو! بو سهرهرای ئهوهی که قسهکانت لهگهّل کردارهکهی من یهک ناگریتهوه، بوچی ئاماژهی ئهوهی هاوپرکانت ریباز و کاری

٣٤٢٠
که لیسدهر
بهاری دههه

خوڤان ههيه، تۆ لڤره لهگه‌ل منى و خهريكى خۆت ئه‌خه‌يته ناو
 ئاگره‌وه؟!... من نازانم ئيوه چ داب و نه‌ريتيكتان ههيه، به‌لام
 ئه‌زانم كه تۆ وه‌كوو سه‌ربازيكي سوپا وايت و ئه‌بى فەرمان له بالآ
 ده‌سته‌كه‌ت وه‌برگري. بۆيه تيامومه‌ته‌وه كه تۆ لڤره، له ته‌نيشت
 منه‌وه كه خهريكم دوا شه‌وى جه‌وانى خۆم سه‌ير ئه‌كهم، چى
 ئه‌كه‌يت؟ ئا له‌م كارهى تۆ من سه‌رم سوور ماوه!

ستار هه‌نيه‌ى له سه‌ر ده‌سته‌كانى به‌رزكرده‌وه و به‌ بى
 ئه‌وى بړوانڤته گولمه‌مه‌د، وتى:

– تۆ خۆت له زمانى منيشه‌وه دوايت. من له‌و هۆزه‌ى كه تۆ
 وت دابرام و به‌ره‌و تۆ هاتم، چونكه ئه‌مويست پڤز و روومه‌تى
 ئه‌وينم پاراستبى. به‌س ئه‌ونده!

– شيتيه‌تى!؟

– شيتيتى نا، خودى ئه‌وين.

گولمه‌مه‌د تاويك بيده‌نگ بوو و پاشان پرسى:

– ئه‌مه چى له گه‌وه‌ر و بنه‌ره‌تى كاره‌كه ئه‌گۆڤى؟ تۆ
 خهريكى دللى خۆت خۆش پائه‌گري؟

ستار وتى:

– ره‌نگه. ره‌نگه دللى خۆم خۆش پائه‌گرم به‌وى كه به‌ چاوى
 ئاوه‌له‌وه به‌ره‌و رووى مه‌رگ ئه‌چم. ره‌نگه دلخۆشم به‌وى كه
 خۆم به‌ شكست خواردووى مردن نازانم. دلگه‌رمى من ئه‌وه‌يه
 كه نه‌زانسته به‌ره‌و رووى مه‌رگ ناچم؛ له‌مكاره‌مدا خودى من
 بۆ جوڤيكي لايه‌نگرى له ژيان ئه‌گه‌رپم. له راستىدا به ئه‌وين و
 پڤزى ژيانه كه خۆم ئه‌ده‌م به ده‌س مردنه‌وه. هه‌ر به‌و جوڤه‌ى كه
 تۆ خۆت! گولمه‌مه‌د! تۆ خۆيشت زانڤته و به‌ چاوى كراوه‌وه
 خهريكى به‌ره‌و رووى مه‌رگ ئه‌بيته‌وه، وانڤيه؟

– با، واڤه، به‌لام! جياوازيه‌كه‌ى ئه‌وه‌يه كه من به ئه‌ندازه‌ى
 تۆ له مه‌رگ بيزار نيم. مه‌رگ بۆ من شتيكى وه‌كوو دريژه‌ى
 رڤبازيكه. من له زىنى ژيان دا به‌زيوم و به‌ر له‌وه‌ى پڤنشييل بكريم،

مەرگم قېوول كړدووه، ئەگەر بېته پېشنهوه. من مەرگم وهكوو بهشېك له ژيان قېوول كړدووه. دهمېكه كه من مەرگم قېوول كړدووه. بهلام تۆ چى، تۆ كه له زىنى ژيان نهكهوتووبتهته خوارهوه تا له ترسى پېشنيل بوون خوڤت لى بنېشى، ئەى تۆ بو؟!

ستار لىوى گرت به ددانهوه، تاويك بېدهنگ بوو و پاشان وتى:

— من خەرىكم تاوانى ژيانم ئەدەمهوه. ئەوهى به خان ناپۆت وت منيش بېستم. لهو شكان و سەرکهوتنانهى كه ناوت بردن منيش بهشدار بووم و ههولم بو دابوون. بۆيه ئەبى تاوانهكهى بدهمهوه.

گولمحه مه د وتى:

— ئيمه سەرمان له رېگهى ئەم ياربيهدا داناوه، بۆيه من ئەگەر پيوست بكات، ناچارم بكوژيم. چونكه كوژران بو من دريژهى ئەو رېگه و رېبازه كه گرتوومهته بهر! بهلام تۆ! تۆ چى؟

— منيش به شيويهك ناچارم و بۆيه شه سەرم لەم كارەدا داناوه. من پهيمانم لهگهڵ تۆ بهستوووه و تهنها كارېكه له دەستم دى ئەوهيه كه له لای تۆوه بەرم. من پروام بهوه ههيه كه: يان پهيمان مەبهسته، يان ئەگەر بهستت به پهيمانهكهت ئەمهگدار به!

گولمحه مه د كه دياربوو ئەيوست دوا بهلگهى خوى بخاته

روو، وتبهوه:

— من له كوژرانى خۆمدا بو رزگارى خۆم ئەگه پريم. ناچاربيهكهى من لهمهدايه. ناچار بوون له مەر ئەو كارەى كه هه مېوووه. من ئەگەر نه مويستايهت بكوژيم، رهنه نهگهتهى و سەر شوپرى دای ئەگرتيم. بهلام تۆ، تۆ له مكارەدا كه ليشى بيزارى، بۆچى ئەگه پري؟ تۆ خو ژيانت مهترسى پېشنيل بوون و نهگهتهى له سەر نهبووه؟

— بووه! من لهگهڵ تۆدا بووم و ئەبى تاوانهكەشى بدهمهوه.

٣٤٢٢
كه لیسەدر
بەركى نههه

رېځه به که پیکه وه پیا رپوښتو وین و نهی ته اویشی بکهین؛
 نه گهر کو تاییه که ی مه رگیشی بی؛ نه و مه رگی که من لی
 بیزارم و جگه له پیناوی ژیان دا ناچم به لای دا. به لام نه وه بزانه
 که منیش له مهر گدا بو پرگار بوون نه گهریم!

ستار بیده نگ بوو و، گولمه مه د لی راما و وتی:

— قسه که ت مه خوړه وه!

ستار روانییه گولمه مه د و وتی:

— هق و ابوو رېگه ی ژیانمان بگرتایه ته بهر. خو ت بانستر
 نه زانی له جهنگ دا ره ویش هه یه. هیرش و په لامار و پاشه کشته
 له تاییه تمه ندییه کانی شهړه و هه لاتنی به جی خو ی شیوه یه که
 له جهنگ. ژیان به به ریه وه ما بوو و نیمه ش نه مان توانی زه مینه ی
 پاشه کشی ناماده بکهین.

گولمه مه د هه لساو وتی:

— بو من یه ک رېگه زیاتر نه ما بوویه وه. رېگه یه ک که
 هی ناو مانیه ته نه شوینه. نامه وئ خو م به نه ندیشی خو شی
 ژیان وه بخلافینم، حه زم له وهش نییه نه ندیشی خا و هه لم
 بگری. نه گهر نه مشه و و له م گیزه نه ده رباز بووین، نه توانین ناوی
 لی بنین پاشه کشی. بزانه کییه نه و تارماییه، خان ناپویه؟

— نه، زیوره.

— نه زانی، هه ر نه زانی!

گولمه مه د به ره و ژنه که ی هه نگاوی نا و تاویک له نامیزی

خویدا رایگرت.

زیوره شه له ژابوو و هه موو گیانی نه له رزی. گولمه مه د
 چوخه که ی خو ی دا به شانی دا و به ره و ته له به ردی لای کانیه که
 بردی و دای نیشاند. زیوره هه روا خاموش و تاساو بوو و نه له رزی.
 گولمه مه د زه رکیک ناوی راگرت بو ژنه که ی و نه جا زانی
 دهسته کانی خویناوییه. گولمه مه د مو ربوویه وه له ده ست و
 روخساری ژنه که ی. زیوره خه نجه ره خویناوییه که ی خسته ناو

زهركى ئاوهكه و بوغزى تهقى.

به لّام دهسبهجى دهى خوى به دهسته خويناويهكهى گرت
و پرووى له سينهى مپردهكهى دا شاردهوه و به دژوارى كهوته گۆ:
– كوشتتم... كوشتتم... خوايه گيان... يهكيانم كوشت...
كوشتتم... به خه نجهر... به خه نجهر... سه د جارم له دلى چهقاند...
خوايه گيان... خوايه... چ خوينايكى گهرم... دهسته كانم...
دهسته كانم بشوره گولمه مه!

ئهوهندهى گولمه مه دهست و چاوى زيور به ناوى كانيهكه
بشورى، ستار، نادعلى چوارگوپشلى له ناو تاريكهكه هينايه
دهروهه. نادعلى توژى ئهشلهى و ستار بن بالى گرتبوو و له چال
و چۆلى بهرد و ههلهتهكهكان ئهپهراندهوه.
– ئه و ئيتر ليّره چى ئهكا؛ نادعلى؟!

زيور بو گولمه مهدى گيراپهوه كه نادعلى لهگهلى
هاتوو و پاش كوشتنى تفهنگچيه بهلووچهكه شهلهژاوه و پى
ههلووتاووه و بهربوتوه.

ستار، نادعلى له گوپى ئاوهكه دانا. به لّام جهوانى
چارگوپشلى ههروا خاموش و چهپهساو بوو و تواناى قسه كردنى
نه بوو. گولمه مه د نيگه رانى ئهوهى كه پرووى دابوو، ههروهها
پهروشى دواكهوتنى بهگمه مه د و ونبوونى خان ئاپۆ، پروانيه
دهوروو بهر. به لّام هيج نيشانهيهكى بهگمه مه د و خان ئاپۆ لى
نه بوو. دهركه وتبوو كه جيھه ن دۆل و دهرهكانى گرتوووه و ئيتر
پيوبيست به كيشك كيشان نه بوو. به لّام گولمه مه د چى پى
ئهكرا؟

تارمايى خانمه مه د كه به كۆمه كۆم ئههات بو لايان،
سه رنجى گولمه مه دى راکيشنا. خانمه مه ديش ههوالى
هينابوو كه گهلى تاقمه تاق و دهروو گاتاق گيراوه و كپهكه
گه مارۆ دراوه. لووتكهى چالقيش ههروا به دهست ئه و و قوربان
بهلووچه وهيه. ئهيوبيست بزاني ئه بى چى بكرى.

٣٤٢٤
كه ئيسدور
بهركى نههه

گوئلمحه مەد زیوهر و نادعەلی چوارگویشلی دایه دەست
براکەیی و وتی:

– ئیّمه چاوهر پئی خان ئاپۆ و بەگمحه مەد ئەبەین. ئیّوه
سەرکەون و چاوهر پوانی ئەماژەیی ئیّمه بن. دلّنیام لەوهی کە ئەبەین
بە دوو بە دوو، سەرەتا ئەبێ ئەوبەری رۆژئاوای کێوه کە تاقی
بکەینەوه بۆ چوونە دەرەوه. بەلام ئەگەر ویستمان بە چەپخوون
بەهین بە سەریاندا ئیّمه لەملاوه پەلامار ئەدەین، تۆ و بەلووچیش
لە لای سەرەوه.

تاگاداریکردنی زیوهر بە تۆیه، زۆر پەریشمانە.

زیوهر لەگەڵ خانمحه مەد نەرۆیشت. بۆیه خانمحه مەد بن بالی
نادعەلی چارگویشلی گرت و بە زەردوماهە کەدا سەرکەوتن. زیوهر
چۆخەکی گوئلمحه مەدی هەروا بە شانەوه بوو و لەپەسا لەرزی
پیا ئەهات. ستار و گوئلمحه مەد بە دەوری کانیه کەدا پیاسەیان
ئەکرد و چاوهر پئی بوون. جار جار بە بێ گوتە و قسە بە بەردەمی
یە کەدا تی ئەپەرین. گوئلمحه مەد ئاخەرەکی خۆی پئی رانەگیرا
و بەو ئاقارەیی براکەیی رۆیشتبوو خۆی هاویشتە ناو تاریکیه کە
و ئەمە دلّەخورپە کەیی ستاری ئەوهندەیی تریش پەرە پئی دا. تەنها
کار ئەوه بوو دابنیشی و زیوهر بدوینی بەلکوو ئەوهی دیویتی
بیگێریتەوه، ئەم وتووێژە بۆ زیوهریش باشتربوو و تۆزێ هیوری
ئەکردەوه، زیوهر وتی:

– زۆرن، زۆر زۆرن. هەموو رووکاری دەرەوهی کێوه کەیان
پێکردوو. وەکوو میروولە لە ناو بەردەکاندا هیلانەیان کردوو.
بلقیس و مارالیشیان بە یەخسیری راگرتوو.

پاشان گریا و وتی:

– گوئله کەم! کورپە کەم! کورپە شیرینە کەم.

هەرچی چۆن بوو بەگمحه مەد و خان ئاپۆ دەرکەوتنەوه. بەگمحه مەد دەست و دەمی جەندەر مەبەکی بەستبوو و دابوو یه
بەر. خان ئاپۆیش لەگەڵ بەگمحه مەد ئەهات. هاتن و دانیشتن.

خان ئاپۆ - بەرلەوہی گولمحمەد بگاتەوہ - دەمبئی جەندرمەکەہی کردەوہ، لە سەر بەردەبک داینا و و کەوتە لئ پپچانەوہی.

— خۆزگە تۆم نەبوايە دایکەکەم، خۆزگە تۆم نەبوايەت!
 مارال دەستی بە کاکوۆلی کورەکە یەوہ بوو و لە بەر خۆیەوہ ئەدوا. بلقیس خزیایە نزیک مارالەوہ. مارال پوومەتی لە ناو شانی بلقیس دا شار دەوہ و وتی:
 — دلّم ئۆقرە ناگرئ، دلّم ئۆقرە ناگرئ پوورە بلقیس. من ئەبئ بچم بۆ ئەو بەری کیوہکە، بۆ لای گولمحمەد.
 — ئارام بگرە کچم، ئارام بگرە. ئەمشەویش کۆتایی دئ، ئەمشەویش تئ ئەپەرئ.
 مارال پەریشان و شپرزە پوومەتی لە شانی بلقیس کردەوہ و پرسى:

— ئەوان خویان ئەزانن کە گەمارۆ دراون؟!
 بلقیس وتی:

— بزنانن یان نەزانن جیاوازیی نییە کچم. ئەم کیوہ!
 گولمحمەد جگە لەم کیوہ بۆ کویتەر ئەیتوانی بپرات؟
 شووہکەت ئەوکارەى کردوہ کە ئەیتوانی بیکات. ئەگەر ئەتەوئ دئی پەرۆش و پەریشان نەبئ، تۆ لیڤە ئۆقرە بگرە. بئ ئۆقرەیی ئیمە دوژمنەکانمان شادمان ئەکات. بۆیە ئەبئ دان بە خۆت دا بگری. دان بەخۆت دا بگرە ئازیزەکەم.

لەشکرەکەى جیھەن بە پڕوالت ئارام بوو، بەلام جموجۆلیکی شاراوہ پئ ئەچوو خەریکە خۆی ئاشکرا بکات. سرتە سرت دەستی پیکردبوو و ئەمە خۆی سەرەتای بشتیویەک بوو کە ئەبوايە بخەوئیرئ. لیڤە و لەوئ، لە هەموو سووچ و کەناریک، تەنەگچیهکان لە پەنا و پەسیر خزابوون و خویان گرد و کو ئەکردەوہ. چوار پیکان لە خوار بناری کیوہکەوہ راگیرابوون و ناو بە ناو خەلکی پەلکیشکراو لە دەور یەک دانیشتبوون و شەویان

٣٤٣٦
 کە ئیسدەر
 بەرگی نەهەم

رائه‌بوارد. خه‌لکه‌که، چ ئه‌وانه‌ی خاوه‌نی وئسات بوون و چ ئه‌وانه‌ی ده‌ستیان به‌سه‌را گیرابوو، له‌قه‌راخ مه‌زلگه‌ی هه‌زه‌که دامه‌زرابوو و به‌کره‌گیراوه‌کان، ئه‌وانه‌ی له‌لایه‌ن ده‌ره‌به‌گه‌کانه‌وه نێردرابوو بۆ یارمه‌تی، له‌نیوان سی‌هه‌زی هه‌رشکه‌ر له‌گیروگاز نرابوو، چ چه‌کدار و چ پسه‌پۆر.

سه‌ربازه‌کانی به‌کتاش لوتکه‌ی ته‌ک مه‌رگیان گرتبوو و به‌سه‌ر دوو ده‌رووی چابلووک و گاتاق‌دا زال بوون. چابلووک لای چه‌پ و گاتاق‌یش له‌شانی راسته‌وه. لوتکه‌ی سه‌سه‌ن‌کرپراویش به‌ده‌س سه‌ید شه‌رزا و تفه‌نگچه‌کانیه‌وه بوو. که‌وا بوو شه‌رزا ئه‌یتوانی هه‌م به‌سه‌ر ده‌رووی چابلووک‌دا بپروانی و هه‌م گه‌لی باریک‌یش. ئیره‌ش که‌هه‌زه‌که‌ی جیه‌ن سه‌نگه‌ری گرتبوو لوتکه‌ی پیا‌زی بوو، ئه‌پروانی به‌سه‌ر ده‌رووی تاق‌مه‌تاق و دو‌لی چابلووک‌دا. ئه‌مایه‌وه لوتکه‌ی چالقی که‌تاش و تووش و دژوار بوو و پێ‌نه‌ه‌چوو جگه‌له‌بوومیه‌کانی نه‌جه‌ف ئه‌ربابی سه‌نگه‌ری، ئه‌وانی که‌لیی سه‌رکه‌وتبێتن. جگه‌له‌وه‌ زو‌ریش گ‌رنگ نه‌بوو، چونکه‌به‌سه‌ستی ده‌رووی تاق‌مه‌تاق و دو‌لی باریک له‌هه‌چ شانیکی لوتکه‌ی چالقیه‌وه‌ ره‌گه‌ی ده‌رباز بوون نه‌ئهما، مه‌گه‌ر له‌ناو تاشه‌به‌رده‌کانی بناری ده‌ره‌وه‌ی کپوه‌که‌وه. به‌کتاش دو‌خی کپوه‌که‌ی به‌جیه‌ن و ئه‌فسه‌رانی خو‌ی پيشان دابوو و خو‌یشی له‌گه‌ل جیه‌ن خه‌ریکی دامه‌زراندنه‌وه‌ی هه‌زه‌که‌ و دو‌زینه‌وه‌ی شو‌ینی له‌بار بوون بۆ دانانی شه‌ست تیره‌که.

له‌نیوان تفه‌نگچه‌کانی جیه‌ن‌دا که‌به‌که‌لین و قو‌ژبه‌په‌چاوپه‌چه‌کانی یالی کپوه‌که‌دا سه‌رئه‌که‌وتن، ب‌لقیسیش که‌وته‌ری و به‌دوای ئه‌ودا مارال له‌کاتی‌دا مناله‌که‌ی به‌چارشپو دابه‌ستبوو به‌کو‌ڵبه‌وه، هه‌نگاوی ئه‌نا، خو‌ی گه‌یانه‌بانی کپوه‌که‌ و له‌ته‌نیشته‌ ب‌لقیسه‌وه‌ راوه‌ستا و به‌ر له‌هه‌موو شتی‌که‌هه‌والی زیوه‌ری پرسی:

— چۆن به‌و جو‌ره‌غه‌یب بوو، پوره‌ب‌لقیس؟! —

به لّام بلّقيس نه دلّپه روّشي زيور بوو و نه گوّيشي له پرسياره نيگه رانه که مارالّ بوو. دايک، جادووی نهو ناگره دايگرتبوو که قاپی کيوی سه نگردي پرکردبوو، له بهر خوّه يه وه وتی:

– شيّوه... شيّوه... زانيویتی گوّلّمحه مه د.

له م کاته شدا بانگی جيهن، نيکه لّ به تهوس و تالی بهرزبوويه وه و به بلّقيسی وت:

– کوره کانت چراخانيان کردووه بلّقيس. گوّلّمحه مه دت شيّوه ی لي داوه، به لّام له وه خافله که جيهن گورگی کاری خوّه تي. گوّلّمحه مه د به بيري کيماسی خووی خهريکه یاری به من ئەکات، ها؟!!

بلّقيس سه ری دوانی له گه لّ جيهن خانی سه ردار نه بوو. نهو له گه لّ بوو که که ی خووی له سه ر یالی کيوه که راوه ستابوو و به سه رسوو پرمانه وه له و گرّه مه شخه لّانه ی نه پروانی ناو به ناو له درزه کانی ناوه وه ی کيوه که وه بلّيسه یان نه کيشا. نزیک و له لای بلّقيسه وه، سه ردار جيهن بوو و، شان به شانی نه ویش، به کتاش له پالتاوه دريژه سه ربازيه که ی راوه ستابوو و به پيی خووی هه ميشه یی، په نجه کانی له ناو ده سکيشه کانی دا نه جوولان. له دواي جيهنه وه سه يد شه رزای توره تي راوه ستابوو و له بان کلاوه که ی سه ره ننگ به کتاشه وه نه پروانيه ناگربارانی ناو مله ی کيوه که.

– چونی بو نه چی جيهن، نه مه ئيتر چ جوړه شيّوه يه که؟! جيهن بو پرسياره که ی سه ره ننگ ناوری نه دايه وه و وه لّاميشی نه دايه وه. سه ره ننگ تاویک بيده ننگ بوو. نه مجا دووربينه که ی له ملی دا بوو نای به چاويه وه، برپک له گو له گو له ی خه رمانه ناگره کانی روانی و پاشان به بی نه وه ی چاو له دووربينه که هه لّبگری، وتی:

– له ده ور به ری ناگره کان دا که س نابینری، توش سه رپک بکه!

۳۴۲۸
که لیسدهر
به رگی نه ده

جیههِن تهوسخه‌ندیکی کرد و له سیله‌ی چاوه‌وه روانیه
سه‌ره‌ه‌نگ و وتی:

– چاوه‌پَری ئه‌وه‌ت ئه‌کرد له ده‌ور ناگره‌که دانیش‌تبیتن و
نه‌زیه‌ بۆ یه‌کدی بلّین، جه‌نابی سه‌ره‌ه‌نگ!؟

سه‌ره‌ه‌نگ دووربینه‌که‌ی نایه‌وه به‌ سینگیه‌وه، به‌ تیرامانه‌وه
روانیه نیوپروخی خامۆشی جیههِن و پرسیا‌ری کرد:

– ئه‌ی ئه‌مکاره‌یان چ واتایه‌کی هه‌یه؟ پیرسه‌ بزانه‌ چهن
که‌سن؟

جیههِن پرسیا‌ره‌که‌ی به‌کتاشی له‌ بلّقیس پرس‌ی و بلّقیس
له‌ کاتی‌کا کاکیله‌کانی رپّک ئه‌گوو‌شی، به‌ بی ئه‌وه‌ی چاو له
بلّیسه‌ شاخ شاخه‌کانی درزی کیّوه‌که هه‌لبگرّی، وتی:
– هه‌زار که‌س!

جیههِن وتی:

– که‌س گالته‌ی له‌گه‌لّ توّ نییه، لییان پرسیت چهن که‌س
له‌گه‌لّ گو‌لمحه‌مه‌ده؟

بلّقیس دووپاتی کرده‌وه:

– هه‌زار که‌س، خو‌ت نابینی؟ ژماره‌یان به‌قه‌د بلّیسه‌کانه،
چاو‌ت له‌و گرّه‌مه‌شخه‌لانه‌ نییه!؟

جیههِن وتی:

– به‌ر له‌ خو‌ر رابوون خو‌م ته‌رمه‌کانیان‌ت بۆ ئه‌ژمیرم، بلّقیس!
به‌کتاش روانیه‌وه جیههِن و جیههِن به‌ بی گویدان به
سه‌ره‌ه‌نگ، فه‌رمانی دا:

– شه‌ست تیرچی! شه‌ست تیره‌که لی‌ره، ئا لی‌ره!

به‌کتاش هه‌نگاوێک کشنایه‌وه و پرسیا‌ری کرد:

– ئه‌ته‌وئ چی بکه‌ی؟

جیههِن به‌ سه‌ید شه‌رزای وت:

– ئه‌بّی تی‌ی بگه‌یه‌نین هه‌و‌لدانه‌که‌ی پووچه‌له‌. به‌ر له‌ تاریک

و روون ده‌س پئ‌ئه‌که‌ین، ئه‌ماژه‌ت پئ‌ ئه‌ده‌م. توّ برۆ!

جيههن ئهوسا ئاوري له سهرههنگ بهكتاش دايهوه و وتى:
 - شهست تيرهكانى ئيوهش هاوكات ئهبي بكهونه كار
 جهنابى سهرههنگ رهنگه ههر ئيستته.

شهست تيرچيهكانى جيههن هاتنه سهر و سى پايه
 شهست تيرهكهى خويان لهو جيگهى نيشانهكراوو دامهزراند.
 سهرههنگ بهكتاش هيشتاش دوو دل بوو و چكى تووره له
 جيههنى ئهروانى. جيههن بو ئهوهى سهرههنگ بنيرى به دواى
 كارى خووى دا، پى وت:

- ئهيهوى ههلى. ههر چوئىك بووه له جوورى دامهزراندنى
 ئيمه تيگهيشتوووه. ئهبي بزائين كهس خوئى نهديبتهوه و بوئى
 دهرچووئى.

سهرههنگ بهكتاش هيشتاش ئهپروانيه جيههن. جيههن
 له كاتىكا له پشت شهست تيرهكهى بو تاقيكردنهوه چوئى
 دادابوو، وتى:

- نهفهرهكانى توپش جهناب سهرههنگ! ههروهها تكام وايه
 فهركان بدن شهست تيرهكانتان له سهر بهرزاييهكان دابمهزرين،
 ئهگينا ئهوان وهكوو بيچوه بهور به ناو تاشه بهردهكان دا بوئى
 دهرنهچن.

سهرههنگ بهكتاش هيشتاش له شيوهى قسهكردنهكهى
 نايب جيههن تووره بوو، بوئه ههروا راوهستاوو و بهروالته
 سهبرى ههلسوكهوتهكهى جيههنى ئهكرد. جيههن له پشت
 شهست تيرهكه ههلسا و به سهرههنگى وت:

- كيو و بيايان بو گولمههمهدهكان وهكوو گهرك و كوئانى
 خويان وايه جهنابى سهرههنگ، من ئهبي بهر له كازيوه دهس پى
 بكهم!

سهرههنگ بهكتاش توئى چهناگهى هينايه پيشهوه و وتى:
 - هيزهكهى من ئامادهيه، نايب!
 بلقيس له كاتى وتوويزهكهدا ئاوري نهدابووويهوه و ئيستتهش

٣٤٣٠
 كه ئيسدور
 بهرگى نهههه

گوئی له دهنگی لاقیان رانه گرت. بلقیس به پئی سروشتی خوئی
 ئهیزانی سهرداره کان ئهروئن تا دوا شیوه و تاکتیکی کاره که ی
 خوئیان تاوتوئی بکه و پئی بخرنه مهیدانی کرده وه. ئه مه له لای
 بلقیس کاریکی سهیر نه بوو و ئه و درک و ههسته ی خوئی له لا
 تازه نه بوو. ئه وه ی تا ئیسته خه ریک بوو پرووی ئه دا، زور جار ان
 بیری لی کرد بوو وه و هینا بوو بهر چاوی خوئی. بهس مابوو وه
 چوئیستی کاره که و ئه م تایه تمه ندیه ش جگه له سروشتی کاره که
 و له بهند بهندی ساته کانی جی به جی کردنی دا نه ئه کرا ببینری.
 بوئه چاوه روانی.

– دانیشه کچم!

بلقیس به مارالی وت و خویشی له سه ر بهردیک دانیش ت.
 مارال به لام ئه توت قسه که ی بلقیسی نه بیست. هه روا
 راوه ستابوو و لوی سه رپوشه سووره که ی به دم بای تیژی
 شه وانوهه رائه شه کا. بلقیس سووچی دامینی کراسی بوو که که ی
 گرت رایوه شان د و وتیه وه:

– دانیشه کچم!

مارال ئه مجاره یان هاته وه به خوئی دا و دانیش ت.

ئه وا دوو ژن، دوو گولآله ی به ناکات له بهرد پروواو، شان
 به شانی بهرده که وه دانیش تبوون و خاموش بوون. خاموش و
 ئه ندیشه یان له چه قی باز نه یه کدا، گیرۆده و بی توانای گوتنی
 ته نانته وشه یه ک. شهوی ئه مشه و ته واو ئه بی؟ چی پرووی ئه دا
 له م شه وه دا؛ چی پرووی ئه دا؟ ئاسمان چه نده بیده نگ راوه ستاوه.
 وامه زانه ئه روانی ته کوش تارگه. بهرد بهردی کیوه که چه نده نارام
 و شینه یی شانیان دادا وه ته سه ر شانی یه کدی؛ وا مه زانه خوین
 خه ریکه جوگه له بیه ستی. ئه ستیره کان؛ ئه ستیره کان به لام، تاک
 و ته را خوون ئه که ن و ئه لپی له پشت شانی یه که وه خو ئه شان نه وه.
 نیوانی ئه ستیره کان به رینتر ئه بی، به رینتر بووه. رپگه ی کاکیش ان
 کال ئه بیته وه و حه وت براران به لام له هه رده ویلی و سه رگه ردانی

دهشته بئ سنوورهکانی ئاسمان ناکهون. ئهستېرهى کاروان کوژه کهوتوته زریوه زریو و ئهلیی لهگهڵ کازیوهی خوڵهمیښی تیکهڵ ئهبئ. ئاسمان پهنگه ئهیهوئ خو بدا به دهستهوه و بهیان، بهیان پهنگه ئهندیښهه وایه بگاته بهروهه. ئایى... کئ و کامه کهس تا ئهم رادهیه خوڤى رۆژ بوونهوهی له دلدا بووه؟

بلقیس دهستی هئنا به پرومهتدا و گریی ههناسهی قهتیسماوی له سینه نازاد کرد. مارال چهلیپای دهستهکانی له سههر دوو ئهژنۆ، تهوڤلی له سههر زهندی دهستی دانا و بهس وتی: **— خواجه!**

تاوڤکی دی، تاوڤکی دی رڤسای دیرینی کوشتار دهستی پئ کرد. قوربانیهکان ئاخو خهریکی چی بوون؟ بلقیس هیچی به بیردا نهتههات و ههموو شتیکیش له گوماندا جئى ئهبوویهوه. دایک، ئهوا یهکپارچه ئهندیښه بوو. یهکپارچه ئهندیښه بوو و ئیتر نهتههات خوئ له گومان و ئهندیښهکانی، لهو ههموو نهخش و نماى دایگرتبوو جیا بکاتهوه و به جیا بیری لئ بکاتهوه. له ههموو رۆژ و رۆژهکانی، پۆلهکانی، نازیزهکانی نه جاریک بهلکوو بئ ئهژمار له ئهندیښههیدا نهخش نهخش تیپه رپبوون و گه ر گه ر گه رابوونهوه؛ تا ئهو رادهیهی که بلقیس خوئ له بیر بردبوویهوه و ببوو به کهسهکانی. چونکه ئهوه کهسانی بوون له بلقیسدا ئهژیان و ئیسته دهرئهکهوت که مرؤف جگه له تیکهلهیهکی پیکهاتوو نییه.

چاوه پروانی. چاوه پروانی! دانیشه و پروانه چۆن کوشتارگهی رۆلهکانت سات به سات ئاماده ئهکهن. ئهمه غزه غزی ههنگاو و ههناسهی ئهو پیاوانهیه که له کون و کهلئنی درز و تهلیشهکانی تهلهسهنگهکاندا سهنگهه ئهگرن. دانیشه و پروانه؛ ههر چهند که چاوت بهرایى بینینی خهنیم نادا. بهلام ئهی درووی سههر بهرد، ئهی تاشه بهردی مۆروهه بوو له بهرد، چۆن ئهتوانی نیگای ههناوی خوئ چاره بکهی؟

٣٤٣٢
که ئیسدەر
بهزگی نههه

مارال هېشتا سهرى له سهر چه لپاي دهسته كاني
 هه لنه هېنابوو و وا پي نه چوو هه موو شتيكي پيشناو پيش بينيوه،
 خنكاوى گيژهنى كاره ساتيكي برپاردراو. بلقيس چي نه توانى بو
 بوو كه كهى بكات؟ داىكي گولمه مه د خوى تهنووريك پوئووى
 سوور له سينه ي دا بوو، به لام تاوئيكيش له غه مى كوشنده ي
 مارال خافل نه بوو. بلقيس باش نه يزاني، خو راکرتن له به رامبه ر
 نه و شته دا كه له به ر چاوانى جهوانى مارال دا، خهريك بوو به
 سهر نازيزترين كه ساني رهوا بينري، نهى نه توانى كه م و سانا
 بي. جا نه گه ر خوى سهره راي هه موو نه زموون و دلره قى نه وا دلى
 ببوو به شووشه، دلنيا مارال بووه به چلووره يه كى بلوور كه
 به تاقه پلئوكي ك ورد و خاش نه بي. به لام بلقيس چي نه توانى
 بو بوو كه كهى بكات؟ نه و بهس هه ولى نه دا و وريابوو ته نانه ت
 به كه مترين وشه و دهنگ مارال كه كهى زيز نه كات و ته نانه ت
 نيگه رانيه كه كهى خوئيشى ئاشكرا نه كات. بوئه هه ولى بلقيس،
 هه موو ويست و كوئششى نه وه بوو شه له زاني ده روونى خوى
 ده ماودهم دامركيئته وه و خوى وه كوو به رده بيرو پيشان باد؛ كه
 داىك بوون نه كار و شيويه كى سانايه.

مارال له داره تى خوى دا، سهر له سهر به له كى دهسته كاني،
 به شكانيكى ئاشكرا له دهنگى دا وتى:

– زيوهر روئيشت، نه رى؟! –

– زيوهر چوو بو ران، گولمه كه م.

مارال سهرى هه لينا و چاوه فرمي سكاوييه كاني زه ق برييه
 بلقيس و ئيتر هيچى نه وت. بلقيس چاوى له به ر نيگاي مارال
 ترازان د و ليگه را ره چه له كى بيدهنگى هه روا رچاوبى. مارال به لام
 نهى نه توانى گياني جه خاراوى و ورووژراوى خوى له تويى توئيزيكي
 داخراو و كوشنده ي بيدهنگى دا قه تيس بكات. نه و دلنيا بوو كه
 زيوهر چوووه بو لاي گولمه مه د و نه مه بو مارال ده رديكى گران
 بوو و نهى نه توانى بيشارپته وه. له م كانه مه رگبارده دا، نه م زه بره ي

له ناکاو لپې درابوو، کولې ئهکوتا. بویه دهستی دایه گریی
چارشپوههکې، کردیهوه و منالّه خهوتوووهکې دا به باوهشی
بلقیسهوه و ههلسا.

بلقیس چی ئهتوانی بۆ بووکهکې بکات؟ کورهکې وهرگرت
و لیگهرا مارال بۆ لای شووهکې خوی بال بگریتهوه. بهلام له
دوهم ههنگاوی مارالدا، جیههه سهردار له بهردهمی دا وهستاوو.
مارال بهرامبر جیههه له شوینی خوی پراوهستاوو و له نیگی
پرسینهری سهرداردا وتی:

– ئههوهی بچم بۆ لای شووهکهه!

سهرداری بهلووچ به ساردی به مارال پیکهنی، دهستی برد
بۆ بهر پشتینهکې، ماوزیرهکې دهرهینا و به بی ئهوهی نیگی
له چاو و روخساری پهڕیشانی ژنهکې گولمههمهه بگوییتهوه،
دهست و بازووی ههلینا و تهقهی له ئاسمان کرد و دهسهجی
قاپی کیوهکه پرپوو له دهنگی بارینی گولله.

خاموشی. لهپر خاموشی. خاموشی خۆف. زهمینیش ئهتوت
ههناسه نادا. ستار دهموچاوی له نیوان دوو بهردهوه ههلینا،
روانیه لای گولمههمهه و به کپی وتی:

– چ خاموشیهکی سهیره!! لهپر؟

گولمههمهه له وهلامدا وتی:

– ئهلماسه جیههه، ئهلماس. کاری خوی ئهزانی و شیوهکان
ئهناسی. ئاگاداری کردینهوه که ئهگهه ههلاتن نهماوه، به
شهست تیرهکانی ئههه پی وتم. با وابی؛ پوازی خۆمانه بۆ
خۆمانه!... چاوت لهو بلیسانه ههیه؟

ستار له وهلامدا وتی:

له یهک دوو شوین خهریکن ئهکوژینهوه.

گولمههمهه به توورهیهکی شاراووهه وتی:

– ناهیلین بکوژینهوه؛ ئهههیه وهلامی من بۆ جیههه. من و

٣٤٣٤
که ئیسدهر
بههگی نههه

خۆی حەشاردابوو و چەك و كابرای جەندەرمەى پى سىپىردابوو
و وتى:

– ئەو لەگەڵ دىلەكەى خۆى هەر لەوى ئەبى... تا چى
رووبدات.

ستار روانىيە ئاسمان و وتى:

– هەوا خەرىكە وردە وردە روون ئەبىتەوه.

كاتى جىابوونەوه بوو، كاتى دابران. لە تارىك و روونى
لێلى دەمەو سىپىدەدا، پىاوەكان بۆ ساتىك روانىانە يەكدى.
پزىسكەيەك لە چاوهكانى خان ئاپۆدا درەوشايەوه و بزەيەكى
پوخت نىشتتە سەر لىوہكانى. خان ئاپۆ بە پىكەنىنە پىرانەكەى
سەر و نىگای روون و كراوہى خۆى بە گولمەمەدى ئەوت كە
رېگەكەى تا كۆتايى ئەوين بېرپوہ:

«من بۆ گولمەمەد سەرم ئەدەم، بەلام تۆ! چى؟»

خان ئاپۆ ئەمەى بە براكەى خۆى كەلمىشى وتبوو و
گولمەمەد گيان و زرينگەى گوتەكەى مامى هيشتاش لە
گوپىدا ئەزىنگايەوه. بىر و ياد.

گولمەمەد وەكوو جەوانىكى يەكروو و يەكپەنگ سەرى
بەشەرمەوه داخست و وتى:

– داواى گەردن ئازادىت لى ئەكەم! ئاپۆ گيان!

خان ئاپۆ پەنجەى لە سەر ناوقەدى تەنگەكەى گوشى و
وتى:

– تۆ چاوهكانى منى، گولى ئاپۆ.

گولمەمەد دەستى ناىە سەرشانى بەگمەمەد، چۆكى
راست كردەوه و وەك دەرفەتى لىهينابى ماچىكى لە كاكولى
بەگمەمەد فراند و روانىە ستار.

ستار چاوپىكى ترووكاند، تەنگەكەى ئامادە راگرت و بەر
لەوہى لە پەنا بەردەكە دەرپەرپتە دەروہ، روانىە بەگمەمەد و
خان ئاپۆ و وتى:

٣٤٣٦
كە لىسەدەر
بەركى دەمە

— خراپه، چاکه په کتان نه گهر له من دیوه، نازدم کهن
خان ناپو، به گمحه مه د.

به گمحه مه د چاوی داخست و خان ناپو به چاوانی پوون وه کوو
ناو پوانییه چاوه کانی ستار و به دريخه وه وتی:

— نای یی! مروقی چاک، چیت بو ناره زوو بکه م؟!

دوو پیاو له چاوتروو کانی کدا له حه شارگه که یان دهر په رین و
هر کامه خزانه درزيکه وه. نهو دوانه نه بوايه تا خواری لیژاییه که،
تا لای کانیه که بخزین و به پووکاری ناوه وه ی کیوه که دا، به پووبه ری
پوژاوادا، سه ربکه ون و خوایان بگه یه ننه نهو درزه شیوه نه ی که
گوئمه مه د پیشتی دیاری کردبوو. به لام له هه مان کاتا فیزه ی
گولله کیو و به رد و ناوی داپیژا و هه ورکی دوو که ل و بارووتی
له خو ی جی هیشت. نه توت جیهه ن سه ردار، که مترین جوو له و
بزووتی ناگا لییه و به نامه ی نه وه یه ته نگیان پی هه لچنی.

گوئمه مه د و ستار جاریکی تر بی جوو له و نووزه، سینگ و
چه ناگیان چه فاند به رد و چه وه که و له یه ک کاتا هه ردوویان
پوانیانه یه کدی. چه ناگیان له نزیکه که وه له به رده که چه قیوو
و هه ناسه یان سوار ببوو. توژیک لای سه رتره وه، نهوبه ری باریکه
جوگه له که ی له کانیه که وه جیا نه بوویه وه، زیوهر له سینه ی
به رده که وه سه یری کردن و کابرای جهنده رمه به دم و دهست
و شانی به ستره وه گرمو له ببوو و خو ی نه تلانده وه. نه توت به ر
بارانی گولله که و تووه، به لام گیانیشتی دهر نه چوو. زیوهر هه روا
چاوی له چاوی شووه که ی ناوقه دی تفه نگه که ی له ناو دهستی دا
نه گووشتی و لیوی خواره وه ی به ددان گرتبوو و هه ناسه ی له خو ی
بریبوو.

کیویکی تاقانه یه سه نگر د، تاک و ته نها.

— چی نه بینی خان ناپو، چیت لی دیاره؟

له وه لامی به گمحه مه ددا، خان ناپو وتی:

— خه نجه ر له حه وا نه دا جیهه ن، گولله ی حکوومه ت به

خۆرایى خەسار ئەكا.

– دڵم لى ئەدا خان ئاپۆ، گۆلمحەمەد ت لى دياره؟

– ئەيىنم، ئەيىنم!

– ئەمجارەش وەلّام نادەينەوہ خان ئاپۆ؟

– با، مامە گيان، كاتى خۆى با، بەلّام ئەبى بتوانين تۆزى

خۆمان سەرخەين.

جارىكى كە دابارينى گوللە و زايەلەى دەنگ لە دلى كپوهەدا.

– ئەبى شتتیک بکەين خان ئاپۆ!

– تۆ ئەبى خۆت هەلکيشتتە سەر، بەر لەوہ من نابى تەقە

بکەم. نابى شوپينان بۆ ديارى بکەم. پەنايەك ديارى بکە و پيايا

سەرکەوہ.

بەگمەمەد مىل كيشا و وتى:

– ستار، ستاريش گيرى کردوہ. گۆلمحەمەد ئەلئى

سەرکەوتووتە سەر رووبەرەكە، بەلّام ستار.... ستار تووش بووہ.

خان ئاپۆ گوپى قولّاخ کرد و وتى:

– گۆلمحەمەد، ئەوہ دەنگى بپنەوہكەى گۆلمحەمەدە،

خەريکە وەلّام ئەداتەوہ.

– قريشكەى بپنەوہكەى ئەناسم، خۆيتى. منيش لەملاوہ

سەريان قال ئەكەم؛ ئازادم كە خان ئاپۆ!

گوللە، گيزەى گوللە و دەنگدانەوہى ترسناكى دەنگ لە

بەرددا و، ديسانەوہ تەقە تەقى وشكى شەست تير. خانمەمەد

و قوربان بەلووچيش ئەوا بەرەى چالقىيان کردبوويەوہ، بۆيە

ئەو گوللانەى لە يالى كپوهەكەوہ ئەبارين بە هەموو ئاسمانى

تەنگەبەرى بان سەرى پياوانى كەلميشىدا ئەفپرين، ئەدران لە

بەرد بەرد، كەوانەيان ئەکرد و پووك ئەبوونەوہ.

گۆلمحەمەد ئەوا لە پەناى تاشە بەردەكە و نزىكى زيوہر بوو.

ستاريش ئەبوايە وەكوو بزنە كپوى خۆى سەربخات بۆ رووبەرى

كپوهەكە. لەم كەين و بەينەدا ئەبوايە دەرپەرى و – چى ئەبى با

٣٤٣٨
كە ئيسدەر
بەرگى دەھە

بی- فرکه بکات.

روانییه ئاسمان و جارێکی تر ئه و که له بهرانهی ئه بوا پیا بروات، سه برکرد و پاشان وهک بلیی به چاوی قووچاوه وه ده په ریوه، مار پیچ، وه کوو ماریکی سرک، له درزی رووبه ره که سه رکهوت و کاتیکه خوئی له په نای تاشه به ردی درزه که دا بینی، ئه وسا زانی به ژیر بارانی گولله دا به بیوهی تیپه ریوه.

— دوانیان خلۆر بوونه وه، سیان! پروانه خان ئاپۆ!

له بن ساباتای ده سپرێژی شهست تیردا، هیزه که له سی لاوه پیشرهویان ئه کرد و ئه مهش بوو که له بازه و بازه کانیا ن دا، هر جاره و یهکیان ئه کهوته بهر نیشانهی گولله و بهر ئه بوویه وه.

— نه گبه تی ره بن، ئه مهش به شی سینهی تو!

— دهستت نه رزی خان ئاپۆ!

شهست تیر، چاره یهک ئه بوا یه بو شهست تیرکه بکرایهت. چونکه ئه وهی مهیدانه که ی تهنگ کردبوو و دهستیانی بهستبوو، شهست تیره کان بوون که یهکیان لای لوتکه ی پیازییه وه ئه پرزاندا و ئه وی تریان لای شانی دهرووی چابلوو که وه، ریژنه ی به لیشاویان له ته وه ریکی یه کنه واخت و ئاسویدیا به رد و خاک و دهوه نی به یه که وه قه مچ ئه کرد، یهکیان قه یچی ئه کرد و تی ئه په رین. ئه بوا چاره یهک بو شهست تیره کان بدو زیتته وه. له بهر ئه وهی کاتیکه شهست تیره کان ئه یانقریشکاند، نه یان ئه توانی سه ر به رزبکه نه وه و سه ریشیان له سه نگه ردا بشاردایه ته وه هیوای چاره نه بوو. بویه ئه بوا یه دل بدن به ئاوا.

خان ئاپۆ بو ده رفه تیکی بچکۆلانه ئه گه را تا خوئی له بهر پل دوور بخاته وه و بخزیتته سووچیکه وه. بیده نگیهک کهوته وه و خان ئاپۆ

۳۴۳۹

که ئیدەر

به رگی ده سه م

لای سه ره وهی ته ختاییه که، روانییه به گمه مه د. به گمه مه د به سینهدا خوئی دابوو به سه ر به رده که دا و کاکوئی خه ناوی وه کوو پۆپه ی که له شیر به ده ره وه بوو. ئا، هیشتاش زیندوو بوو. گولله کان به س سینهی به رد و ساق و پۆپی بنه گوینی و ده وه نیان

رنبوو و رۆشتبوون. پیاوانی میشکالی هیشتا مابوون و هر کامه له درزیک، قهلهشیک، پهنا بهردیک سهنگه‌ری گرتبوو. خان‌ناپۆ ئه‌بوایه قوتکه‌یه‌ک ببنیته‌وه که نه‌ک به‌س لووله‌ی شه‌ست تیر به‌لکوو کلّوی شه‌ست تیرچییه‌که‌ش بتوانی ببینی. مه‌تره‌لوژه‌کان ئیسته به‌نۆره‌ کاریان ئه‌کرد و خان‌ناپۆ ئه‌بوایه ده‌رپه‌رپی. ده‌رپه‌رینه‌ ده‌روهه، ره‌نگه‌ ئه‌کرا، به‌لام به‌ شیوه‌ل و درزی کیوه‌که‌دا سه‌رکه‌وتن و به‌ ده‌میه‌وه نیشانه‌گرتن و پیکانی ناوچه‌وانی شه‌ست تیرچی ئاسان نه‌بوو. مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی که لیلی و تم و مژی هه‌وا یارمه‌تی بدا، ئه‌و شته‌ی که جیه‌هن نه‌ی ئه‌توانی لیی شادمان بی و ئه‌گه‌ریش ئاوه‌ها زوو ده‌ستی پیکردبوو، به‌ گومانی خان‌ناپۆ، له‌ ناچاری‌دا بووه.

خان‌ناپۆ ئاماده‌ ببوو تا له‌ به‌ر خرۆشی بارووت و گولله‌دا له‌ په‌ناکه‌ی خۆی ده‌رپه‌رپته‌ ده‌روهه، خۆی با بدات و شوینیکی تازه‌ بگری. به‌لام ئه‌م بیده‌نگیه‌ له‌ پرپی که‌وته‌وه زۆر ترسناک بوو. ته‌ماراوی بوونی دنگه‌که‌ وای ئه‌گه‌یانده‌ که‌ ده‌ورانده‌وری کیوی سه‌نگرد، هه‌موو نیگا‌کان خیسسه‌یان برپوه‌ته‌ ناوه‌وه‌ی کیوه‌که‌ تا له‌ جوولانه‌وه‌ی بالنده‌یه‌که‌دا ته‌رزهی گولله‌ی به‌ سه‌ردا ببارین. بۆ تاویک ئه‌توت هه‌موو شت هه‌ناسه‌ی له‌ به‌ر برپاوه‌.

پیاوانی جه‌نگی ببوون به‌ ره‌نگی خاک و خۆله‌میش و به‌رد، خۆیان له‌ درز و که‌له‌به‌ره‌کان‌دا شارده‌بوویه‌وه و به‌ بی جوولّه، ببوون به‌ به‌رد و ئه‌مه‌ش ده‌ستی جیه‌هن و پیاوه‌کانی به‌ستبوو و ره‌نگیشه‌- چاو و گووییان کردبوویه‌وه و رادیرابوو. به‌لام خان‌ناپۆ چاره‌یه‌کی جگه‌ له‌ رۆیشتن نه‌بوو. چونکه‌ لیلی پيش‌کازیه‌ نه‌ئه‌گه‌رپایه‌وه و ئاسمان خه‌ریک بوو به‌ راستی پوون ئه‌بوویه‌وه و تم و مژ خه‌ریک بوو ئه‌روایه‌وه. بۆیه‌ خان‌ناپۆ نه‌ک به‌ قه‌لمباز به‌لکوو به‌ خشکه‌یی له‌ سه‌نگه‌ره‌که‌ی هاته‌ ده‌روهه، وه‌کوو مارمیلکه‌ هه‌موو لایه‌کی سه‌یرکرد، بای دایه‌وه بۆ په‌نای تاشه‌

۱- ته‌مار: تارمایی به‌رچاو، ره‌شایی به‌رچاو، ناپۆ.

٣٤٤٠
که‌ ئیسده‌ر
به‌رگی ده‌مه‌

به‌رده‌که و هه‌ناسه‌ی له‌سینه‌ی‌دا‌حه‌پس‌کرد‌تا‌جاریکی‌تر‌ده‌ورو‌به‌ر
 و‌سه‌روهه‌و‌به‌رد‌و‌زه‌رد‌و‌قوتکه‌و‌شیوه‌ل‌به‌سه‌ر‌بکاته‌وه.
 خان‌ن‌اپۆ‌روانییه‌‌ئاسمان.‌ستار‌ه‌پشتا‌بوو.‌روانییه‌‌کیوه‌که،
 له‌خۆله‌میشتی‌تیکه‌له‌ئه‌چوو.‌گوئی‌له‌بیده‌نگیه‌که‌پ‌اگرت،
 خویندنی‌که‌له‌شیریک‌له‌دووره‌وه‌و‌پاشان‌خاموشتی.‌ناوری
 دایه‌وه،‌تاشیکی‌بلیند،‌به‌لام‌نه‌زۆر‌نزیك‌و‌بی‌مه‌ترسی.‌ئه‌کرا
 له‌پشت‌تاشه‌که‌په‌نای‌بگری‌ئه‌گه‌ر‌له‌پشتیه‌وه‌به‌ریه‌کی‌تازه
 نه‌کرایته‌وه.‌خان‌ن‌اپۆ‌به‌ره‌و‌تاشه‌که‌چوو؛‌چی‌ئه‌بی‌با‌بی!

به‌گمه‌مه‌د‌به‌سینگا‌راکشابوو،‌ئه‌پروانییه‌‌چاوه‌چاو
 کردنه‌که‌ی‌خان‌ن‌اپۆ‌و‌ده‌ست‌له‌سه‌ر‌پیلکه‌ئاماده‌بوو‌تا‌ئه‌گه‌ر
 ته‌قه‌له‌مامی‌کرا‌وه‌لام‌بداته‌وه.

له‌به‌ری‌لای‌خواره‌وه،‌دووکه‌ل‌له‌دواین‌بلیسه‌کانی‌ئاگر
 به‌رز‌ئه‌بوویه‌وه‌و‌له‌به‌ر‌نه‌رمه‌باکه‌دا‌خۆی‌لوول‌ئه‌دا.‌لای
 سه‌روهه،‌گولمحه‌مه‌د‌له‌سه‌ر‌لیژایی‌که‌لینه‌که،‌له‌سه‌ر
 شانیک‌که‌وتبوو‌و‌به‌س‌په‌نجه‌ی‌بو‌پیشه‌وه‌ئه‌خزاند،‌ئاخه‌که‌ی
 په‌نجه‌ی‌له‌ته‌لاشی‌تیژی‌به‌رده‌که‌گیردا‌و‌هه‌ولیدا‌خۆی
 بکیشیتته‌سه‌ر؛‌به‌لام‌له‌کاریکی‌دژوار‌ئه‌چوو.‌ستار‌سینگ‌و
 شانی‌له‌درزی‌به‌رده‌که‌هینایه‌ده‌روهه‌و‌ده‌ستی‌گه‌یانده‌ده‌ستی
 گولمحه‌مه‌د‌و‌هه‌لی‌کیشایه‌سه‌ر‌و‌به‌ناو‌چه‌و‌و‌د‌رکه‌کان‌دا
 به‌ره‌و‌خۆی‌پایکیشا،‌تا‌ئه‌و‌پاده‌یه‌ی‌که‌دیسانه‌وه‌هه‌ناسه‌یان
 تیکه‌ل‌بوو.‌ته‌ویلی‌گولمحه‌مه‌د‌ئاره‌قه‌ی‌کردبوو‌و‌له‌چاوه‌کان‌دا
 بزه‌یه‌کی‌شوخی‌به‌ستار‌ئه‌به‌خشی.‌ستار‌ئییسته‌هه‌ستی
 ئه‌کرد‌په‌نجه‌کانی‌گه‌رمن.‌ده‌ستی‌گولمحه‌مه‌دی‌به‌ردا‌و‌بوئی
 خوین،‌بوئی‌خاو‌و‌گه‌رمی‌خوینی‌به‌ده‌سته‌کانی‌خۆیه‌وه‌هه‌ست
 پیکرد.‌پاشان‌ده‌ستی‌به‌رزکرده‌وه‌و‌روانییه‌‌ره‌نگی‌خوینه‌که‌ی
 گولمحه‌مه‌د.‌گولمحه‌مه‌د‌ده‌ستی‌گرت‌به‌شانی‌ستاره‌وه‌و‌هه‌ر
 به‌و‌نیگا‌شو‌خه‌به‌وه‌وتی:

— ه‌پشتاش‌ئه‌توانم‌شه‌ر‌بکه‌م،‌خه‌م‌مه‌خۆ.‌کاتی‌ئه‌وه

هاتووہ بیین به هاو خوئین؛ برای خوئینیم.

– ئهوه مارالّه گولّمحه مه د، سه ریوئشه سووره که ی ئه بینی؟
 زمان له گۆ که وت. برنه وه که ی خان ئاپۆ ئه مجاریان
 ده سپئشخه ری کردبوو و بیده نگیه سامناکه که ی شکاندبوو و
 پیاویک لای شهست تیره که ی جیه نه وه وه کوو ته نیک به لیژایی
 کیوه که دا تل بوویه وه، تل بوویه وه و له نووکی تاشه به ردیک
 گیری کرد. گولّمحه مه د ملی کیئشا و دهسته شوّره وه بووه کانی
 کابرای له بن تاشه به رده که دا بینی و وتی:
 – دهستت نه رزی خان ئاپۆ!

تاشه به رده که ی خان ئاپۆ ده ستریژی لیّکراو و لهو خواره وه که
 گولّمحه مه د و ستاری لیّبوو ئه یان توانی ئه و پارچه به ردا نه بیین
 به زهبری ته رزی گولله لیّنه بوونه وه و ته نانه ت رزانی قاپووره
 فیشه که کانیش بیین.

به گمحه مه د به رهو لای چه پ ته قه ی ئه کرد و کاتی که
 گولّمحه مه د ئاراسته ی گولله ی برا که ی سه یر کرد، چه ن که سیکی
 بینی که جاریکی تر له مله که وه داگه رابوون و به رهو گولله کان
 ئه هاتن. گولّمحه مه د هه روا چاوی له هیلی شه ره که، به ستاری
 وت:

– ئه ی ناپیاو جیهه ن! چاوی لیّکه چه ن گیانی ئه و به لووچه
 ره به نانه ی ناوه ته به ری ده ستیان و ئه یاندا به دم ئاگره وه. خو ی
 که نایه ته پی شه وه. جا من به چه دلّیکه وه ته قه له مانه بکه م؟
 سه یرکه!

دوو هه م که س به گولله ی به گمحه مه د به ربوو یه وه، ستاریش
 لوله ی برنه وه که ی کرده هیلی هیّرش و وتی:
 – به و دلّه وه که به گمحه مه د هه یه تی؛ منیش یارمه تی
 ئه ده م.

گولّمحه مه دیش شانی نا به به رده که وه، به دهستی راست
 نیشانه ی گرت و وتی:

— تاوانی من نییه، براکانم!

گولله به هه‌له نه‌چوو و مه‌تره‌لۆزه‌که‌ی جیه‌ن جارێکی‌تر که‌وته‌وه کار بوۆ ئه‌وه‌ی نیشانه‌کانی بچنێته‌وه. له‌ چهند لاوه یه‌که‌بند ته‌قه‌یان له‌ تاشه‌ به‌رده‌که‌ی خان‌ئاپۆ ئه‌کرد. جیه‌ن دابه‌زینی خاوه‌ کرده‌وه و گولمه‌مه‌د تاویک به‌ ماندویتی سه‌ری نایه‌ سه‌ر به‌رده‌که‌.

— تا ده‌رفه‌ت هه‌یه‌ با برینه‌که‌ت بیه‌ستم، گولمه‌مه‌د.

گولمه‌مه‌د له‌ وه‌لامی ستاردا وتی:

— چاری نا‌کری برا‌که‌م، وابزانم کاری ئه‌و شه‌ست تیره‌ بی‌ پیره‌ بووه‌.

ستار به‌لام لی‌ نه‌گه‌را. ده‌سه‌جی کراسه‌که‌ی خۆی له‌ یه‌خه‌ بوۆ خواره‌وه‌ دادری، به‌ دژواری له‌ بن جاکه‌ته‌که‌ی هینایه‌ ده‌روه‌ و دانه‌ویه‌وه‌ به‌ سه‌ر سینه‌ی گولمه‌مه‌دا تا ده‌ره‌لنگه‌ خویناوییه‌که‌ی له‌ پوو‌زله‌که‌ی بکیشیته‌ ده‌روه‌. خوین له‌ ده‌می برینه‌که‌وه‌ هه‌لته‌قوولی. ستار خوینه‌که‌ی به‌ قوولی کراسه‌که‌ی سه‌رییه‌وه‌ بوۆ ئه‌وه‌ی کونی گولله‌که‌ بدوژیته‌وه‌ و به‌ په‌رۆکه‌ بیه‌ستی. خوین ده‌رفه‌تی نه‌ئدا، به‌لام به‌ هه‌ر کلۆجیک بوو پلێته‌یه‌کی خسته‌ کونی ئیسقانه‌که‌، ئه‌ژنۆی گولمه‌مه‌دی به‌ کراسه‌که‌ی خۆی به‌ست، ده‌سته‌ خویناوییه‌کانی به‌ خۆل سه‌رییه‌وه‌، کشایه‌وه‌ و ده‌ستی دایه‌ تهنه‌نگه‌که‌ی خۆی.

ستار ئه‌وه‌نده‌ی راست بوویه‌وه‌، که‌شکه‌ی ئه‌ژنۆی به‌ پێی راهاتن له‌ زه‌ویه‌که‌ چه‌قی، سه‌ر و سینگێ به‌رزبوویه‌وه‌ و ده‌سه‌جی به‌ سینه‌وه‌ که‌وت به‌ سه‌ر کاکوولی گولمه‌مه‌دا. گولمه‌مه‌د که‌ سه‌ری له‌ بن سینه‌ی ستار کیشایه‌ ده‌روه‌، روخساری تیک چرژا، چاوه‌کانی ریک گووشرا و ده‌ماره‌کانی هه‌وکی ئه‌توت خه‌ریک بوون به‌ته‌قین. گولله‌ به‌جی دابوو له‌ شانی ستار.

— ستار

ستار به دژواری دهستی له شوینی گوللهکه هه لگرت،
په نجه خویناویه که ی پیشانی گولمه مه د دا و گوتی:
— ئیستا هاو خوینین، گولمه مه د!
گولمه مه د په نجه ی له په نجه ی ستار گری دا و گوتی:
— براكه م... ستار!
ستار گونای له سهر بهره که، چاوی هه ئینا و وتی:
— تفه نکه که م! گولمه مه د.
— با برینه که ت بیه ستم.
— تاو ناهینم براكه م، له خوړا خوۆت ماندوو مه که.
له لای سهره وه، به گمه مه د به دهنگی به رز هاواری کرد:
— وای له چیدا کاکه؟ تفه نکه که ت ناخوینی!
گولمه مه د له وه لآمی براكه ی دا وتی:
— به کارم نازیزی کاکه، به کارم!
به گمه مه د پرسى:
— دلنیگه رانم کاکه، چوار په لت ساخه؟
گولمه مه د دیسان وه لآمی دایه وه:
— ساخم به گمه مه د گیان، دلّت ئاسووده بی!
به گمه مه د نیشانه ی له دووربینی ئه فسه ره که ی به کتاش
گرت و ئه فسه ری جه وان به دوادا حه وا درا و ده سبه جی قاقای
پیکه نینی خان ئاپۆ له ناو گیزه گیزی گولله دا به رز بوویه وه:
— شیرت حه لآل، کوری بلقیس!
گولمه مه د روانیه لای سهره وه، له براكه ی ته نها به شپک
له کاکوئی ئه بینرا و ته رزه ی گولله به ده ور و به ری دا ئه باری.
شه ست تیره که جار یکی که ش که وتبوویه وه کار و ئه مجاره یان
له قوئیکی تره وه. گولمه مه د نه ی ئه توانی چاو له براكه ی
بترووکیئی و نیگای له سهر هه لگری، ئه توت له که له وه ی
ته لیسمی ئه ودا گیرۆده بووه. نه ی ئه توانی چاو بترووکیئی و نه ی
ئه توانی هه ناسه بدات. له رزه، له رزینیکی به هیژ. به گمه مه د بوو

٣٤٤٤
که لیسه در
به رگی نه مه

ئەوهى كە وهكوو سووره چنارىك له بهر باهوژدا كهوتبوويه له‌رزە. چونكه شوپره لاوى كه‌لميشى له بن بارانى بى به‌زه‌يى گولله‌دا، هه‌ستا‌بوويه سهر پى، تفه‌نگه‌كه‌يى به سهر سه‌ريه‌وه راگرتبوو و خه‌ريك بوو په‌ر په‌ر ئه‌بوو. جارېك به چوكداهات و ديسان هه‌لسايه‌وه، راست بوويه‌وه و ئه‌مجاره‌يان رېژنه‌يى مه‌تره‌لوژه‌كه‌يى جيه‌هن داي بيژا. به‌گمه‌مه‌د له په‌ناى ئه‌و تاشه‌وه سه‌نگه‌رى ليگرتبوو، به‌ر بوويه‌وه و تلا. تلا و وهكوو توپه‌له‌يه‌ك قورقوشم به كه‌لين و هه‌لدېرى كيوه‌كه‌دا به‌ر بوويه‌وه و لاى سه‌ره‌وه‌يى ستار و گولمه‌مه‌د، به ماوه‌يى داره ده‌ستېك له بنچكه گه‌وئيگ گيربوو و له‌وى مايه‌وه؛ به چاوى كراوه و روخسارېكى وهك شيلان و كاكوئى شه‌لاى خوڤن، به بى ئەوه‌يى تفه‌نگه‌كه‌يى به‌ر دابى.

ده‌نگ له به‌رد به‌رز بوويه‌وه:

— «براكه‌م!»

شه‌ست تيره‌كه بيده‌نگ نه‌ئەبوو و ئه‌مجاره‌يان به بارى ئاسوڤيدا سمتى به‌گمه‌مه‌دى سمى و وه‌هاى راوه‌شانده‌توت جارېكى كه گيانى هانوته‌وه به به‌ردا و كهوتوته جووله. بوپه ئه‌مپراش كه‌وته خواره‌وه و لاى سه‌نگه‌رى براكه‌يه‌وه. ئيتر پيوست به‌وه نه‌بوو تا ستار شان و ملي گولمه‌مه‌د له خه‌مى بازووه‌كانى خوڤى دا به‌هيز رابگرى. به‌گمه‌مه‌د خوڤى هاتبوو بو لاى كاكي و گولمه‌مه‌د ئه‌يتوانى چوكېك بخزى و په‌نجه‌يى خوڤى ناوى له كاكوئى براى وه‌ردات، قزى سه‌ر ته‌ويلى لاه‌دات و تى بىروانى:

— به‌گمه‌مه‌ده‌كه‌م چى ليها، كوژرا؟! —

نه‌ك له وه‌لامى خان ئاپوڤدا، به‌لكوو وشه‌يه‌ك له‌گه‌ل خوڤى، گولمه‌مه‌د وتى:

— پشتهم، پشتهم شكا ئاپو گيان!

له‌گه‌لى دا گولمه‌مه‌د به گولله‌يه‌ك كه له پشته‌وه هات، تېك شكا. گولله شانى چه‌پى سمى، به ئارامى وه‌رى سووراند و له‌ره‌شايى هه‌موو جيهاندا كه چاوه‌كانى دانه‌گرت، به‌س توانى

سهرپۆشه سوورهكهی مارالّ وهكوو بالّندهیهکی غهواره به
سهر یالّی شاخهكهوه بیینی و، پاشان گوتهكههی مامی به گوئی
بییسی:

— چاوهکانم، ناخ! چاوهکانم! کویر بووم، کویر! ناتوانم ئیتر
دنیا بیینم ناخ! موسلمانان!

گولّمحهمهده هیشتا زیندوو بوو. چۆکی به بهردهكهوه
و پهنجهی به شانیهوه. ستار ماندوو بوو، ماندووی ئهو
خوینهی لیّی رۆیشتبوو. رهنگی روممتهی وهكوو خاکی شۆراوی
لیّهاتبوو؛ سپی و مهرگبار. سهر و ملی بۆ سهرهوه سوورانده
و لهو بیدهنگیهی كهوتبوویهوه، له تاشه بهردی سهنگهكههی
خان ئاپۆی روانی و بیینی كه هانۆته دهرهوه و بهرمو خوار دئ.
خان ئاپۆ ئیتر نهئهنجنگی، ئەتوت نایهویّ بجهنگی. دهستهکانی
وهكوو بالّی شكاوی شاهۆ، داکهوتبوون. قایشی تفهنگهكههی به
سهر پهنجهکانی دا بهردابووویهوه و نهرم و نازاد به قهفی کیّوهكهدا
ئههاته خوارهوه و به گلهیییهوه ئهیوت:

— چاوهکانم! چاوهکانم بهگمهمهده! بهگمهمهده!

بهر لهوهی گوللهیهک له سینهی پانی خان ئاپۆ بنیشتی، ئهو
خۆی تفهنگهكههی له سهری پهنجهی بهردابووویهوه و ئیستهش
كه پهیکهری پیاوانهی بیوو به نیشانهی ئهو گوللانهی له راست
و رووبهروهوه ئههاتن، خان ئاپۆ دهستهکانی بۆ پيشهوه راگرتبوو و
ئهتوت ههولّ ئهده نهكهوئته ناو چالّهكهوه. گوللهیهک خستی،
بهلام خان ئاپۆ ههلسایهوه و دیسانهوه دهستهکانی وهكوو کویران
بۆ بهروهوه راگرت، به لیژیایی کیّوهكهدا كه ئهچوووه خوارهوه، بیزار
و زۆر گلهمهند وتی:

— چهنده چاوچنۆکن، چهنده رژد و نینۆک وشکن!

رێژنهی ئهمجاره بهری كهوت و پهیکهری سووره چناری كهون
به چۆکدا هات و باوهشی بۆ كهوتن گرتهوه و بهرمو مهزلگه
دابهزی، به پشتدا كهوت. ههناسهی به ئاسوودهیی ههلكیشتا

٣٤٤٦
كه ئیسدهر
بهزگی نههم

و وتی:

— چاوه کانم! چاوه کانم! کوره کانم!

گولمه مه د به دژواری وتی:

— من لیږم... خان ناپو!

خان ناپو توانی سهره قورسه که ی به ره و دهنگه که بسوورینی

و بلی:

— نات بینم گولمه مه دم، نات بینم چاوه کانم. بهس دهنگت

نه بیسم. بلی، تو بوم بلی. باسی به گمه مه دم بو بلی! خوزگه

نه متوانی جاریکی که به گمه مه ده کم، خوم بینم. تو! تو بلی

چی نه بینی! گولی مامه؟

گولمه مه د چنگه خویناوییه که ی هیئا به چاو و پومه تی دا،

دانی له گوشینی لیوی هه لگرت، بوغزه که ی خوی خوارده وه و

وتی:

— خوین! خان ناپو گیانم، خوین و خوین. ناسمان پره له خوین

و کانی شیرین خوینی لی هه لئه قولی و له سه ربه نده سووره که ی

یالی کیوه که وه خوین جوگه له ی هه لبه ستووه، خوین! تو دهنگی

من نه بیسی!؟

دهنگی خان ناپو خه ریک بوو خاموش نه بوو، خان ناپو خه ریک بوو

نه مرد. بویه به دژواری وتی:

— دهنگ! دهنگ! دهنگی گولله ی خوی؛ کییه له نیمه

هیشتاش شهر نه کات؟

— زیوه و! خانمه مه د. پیم وتبوو برؤ، نه و نه بویه! بروات!

ناگربارانی قولی چالقی دهستی پیکردبوو و له سهنگه ری

به ری خانمه مه ده وه تنها تفهنگیک وه لامی نه دایه وه و دیار

نه بوو بوچی تفهنگیک و ههروه ها ئاشکراش نه بوو به کام دهست؟

لای خواریشه وه نا، چونکه زیوه له بن بهرده که ده رپه ری بوو

و خوی گه یانده بوویه به رامبه ر، لای به ری به روژ و له بن پی

پیاوه کانی جیهه ن دا سهنگه ری گرتبوو و ریگه ی هاتنه خواره وه ی

لی ته نیبوون. که وا بوو مهیدانه که نه و سه نگه ری خانمه مه مد رایگرتبوو. نه مهش ریگه ی له پیشره وی تفه نگچه کانی جیهن سهردار نه گرت؛ چونکه پیاهه کانی سهیدشه رزا و به کتاش خو به خو نه وهنده به په له نه بوون.

دهنگه کان نهوا له گوئی پیوانی له خاک که وتوودا له رووداو پک نه چوون له و دورانه روو بدات. دهنگ زور دور و نامو، شتیکی وه کوو ته مار. بوئی بارووت ناشنابوو و ههوا شه له ژابوو و ناسمان نیشتبوویه سهر خوین و دوومان. نه ستیره کانی خه لوه تی دهمه و به بیان له ناو که ژاوه ی سهره و خواریان دا رانه زهران و به ناراسته ی نه ستیره دوره کان دا، سهر به ندیکی سوور نه کی شرا و دهسته پیره کانی بلقیس، دهسته زور زور پیر و کشاوه کانی به نیسقانی دهره ریو و جهگه ی نه ستوری په نجه و دهماری هه لئوقیوی پشت دهسته کانی و پورگ و رووشی بهری دهسته کانی له ناسمان دا که وتبوونه ری و هی شوویان لی نه کرده و هیشوه کانیان نه خسته ناو به ره لبینه که یه وه تا بیباته وه بو ماله وه و بیان سویته وه. بابقولی بوندار مه چه کی دهسته پیره کانی بلقیسی به تیر نه بری و نه بریه وه، به لام دهسته کان هه روا به ناسمانه وه بوون و رانه نه وه ستان، ناسمانی شینیان نه پیوا و له پشت په رده ی دوو که لی بارووت و خوینه وه، نه ستیره کانیان لی نه کرده و لی نه کرده وه تا بیبه نه وه بو ماله وه. جیهن خانی سهردار و سهره ننگ به کتاشیش به سهر سهری پیاهه کانه وه له نیوان زهوی و حه وادا راهه ستابوون و زور زل و ناوساو بوون، تا نه و راهه یی که بهر به ره گه ی ناسمانیان گرتبوو و سیبه ره قورسه کانیان خه ریک بوو بینی توند نه کرد. له م گیره و کی شه یه دا بابقولی بوندار به دوا ی شه و دیزدا هه لئه هات تا که مه ندیچی بکات، به لام نه ی نه توانی. نه جهف نه ریاب ببوو به گورگ و دابووی له رانه که ی که لمیشی. خوین له هه نیه ی عه بدوسه وه ده تکایه سهر یه خه ی کراسه که ی و که لمیشی له چالیکدا که وتبوو و،

سهرما، چ سهرمايه كه. زستان له بيرچوووبويه وه له گري تينوټي
 جهنگدا. كاني، كانيه كه له كوټيه؟ براكهم، بهگمحه مهه! نهخټر،
 ئيتر وهلامټك له وه وه ناييسم. چهنده نارام، چهنده ناسووده لټي
 نووستووي براكهم. خان ناپوم! نه، خان ناپو ئيتر پي ناكهني. نه
 قسهي خوښ و نه قاقاي شيرين. خان ناپو مردوه. نه وه له گه ل
 بهگمحه مهه مرد. بوټيش بوو كوټرايي داهات. بهگمحه مهه چاوي
 خان ناپو بوو. زيهر هيشنتاش شه ر ئه كات؟ رهنگه، رهنگه هيشنتا
 بهرده وامه. ئه ي ستار! ها! ستار؟

– هيشنتاش هم! گولمحه مهه!

– ناو! ناوت ئه وي! بوټ بهينم؟

– تينوومه! تينووم!

– ئه ي پياو! ئه ي پياوي پياوانه! چهنده درهنگ بروام پيكردي!
 ناوت... بو ئه هينم. نازادم كه، براكهم. كاني، كانيه كه له كوټيه؟
 له شي خويناوي و تيكشكاوي گولمحه مهه خزا به ره و
 ليژاييه كه و به ره و خوار، بو لاي كانيه كه به ربويه وه. ناو يه كسه ره
 سوور بوو و سوټر بوو. ئه ي ناو، ئه ي ناو. ئه توت دهنگي ستار بوو
 كه گولمحه مهه ئه ي بيست:

– جارټكي تر! ستار!

ستار به وه هيزه ي تيا مابوو خوي كيش كرد بو ليواري ليژاييه كه
 و وه كوو بنه گه ونيك به ربويه وه، تلاوتل تا سهر كانيه كه، روانيه
 ناوه كه و گياني درچوو.

گولمحه مهه ناوه خويناوييه كه ي له سهر په نجه كانيه وه
 تكانده سهر ليوه وشكه لاتووه كاني ستار و خويشي له ناو بير و
 ئه نديشه ي نالوزدا له سه رخو چوو:

خوين تيكه ل به كاني شيرين ببوو، كه وتبوويه ري و
 ئه روټيشت تاكوو زه وي، دهشت، بيابان و خاك سه ربه سهر تيراو
 بكات و، ئه مه ئه وين بوو به سهر به ستيني خاكدا تي ئه په ري
 و سه ري له دي مه ساره كان ئه سوو و كي لگه كان وزه يان ليوه

٣٤٥٠
 كه ليه سدر
 بهرگي نهه

ئەگرت، بەژنیان راست ئەکردهوه، رائه‌بوون، بالیان ئەگرت‌هوه به دهست بای -سه‌وزی سه‌وزه‌وه- شه‌پۆلیان ئەدا و له بن خۆردا ئه‌بوون به زه‌ردی زه‌رد. دروینه‌وانه‌کان گۆرانیان ئه‌وت و گه‌نمه‌کان ئه‌بوون به خه‌رمان. ده‌شتی په‌موو گۆلی ئەدا و وه‌ک کراسی بووک سپی ئه‌بوو. پرووباره‌کان هه‌له‌سه‌سان و ئاو زۆر ئه‌بوو. کچانی عازهب و شوخ و شه‌نگ له سه‌ر چه‌مه‌کان دائه‌نیشتن و منالان له ئه‌ستیره‌کان ئه‌که‌وتنه مه‌له. په‌ز په‌روار ئه‌بوو و دونگی ئه‌جوولان. ئاخوهره‌کان پر له ئالیک و هه‌ماره‌کان پر له ئازووقه ئه‌بوون. خه‌لکی ده‌رفه‌تی ئه‌کرد پی بکه‌نی. زه‌ماوه‌نه‌کان به دلی خو‌ش و ده‌ستی ئاوه‌له‌وه به‌ریا ئه‌کران. چاوه‌شه‌کان ئه‌یانکوتا و گه‌نجانی شایی به‌خۆ و خه‌ملیوی جه‌وانی و شه‌وق له سه‌مای پیاوانه‌دا ئه‌چوونه مه‌یدان. ئه‌وین له کۆلانه‌کاندا ئه‌که‌وته ری کچان وه‌ک په‌ریزادی گۆلخه‌نده‌ران قاقای گۆل بارینیان لی‌ئه‌دا و ئه‌وین، پۆشته و په‌رداخت و رازاوه به‌ره‌و هیوا هه‌نگاوی ئەنا و ده‌ستی میهره‌بانی به سه‌ر مالاندا ئه‌هینا. ده‌نگی شوانان زایه‌له‌ی خو‌شی په‌یدا ئه‌کرد و گوانی په‌زه‌کان پر ئه‌بوو له شیر و سازگاربوو و ئیتر ده‌ستی، ده‌ستانی بۆ برینی گه‌روویه‌ک خه‌نجه‌ری رانه‌ئه‌کیشا. چونکه ئه‌وین و فراوانی هه‌مه‌گیر و به‌ربه‌رین بووه. مرو‌ف شیاوی ژیان و ژیان شیاوی ئاده‌میزاد. مه‌رگ ده‌ست نراوه له روویه‌وه و گوره‌وشارکراوه و ئاوی شیرینی کانی سازگاری له‌ش.

— هۆی! به‌کیک بی‌ت بۆ ئیره. ئه‌مه‌یان هه‌ر لی‌ره سه‌ر ئه‌برین. سه‌د مه‌ن گۆشت و ئیسقان بۆچی بیه‌ین بۆ ئه‌وی؟ وه‌ره پی‌شه‌وه بزانه‌م فندق، ئاده‌ی، بزانه‌م ئه‌توانی سه‌ری ئه‌و مردووه لی‌بکه‌یته‌وه؟ — ئه‌مه‌یان هینشتاش گیانی تیاپه، خودی گۆلمحه‌مه‌ده!

به ندى سڀيهه

له گهلى گاتاق هيترانه دهرهوه.

سهره گهورهكهى خان ناپو، جيههه سهردار گرتبووى بهبن باخه ليهوه و نهوانى كه له سهر داره مهيتى سهر بازى نه هيتران. له گهل هر كاميان يه كيک به نيشانه و ههقى خوځن نه روځيشت. شهرزا، نه جهف نه رباب، بابقولى بوندار و نه فسهر ريكي جهوان، جيههه سهردار به سهرى خان ناپووه له پيشهوه نه روځيشت و تفهنگ به دهسته كان له دهورى تهرمه كان خربوونهوه و نه روځيشتن پيشكه شيه كانى خوځان له بهر پي سهرهنگ به كتاش دابنځن.

كار كوځاى پيهاتبوو. چوار تهرم لاي يه كهوه له سهر زهوى ريزكرا بوون. ئيتر چى مابوو نه نجام بدرى؟ برپنى سهره كان؛ به لام به كتاش دوو دل بوو. جيههه ههروا له سهر سهرى گولمه مههه راوه ستابوو و له چاوه نيوه كراوه كهى نه روانى. روخسارى گولمه مههه شه لالى خوځن بوو و خوځن له سهر ليوى قه تماخى به ستبوو. جيههه تهختى پانى پوئينه كهى خسته سهر سينگى گولمه مههه، شانى دانه واند و ماو زيره كهى له بهر پشتينه كهى دهره ځنا و ههروا زهق له گولمه مههه دي روانى و وتى:

— نه مهوى بليهم سهرت بېرن!

لېوه کانی گولمحه مه د وشک و نیگای بیزار بوو.
 جیهن ماوژیره که ی له بهر چاوی دا راوه شانند و پاشان کردی
 به بهر پشتینه ی خویدا و وتی:
 — ناخره که ی به سزای کرده وه کانت گه یشتی، نه مه م پی
 وتبووی!

گولمحه مه د نیگای له جیهن وه رگیړا و وتی:
 — من! بو نه م خه لکه! خراب نه بووم خو!
 جیهن وتی:

— نه مه وئ بلیم سهرت بېرن، راسپارده ت چیه؟
 — هیچ!

— جیهن وتی:
 — که سه کانت لیړن. نه ته وئ کوره که ت ببینی؟
 — نا.

— ژنه که ت چی؟
 — نا.

— دایکت؟
 — نا.

— بو؟ دل له سینه ت دا نییه؟
 گولمحه مه د بزه یه کی کرد.
 — به چی پی نه که نی؟

گولمحه مه د پیلووه کانی به ست و وتی:
 — له پی که وتنی پیاو! سه یرکردنی نییه.

جیهن دوژمنی کرد و وتی بلقیس و مارال بهینن بو ته ماشا.
 مارال نه بوو. تو بلایی به چ کاریک راوه ستابی؟ بلقیس هاته
 پېنشه وه و وه ستا. گولمحه مه د چاوی کرده وه و دایخسته وه.
 بلقیس داوای ناوی کرد. هینایان. لای شانی گولمحه مه ده وه چوکی
 دادا، لېوه وشکه لاتووه گرگرتووه کانی کوره که ی به ناو شوورد و
 پاشان ناوی پیدا. تامی ناو جاریکی تر تازه بوو. پاشان بلقیس

۳۴۵۴
 که لیسدهر
 بهرگی نه م

روومه تی کورپه کهی شوورد، لیی روانی و بزیه کی کرد و وتی:

– شیرم چه لالت بی، کورم.

ئوسا روانیه به گمحه مه د، کاکوئی له سهر هه نیه ی لادا و ماچیکی ناوچه وانی جه وانه کهی کرد. لای به گمحه مه ده وه ستار پراکشابوو. بلقیس دهستی نایه سهر ته ویلی و پیلوه نیوه کراوه کانی به ست و وتی:

– کورم.

له سهر چۆک چوو ه سهر تهرمه کهی زیوه و تیی روانی. روخساری رهقه لهی زیوه ر، زیندو و له هه میشه روشتتر بوو، بلقیس روومه تی بوو که کهی به لوی سهرپوشه کهی داپوشی و هه لسا.

جیهه ن سهری خان ئاپوی دا به بلقیس.

بلقیس سهره برآوه کهی وه رگرت، له به رامهر چاوه کانی خویدا رایگرت، تاویک روانیه چاوه کانی خان ئاپو و بزیه کی بوکرد و وتی:

– خوژگه م به جوامیری کهی تو... ئهی جوامیری جوامیران، خوژگه م به و غیره تهی تو هه تبوو.

پاشان سهره برآوه کهی دایه وه به جیهه ن و ئاپوره کهی به جی هیشت. ئه و هیچ نه کروو زابوو یه وه، به لام کاتی که دوور ئه که وته وه، له بهری کایه ک ئه چوو که با ئهیتوانی بیبا و؛ ئه گهر به قورسی ههنگاوی ئه نا له بهر ئه وه بوو که باره کهی زور قورس بوو، ئه گینا بلقیس ئیتر کیشتیکی نه ما بوو. پیروو و پوو کاوه، چونکه کوئه کهی ژیانان لی سه ندبوو و ئه وهی به سهر لاقه کانی دا کیشتی ئه کرد جگه له باری غه م و ئیسقان نه بوو.

پرسرا:

– ئه م دووانه چی؛ ژنه که و ئه م پینه چییه؟

وترا:

– ههر لیره وه هه لیانده نه خواره وه با دال بیانخوات!

جیهمن عهبدولی به نه دیوو دانا و ماوزپهکهی گولمههمه دی له
 بهر پشتوینی خوئی دهرهینا، رایگرت بو قهدیری که لایی خواداد و
 وتی:

– تو!

قهدير ماوزپهکهی وهرگرت، چووہ پینشهوه و بهرامبهر
 روخساری گولمههمه د وهستا، گولمههمه د چاوی بهست و
 لیگهرا قهدير به بی پرینگانهوه کارهکهی نهجام بدات، بهلام
 قهدير نهیتوانی؛ ماوزپهکهی دایهوه به جیهمن و وتی:

– نا، سهردار. ئەمکاره به من ناکری، ناتوانم!

جیهمن ئەمجاره به گوډهرزی بهلخی وت. بهلام بهلخی به بی
 وهلامدانهوه رووی وهرگیړا و رویششت. به دواي بهلخی دا، عهزهنفهر
 و عهلی خاکیش کهوتنه ری و پاش نهوان بوومیهکان به دواي
 رویششتوان دا کشان و قهدیریش کهوته تهکیان. ئیتر کهس نهماوو
 مهگهر شهیدا، عهباسجان، نهجهف ئهریاب و بابقولی بوندار.
 عهبدوله رهشیش ری خوئی گرتبوو و رویشتبوو.

جیهمن نیگایهکی ئاشنای بریه شهیدا و ماوزپهکهی دا به
 دهستیوه و وتی:

– ئادهی کوری بوندار! پیاوهتیهکهت پیشان بده!

شهیدا ماوزپهکهی گرت به دهستهوه و بهرامبهر به
 گولمههمه د وهستا و نیشانهی له ناوچهوانی گرت. جیهمن
 دهستی نایه سهر مهچهکی، لوولهی ماوزپهکهی دابهزاند،
 بهرامبهر به سینهی گولمههمه د رایگرت و وتی:

– دهموچاویم گهرهکه، دلّی خاموش که!

گولمههمه د نیگای بیزار و روخساری شهکهتی له کوری
 بوندار وهرگیړا، پیلوی بهست و لیگهرا شهیدا به بی پرینگانهوه
 کارهکهی تهواو بکات.

بهلام شهیدا نهیتوانی تهفه بکات، به داماوویهوه پوانیه
 جیهمن سهردار و پاشان سهیری باوکی کرد. بابقولی بوندار به

توورهیی و دژویندانهوه قوۆلی شهیدای گرت و له ناو تهرمهكان فرپیی دایه دهرهوه. نهجهف ئه‌رباب - بهر له‌وهی بوندار خوۆی ده‌ست بداتی- خوۆی هاویشته پینشه‌وه، ماوزیپه‌که‌ی له شهیدا وه‌رگرت. چوووه به‌ره‌وه و نیشانه‌ی له دلی گولمه‌مه‌د گرت و ته‌قه‌ی کرد. بابقوولی بونداریش بوۆ ئه‌وه‌ی له نهجهف ئه‌رباب دوانه‌که‌وتبی، درندانه په‌لاماری تهرمه‌که‌ی ستاری دا و گوښاو گوښ سهری بری.

به‌شیک له جهنده‌رمه‌كان بوۆ دۆزینه‌وه‌ی کوژراو و برینداره‌کانی خوڤان مانه‌وه و به‌شیکیش به دوا‌ی به‌کتاشدا به‌ره‌و شار که‌وتنه ری. کاری جیاکردنه‌وه و گواستنه‌وه‌ی تهرمه‌كان خرابه ئه‌ستۆی جیهمن و سه‌ید شه‌رزا.

گولمه‌مه‌د، به‌گمه‌مه‌د و سه‌ره برآوه‌که‌ی خان‌ئاپۆ:
- ئه‌وی که‌ش له قه‌لامه‌یدانه‌وه بار ئه‌که‌ین؛ سه‌برخان.

کلۆ و مه‌رحه‌با خرا‌نه کار تا له پینشی تهرمه‌كان له ده‌هۆل بدن و فوو به زورنادا بکه‌ن. نهجهف ئه‌رباب بوۆ په‌رینه‌وه‌ی خوۆی له سه‌نگرد و چوونه ناو قه‌لامه‌یدان، به جیفه و هه‌ره‌شه ناچاری کردن ئه‌و کاره بکه‌ن. کلۆ و مه‌رحه‌با خرا‌نه گه‌ر، به‌لام ئه‌گریان و ئه‌یانژهند و ئه‌وه‌ی له ده‌هۆل و زورناکه‌یان به‌رز ئه‌بوویه‌وه، ئاوازی شادی نه‌بوو؛ به‌لکوو به پیچه‌وانه‌ی داواکه‌ی نهجهف، ده‌هۆل و زورنا ئاوایه‌کی زۆر غه‌مگینی وه‌رگرتبوو. هه‌وا هاوده‌نگی ئه‌و هه‌نگاوانه بوو که هه‌لئه‌گیرا و، ئه‌مه‌ش خوۆی له هه‌وای چه‌مه‌ری ئه‌چوو.

به‌و تهرمانه‌وه که له سه‌ر تاده‌رگای ژووره‌کانی سه‌رای سه‌ردار به‌سترا‌بوونه‌وه و له ئه‌سه‌په‌كان بارکرا‌بوون، له تیپه‌په‌رین به گوند و ئاوایه‌کانی سه‌ر ری‌دا، مه‌به‌ستی جیهمن ئه‌وه بوو تا شاکاره پاله‌وانیه‌که‌ی خوۆی پیشان بدات.

خه‌لکی نه‌ئه‌هاتن به پیریانه‌وه، یان لانیکه‌م به شادمانیه‌وه

٣٤٥٨
که‌ ئیس‌ده‌ر
به‌رگی نه‌مه‌

رېبه‌ندانيان، بۆ نهمايشيكي خورايى بانگ كراون. و تراوه تهرمه‌كان له دهروازى بهرى رۆژه‌لاّت، له دهروازى نهمايشاپووره ئههيننه ناو شار، به راسته شهقامى بهيهقه‌دا بهره و دهروازى رۆژاوا، و دهرواجه عيراق، ئه‌يانبه‌ن و له بهر كاروانسه‌راى جه‌نده‌رمه داينئه‌گرن. په‌له په‌له خه‌لكى هامووتا، له گوښه و كه‌نارى شاره‌وه به نابه‌دلى بهره و شهقامى بهيهقه و دهرواجه نهمايشاپوور ئه‌چن. پۆليسسه‌كان پۆتینه‌كانيان په‌رداخت‌كردووه، ريشيان تاشيوه و به سميله بادراوه‌كانيانه‌وه خويان ئه‌ده‌ن به چاوى جه‌ماوه‌ره‌كه‌دا. عه‌ره‌بانه‌چيه‌كان، ئه‌سپ و عه‌ره‌بانى خويان به ناو حه‌شاماته‌كه‌دا تى‌ئه‌په‌رپين و ئه‌رپون. ئيواره داهاتووه، به‌لام گلۆپه‌كانى سه‌ر شه‌قامه‌كان هيشتا خاموشن. گوگاداره‌كان ناوبه‌ناو خه‌رىكى خاوينكردنه‌وه‌ى شووشه لامپاكانيان، تا هه‌ليانبكه‌ن. ئه‌وتري:

— هينايان!

خه‌لكى مل ئه‌كيشن و سووكه‌له‌كان به‌ره و دهرواجه شالاو ئه‌به‌ن. سه‌ركه‌وتوووه‌كان ده‌رئه‌كه‌ون. له‌شكر پى ئه‌نيته سه‌ر به‌ردچنى شه‌قامه‌كه. قۆلچيه‌كان، جلف و سه‌رسه‌رييه‌كان پال ئه‌ين بۆ شوسته‌كه و رېگه‌كه ئه‌كه‌نه‌وه. هيزه‌كه قورس و به‌شكو هه‌نگاو ئه‌نى. سه‌رداران شه‌ق و ره‌ق ميان پاگرتوووه و نيگاي زه‌ق و سه‌ركه‌وتوويان برپوه‌ته به‌رده‌ميان. جيه‌هن‌خانى سه‌ردار، به سواري ئه‌سپه چواره‌نگه‌كه‌يه‌وه، لاي چه‌پى تهرمه‌كان و سه‌يد شه‌رزا لاي راسته‌وه، به هه‌مان شه‌ق و ره‌قى له‌غاوى ئه‌سپه كشاو و باريكه‌كه‌ى خوى به ده‌سته‌وه بوو.

به‌گمه‌مه‌د ئه‌ليى خه‌وتوووه، چه‌پكه‌يه‌ك له كاكوئه خه‌ناوبيه‌كه‌ى رژاوه‌ته سه‌ر ته‌ويلى و سه‌رى كه‌وتوووه به لاي شانى چه‌پى‌دا و روخسارى نارامه. روخسارى گولمه‌مه‌د به‌لام نارام نيه؛ ماندوو و تال و بيزاره. گوڤاى ده‌رپه‌ريو، لووتى نووك

٣٤٦٠
كه‌يسدەر
به‌ركى نه‌مه

تیژ، تهوئلی گرز و چاوه‌کانی نیوه‌کراوه‌یه. سه‌ری به لایه‌کدا که‌وتوو، به‌لام نارام نییه. براکان پییان په‌تییه و سه‌ریشیان. به‌لووچیکی جه‌وان سه‌ره بر‌اوه‌که‌ی خان‌ن‌اپوئی له سه‌ر به‌رکوئی زینی نه‌سه‌به‌که‌ی به دوو ده‌ست راگرتوو. خان‌ن‌اپوئی هیشتا سه‌رئه‌کا، به‌لام هیچ نابینی. گونای وه‌کوو گویزی ره‌ق و چه‌ناگه‌ی توکمه و توژی بو به‌ره‌وه، ده‌می به‌سه‌تراوه و وا پی نه‌چی دانه‌کانی له تووره‌ی‌دا له چیره‌وه نه‌هیئی.

سه‌برخان هاوتای نه‌بوو، بویش بوو وه‌کوو تیژیک گه‌نم به س‌کدا درابوو به سه‌ر پشنتی هیستریک‌دا. کراسه‌که‌ی به جاریک گولله‌باران کرابوو و کاکوئه ره‌شه‌که‌ی شوپروه ببوو و ده‌سته‌کانی له رویشنتی هیسه‌ره‌که‌دا، جوولانه‌وه‌یه‌کی نه‌سپایی هه‌بوو.

چاوانی ژنانی که‌لمیشی قه‌تیس ببوون، نه‌ئه‌گریان و نه‌ترسیان تیابوو. چاوه‌کان له قوولایی کالانه‌دا وشک و خاموش بوون و له‌شی بلقیس له سه‌ر جیه‌ازی وشتره‌که، کاتی رویشنتن، به نه‌رمی رائه‌شه‌کا. بلقیس نه‌توت ناروانی، نه‌توت سه‌یری هیچکه‌س و هیچ کوئی ناکا، به‌لام هه‌ئه‌وه‌پیی و چه‌نه‌وه‌ری سه‌رسه‌ریه‌کان له بن ده‌موچاوی دایکی گولمه‌مه‌ددا خه‌ریک‌بوو برستی لی‌بیری. خه‌لکه‌که‌ش، زانسته و نه‌زانسته، له هر هه‌نگاوئیکیان‌دا که له‌گه‌لیان هه‌لیانئه‌گرت و هر هه‌ناسه‌یه‌ک که به‌ره‌وپیشه‌وه نه‌چوون، خاموشیه‌که‌یان قوولتر و هه‌نگاوه‌کانیان قورستر نه‌بوو و، به جوژیک هه‌نگاویان نه‌نایه‌وه نه‌توت نه‌چن بو به‌خاک‌سپاردنی که‌سه‌کانی خویمان.

له ده‌رگا گه‌وره‌که‌ی کاروانسه‌رای جه‌نده‌رمه‌وه چه‌ند که‌س چراتویری به سه‌ر ده‌سته‌وه هاتن و به ده‌وربه‌ری چرا تویرییه‌کانه‌وه ده‌مپراست و ده‌سه‌لاتدارانی شار ده‌رکه‌وتن. سه‌ره‌نگ به‌ک‌تاش که ریش و سه‌میلی جوان تاشیبوو، به جلو‌به‌رگی ئوتوو‌کراوی سه‌ریازی و پیلاوی بریفه‌داره‌وه لای ئالاجاقیه‌وه راه‌ه‌ستابوو.

۳۴۶۱

که‌پیدەر

به‌رگی ده‌سه‌م

جهنابی ئالاجاقى پالتاویكى تۆخى له بهردا بوو و شه پقه كه شنى تۆزى زياتر هيىنا بوويه سهرچاوى. حاجى خورسو فيشى لى بوو و له پشت سهرى گه وره كانه وه مى ئه كيشا. جهنابى فه رماندار و شاره وانى ده ستيان له گيرفان و ملين خزانده بوويه ناو به خه ي پالتاوه كانيانه وه. جهنابى غه زنه ش له گه ل شه مه لى ياخووت لاي ديواره كه وه راوه ستا بوون و سه يرى هاتوانيان ئه كرد.

هيىزه كه گه يشته بهر ده روازه ي كاروانسه را و له گه ليدا پال به شه شاماته وه نرا و به ره و پاش بران. به كتاش هاته به ره وه و جيهه ن و شه رزا دابه زين. ته رمه كانيان داگرت و به تا ده رگاكانه وه پال دران به ديواره وه. سه برخانيشيان به تا ده رگايه كى جياوازه وه به ست و به پيوه رايان گرت. جهنابان هرووژميان هيىنا بو بينينى سهرى براوى خان ئاپو و هه ر كامه له قورنه به كه وه كه وته سه ير كردن. سه ره براوه كه ي خان ئاپو ده ستا و ده ستى كرد و له كو تايى دا به ده سته دريژه كانى جيهه ن له تاق ئاسايه ك، لاي سه رووى ته رمه كانه وه دانرا.

عه ره بانه يه ك گه يشت و وي نه گرى كو چه رى له گه ل جهنده رمه يه ك له عه ره بانه كه دابه زين. به كتاش پيشا و پيش به رنامه ي وي نه ي يادگارى دانابوو. بويه داواى له سه ركه وتوان كرد تا لاي ته رمه كانه وه بوه ستن و وي نه بگرن. جيهه ن و شه رزا له گه ل چه نده كه سى خو يان هاتنه به ره وه و هه ر ده سته يه ك له به ري كى ته رمه كانه وه وه ستان. به كتاش به و سه روانه كه ي له ته كى بوو و به چه نده رمه ي وت له لايه وه رابوه ستن و له وي نه كه دا ده ركه ون.

جهنابى فه رماندار به سه رو كى شاره وانى وت: وتار بو خه لكه كه بدات و سه باره ت به سه ره نجامى ياخي بوون و ئازا وه گه رى ئاموژگارى جه ماوه ره كه بدات. سه رو كى شاره وانى چو وه سه ر و وتارى دا بو ئه و جه ماوه ره ي كه خهريك بوون بلا وه يان ئه كرد. وي نه گيرا و كارى سه ره ههنگ به كتاش كو تايى هاتبوو. مايه وه جهنابى

شارهوان به‌رنامه‌ی ناشتنی تهرمه‌کان دابنئ.

به فهرمانی جه‌نابی سه‌رۆکی شماره‌وانی، دووری دیواری کاروانسه‌را چاڤکیان هه‌لکه‌ند و پیاوانی که‌لمیشیان به‌ بئ شۆردن و کفن کردن کرد به‌ژیر خاکه‌وه، گۆره‌که‌یان داپۆشی، ته‌ختیان کرد و دۆلچه‌یه‌ک ئاویان کرد به‌ سه‌ر خاکه‌ ته‌ختکراوه‌که‌ی گۆره‌که‌دا و دوور که‌وته‌وه.

بَلْقِيس قه‌متهری وشتره‌که‌ی به‌ره‌و گۆری رۆله‌کانی سه‌ووراند و بۆ تاویک وشتره‌که‌ی لای گۆره‌که‌وه یخ دا. وشتره‌که‌ یخی دا و ئارام بوو. بَلْقِيس به‌ ئه‌سپایی سه‌رپۆشه‌که‌ی کرده‌وه. که‌زیه‌ی خۆی ئه‌وه‌ی که‌ هه‌ببوو له‌ ده‌ور ده‌ستی ئالاند و به‌ خه‌نجه‌ریک له‌ بنا بری و پرژاندی به‌ سه‌ر گۆره‌که‌دا. هه‌یفۆش سه‌رپۆشی کرده‌وه، قژی په‌ریشان کرد و ئه‌و پرچ و که‌زیه‌ی که‌ هه‌ببوو بری و پرژاندی به‌ سه‌ر گۆره‌که‌دا. کاریکی‌تر مابوو بَلْقِيس ئه‌بوايه بیکا، ئه‌ویش که‌زیه‌ ئامانه‌ته‌که‌ی شیرۆ بوو. بَلْقِيس گری ئه‌چکه‌که‌ی کرده‌وه و پرچه‌ براوه‌که‌ی شیرۆ که‌ سه‌رده‌می‌ک به‌گمه‌مه‌د به‌ سه‌ووکایه‌تی دابووی به‌ دایکی، به‌ سه‌ر گۆری براکانی‌دا پرژاند.

بانوو، خیلاتی نه‌بوو تا پرچی خۆی بپری و بیکا به‌ سه‌ر گۆری جه‌وانه‌کانی‌دا. بۆیه‌ هه‌روا له‌ سه‌ر هه‌ر دوو چۆک له‌ سه‌ر گۆره‌که‌ دانیشتبوو و خامۆش بوو. هه‌یفۆ نه‌ی ئه‌توانی بگری. ره‌نگه‌ له‌ ترسی بَلْقِيس بوو، هه‌رچه‌ند بَلْقِيس له‌م بابه‌ته‌وه هه‌یچی نه‌وتبوو. بَلْقِيس پاش ئه‌و دواين گوته‌ی که‌ له‌ بناری کيووی سه‌نگرد به‌ ئازیزه‌کانی خۆی وتبوو، ئیتر له‌ هه‌یچ بابه‌تی‌که‌وه زمانی نه‌گه‌رابوو.

بَلْقِيس رابوو. هه‌یفۆش هه‌لسا. به‌لام بانوو هه‌لنه‌سا. ٣٤٦٣
که‌په‌در
 به‌رگه‌ده‌سه‌م
 ئه‌توت ئه‌و نایه‌وی بگه‌رپه‌ته‌وه، بۆیه‌ هه‌روا خامۆش و بیده‌نگ له‌ سه‌ر گۆری گۆله‌مه‌مه‌دی مایه‌وه. بَلْقِيس تاویک پروانیه‌ پیریژن. به‌لام بانوو ببوو به‌ به‌شیک له‌ خاکی گۆره‌که‌. بَلْقِيس که‌وته‌ ری.

بانوو سه‌ری هه‌لینا و سه‌یری کرد. بَلْقِیس له هه‌میشه به‌ژندارتر خۆیای ئه‌کرد. به‌ژنی لاوازی راست راگرتبوو، بروا به‌خۆ هه‌نگاوی ئه‌نا و به‌رهو بیابان ئه‌پۆشیت. هه‌یفۆ وشتره‌که‌ی هه‌لساند و به‌ دواى بَلْقِیس‌دا که‌وته‌ پێ. پاش تاویک بَلْقِیس و هه‌یفۆ و وشتر له تاریکی شه‌ودا ون بوون و ره‌نگه‌ با بردیانی.

— «ئهی کوشتارگه‌ له‌ کوپیه‌؟»

شه‌وه و خه‌لکێک له‌ بیابان ئه‌خولینه‌وه. شه‌و چه‌نده‌ بلای به‌رزه و چه‌نده‌ قووله‌. خه‌لکه‌که‌، یاران و زیندوووه‌کان به‌ دواى کوشتارگه‌دا بیابان ئه‌گه‌پین. ئه‌وین له‌ خوپین‌دا لی‌ئه‌دا و گیان ئۆقره‌ ناگرێ. پێگه‌ نییه‌ له‌ چۆلگه‌یه‌کی ئاوه‌ها سه‌خت و سامناک‌دا، له‌ قه‌لاته‌وه‌ تا ده‌شتی شوور و له‌ ئاوه‌وه‌ تا هه‌تاو، ژان و جه‌خار به‌رده‌وامه‌ و لیو به‌ شه‌قلی بیده‌نگی به‌سه‌تراوه‌. گه‌رانی به‌ گوژمی خوین به‌ ده‌ماره‌کانی بیابان‌دا ئه‌پروات و تی ئه‌په‌رێ له‌ هه‌زار چۆلگه‌ و بیابان به‌ دواى شینیتی سه‌رگه‌ردانی پیروزی خۆی‌دا. پێگه‌ نییه‌، پێگه‌ نییه‌ ئهی گیانی به‌ ئۆخژن، ئهی گه‌وه‌هری هه‌تاو و ئاگر و خاک، ئهی ئاو، ئهی ئاسمان له‌ چۆلگه‌یه‌کی ئاوه‌ها سه‌خت و سامناک‌دا پێگه‌ نییه‌.

بنه‌مائله‌ شپه‌رزه‌یه‌، یاران هه‌ژاون و پانه‌که‌ په‌رش و بلاو بووه‌. — «رانه‌که‌یان پر‌دا و بردیان ئهی! موسلمانان؛ رانه‌که‌یان پر‌دا و به‌ ده‌می هه‌لبه‌سه‌راو و چاوی کراوه‌وه‌... هیرشیان هینا، ئیمه‌یان کوتا و رانه‌که‌یان برد. چاریکی ئیسکه‌ شکاوه‌کانی خالۆ عه‌بدۆسم بکه‌ن! ئای...»

قسه‌ له‌گه‌ل کێ ئه‌که‌ی شپۆ؛ قسه‌ له‌گه‌ل کێ ئه‌که‌ی له‌ شه‌وی چۆلی بیابان‌دا؟ به‌رد مه‌گه‌ر وه‌لامت ئه‌داته‌وه‌؟

— «ده‌تۆ تێم بگه‌ ئهی کپو، ئهی کپوی براکانم. پێ بۆ کوێ به‌م گولمه‌مه‌د؟ کوشتارگه‌ی تۆ له‌ کوپیه‌... براکه‌م؟»

پێگه‌ نییه‌، پێسا نییه‌ ئهی گیانی به‌ ئۆخژن، ئهی گه‌وه‌هری

٣٤٦٤
که‌ ئیسده‌ر
به‌رگی نه‌مه‌

ههتاو و ئاگر و خاک و ئاو، رېسا نيه، شهو بدۆزهروه.

– «ئەي كوشتارگه له كوێيه؟»

شهوه و شهو چهنده رهشه، شهوه و شهو چهنده بلېند
بالايه. ئەي ئەستېره كۆنهكان، ئەي يارانى پيران، ئەوه پيرى ئيمه
كهلميشيه كه ئاوهها سهر گهردان ئەروات، ئەو له بيابانى خۆى دا
ون بووه، رېگه پيشاندهن ئەي دهست كورتان.

– «ئەي كوشتارگهتان له كوێيه كورپهكانم، براكانم. كۆ،
ئەي كۆ به كام شانەى تۆدا ههنگه رېم بۆ دۆزينهوهى براكانم.
ئەي ئاو، ئەي كانى، ئەي كانى شيرين! ئاشنا كۆنهكەم، براكەم
بۆ بگيرەوه. ئەي گورگه پياو، ئەي خان ئاپۆى كورپهكانم تۆ مردووى؟
نە، برواناکەم! رابەوه براكەم!»
رېسا يەك نيه، رېگه نيه ئەي شوانى پير.

– «ئەي كوشتارگه له كوێيه؟»

شهوه و شهو چهنده رهشه، شهوه و شهو چهنده قورس و
چهنده سارده. خاک، ئەي خاک، ئەي پهناى غهريبان، له مووسا
بگه. ئەمه ئەوه ئەوهنده بهلهز و ههلهداوان خولهى دى. لهگهڵ
تۆ ئەدووى، ورپنهكانى ببيسته، لى تى بگه.

– «يارهكەى من، ئەي ستار، بانگم بکه. له كوێى ئەم خاكه
تۆ له سهر خاك كهوتووى ئەي هاورپكەم؟»

تەموورى سەمەن زمانى نيه. ئەي ناوى ئازيزهكانى خۆى
چۆن بانگ بکات؟ پزژان و سهرايان تالان کرد به قهپۆزى ههلبهسراو
و چاوى ئاوهلهوه.

– «ئای... خانمحه مه د تۆ له كوێى ئەم جيهانه ون بوويت؟
كەس ههوالى ئەزانى؟ هيج نيشانه يەك، براكانم؟»

— «هه‌ی هه‌ی بادی. هه‌ی هه‌ی یاری به ئه‌مه‌کی گولمه‌مه‌د؛
هه‌رگیز کاتی گریان نییه. ئیمه له‌گه‌ل با بیه!»

— «من به‌ره بو کوشتارگه ئه‌ی ئه‌سپه‌که‌ی من، بمبه بو
کوشتارگه!»

شه‌و چ بالایه‌کی هه‌یه، شه‌و چه‌نده به بالایه. شه‌و ره‌نگی
له شه‌وه ئه‌کات شه‌و و، به که‌زیه مارال. ژنه‌کان، ژنه‌کان، ژنه‌کان،
مارال شه‌و‌دیژی دۆزیوه‌ته‌وه، کوره‌که‌ی دابه‌ستوه به پشنتیه‌وه و
به‌ره‌و کوشتارگه ئه‌چی. ئه‌ی شه‌وی نووته‌ک، ئه‌مه خاتوونه‌که‌ی
گولمه‌مه‌دی سه‌رداره که له تان و پۆی تۆدا سه‌رگه‌ردان بووه
و به دوا‌ی گیانی خۆ‌ی دا ئه‌گه‌ری. مارال شیله‌ی گیانی خۆ‌ی له
کوشتارگه جی هه‌شتتووه و ئه‌وه ئه‌وه که بارستایی شه‌وه‌زه‌نگی
شه‌و به کۆلیه‌وه له‌گه‌ل خۆ‌ی ئه‌بات:

— «زیوه‌ر، زیوه‌ر... ئه‌وه منم به‌ره‌و تو دیم؛ ئه‌وه‌تا منم
هاوپرچه‌که‌ت. مه‌گری شیره‌و، تووره مه‌به به‌گمه‌مه‌د،
خامۆش مه‌به گولمه‌مه‌د، من بلقیس ئه‌دۆزمه‌وه، من
دایکمان له ده‌ستی با وه‌رئه‌گرمه‌وه. من ناهیلّم با بلقیس
له‌گه‌ل خۆ‌ی به‌ری. من ناهیلّم گورگ بین به دایه‌نی هه‌یقۆ
که منالی بی. من زیوه‌ر له سه‌ر زه‌وی جی ناهیلّم، ئه‌ی
هه‌موو پیاوانی له خاک‌دا که‌وتووم، ئه‌ی خان‌ئاپۆی چاک که
ئاوه‌ها ژیکه‌لانه مه‌رگ و سه‌ردانانت په‌راوه کردبوو. من به سه‌ر
هه‌موو تاریکی‌دا زال ئه‌بم، ئه‌ی پیاوه‌که‌ی من گولمه‌مه‌د. تو
له ناخی من‌دا به ئه‌سپارده هه‌ر ئه‌می‌نی، ئه‌ی تاقانه‌ی دایه
و بو ده‌سته‌کانی تو ناگه‌ریم له هه‌یج له‌ش و ئه‌ندامیک‌دا به
مه‌گری ژنانه. نه‌مویست به شه‌که‌تی و داماوی لیت بنوارم،
چونکه تو بو من بالای چناری هه‌موو جه‌نگه‌له‌کانی. نه‌مویست
به که‌نه‌فتی بتبینم، ئه‌ی به‌ژنی شیاوی خاک. قریشکه‌ی
برنه‌وه زیوار زیوه‌که‌ت بو هه‌میشه وکوو گواره له گوێکانم‌دا

٣٤٦٦
که‌یسه‌ده‌ر
به‌رگی نه‌مه‌

ئەبى ئەي پياوھ ساكارەكەي من. ئەوا بۆ زيوھرت ئەگەرپىم كە شياوى ھاوسەرپىتى تۆ بوو، ئەوا لە زيوھرت ئەگەرپىم! جا ئەي ئەسپەكەي من، ئەي شەودپىزم بۆ سەرگەردانى؟ ئەي يارە ئەمەكدارەكەي گولمەمەد، ئەي شەودپىز نە كاتى گريانتە، بۆ پىپەلكە ئەكەي؟ من بەرە بۆ لاي خويىنى سوارەكەي خوت؛ بمبە بۆ مەزلكەي ئەوين.

شىرۆ، شىرۆ، ئەي سەروى سووتاو لە كوپى سەرمای قورسى شەوانەدا بە سەرگەردانى وراوھ ئەكەي؟ رووگەت لە كوپىيە و خورت لە كام لاوھ سەر دەردپىنى؟ ئىرە كوپىيە؟ ئىرە كامە سەرزەمىنە كە بەم جوړە سارد و سىر دەستەكانى من وەرئەگرى كە لە ھەر پەنجەيەكمدا مەشخەللىكى ئەوين داگىرساوھ؟ ئىرە كوپىيە و من لە كوپىم؟»

– تۆ كىي تارمايى؟

– من منم و، تۆ كىي تاپۆي غەوارە؟

من مووسام و من شىرۆم و من مارال و من منم ئەي بەلووچ كە لە ناو دەستانى بادا ئەرۆم بۆ ھەر كوئى كە برۆم. من ئىمەم و بۆ تەوافى خۆم ھاتووم لە پاش ھەموو ئاوارەيىم. فريام كەوھ ئەي پياو، فريام كەوھ ئەي ئەو كەسەي دەستەكانت بەس بۆ ھەلكەندى گوڤر ئاوالە كراوھ لەم شەوى سامناكدا. فريامان كەوھ ئەي بەلووچ، دەنگدانەوھى دەمى پىمەرەت چەندە وشك و بە جەخارە، ئەي ئەو كەسەي گريان بە كىماسى ئەزانى.

مووسا ھەموو مناللى خۆي لە ھاوارىكدا بەرھەلدا كرد. بەلووچ پىمەرەي ھەلدا، لە گوڤرەكە ھاتە دەرەوھ و جەوانەكەي لە ئامپىزى بەھىزى خۆيدا راگرت و سەر و رووى گووشا بە سىنگا:

– ئارام بگرە گيانەكەم، ئارام بگرە!

ئەوھەندەي بەلووچ مووسا ھىور بكاتەوھ، نادەلى چوارگوپىشلى

له دلی شهوه زهنگه وه هاته دهره وه. پیمه رهی هه لگرت و چوه ناو
 گۆرپه که بۆ گۆر هه لکه نندن. ئه و له کوپیه؛ ستار کوانی؟
 ئه ستیره که راسته و خو ئه پروانیه روخساری ستار. قوربان
 به لووچ، مووسای برده لای ستاره وه و دای نیشاند و خویشی
 تاویک له لایه وه دانیشنت، له شنی لهرزۆکی لاهه که به دهستی وه:
 — بهر له نیوه شه و ئه بی کاره که مان ته واو بکهین؛ هیمهت
 بکه مووسا، ئه بی دوو گۆر هه لکه نین.
 — نا، براکانم! نا. من زیوه رمان له گه ل خۆم ئه بهم، زیوه ری
 ئیمه بدنه وه.

— مارال! مارال!

شه و دیز چهند بی ئۆقریه! خه ریکه خاک و بهرد و زهوی به
 سمده سته کانی خوی هه لئه که نی.
 — ئارام بگره ئازیزه کهم! له سه رخۆ به، ئیمه خه ریکی کاریکی
 دزی رپساین.

مارال دابهزی و له سهر ته رمه که ی زیوه دانیشنت. لوی
 سه رپۆشه که ی له سهر روخساری لادا، تاویک له روخساری پروانی
 و پاشان دانهویه وه، گۆنای نایه سهر گۆنای و بۆ ماوه یه ک ئۆقریه
 گرت.

کاری گۆر هه لکه نندن ته واو ببوو. نادعه لی چارگۆیشلی له
 گۆرپه که هاته دهره وه. خاکه نازی له خاک چه قاند و به ره و ته رمه که
 ههنگاوی نا. قوربان به لووچ قۆلی مووسای گرت، هه لپساند و
 برديه لایه که وه و لای دهستی شیرووه دای نیشاند. شیرو به
 سه ری شکاو و له زگه یه کی خوینی وشکه لاتوو به روخسارییه وه،
 له سهر سفره ی ساردی زهوی له سهر ههردوو چۆکی دانیشتیوو
 و له بهرد ئه چوو. ئه پروانی، به لام و امه زانه کهس یان شتیکی
 ئه بینی، لپوه کانی دادوورابوون و دهسته کانی له به ستراو ئه چوون:
 «براکم! براکانم!»

قوربان به لووچ گه رایه وه بۆ لای ستار، له شنی ستاری گرته

٣٤٦٨
 که ئیسدهر
 بهرگی نهه

باوئش و بهرهو گۆرپهكه بردى و له قوولايى چالعهكدا داينا. پاشان داواى له نادعهلى كرد سهره بپراوهكهى ستار بداته دهستى. نادعهلى چۆكى دادا، سهره بپراوهكهى ستارى ههنگرت و سهبرى كرد. دهستهكانى بهلووچ بۆ وهگرتنى سهرى ستار له ناو گۆرپهكهوه بهرهو نادعهلى رادبپراوو. نادعهلى سهره بپراوهكهى دابه دهستى بهلووچهوه و بهلووچ سهرهكهى لهگهڵ لهشى جووت كرد و له گۆرپهكه هاته دهرهوه. دهستى دايه پيمهپه و كاسهى بيلهكهى له خۆل پركرد. بهلام ساتيك دهستى راگرت، له سهر ليوارى گۆرپهكه دانيشت و به ستارى وت:

– ئەمهوى خاك بكم به سهردا هاوړى، ليم دلگير مهبه و من! ئەوينداری زیندوووهكهت بووم ستار، بهلام ئیسته! چاره چیه؟ ليم ببوو به براكمه.
خاك له سهر خاك.

نادعهلى له داپوشينى ستاردا، ئارام پراوهستابوو. مارال بانگى كرد:

– يارمهتيم ئەدهى براكمه؟

نادعهلى و مارال زيوهريان ههنگرت و داين به سهر زينهكهدا. لهشه لاوازهكهى زيوهر زۆر جيگهى نهئنگرت. دهستانى بارىك و پهلكهى كهزیهكانى به لايهكدا شوپهوه ببوو و قاچهكانى بهلاكهى تردا. قوربان دواين پيمهپه خۆلى كرد به سهر گۆرپهكهدا؛ دهستى ههنگرت و روپشت تا لهغاو بۆ مارال پابگرى.

شیرۆپيش به ههمان شيوه، له سهر چۆك هاته بهرهوه و خۆى گهيانده سهر گۆرپهكه. سهريوشى له سهر داگرت و ئەوهى له پرچ و كهزیه ههيبوو به خهنجهر برى و پرژاندى به سهر گۆرپهكهدا و وتى:

– ههموو براكانم!

مارال له سهر زين سوار ببوو و له قوربان بهلووچ رامابوو. پاشان سهرى ههليئا و مووساى بينى به باوهشيك دار و چيلكهوه

دېتهوه. قوربان سهري هه لينا، روانيه مارال و پي وت:
 — من ناچارم بړوم و ون بم خوشکم، نهگينا لهگه لئ
 نه هاتم.

مارال بهس وتی:

— براکانم! براکانم.

مووسا لای لیژنه داره که وه وه ستابوو. قوربان به لووچ دهستی
 له له غاوی شهوه بهردا و بهره مووسا چوو. شیرۆ هه روا خاموش
 وه کوو پارچه بهردیک له سهر گوره که دانیشتبوو و مووسا نه چوو
 نزیك شیرۆوه تا ناگر بکاته وه. هه مووان خاموش بوون و سهر ما
 ده بانیکی له کالان دهره اتوو بوو و شهوی قاش نه کرد.

ناگر گرتبوی و روخساری شیرۆ له تاودانه وهی بلیسه دا
 موری نه کرده وه. مووساش لای شیرۆوه ته ماشای بلیسه کانی
 نه کرد و بیبیلهی چاوه کانی له تاودانه وهی گره که دا نه بریسکایه وه
 و نه ستیره یه ک، راسته وخۆ به سهر گوره که دا ترووسکه ی
 نه دا. قوربان به لووچ چوو پيشه وه، قوئی مووسای گرت، بهره
 شه و دیزی مارال وه ریگپرا و وتی:

— براکم، تو! له گه ل مارال بړو. من و تو! رپوژیک! دیسانه وه
 به کدی نه دوزینه وه.

مووسا بو نه وهی له رزینی لیو و گرزی روخساری له نیگای
 به لووچ بشاریته وه، سهري داخست و له غاوی شهوه ی گرت.
 قوربان به لووچ روانیه شیرۆ. به لام شیرۆ هه روا له سهر دوو
 چوک له سهر سفرهی خاکی سارد دانیشتبوو و رووی دابوو به
 بلیسه ی ناگره که:

— «براکم! براکم گولمه مه د! ریگه یه کم پيشان بده، له
 دهورت گه رپم!»

شیرۆ له سهر دوو چوک دانیشتبوو و خه نجه ریک له سهر
 دهستی پيشکه شی گولمه مه دی نه کرد:

«چاریکی کاره که م بکه برام، له دهورت گه رپم!»

٣٤٧٠
 که لیسدهر
 بهرگی نه ده

«ئاگر، ئاورودوو بهيٰنه بو ئاگرهكه!»

قوربان به‌لووچ له سه‌يرکردنى شيرو وه‌رگه‌را، ده‌ستى نايه سه‌ريشاني موسا و وتى:

— خوات له‌گه‌ل! پياو؛ خوات له‌گه‌ل. من و تو ديسانه‌وه‌ش يه‌كدى نه‌دوژينه‌وه.

نادعه‌لى ده‌سكه‌وسارى نه‌سپه‌ سپيه‌كه‌ى خو‌ى گرتبوو و نه‌يهينا. نه‌سپه‌كه‌ى هينا و له‌به‌رده‌م به‌لووچ دا رايگرت و وتى:

— بو تو به‌لووچ! سواربه و خو ده‌ربازكه. به‌ر له‌وه‌ى خو‌ر سه‌ر ده‌ريئي تو نه‌بى له‌حه‌وت مه‌ل‌به‌ند تپه‌رپيئي.

قوربان ئاوپى دايه‌وه، شيرو نه‌بوو و مارال روڤيشتبوو. نه‌وا به‌س زايه‌له‌ى ده‌نگى كه‌لميشى بوو له‌ قاپى كيودا ده‌نگى نه‌دايه‌وه و ناوبه‌ناو ده‌نگى كرووزانه‌وه‌ى سه‌مه‌نى خانمه‌مه‌د نه‌بيسرا، كه‌ له‌ شه‌وى بيابانه‌وه نه‌هات:

— ئاى! ئاى! له‌ كوڤى خانمه‌مه‌د؟! له‌ كوڤى نه‌ى پياو... كه‌ ناپياوان نه‌يانه‌يشت روژ بيته‌وه، سه‌ر و ماليان تالان كردين! له‌ كوڤى پياوه‌كه‌ى من، له‌ كوڤن پياوه‌كاني كه‌لميشى! فريام كه‌ون كه‌سه‌كانم، بى‌ كه‌سانم.»

زايه‌له‌ى ده‌نگى كه‌لميشى، شه‌و، لالانه‌وه‌ى سه‌مه‌ن، ونبه‌كان، بلقيس و با و بادي كه‌ له‌ ناو ده‌سته‌كاني بادا نه‌روڤيشتن بو هه‌ركوڤى كه‌ بروڤيشتايه‌تن. شيرو، موسا، شه‌و و ئاگر.

— دودل مه‌به‌ به‌لووچ، من پياوى ريگه و شياوى نه‌م نه‌سپه‌ ني‌م. نه‌وه تو‌ى كه‌ شياوى سواري‌ت و منيش جگه له‌م نه‌سپه‌ هيچم ني‌يه؛ وه‌رى بگه‌ره و سواربه.

— سپاسى به‌خشينه‌كه‌ت نه‌كه‌م برام، به‌لام من في‌ره روڤيشتنم به‌ پى. نه‌ه، نه‌ركى ئاو و ئاليكى نه‌سپه‌كه‌ به‌ ريشى منه‌وه مه‌به‌سته، سپاسى دلاواييت نه‌كه‌م.

نادعه‌لى له‌غاوى نه‌سپه‌كه‌ى به‌ردا، رووى له‌ به‌لووچ وه‌رگي‌را و به‌ره‌و ئاگره‌كه‌ هه‌نگاوى نا. به‌لووچيش له‌ويوه كه‌ راوه‌ستاوو،

به ره له وهی بکهو پته ری، له نادهلی پرسى:
 – تو له گه ل خوت چى نه کهى، جوامیر؟
 نادهلی لای ناگره که وه له سهر به ردیک دانیشته، بنه
 گه ونیکى خسته ناو ناگره که و وتى:
 – من نه مئشه و له لای ستار نه مینمه وه.

کو تایی که لیدهر
 نووسین: سالی ۱۹۶۸ تا ۱۱-۴-۱۹۸۳

وه رگیران: جوونی ۲۰۰۶ تا سپتامبری ۲۰۰۷

به رگی ده می که لیدهر، خویندنه وهی پیدواستییه بو هه موو کوردیک!
 نه و رۆمانه ی له ناخی راسته قینه ی کوردی ونچرکرا وه هه لقولا وه،
 پلی پر له هه ستی ویژدانی پیشیلکراوی کوردایه تی،
 تراژدیای هه زارساله ی به شیک له نیشتمانی داپرا و
 له قه ناره دراوی دیرۆکی کۆن و رۆژه فی نویی بیبه ختی و
 کۆله واری بنده ستیه ی نه زان و نه مرۆف و بیفرسه ند و ناچیزه ...
 کولینه ره وهی ویژدانی خه وتووی که موزه
 بیره پنه ره وهی ئه رکی له بیرکراوی زانای نه زان،
 هه نسکی سینه ی هه زارکونی شه قاربردووی ناربه وایی
 پارچه یه کی جه رگی له خوین شهلای هه زاران فرسه نگ دوور،
 ئوق خوینه یه
 له گه ل خانمه مه ی و له سه ره نیه ی تفه نگه که ی له رپه وه کانی میژوو وه
 چۆرچۆر ته تکیت و چاوه روانی رۆله ی ولاته ده ست بخه نه ناو ده ستیه وه ...

۳۴۷۳

که پیدار

به رنگ دهدهم

مه‌حموودی دهولته‌ئابادی

وهک خوئی زور به ناسکی و خاکه‌راییی نووسیویتی:

له‌دایک بووی ۱۹۴۰ی زایینی، کورپی فاتمه
و عه‌بدره‌سوول، خه‌لکی دهولته‌ئابادی
سه‌بزه‌وار له مه‌لته‌ندی خوراسان.

مه‌حموودی دهولته‌ئابادی زور کاری جوراوجوری کردوه؛ کارکردن له سه‌ر
زه‌وی، شوانی، شاگرد پینه‌چی، بزمار پاستکردنه‌وه، کارگه‌ی گیوه، پاسکیلچی و
سه‌رتاشخانه ... زوربه‌ی ئه‌و کارانه‌ی پاشتر له نووسینه‌کانی‌دا په‌نگیان دایه‌وه.
دهولته‌ئابادی ئه‌چی بۆ مه‌شه‌هد و پاشان تاران و دیسان پینشه‌ی جوراوجور تاقی
ئه‌کاته‌وه وه‌کوو پیتچنی چاپخانه، برینگبری گوشتارگه، ری‌کلما‌توری شانۆ، سوفلو
یان پی‌بیژی سینهما، فرۆشیاری رۆژنامه‌ی که‌یه‌هان و... پاشانیش شانۆگه‌ری و نووسین.
سالانی ۱۹۶۱ تا ۱۹۷۴ شانۆ و نووسین شان به شان بیری دهولته‌ئابادی به‌خووه
خهریک ئه‌کهن و له‌مسالهدا شانۆ جی ئه‌هی‌ل و له نووسین به‌رده‌وام ئه‌بی و ئه‌بی
به یه‌ک‌یک له که‌له نووسه‌ره‌کانی ئیران و دانهری که‌لیده‌ر که تا ئیستاش چ له پووی
قه‌باره و چ له روانگه‌ی ناوه‌رۆکه‌وه به مه‌زنترین شاکاری ئه‌ده‌بی ئیران ناو ئه‌بری.
دهولته‌ئابادی جگه له وه‌رگرتنی چه‌ندین خه‌لاتی ویژه‌یی ناوچه‌یی بۆ ماوه‌یه‌کی درێژ
کاندیدای خه‌لاتی ویژه‌یی نۆبل بووه؛ بۆ رۆمانی له‌مه‌ر خۆمان واته که‌لیده‌ر. هه‌روه‌ها
چاپ و بلا‌وکردنه‌وه‌ی رۆمانی کولتۆنیل به زمانی ئالمانی و ئینگلیزی پینش ئه‌وه‌ی
به فارسی چاپ بکری، جاریکی‌دی ناوی دهولته‌ئابادی وه‌کوو ناودیری خه‌لاتی نۆبل
هیناوه‌ته‌وه ئاراوه... به‌ره‌مه‌مکانی:

کوومه‌له‌ چیرۆک

- (لابه‌های بیابانی) ۱۹۴۸ - تو‌یژه بیابانیه‌کان
- (کارنامه سپنج) کارنامه‌ی ژبانی راگوزار

شانۆگه‌ری

- (تنگنا) ته‌نگانه
- (باشبیرو) له‌گه‌ل شه‌بیرۆ

• (قمنوس) قهقنهس

رۆمان

- (سفر) ۱۹۷۲ = گهشت
- (وسنه بابا سبحان) سهبردهی بابا سوبحان
- (گاوارهبان، ۱۹۷۱) گاوان
- (جای خالی سلوچ) جیگه‌ی به‌تالی سلوچ - کراوه به کوردی
- (عقیل، عقیل) ۱۹۷۴ عه‌قیل عه‌قیل
- (از خم چنبر) ۱۹۷۷ له پچی کهمه‌وه
- (کلیدر) که‌لیدر
- (زوال کلنل) ئاوابوونی کولونیل
- (روزگار سپری شده مردم سالخورده) رۆزگاری تیپه‌پیوی مروقی به‌سالآچوو
- (اتوبوس) پاس
- (سلوک) ئاکار
- (ن‌مادیان سرخ یال) ئه‌و ماینه یال سووره
- (طریق بسمل شدن) شیوازی بیسمیل بوون

کۆمه‌له‌وتار

- (ناگریزی و گزینش هنرمند) ناچاریی و هه‌لیژاردنی هونه‌رمه‌ند
- (موقعیت کلی هنر و ادبیات کنونی) دۆخی گشتی هونه‌ر و ئه‌ده‌ب ئیستا

گهشتنامه

- (دیدار بلوچ) دیداری به‌لووچ

دیمانه

- (ما نیز مردمی هستیم) ئیمه‌ش مروقیکیین

به‌ره‌می‌تر

- (هجرت سلیمان) کۆچی سلیمان
- (مرد) پیاو
- (هوی بخت من گزل) ئاسکی به‌ختی من گازل
- (روز و شب یوسف) رۆژ و شه‌وی یووسف
- (ته‌شب) بنی شه‌و
- (رد، گفت و گزار سپنج) ره‌ت، گوتوبیژی پاکوزار
- (نون نوشتن) نوونی نووسین